Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 576

Αὐτό τό φύλλο περιέχει
Αὐτοτελές ρομάντσο

ΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ

Ἑβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ
12
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 576

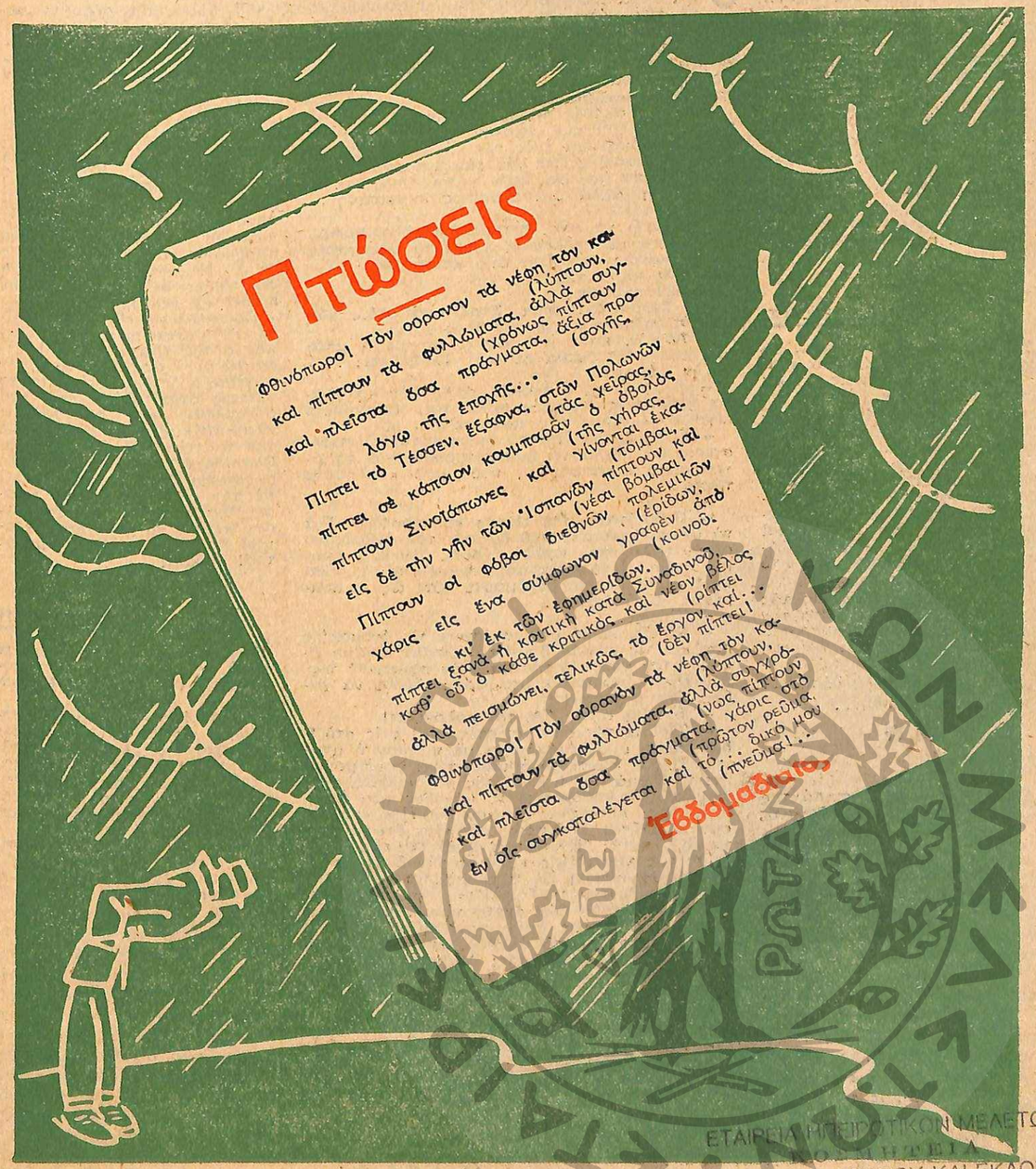

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμοι
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Λίγέμε Γνωρίσεις Λίγένε

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

Μὲ συγκινητικὴν σεμνότητα ἔγιναν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Ἰ. Μεταξᾶ, τῶν ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχῶν, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ΄. Μὲ πολλὴν συγκίνησιν παρηκολούθησε τὴν σεμνὴν τελετὴν ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν καί — νοερῶς — ὁ πληθυσμὸς ὅλης τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀείμνηστος Στρατηλάτης ὑπῆρξε Σύμβολον ὡραίων ἀγώνων ἐν τῇ ζωῇ καὶ Σύμβολον ὡραίων ἀγώνων παραμένει καὶ μετὰ τὸν θάνατόν Του.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἔχουν καὶ αἱ ἐπισκέψεις τὰ ἀπρόοπτα δυσάρεστά των, ἂν πιστεύσῃ κανεὶς τὴν κα τωτέρω εἴδησιν:

«Εἰς τὴν Νέαν Κοκκινιὰν συνεπείᾳ καταρρεύσεως μιᾶς κλίμακος τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν, ἐτραυματίσθησαν μᾶλλον σοβαρῶς αἱ οἰκοκυραὶ Βασιλικὴ Γεωργαντέα ἐτῶν 55, Δέσποινα Βαλαβάνη ἐτῶν 91 καὶ Κατίνα Καρυδᾶ ἐτῶν 48. Ἀπασαι μετεφέρθησαν εἰς τὸ Τζάννειον Νοσοκομεῖον.»

Δὲν γνωρίζομεν ἂν εἰς τὰς ἐπισκεπτρίας ἐλέχθη μετὰ τὸν τραυματισμὸν καὶ τὸ πατροπαράδοτον «Νὰ σᾶς ξαναδοῦμε». Φοβοῦμεθα ὅμως ὅτι κι' ἂν ἐλέχθη, θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ...

ΑΤΥΧΙΑ

Ὁ ἀστυνομικὸς συντάκτης ἀπηθανάτισε τὸ γεγονὸς ὡς ἑξῆς:

«Ὑπὸ τῶν ὀρνάνων τοῦ τμήματος χωροφυλακῆς Γλυφάδας συνελήφθη ὁ Ἀρμένιος Ὀχρὰν Ἀβιανατζιάν, διότι ἀπὸ τὴν ἐκεῖ λαϊκὴν ἀγορὰν ἔκλεψε καθίσματα διαφόρων μικροπωλητῶν. Ὁ συλληφθεὶς κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου εἰς 40θήμερον φυλάκισιν.»

Ἀτυχὴς ἄνθρωπος, τελοσπάντων αὐτὸς ὁ Ὀχρὰν Ἀβιανατζιάν. Διότι, ὅπως καὶ νὰ τὸ πάρετε, ἀτυχία εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ κλέψει κανεὶς τόσα καθίσματα καὶ νὰ καταντήσῃ τελικῶς, ἀντὶ νὰ καθήσῃ ἐπ' αὐτῶν νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστα ἀναπαυτικὸν ἐδώλιον!

Παράπονα

Ὁ κ. Τίμος Μωραϊτίνης μετέφερε, τελευταίως, σ' ἕνα του χρονογράφημα, μιὰ συνομιλία μὲ τὴν...γάτα του, ἡ ὁποία, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἡμέρας τῶν Ζώων, τοῦ ἔξέφρασε τὰ χειρότερα παράπονα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνηθίζουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων τετραπόδων, προκειμένου νὰ ἐξυβρίσουν ἕνα συνάνθρωπόν των.

Πίστεψα ἀμέσως τὴν συνομιλία αὐτή, γιατὶ παρεμφερῆ ἐπίθεσιν ὑπέστην κάποτε κι' ἐγώ, κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς περιπάτου στὸ ἀγρόκτημα κάποιου φίλου. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ συνομιλήτριά μου δὲν ἦταν γάτα, ὅπως τοῦ κ. Μωραϊτίνη, ἀλλὰ μιὰ ἐλαφρῶς λυμφατική... μπάμια.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω δυὸ λεπτά; μὲ ρώτησε μὲ πολλὴν εὐγένεια τὸ ὑδροχαρὲς φυτόν, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ κοντά του.

— Σᾶς παρακαλῶ..

— Δὲν κάθεσθε;

Δὲν ἔφερα ἀντίρρησι. Στρώθηκα στό... χῶμα καὶ δήλωσα πὼς ἤμουν ὅλος αὐτιά.

— Λοιπόν, καλέ μου κύριε, ἄρχισε ἡ μπάμια, συκοφαντούμεθα δεινῶς! Τὸ ξέρετε;..

Τὴν διέκοψα.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν κατάλαβα περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ἐξηγηθῆτε λίγο σαφέστερα, σᾶς παρακαλῶ....

— Εὐχαρίστως. Προτοῦ ὅμως ἐξηγηθῶ σαφέστερα, θὰ ἤθελα νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὸ ἀταίριαστο παρατσοῦκλι, ποὺ μοῦ κολλήσατε τώρα..

— Ἐγώ;

— Βεβαιότατα. Μὲ εἴπατε «δεσποινίδα». Γιὰ νὰ μὲ κολακεύσετε μοῦ δώσατε τὸν ἀνθρώπινο αὐτὸν τίτλο, πού, καθὼς ξέρετε, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ εἶδος μας; Λοιπόν, αὐτά, ἀγαπητέ, ἐμεῖς δὲν τὰ δεχόμαστε οὔτε ὡς κομπλιμέντα. Ἐνῶ ἐσεῖς...

— Ἐμεῖς;..

— Ἐσεῖς, κύριέ μου, παίρνετε τὶς ὀνομασίες μας καὶ τὶς κάνετε βρισιές. Προχθὲς ἀκόμη ἄκουσα τὸν κηπουρὸ νὰ λέῃ στὸν παραγυιό του, ποὺ εἶχε κάνει μιὰ κουταμάρα: «Ἄντε νὰ χαθῆς, βρὲ μπάμια»!

— Τὸ εἶπε αὐτό; Ἄ, τὸν κολοκύθα!

— Ὁρίστε τώρα ποὺ πέφτετε καὶ σεῖς στὸ ἴδιο λάθος, μοῦ παρετήρησε μὲ πικρίαν ἡ μπάμια. Τί σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ ὄνομά μου ἢ ἔστω τῆς κολοκυθιᾶς, προκειμένου νὰ καθορίσετε τὸ μέγεθος τῶν ἀνοησιῶν σας; Λέτε γιὰ κάποιον ὅτι εἶνε «κουτὸς σὰν τὰ βλῆτα». Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι τὰ βλῆτα εἶνε κουτά; Ἔγετε γιὰ σύμβολον τῆς ἀστοθείας τῆς γυναικείας καρδιᾶς τὴν δυστυχισμένη τὴν ἀγγινάρα! Σὲ τί στηρίζεται ὁ ἀνόητος αὐτὸς συμβολισμός; Τρικλίζετε ἀπ' τὸ κρασὶ καὶ ἀποφαίνεσθε πὼς ἔγετε γίνει... κουνουπίδι ἢ σταφίδα. Εἴδατε ὅμως ποτὲ αὐτὰ τὰ φυτὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἀλκοόλ, ὅπως ἐσεῖς, καὶ νὰ φθάνουν τὰ γάλια σας; Διαμαρτύρομαι, κύριε! Διαμαρτύρομαι κατὰ τὸν ἐντονώτερον τρόπον!..

— Ἔχετε δίκηο.

— Τὸ ξέρω. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τὸ βρῶ.

— Θὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ.

— Εὐχαριστῶ πολύ...

Ἀπεγαιρέτησα τὴν ἐλαφρῶς λυμφατικὴν μπάμιαν καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισα νὰ προπαγανδίζω ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν... φυτικῶν ὕβρεων. Μέρος τῆς προπαγάνδας αὐτῆς, ἀποτελοῦν καὶ τοῦτες οἱ γραμμές...

Δ. Γαλ.—

ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ

Ἀπὸ περιγραφὴν τῶν αἰτίων μιᾶς προσφάτου αὐτοκτονίας:

«Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας εἶνε αἰσθηματικοί. Ὁ αὐτοκτονήσας ἠλεκτρολόγος εἶχε συνδεθῆ ἐρωτικῶς μὲ μίαν νεάνιδα τὴν ὁποίαν ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της εἰς γάμον. Ἐκεῖνος ἠρνήθη κατ' ἀρχάς, ἐδέχθη κατόπιν, ἀλλ' ἐν τέλει ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν τοῦ Ταβλαρίδη, ὁ ὁποῖος κατελήφθη ἀπὸ ἀπελπισίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ αὐτοκτονήσῃ μαζὶ μὲ τὴν φίλην του καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὴν πρὸ τριημέρου ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τὴν παρεκάλει νὰ συναντηθοῦν εἰς τὸ Α΄ Νεκροταφεῖον. Μετανοήσας ὅμως δὲν ἀπέστειλε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ηὐτοκτόνησε.»

Πρωτοφανεῖς εἰς ἀριθμὸν εἶνε αἱ μεταπτώσεις τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς τραγῳδίας. Αἱ μεταπτώσεις ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀρνεῖται, δέχεται καὶ ἀποκρούει, καὶ φθάνουν εἰς πραγματικὸν ἀποκορύφωμα μὲ τὴν τακτικὴ τοῦ ἀτυχοῦς Ταβλαρίδη, ὁ ὁποῖος ἀπελπίζεται, σκέπτεται ν' αὐτοκτονήσῃ μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, γράφει ἕνα σχετικὸ γράμμα, δὲν ἀποστέλλει τὸ γράμμα, μετανοεῖ καί... αὐτοκτονεῖ μόνος του! Ρεκόρ!

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

Ἔχει, ὅμως, καὶ συνέχειαν ἡ περιγραφὴ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀτυχοῦς Ταβλαρίδη. Τὴν ἑξῆς:

«Ὁ αὐτόχειρ ἀφῆκεν ἕνα σημείωμα εἰς τὸ ὁποῖον γράφει ὅτι αὐτοκτονεῖ διὰ λόγους καὶ σθηματικούς, κοινωνικοὺς καὶ ἰδεολογικούς», καὶ προσθέτει, ὅτι «εἰς τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ ζῇ κανεὶς παρὰ νὰ ζῇ».

Εἰς τὸ ἀθάνατον Σαιξπηρικὸν ἐρώτημα «Τοῦ μπῆ ὀρ νὸτ μπῆ», ἔχουν δοθῆ πολλαὶ ἀπαντήσεις μέχρι τοῦδε, καὶ φυσικά, αἱ περισσότεραι ἀποκλίνουν ὑπὲρ τῆς ζωῆς. Καὶ ὅσοι ὅμως θνητοὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τοῦ θανάτου, δὲν ἔσπευσαν βέβαια νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἄποψίν των ἐγκαταλείποντες ὁριστικῶς τὸν κόσμον τῶν ματαιοτήτων. Καὶ ἐλπίζομεν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου νὰ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον τῶν πειραμάτων ποὺ ἐπιχειροῦνται διὰ νὰ καταδειχθῆ ἡ ὀρθότης τῆς ἀπορίας τοῦ Ἄμλετ.

Τὸ παιδί

Πρωτότυπο ἑλλην. διήγημα τῆς διδος Λιλίκας Νάκου

— Καὶ τώρα ξεκουράσου.. νὰ ἡ κάμαρά σου. Ἂν ἔχῃς ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, μὲ φωνάζεις. Πρέπει τώρα νὰ πάρῃς λιγάκι ἀπάνω σου... ἔλεγε ἡ Βάσω στὸν ἄνδρα της, κυττάζοντάς τον μὲ ἀγάπη.

— Θέλεις νὰ σοῦ βγάλω τὶς μπότες; Ἢ μήπως νὰ σοῦ φέρω ἕνα ποτηράκι κρασί;..

Καὶ ὅλο τριγύριζε, μὴν ἔχοντας τὸ κουράγιο νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ἤτανε μιὰ κοντὴ γυναικούλα, λεπτὴ καὶ με λαχροιὰ, μ' ἕνα πολὺ γλυκὸ πρόσωπο, ποὺ ἡ χαρὰ ὠμόρφαινε.

Ὁ ἄνδρας της! Πόσα χρόνια, ἀλήθεια, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἰδωμένα!. Γιατὶ δὲν λογαριάζονται βέβαια, οἱ ἐπισκέψεις οἱ βιαστικές, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς καὶ μπροστά σ' ἕνα τρίτο. Μάλιστα, ἔξη ὁλόκληρα χρόνια μπαίνανε, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δῆ! Ἔξη ὁλόκληρα χρόνια, ποῦχε βασανισθῆ, μονάχη της, ν' ἀναθρέψῃ τὸ παιδί, μονάχη της νὰ δουλέψῃ... Καὶ νά, ποὺ τὰ εἶχε καταφέρει. Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μπόρεσε, καὶ μὲ τὶς οἰκονομίες, ν' ἀγοράσῃ τοῦτο τὸ καφενεῖο στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Ἀλλὰ πῶς ὅλα τὰ βάσανα ξεγυριοῦνται γρήγορα, ὅταν βλέπῃς τὸν ἄντρα σου νὰ πηγαινοέρχεται στὴν κατακάθαρη καὶ φωτεινὴ κάμαρα, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γι' αὐτόν!

Ἀλήθεια, δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἀλλάξει ὁ ἄντρας της. Λιγάκι τὰ μαλλιά του ἀσπρίζαν δῶ στὶς ἄκρες — καὶ ποὺ εἶχε πάρει κι' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους ρευματισμοὺς ποὺ τόσο τὸν βασανίζαν. Φροῦτο τῆς φυλακῆς. Ναί, δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἀλλάξει, θἄλεγε κανεὶς πὼς ἤτανε ἀκόμα ὁ ἴδιος νέος ποῦχε γνωρίσει ἕνα κάποιο βράδυ...

— Τώρα ὅμως πρέπει νὰ φύγω, εἶπε ἡ Βάσω γιὰ ἑκατοστὴ φορά. Σ' ἀφίνω. Μὰ κύτταξε νὰ κοιμηθῆς λιγάκι... Θὰ σοῦ κάνῃ καλό.. Σίγουρα θἄσαι κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο ποῦκανες... Δὲν εἶνε καὶ λίγο ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὡς ἐδῶ, καὶ ἔχεις ξεσυνηθίσει νὰ περπατᾶς..

Τέλος ἔφυγε, κλείνοντας σιγὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Γιάννης, μιὰ φορὰ μόνος, πῆγε κι' ἀκούμπησε στὸ παράθυρο. Ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τοῦ πλήγωσε τὰ μάτια καὶ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω. Ἡ ἡμέρα ἦταν ζεστή, ὁ οὐρανὸς κατακάθαρος. Ἀπὸ τὸ περιβόλι ἀκούγονταν ἕνας μονότονος κρότος. Ἤτανε τὸ μαγγανοπήγανο ποὺ γύριζε ἕνα γέρικο ἄλογο. Ὁ ἄντρας στάθηκε λιγάκι νιὰ ν' ἀκούσῃ, κι' ὕστερα ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου. Στὸ τοῖχο παρατήρησε ὅτι ὑπῆρχε ἕνα εἰκονοστάσιο καὶ τὰ στεφάνια τοῦ γάμου των. Ἀνατστέναξε, κυττάζοντάς τα.. Τί παράξενες, ἀλήθεια συμπτώσεις.

Σὰν σήμερα ἦταν ποὺ παντρευτῆκαν. Ναί, ἐδῶ κι' ἔξη χρόνια. Ἀλλὰ μήπως γνώριζε τώρα τὴ γυναῖκα του παραπάνω ἀπὸ τότε; Τί ἀλλόκοτη, ἀλήθεια, ἱστορία! Ἀκόμα σήμερα καὶ δὲ μπόρεσε ὁ ἴδιος νὰ πιστέψῃ πῶς συνέβη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Γιατί, στ' ἀλήθεια, καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε καλὰ πῶς εἶχε συμβῆ. Αὐτὸ γίνηκε σὲ μιὰ ὥρα ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἡ ψυχή μας ἐκδηλώνεται χωρὶς κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὸ νοιώσουμε. Καὶ ὁ Γιάννης εἶδε τὸν ἑαυτό του ὅπως ἤτανε τότε. Δηλαδὴ ἕνα παληκάρι ὅς 25 χρονῶν, ἀξύριστος, εἶχε μάλιστα καὶ γενάκια, καὶ ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὶς στερήσεις. Φυγόδικος ἤτανε, ἕτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μ' ἕνα ψεύτικο χαρτί. Νά ποιὸς ἦταν. Καὶ ποὺ τὸν τρέμανε οἱ χωροφύλακες.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶχε κατέβει ὡς τὰ παράλια τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως τῆς Πελοποννήσου καὶ εἶχε κρυφτῆ στὸ ἐρειπωμένο φρούριο.

Περίμενε νὰ νυχτώσῃ. Θυμότανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὰν νὰ ἦταν χθές. Λοιπὸν λαγοκοιμότανε πάνω σὲ κάτι ἄχυρα, πίσω ἀπὸ ἕναν τοῖχο, ὅταν ἄκουσε βήματα κάτω στὴν ἐξωτερικὴ αὐλή.

Μὲ μιᾶς ὠρθώθηκε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Γρήγορα ὅμως ἡσύχασε, σὰν εἶδε πὼς δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἕνα νέο κορίτσι, λαχανιασμένο. Φαίνονταν πὼς θὰ εἶχε τρέξει πολύ. Φοροῦσε μιὰ φανταγερὴ φούστα, ἕνα πουκαμισάκι ξετραχηλισμένο καὶ ἦταν ξεσκούφωτη. Κύτταξε γύρω της φοβισμένη. Ἔμοιαζε μὲ κατατρεγμένο πουλί.

Τέλος σὰν εἶδε πὼς γύρω της ὅλα ἤτανε ἥσυχα, κάθησε στὴν πεζούλα τοῦ πηγαδιοῦ. Καὶ ἐκεῖ ἄρχισε δυνατὰ νὰ κλαίῃ. Ἔκλαιε μὲ τέτοια ἀπελπισία καὶ τέτοιο παράπονο ποὺ ἡ καρδιὰ τοῦ Γιάννη ράγισε. Δὲν τολμοῦσε ὅμως καὶ πάλι νὰ παρουσιασθῆ.

Πέρασε κάμποση ὥρα ἔτσι. Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴ δύση. Τὰ βουνὰ πήρανε ἕνα χρῶμα μενεξεδί, καὶ τὸ κυπαρίσσι ποῦτανε δίπλα στὸ πηγάδι γίνηκε πορφυρὸ στὶς τελευταῖες ἀχτίνες...

Ἔπειτα, σὲ λιγάκι, τὰ πρῶτα ἀστέρια φάνηκαν στὸν οὐρανό. Μιὰ ἐξαίσια εὐωδιὰ γύθηκε στὸν ἀέρα. Μοσχοβολοῦσε ἡ ἄγρια γιασεμιά, καὶ ὅλα τὰ λουλούδια γύρω. Ἡ νύχτα ἦταν θερμή. Ἡ νέα γυναίκα εἶχε πάψει τὸ κλάμα. Μὰ πάντα στέκονταν ἐκεῖ, ἀκίνητη. Λὲς πὼς ἡ γαλήνη τῆς νύχτας εἶχε κυριεύσει τὴ ψυχή της. Τέλος, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἕνα μέρος γιὰ νὰ κοι-

Εἶδε ἕνα νέο κορίτσι λαχανιασμένο...

μηθῆ. Καὶ πῆγε καὶ χώθηκε μέσα σὲ κάτι χόρτα στὸν τοῖχο ἴσια-ἴσια ποὺ ἦταν κρυμμένος ὁ Γιάννης. Σὰν τὸν εἶδε φοβήθηκε καὶ φώναξε. Ὕστερα πάλι ἄρχισε τὰ κλάματα καὶ νὰ στριφογυρίζη τὰ χέρια της ἀπελπισμένα.

— Μὴ μὲ προδίνης, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! ἔλεγε τρέμοντας. Λυπήσου με, ἄνθρωπέ μου, ἔτσι νὰ ἔχης καλό..

— Καὶ γιατί νὰ σὲ προδώσω; Σάματι σὲ ξέρω ποιὰ εἶσαι σύ; τῆς λέγει αὐτός.

— Ἄχ, ἀλήθεια, δὲν μὲ γνωρίζεις! ἔκανε ἡ γυναίκα μὲ ἀνακούφιση. Εἶνε σκοτάδι κι' ἐγὼ δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό σου. Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἀπὸ δῶ;

— Μὰ ποιὰ εἶσαι τοῦ λόγου σου; κάνει ὁ Γιάννης γελώντας, ποὺ ὅλοι δὰ νὰ σὲ ξέρουνε, καὶ τί κακὸ ἔχεις κάνει;

Ἡ γυναίκα δὲν ἀπήντησε. Κάθησε μόνο κατάχαμα καὶ ἀναστέναξε βαθειά.

— Θέλεις μήπως νὰ φᾶς τίποτα; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας. Ἔχω δῶ στὸ ταγάρι μου ψωμὶ κι' ἐλιές...

— Ἄχ, ναί, θέλω! Σ' εὐχαριστῶ, ἀπήντησε τότε ἡ Βάσω μὲ μιὰ γλυκειὰ φωνή.

Ὁ Γιάννης ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ τὴν εἶδε ποὺ ἔκλαιγε τρώγοντας τὸ ψωμί ποὺ τῆς εἶχε δοσμένο. Τὰ δάκρυα τρέχανε στὸ παιδικό πρόσωπό της. Ποτὲ στὴ ζωή του, σὲ κανένα πρόσωπο γυναικός, δὲν εἶχε δῆ ζωγραφισμένη τόση ἀπελπισία. Κάθησε ἀπέναντί της καὶ ἄρχισε σιωπηλὰ καὶ αὐτὸς νὰ τρώη. Γύρω τους, ὅλα ἤτανε ἥσυχα. Κάποιο σκυλὶ μονάχα ἀλυγτοῦσε μακρυά.

Ἔξαφνα ἡ Βάσω ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ τὸ ψωμὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της. Μιὰ νυγτερίδα εἶχε σκουντουφλήσει στὸν τοῖχο.

— Θεέ μου, πόσο τρόμαξα! Νομίζω πάντα πὼς τρέχουνε κατόπι μου!

Καὶ ἡ νέα, σὰν νὰ μὴν μποροῦσε πιότερο νὰ βαστάξη τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὴ ζωή της, ἐκεῖ στὰ σκοτεινά. Μιὰ ζωὴ γιομάτη πίκρες καὶ ντροπές.

Ἤτανε ἀπὸ ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Σπάρτη καὶ ζοῦσε μὲ τὴ γιαγιά της. Δώδεκα χρονῶ τὴν ἔβαλε νὰ δουλέψη στὴ χώρα, σὲ μιὰ οἰκογένεια. Μὰ ὁ ἀφέντης τὴν ἐγγέλασε. Σὰν τὸ ἔμαθε ἡ κυρά, τὴν ἔδιωξε. Ποῦ νὰ πάη; Ἂν γύριζε πίσω στὸ χωριό, καὶ τὸ μάθαιναν οἱ συγγενεῖς της, θὰ τὴν σκότωναν!

Ἄξαφνα ἕνα καλὸ πρωῒ βρέθηκε ἔγκυος. Οἱ «φίλες» της ἀμέσως τὴν ὁρμήνεψαν πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη ἦταν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ παιδί. Ὅμως στὴ ψυχὴ τῆς Βάσως ἕνα αἴσθημα καινούργιο γεννήθηκε. Τὸ μητρικό. Κιόλας ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ μικρὸ πλάσμα ποὺ ἔφερνε μέσα της.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε λογαριάσει πὼς τώρα ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων θὰ τῆς φανερωνόταν ἀκόμα μεγαλύτερη. Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ποὺ παίζανε στὰ λασπόνερα, τῆς τρέχανε κι' αὐτὰ ἀπὸ πίσω της καὶ τῆς ἔρριχναν λεμονόκουπες.

Καὶ ἡ Βάσω ἄρχισε πάλι τὰ κλάματα καὶ τοὺς λυγμούς.

— Δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω! ἔλεγε. Στὸ χωριό μου θὰ μὲ σκοτώσουνε. Δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ πέσω, νά, ἀπὸ δῶ!

— Ἄχ, κι' ἤθελα τόσο νὰ ζήσω... Ἤθελα τόσο ν' ἀνάσταινα τοῦτο τὸ παιδί.. Τὸ γοιώθω νὰ ζῆ μέσα μου... Τὸ βλέπω κιόλας

Τὸ παιδὶ

φασκιωμένο καὶ καθαροῦλι νὰ μὲ κυττᾶ... Νἄξερες πόσο φοβᾶμαι νὰ πεθάνω...

Ὁ Γιάννης τὴν ἄκουγε, καθισμένος ἀπέναντί της.

Ἕνα σωρὸ θύμησες τοῦ ἤρχονταν στὸ νοῦ. Θυμόταν τὴ μητέρα του. πῶς τὸν ἔπαιρνε στὰ χέρια καὶ τὸν ἔσφιγγε κοντά της, σὰν ἤτανε μικρός. Ἄκουγε τὴ φωνή της ποὺ τοῦ μιλοῦσε ὅλο τρυφερότητα καὶ στοργή. Ἔπειτα τὴν ξαναεῖδε γρηᾶ πιά, καὶ ζαρωμένη, σὰν τὸν πηγαίνανε δετὸ οἱ χωροφύλακες. Καὶ μέσα του γίνηκε κάτι τόσο παράξενο, ποὺ ἀκόμα σήμερα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση. Θυμᾶται μόνο ποὺ εἶπε τότε τῆς Βάσως — ἀκούει ἀκόμα τὴ φωνή του καθαρή, λὲς πὼς δὲν ἤτανε δικιά του — τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ βαραίναν καὶ ἄλλαξαν μὲ μιᾶς ὅλη του τὴ ζωή :

— Ἄκουσε, γυναίκα, μὴν κλαῖς. Θὰ γίνω ἐγὼ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου. Αὔριο πρωῒ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Ἐγὼ εἶμαι ποὺ εἶμαι χαμένος. Ἡ ψυχή μου εἶνε βαρειά. Ὁ Θεὸς ἂς μοῦ συγχωρήση τὰ κρίματά μου, υἱοθετώντας τὸ παιδί σου...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἔκανε τὸ γάμο του σ' ἕνα ἐρημοκκλήσι, πῆγε καὶ παραδόθηκε στὶς ἀρχές. Ἀτέλειωτες ἦσαν οἱ πρῶτες μέρες τῆς φυλακῆς. Ἀμίλητος, ἀπελπισμένος ἔστεκε σὲ μιὰ γωνιὰ μετανοημένος γιὰ τὴν βλακεία ποὺ εἶχε κάνει. Μπᾶς κι' εἶχε τρελλαθῆ νὰ χάση ἔτσι τὴν ἐλευθερία του γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ μόλις εἶχε δῆ; Ὡς ποὺ μιὰ μέρα ἦρθε ἡ Βάσω στὴ φυλακή, κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ «τὸ παιδί τους». Τοῦ τὸ σήκωσε πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα νὰ τὸ δῆ. Τότε ἡ καρδιὰ τοῦ ἄντρα σκίοτησε ἀπὸ μιὰ παράξενη στοργή, βλέποντας τὸ ἀπροστάτευτο αὐτὸ πλάσμα. Τί μαλακὸ καὶ γλυκὸ δέρμα ποὺ εἶχε!..

Κατόπι, κάθε Κυριακή, σκαρφαλωμένος στὸν τοῖχο, κρεμόταν πίσω ἀπὸ τὸν φεγγίτη, μὴν τύχη καὶ δῆ ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται ἡ γυναίκα του στὸν σκονιασμένο δρόμο.

Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀγαπᾶ μὲ πάθος

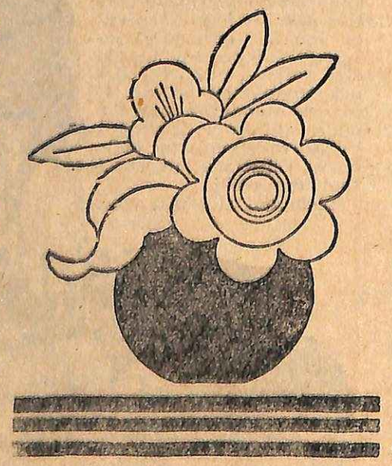

τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀπὸ ἄγνωστο πατέρα. Νὰ τ' ἀγαπᾶ σὰν νἄταν ἀληθινὰ δικό του τὸ μικρὸ γόθο...

Ὅλοι ἄλλως τε μέσ' στὴ φυλακή, νομίζαν πὼς ἦταν ὁ ἀληθινός του πατέρας.

— Ἄχ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας κατάδικος, ποὺ ποτὲ κανένας δὲν τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ, μὴ βρίζης, ἐσὺ εἶσαι ἀκόμα εὐτυχισμένος ποὺ ἔχεις μιὰ καλὴ γυναῖκα ποὺ μοιάζει τόσο νὰ σ' ἀγαπᾶ, καὶ ἕνα παιδάκι ποὺ σοῦ φέρνει χαρά...

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάση τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ τὸ παιδί, μεγαλωμένο ὡς τόσο, καθισμένο στὰ γόνατά του, τοῦ φώναξε : Πατέρα! Ἦταν τὰ πρῶτα λογάκια ποὺ εἶπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

Ὁ Γιάννης μὲ ἀφάνταστη στοργὴ παρακολουθοῦσε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἀνάπτυξη τοῦ γυιοῦ του. Ναί, τὸ ἔνοιωθε καλὰ τὸ παιδὶ αὐτό. Ἦταν στὴν ψυχή του περισσότερο κι' ἀπὸ νἄταν αἷμα δικό του. Καὶ τὸ μικρὸ σὰν νὰ τὸ ἔνοιωθε πολὺ καλά, ἀγαποῦσε τὸν Γιάννη πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ὅταν γτυποῦσε τὸ κουδουδοῦνι γιὰ νὰ φύγουν οἱ ἐπισκέπτες ἀπ' τὴ φυλακή, τὸ παιδὶ ἄρχιζε τέτοια σπαρακτικὰ κλάματα, ποὺ ὅλοι γύριζαν νὰ δοῦνε τί βάσταζε τὰ σίδερα καὶ μὲ τίποτα δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ τραβήξη.

Χρόνια πέρασαν. Ὁ «γυιὸς» τοῦ Γιάννη εἶχε γίνει πιὰ ἕνα χαριτωμένο, τόσο δά, ἀγοράκι. Ἦταν κιόλας ἀγαποῦσαν. Ὁ γέρο-φύλακας τὸν ἄφηνε κάθε μέρα νὰ μπαίνη στὴ φυλακή. Ἔπαιζε μοναχὸ του στὸ προαύλιο ἢ φλυαροῦσε μὲ τὸν σκοπό. Συχνὰ σήκωνε τὸ κεφαλάκι του ἐκεῖ ψηλά, πρὸς τὸν φεγγίτη ὅπου καθόταν ὁ Γιάννης, καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

Μιὰ μέρα ἡ Βάσω ἔφθασε τρέχοντας στὴ φυλακή. Ἤτανε κατακόκκινη. Στὰ χέρια της κρατοῦσε μιὰν ἐφημερίδα. Ἐρχόταν πρώτη αὐτὴ ν' ἀγαγγείλη τὴ καλὴ εἴδηση. Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ποὺ μόνο αὐτὸς ἤξερε γράμματα, τὴν εἶχε βρῆ νὰ τῆς πῆ τὰ καλὰ νέα. Ἡ καινούργια Κυβέρνησις, λέει, ἔδινε χάρη σὲ κάμποσους κατάδικους. Μέσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν κι' ὁ ἄνδρας ὁ δικός της!

Ἔτσι τοῦτο τὸ πρωῒ ὁ Γιάννης εἶχε ἀφήσει τὴ φυλακή. Μὲ τί ἀγαλλίαση ἀνάπνεε τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς! Τί ὄμορφος ποὺ ἤτανε ὁ ἔξω κόσμος! Καὶ τί ἀπάντεχη εὐτυχία νὰ γυρνᾶς στὸ σπιτικό σου, νὰ σὲ περιμένη ἡ γυναίκα σου! Ὅλα ἤτανε χαρούμενα. Τὸ ἀμπελάκι γύρω, τὸ σπίτι κατακάθαρο, γιομᾶτο φῶς. Καὶ ὅλα αὐτά, λέει, νἄναι δικά τους, βγαλμένα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἀπὸ τὸν κόπο τῆς μικρούλας αὐτῆς γυναίκας, ποὺ καλὰ-καλὰ ἀκόμα δὲν γνώριζε ἀπὸ κοντά...

Ὁ Γιάννης στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος. Μύριζε μὲ εὐχαρίστησή τὴ μυρωδιὰ ποὺ βγάζαν τὰ καθαρὰ σεντόνια. Ἄξαφνα ἄκουσε ν' ἀνεβαίνουν στὴ σκάλα, κι' ἡ πόρτα ν' ἀνοίγη. Ἦταν ὁ γυιός του. Ἔκλεισε ἀμέσως τότε τὰ μάτια καὶ ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Τὸ παιδὶ πλησίασε κοντά του, καὶ σὰν βεβαιώθηκε πὼς ὁ πατέρας του κοιμόταν, ἀνέβηκε στὸ κρεββάτι καὶ σιγὰ ἄρχισε νὰ τὸν φιλᾶ στὸ πρόσωπο.

ΛΙΛΙΚΑ ΝΑΚΟΥ

Γιὰ ν' ἀρέσετε στόν ἄνδρα σας

Νομίζετε, κυρίες μου, ὅτι οἱ ἀστέρες τῆς ὀθόνης, λόγῳ τῆς πείρας των, εἶναι σὲ θέση νὰ σᾶς δώσουν μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὴν συζυγική σας εὐτυχία; Ἂν ναί, ἀκοῦστε τους καὶ προσπαθῆστε νὰ συμμορφωθῆτε:

Ἡ Μύρνα Λόου

...Φροντίστε νὰ εἶσθε πάντα τόσο ἐλκυστικὴ μετὰ τὸν γάμο σας, ὅσο καὶ πρὶν ἀπ' αὐτόν.

...Προσπαθῆτε νὰ μαγειρεύετε τοῦ ἀνδρός σας νόστιμα φαγητά.

...Μὴν ἑτοιμάζετε ποτὲ ραντεβοῦ γιὰ λογαριασμό του.

...Μὴν τὸν σκοτίζετε ὅταν ἐργάζεται στὸ γραφεῖο του, οὔτε νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθε κάθε τόσο ἐκεῖ: θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι τὸν παρακολουθῆτε.

...Μὴν τοῦ δίνετε ποτὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶσθε ἀπολύτως σίγουρη γι' αὐτόν.

...Δείχνετέ του πάντα τρυφερότητα, φροντίστε ὅμως νὰ μὴ γίνεσθε καὶ κουραστική.

Ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ

...Γελᾶτε καὶ σεῖς μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα σας, ὅταν λέγη κανένα ἀστεῖο.

...Φροντίστε πάντα νἄχετε κάτι τὸ ἕτοιμο γιὰ τὸν φίλο ποὺ φέρνει ξαφνικὰ ὁ σύζυγός στὸ τραπέζι.

..Καὶ πρὸ παντὸς μὴν στραβομουτσουνιάζετε ὅταν δῆτε τὸν ἄνδρα σας νὰ σᾶς φέρνη τὸν φίλο αὐτό.

...Ντύνεσθε λίγο καὶ σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα τοῦ συζύγου σας.

...Μὴν τοῦ πῆτε ποτέ, προκειμένου γιὰ τὸ μικρό σας: «δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβης».

..."Οταν ὁ ἄνδρας σας ἔχει οἰκονομικὲς στενοχώριες, μὴ τοῦ φέρνετε ποτὲ ὡς παράδειγμα τοὺς φίλους του, γιὰ νὰ τὸν φιλοτιμήσετε δῆθεν.

Ὁ Οὐίλιαμ Πόουελ

..,Ἀφήνετε τὸν ἄνδρα σας νὰ βγαίνη μόνος μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα.

...Μὴν ἀνακατεύεσθε ποτὲ στὶς ὑποθέσεις του.

...Μὴν προσβάλλετε ποτὲ τὸ ἀτομικό του γοῦστο. Προσπαθῆστε μὲ τρόπο νὰ τὸν κάνετε νὰ ντύνεται καλλίτερα, ἂν πραγματικὰ δὲν ντύνεται καλά.

...Προσπαθῆστε νὰ σᾶς βλέπη τὸ πρωῒ, ὅταν ξυπνᾶ, ὅπως σᾶς εἶχε δῆ χθὲς τὸ βράδυ ὅταν σᾶς καληνύχτιζε

Ὁ Ρόμπερ Ταίηλορ

...Προσπαθῆστε νὰ εἶσθε περισσότερο συμπαθητική, παρὰ ὄμορφη.

...Νὰ εἶσθε πάντοτε εὐγενὴς μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ συζύγου σας. Ποτέ, ὅμως, μὴ δεχθῆτε νὰ συγκατοικήσετε γιὰ πολὺν καιρὸ ἢ μονίμως μὲ κανέναν ἀπ' αὐτούς, ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι καλοί.

...Ζητᾶτε καὶ τὴν γνώμη τοῦ συζύγου σας, προκειμένου γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ θὰ τὸν κολακεύση πολύ.

...Προσπαθῆστε νὰ εἶσθε πάντα καλὴ καὶ ἑλκυστική.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΝΕΛΛΑ

Οἱ Ἰάπωνες, παράγουν, ὡς γνωστόν, τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς καμφορᾶς ποὺ καταναλίσκεται σ' ὅλον τὸν κόσμον. Τώρα, ἔχουν τὴν φιλοδοξία νὰ παράγουν καὶ τὴν περισσότερη κανέλλα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νἄχουν φυσικὴ κανέλλα, ἀπεφάσισαν νὰ κάνουν τεχνητή. Τὰ πειράματα ἔγιναν ἤδη καὶ ἐπέτυχαν. Ἡ νέα κανέλλα παράγεται ἀπὸ τὸ κάρβουνο τοῦ μπαμποῦ, τὸ ὁποῖο μεταβάλλουν σὲ σκόνη, ἔχει δὲ τὸ ἄρωμα, τὴν γεύση καὶ τὸ βάρος τῆς φυσικῆς κανέλλας. Λένε ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἀποφάσισαν νὰ καταφύγουν στὴν τεχνητὴ κανέλλα, περισσότερο γιὰ νὰ ἀπαντήσουν στὴν Γερμανικὴ βιομηχανία, ποὺ κατεσκεύασε τεχνητὴ καμφορά.

ΤΡΩΝΕ ΤΟΥΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ!

Συνήθως οἱ ποντικοὶ χρησιμεύουν ὡς τροφὴ στὶς γάτες. Σὲ μερικὲς δὲ χῶρες χρησιμοποιοῦνται τὰ δέρματά των γιὰ τὴν κατασκευὴ γουναρικῶν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕνα χωριουδάκι, στὴν Βόρειο Αὐστραλία, καὶ συγκεκριμένως στὴν νῆσο Θάροιταιη, ὅπου οἱ ἄνθρωποι... τρῶνε τοὺς ποντικούς! Ὁ ἐξερευνητὴς Μπέρναρ Λίνδσακ ποὺ ἔμεινε πολλοὺς μῆνες στὰ μέρη ἐκεῖνα, λέγει ὅτι οἱ κάτοικοί των... πεθαίνουν γιὰ ποντικίσιο κρέας, μέχρι τοῦ σημείου νὰ διατηροῦν συστηματικά... ποντικοτροφεῖα ὅπου μέσα σὲ κλουβιά, τρέφουν καὶ παχύνουν τοὺς ποντικούς.

Οἱ ποντικοὶ δὲ στὰ μέρη ἐκεῖνα ἀποτελοῦν καὶ σπουδαῖα κεφάλαια γιὰ προῖκα. Αἴφνης, ὅταν ἕνας ἰθαγενὴς πάρη 150 ποντικοὺς γιὰ προῖκα, σημαίνει ὅτι ἔκανε ἕνα πρώτης τάξεως γάμο.

ΠΙΘΗΚΟΣ... ΤΖΟΚΕΥ

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀκροβατικὴ ἐπίδοσις τῶν πιθήκων. Ἕνας ἐπιχειρηματίας τοῦ Μαίλκιγκ, στὴν Ἀμερική, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἰσορροπιστική τους ἱκανότητα γιὰ νὰ διοργανώση ἕνα πολὺ πρωτότυπο παιγνίδι τῆς πιθηκοδρομίας μὲ στρουθοκαμήλους. Οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς περίεργους αὐτοὺς ἀγῶνες ἔγιναν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Μαίλιγκ καὶ ἐσημείωσαν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

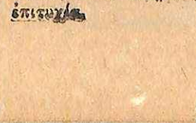

Νέα καὶ περίεργα ἀπὸ παντοῦ

Ἀπὸ τὸ τελευταῖο Εὐρωπαϊκὸ ταχυδρομεῖο, παραλαμβάνομε τὰ παρακάτω ἀξιοπερίεργα ὅσο καὶ διδακτικὰ «διάφορα»:

Ἡ γκομολάστιχα

Θὰ εἴχατε, ἴσως, τὴν περιέργεια νὰ μάθετε πότε ἐφευρέθηκε ἡ γκομαλάστιχα, τὸ κοινὸ αὐτό, ἰδίως γιὰ τοὺς ἀπροσέκτους, προϊὸν τῆς γραφικῆς βιομηχανίας; Μέχρι τῶν μέσων τοῦ 18ου αἰῶνος, ἡ ψύχα τοῦ ψωμιοῦ ἦταν τὸ μοναδικὸ μέσον σβουσίματος τῶν ἁμαρτημάτων τοῦ μολυβιοῦ ἐπάνω στὸ χαρτί. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνας ἀνταποκριτὴς τῆς Παρισινῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, ὁ Φερούτσιο Μαλγκαλχάενς, τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ ὁμωνύμου του διασήμου θαλασσοπόρου, ποὺ εἶναι περισσότερο γνωστὸς σὲ μᾶς ὡς Μαγγελᾶνος, προέτεινε στὴν Ἀκαδημία τὴν χρησιμοποίηση τοῦ ἐλαστικοῦ κόμεως ποὺ ἔβγαινε στὴν Καϋένη τῆς Ν. Ἀμερικῆς, γιὰ τὴν κατασκευὴ σβυστήρων. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ χρησιμωτάτη αὐτὴ ἐφεύρεσις.

Θλιβερὲς ἀναμνήσεις

Οἱ μέρες ποὺ περάσαμε μὲ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐνδεχομένου πολέμου ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας καὶ τὰ μέτρα ποὺ εἶχαν λάβει τὰ διάφορα Κράτη πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως, ἰδίως εἰς περίπτωσιν ἐναερίου ἐπιθέσεως, ἐπιτρέπουν ὀλίγην παρελθοντολογίαν. Θὰ ἤσαστε, μήπως περίεργοι νὰ μαθαίνατε πόσες ἐναέριες ἐπιθέσεις ἔχει δεχθῆ τὸ Παρίσι κατὰ τὸν Παγκόσμιο Πόλεμο; Ἑβδομήντα ὀκτώ, ἀκριβῶς. Ἀπὸ αὐτές, οἱ ἕνδεκα ἦαν ἀλλεπάλληλες, δηλ. ἐπὶ ἕνδεκα συνεχεῖς νύχτες. Ἐσκοτώθηκαν δὲ περὶ τὰ 400 πρόσωπα καὶ ἐτραυματίσθηκαν ὑπερδιπλάσια. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐναερίων ἐπιθέσεων, τὸ Παρίσι ἐδέχθηκε καὶ 120 ὀβίδες, τὶς ὁποῖες τοῦ ἐξαπέστειλε ἡ περίφημος Μπέρτα.

Τὸ «ἀστυνομικὸν δελτίον» ἄλλου

Διαβάζομε καθημερινῶς στὰ φύλλα τὰ δυστυχήματα, παντὸς εἴδους, κλοπὲς καὶ ἄλλα γεγονότα τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, θὰ τὰ θεωροῦν ἴσως ὑπερβολικά. Δηλ. ὅτι γίνονται παρὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτὰ στὴν Ἀθήνα. Θέλετε τώρα νὸ μάθετε τί γίνεται σὲ μιὰ μεγαλούπολη ὅπως τὸ Βερολίνο λ. χ.;

Λοιπόν, σημειώνονται: μιὰ ἀστυνομικὴ σύλληψις κάθε 3 λεπτά, μιὰ κηδεία κάθε 7 λεπτά, μιὰ πυρκαϊὰ κάθε 48 ὧρες, ἕνας θάνατος ἀπὸ δυστύχημα κάθε 8 ὧρες, μιὰ ἀπόπειρα φόνου ἐπίσης κάθε 8 ὧρες, τὸ ἴδιο καὶ μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, μιὰ δολοφονία κάθε 24ωρο, ἕνα διαζύγιο κάθε ὀκτώμισι ὧρες, ἀλλὰ καὶ ἕνας γάμος κάθε... 13 λεπτά, καὶ τέλος μιὰ αὐτοκτονία κάθε 23 ὧρες.

Στό περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητος

Η ΖΩΗ Η ΑΓΑΠΗ κι' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ποτὲ δὲν θὰ μάθετε ἀρκετὰ γιὰ τὸν παράξενο αὐτὸ τόπο

Αν σᾶς τύχῃ ποτὲ νὰ πᾶτε γιὰ γιὰ νὰ ζήσετε στὸ Χόλλυγουντ προσέξτε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ κερδίζετε περισσότερα ἀπὸ 499.999 δολλάρια τὸν χρόνο. Μὲ τὸ εἰσόδημα αὐτὸ δὲν θὰ πληρώνετε παρά.... μόνον 250 χιλιάδες δολλάρια τὸν χρόνο φόρους. Ἂν ὅμως κάνετε τὴν ἀνοησία νὰ κερδίζετε 500 χιλιάδες τὸν χρόνο, τότε οἱ φόροι σας θὰ αὐξήσουν σὲ 300 χιλιάδες δολλάρια. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ ἕνα δολλάριο εἰσόδημα πάρα πάνω θὰ σᾶς στοιχίσῃ 50 χιλιάδες σὲ φόρους.

Καθὼς βλέπετε, ὁ κύριος «Κρατικὸς προϋπολογισμὸς, εἶνε ὁ πιὸ καλὸς εἰσοδηματίας τοῦ Χόλλυγουντ, ἀφοῦ εἰσπράττει τὰ μισά, καὶ περισσότερα ἀπὸ τὰ μισά, ἀπὸ τὰ τεράστια ποσὰ ποὺ πληρώνουνται στοὺς διάφορους κινηματογραφικοὺς ἀστέρες.

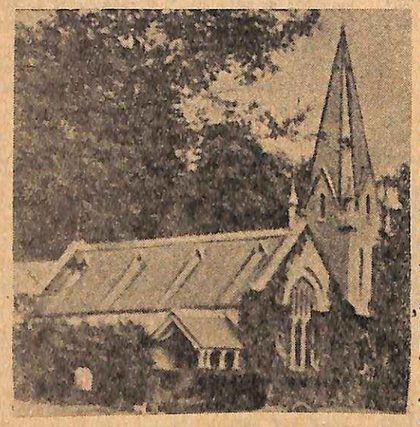

Τὸ Παρεκκλῆσι τῶν Ἀνθέων ὅπου παντρεύονται οἱ «στάρ» βρίσκεται μέσα... σ' ἕνα νεκροταφεῖο!

Ἐννοεῖται ὅτι ἐφαρμόζονται καὶ στὸ Χόλλυγουντ τὰ διάφορα κόλπα γιὰ ν' ἀποφεύγεται ἡ πληρωμὴ τῶν ἐξωφρενικῶν αὐτῶν φόρων. Τὰ παράδοξα δὲ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἐκδηλώνονται κάθε τόσο. Ἔτσι, ἀκούει κανεὶς ὅτι ἡ τάδε ἠθοποιὸς δὲν δέχθηκε νὰ παίξῃ στὴν δεῖνα ταινία γιατὶ τῆς προσφέρανε... περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ζητοῦσε!...

Ἀλλὰ μήπως εἶνε μόνον οἱ φόροι;

Ἕνας «στάρ» ποὺ ἔχει λίγη ὑπόληψη στὸ ἄτομό του καὶ θέλει νὰ κατοικήσῃ κάπως ἀξιοπρεπῶς, πρέπει νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση ὅτι θὰ πληρώσῃ γιὰ μιὰ βίλλα 1.000 ὡς 1.500 δολλάρια τὸν μῆνα. Καὶ εἰς δραχμὰς μόνον 100—150 χιλιάδες τὸν μῆνα!

Μὲ ἄλλες 7 ὡς 8 χιλιάδες δραχμὲς μπορεῖτε νὰ προσλάβετε καὶ μιὰ ὑπηρέτρια. Ἂν θέλετε δυὸ θὰ ἐπιβαρυνθῆτε τὰ διπλάσια. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ βοῆτε καὶ μὲ ὀλιγώτερα μιὰ καλὴ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ θὰ εἶνε... χρωματιστή, δηλαδὴ ἀραπίνα.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε καθόλου περίεργο γιατὶ οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ εἶνε οἱ πιὸ ἀκριβοπληρωνόμενοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο εἶνε σχεδὸν πάντοτε καταχρεωμένοι.

Ὁ ἔρως

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὰ οἰκονομικὰ στὴν ἄκρη γιὰ νὰ κυττάξουμε ἕνα ἄλλο κεφάλαιο, ποὺ στὸ κάτω - κάτω εἶνε πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ κεφάλαιον τοῦ Ἔρωτος.

Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Ἔρως εἶνε στὸ Χόλλυγουντ σχεδὸν σὰν στὸ σπίτι του; Ἀπὸ ἐκεῖ διδάσκουνται οἱ κοπέλλες σὲ ὅλα τὰ πλάτη καὶ ὅλα τὰ μήκη τῆς ὑδρογείου μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νὰ φιλοῦν, πῶς πρέπει νὰ κλείνουν ἡδονικὰ τὰ μάτια, πῶς πρέπει ν' ἀγκαλιάζουν, πῶς πρέπει ν' ἀγκαλιάζουνται καὶ ὅλες τὶς λεπτομέρειεες τέλος πάντων τοῦ ἐρωτικοῦ «σαβουὰρ - βίβρ». Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ μὴ στέκῃ ὁ Ἔρως στὸ ὕψος του στὸ Χόλλυγουντ;

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως εἶνε οἱ πιὸ παράξενοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἀπαγορεύσανε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀλλὰ ἀνεχόντουσαν τὸ λαθρεμπόριό τους μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀπαγορεύσουν τὸ λαθρεμπόριο καὶ νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερα τὰ ποτά.

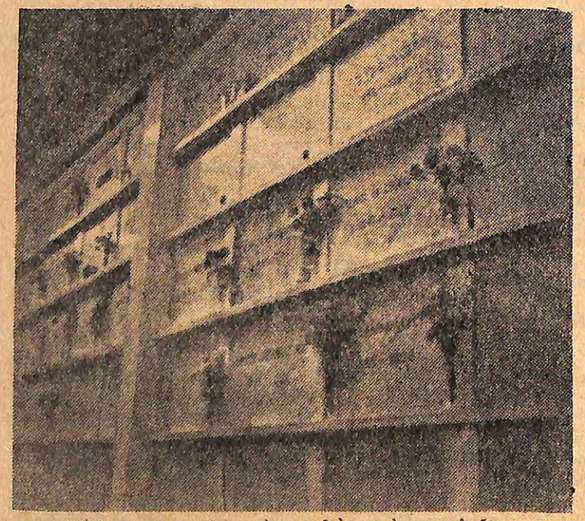

Ἄλλοτε συγκινοῦσαν τὶς καρδιὲς καὶ προκαλοῦσαν θύελλα παθῶν, τώρα εἶναι μιὰ φοῦχτα κόκκαλα μέσα στὶς κρύπτες τοῦ μαυσωλείου τῶν ἀστέρων

Κάτι ἀνάλογο ἀλλὰ πολὺ χειρότερο, ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἔρωτα. Ἀπαγορεύσανε ὄχι μόνον τὴν ἐλευθερία του ἀλλὰ καὶ τὸ λαθρεμπόριό του. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἀγαπήσῃ ἥσυχα στὸ Χόλλυγουντ καὶ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ δὲν ἔχει ἄλλη διέξοδο παρὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸν ἔρωτά του. Ἀπόδειξις ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν γάμων ποὺ γίνονται στὴν Ἀμερική, ἡ ὁποία ἔχει τὰ πρωτεῖα στὸ ζήτημα αὐτό.

Ἀλλὰ ὁ Ἔρως ἦταν ἀπὸ τὴν πιὸ παλὴὰ ἐποχὴ ἕνα πολὺ ἀτίθασσο παιδί. Ἔρχεται, καὶ φεύγει ὅπως τοῦ γουστάρει καὶ ὅποτε τοῦ γουστάρει. Καὶ ὅταν πετάξῃ αὐτὸς γίνεται πιὰ περιττὸς καὶ ὁ γάμος. Δὲν ἀπομένει ἄλλη λύση ἀπὸ τὸ διαζύγιο καὶ εἶνε σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὰ σκῆπτρα καὶ στὸ ζήτημα αὐτό.

Εἰδικώτερα γιὰ τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, τὰ πράγματα εἶνε ἀκόμη πιὸ μπερδεμένα. Οἱ πιὸ ὡραῖες καὶ χαριτωμένες γυναῖκες τοῦ κόσμου βρίσκουνται σὲ καθημερινὴ συνάφεια μὲ τοὺς πιὸ ὡραίους ἢ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντες ἄνδρες τοῦ κόσμου. Ἐργάζονται μέσα στὸ ἴδιο στούντιο, τρῶνε στὰ ἴδια ρεστωράν, χορεύουν στὰ ἴδια ντάνσιγκ, καὶ, τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, ἀναγκάζονται πολλὲς φορὲς νὰ παίξουν τὸν ρόλο τῶν ἐρωτευμένων. Τί φυσικώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ν' ἀγαπηθοῦνε καὶ νὰ παντρευθοῦνε; Οἱ συνθῆκες ὅμως ἀλλάζουν πολὺ γρήγορα. Δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες ἀλλάζουν οἱ ρόλοι. Ἐκείνη πηγαίνει νὰ γυρίσῃ ἕνα καινούργιο φίλμ στὸν Καναδᾶ, μὲ νέο πάρτναιρ, σὲ ἄλλο περιβάλλον. Ἐκεῖνος μένει στὸ Χόλλυγουντ ἢ πηγαίνει στὴν Νότιο Ἀμερική. Ὅπως εἶχε ἀνάψει ἡ φλόγα τοῦ Ἔρωτος ἔτσι καὶ σβύνει. Καὶ οἱ ἐφημερίδες, ὁ τηλέγραφος, τὰ ραδιόφωνα καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ κινηματογράφος, μᾶς ἀναγγέλλουν σὲ λίγο καιρὸ ὅτι ἡ τάδε γόησσα ἐπῆρε τὸ τρίτο της διαζύγιο ἢ ὅτι ὁ τάδε ἀστὴρ ἐτέλεσε τὸν τέταρτό του γάμο.

Ὁ θάνατος

Τέλος, μιὰν ἡμέρα ἔρχεται κι' ὁ θάνατος.

Ἐδῶ πιὰ θὰ φαντάζεσθε ὅτι δὲν χωρεῖ οὔτε ποικιλία, οὔτε ἰδιοτροπία, οὔτε ἀπαγόρευσις, οὔτε τίποτα.

Ὁ θάνατος εἶνε θάνατος καὶ τίποτα περισσότερο.

Καὶ ὅμως, ἔχετε μεγάλο λάθος ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται ἂν φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ πεθάνῃ στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸν ἴδιο ἁπλὸ τρόπο ποὺ πεθαίνει σὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς γῆς! Ἂν τύχῃ μάλιστα νὰ ἀνήκῃ στὴν μεγάλη κινηματογραφικὴ οἰκογένεια, ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ πεθάνῃ ἀξιοπρεπῶς, ὅπως ταιριάζει σὲ ἕνα πραγματικὸ στάρ.

Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει πολλὰ νεκροταφεῖα ποὺ ἀνήκουν ὅλα σὲ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀμερικανικὸν ἄξιωμα «μπίζινες ἶς μπίζινες» (ἡ δουλειὰ εἶνε δουλειά), ὑπάγεται καὶ ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν σὲ ὅλους τοὺς νόμους τῆς ἐπιχειρήσεως. Στὰ φαρδειὰ βουλεβάρτα τοῦ Χόλλυγουντ σκοντάφτετε ἄξαφνα ἐπάνω σὲ μιὰ πολύχρωμη φωτεινὴ ρεκλάμα. Τὴν διαβάζετε γεμᾶτος περιέργεια γιὰ νὰ ἰδῆτε μήπως ἀναγγέλλει κανένα καινούργιο καμπαρὲ καὶ διαπιστώνετε ἀμέσως... ὅτι κανένα νεκροταφεῖο δὲν σᾶς προσφέρει τὴν γαλήνη καὶ... τὰ κομφὸρ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Γκλέντελ!

Χαρακτηριστικὸ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ θανάτου στὸν παράξενο αὐτὸ τόπο ὅπου καὶ τὸ νὰ πεθάνῃ κανεὶς εἶνε πολύπλοκος ὑπόθεσις, εἶνε τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο.

Ἕνας ἐπιχειρηματίας τῶν νεκρῶν εἶχε στήσει στὸ κέντρο τοῦ νεκροταφείου του ἕνα ὡραῖο μαρμάρινο σύμπλεγμα, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μυθολογία. Φυσικὰ οἱ τάφοι ποὺ βρισκόντουσταν γύρω στὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ ἔργο ἦταν πολὺ πιὸ ἀκριβοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπουλήθηκαν γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ αὐτούς. Μόλις πουλήθηκε καὶ ὁ τελευταῖος τάφος τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ὁ ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας ἐσκέφθηκε, καὶ πολὺ λογικά, ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν θὰ εἶχαν καμμιὰ ἀντίρρηση νὰ ἀναπαύωνται καὶ χωρὶς τὸ καλλιτεχνικὸ μαρμάρινο σύμπλεγμα. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφερε μερικοὺς ἐργάτες καὶ τὸ μετέφερε σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ νεκροταφείου. Φυσικὰ ἀκρίβηναν καὶ οἱ τάφοι στὸ σημεῖο αὐτό.

Εἶνε τόσοι πολλοὶ οἱ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι στὰρ ποὺ εἶνε θαμμένοι στὰ νεκροταφεῖα αὐτά, ὥστε εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγράψουμε ἐδῶ τὶς τελευταῖες τους κατοικίες.

Ἐκτὸς, ὅμως, ἀπὸ τοὺς τάφους, εἶνε καὶ τὰ μαυσωλεῖα τῶν στὰρ, ὅπου σὲ κομψὲς κρύπτες κρυμμένες στοὺς τοίχους, βρίσκονται τὰ κόκκαλα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τόσο ἄλλοτε συνεκλόνισαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων...

Ἔτσι ζοῦν, ἔτσι ἀγαποῦν καὶ ἔτσι πεθαίνουνε στὸ Χόλλυγουντ!...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

ΔΥΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Εἶνε οἱ Γάλλοι κωμικοὶ Τισαντέλ, καὶ Ρουσὼ καὶ πάνε... νὰ φᾶνε τοὺς περίφημους Ἀμερικανοὺς Χονδρὸ καὶ Λιγνό. Θὰ τὸ ἐπιτύχουν; Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνουμε ἀπὸ τὴν νέα τους κωμωδία «Οἱ δυὸ ἔφεδροι» ποὺ θὰ ἰδοῦμε ἴσως τὸν χειμῶνα.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἑορτάσθηκε παντοῦ ἡ μέρα τῶν ζώων. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἕνα ἰταλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύει τὶς δύο αὐτὲς περίεργες εἰκόνες γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὰ ζῶα εἶναι... ἀνθρωπινώτερα, πολλὲς φορὲς, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Στὴν πρώτη δυὸ ἄνθρωποι πᾶνε νὰ σκοτωθοῦνε καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ἐνῷ στὴν ἄλλη δυὸ γουρούνια δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν τουφερότητά τους.

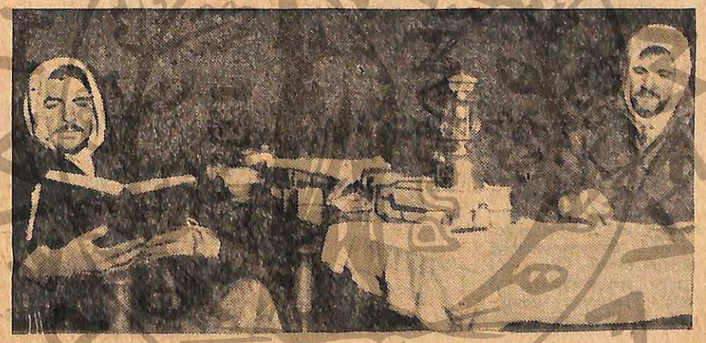

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Οἱ Ἀμερικανοὶ φυσιολόγοι, Ρίτσαρντσον καὶ Κλάϊτμαν κάνουν αὐτὲς τὶς μέρες ἕνα πολὺ περίεργο πείραμα: θέλουν νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸ 24ωρό του σὲ 28ωρο, δηλ. ἂν μπορῇ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἑβδομάδα τῶν 6 ἡμερῶν. Στὴν εἰκόνα μας, οἱ δυὸ σοφοὶ καθὼς ἐκτελοῦν τὸ πείραμά τους στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ των, ἐργαζόμενοι ἐνῷ ἔχουν τὰ κεφάλια τους τυλιγμένα μὲ ὑγρὲς πετσέτες γιὰ νὰ μὴ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος!

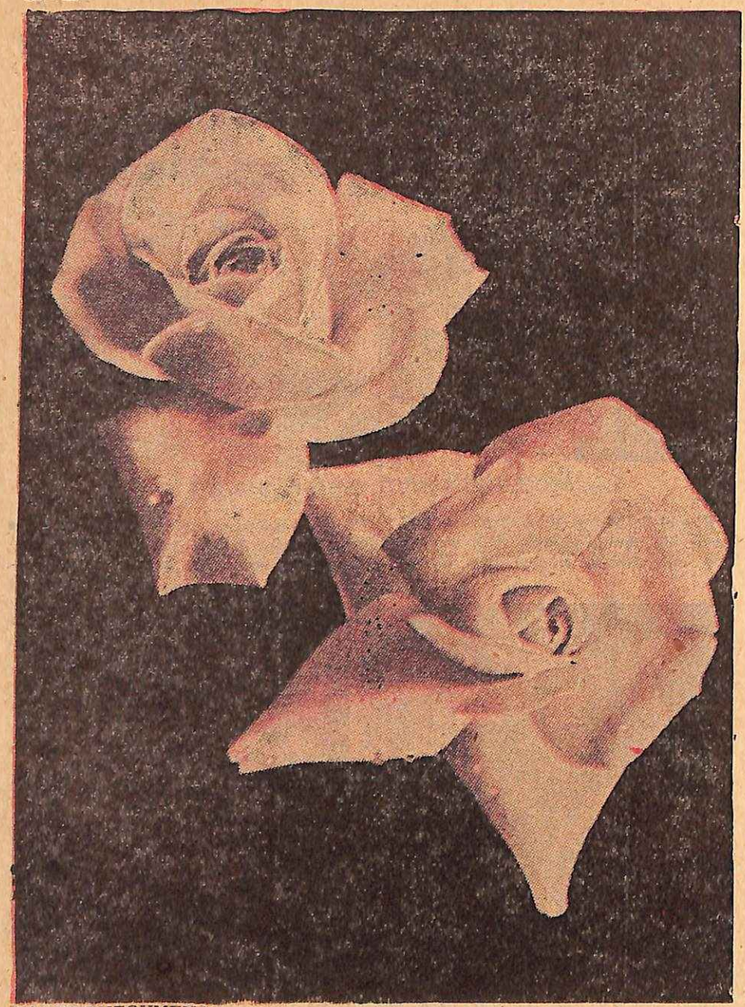

λουλούδι της Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρεμιέρας μιᾶς καινούργιας ἐπιθεωρήσεως στὸ καλοκαιρινὸ ἀθηναϊκὸ θέατρο «Κοσμικὸν» ἡ πρωταγωνίστρια Ζιζὴ Διαμάντη νευριασμένη γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη μιὰ μικρὴ μπαλλαρινοῦλα, ἡ Φανὴ Μαργέτη, γίνεται ἄφορμὴ νὰ ξαπλωθῆ ἐκείνη φαρδειά-πλατειὰ στὰ σανίδια τῆς σκηνῆς, τὴν πιάνει ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὴ δέρνει ἀλύπητα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἀπὸ λάθος τοῦ μηχανικοῦ τῆς σκηνῆς, ἀνοίγει ἡ ἐνδιάμεση αὐλαία— τὸ καμπαμέντο— κι' ὁ κόσμος παρακολουθεῖ ἀγανακτισμένος τὴν οἰκτρὴ σκηνή. Ἕνας τύπος τῶν παρασκηνίων, ὁ Σταῦρος Γιαλέρης, κοντόχοντρος μὲ γυαλιστερὴ φαλάκρα, ἀνεβαίνει στὰ παρασκήνια γιὰ νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα, καὶ βρίσκει τὴν πρωταγωνίστρια ἔξαλλη μέσα στὸ καμαρίνι της, καὶ τὴ μικροῦλα ξεμαλλιασμένη μπαλλαρίνα, ματωμένη στὴ μέση τῆς σκηνῆς. Τὴ Φανὴ Μαργέτη τὴν παίρνουν οἱ ἄλλες, μπαλλαρίνες καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ κοινὸ καμαρίνι τους, ὅπου ἡ μεγαλείτερή της ἀδερφή, ἡ Χρύσα, τῆς περιποιεῖται τὶς γρατζουνιὲς ποὺ τῆς ἔκανε ἡ ἔξαλλη πρωταγωνίστρια.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλο τὸ μπαλλέτο βρίζει τὴ Διαμάντη, μπαίνει μέσα στὸ καμαρίνι ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, ὁ Βεργίδης, κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη συζήτηση, βάζει πρόστιμο στὴ Φανή, στὴν ἀδερφή της καὶ σὲ μιὰν ἄλλη μπαλλαρινοῦλα, τὴ Μαίρη, ποὺ τόλμησε νὰ τὴν ὑπερασπιστῆ. Ὕστερ' ἀπ' τὸ θέατρο, ἡ Χρύσα, ἡ Φανὴ κι' ὁ πιανίστας τοῦ θιάσου Λεωνίδας Μιχελῆς, πάνε νὰ φάνε σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, ὅπου συχνάζουν θεατρίνοι, δημοσιογράφοι καὶ καλλιτέχνες. Ἐκεῖ ὁ Λεωνίδας, πούχει ἕναν τρυφερὸ κι' ἀγνὸ ἐρωτικὸ σύνδεσμο μὲ τὴ Φανή, ἐκδηλώνει τὴν ἀγανάκτησή του γιὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ θεάτρου, ἡ Φανὴ ὅμως δείχνει πὼς τὸ ξέχασε κιόλας, καὶ ρίχνεται ἀμέριμνη στὴ μακαρονάδα καὶ στὴ μπύρα της.

Οἱ δυὸ μπαλλαρῖνες, κόρες μιᾶς πλούστρας τῶν Ἄνω Πετραλώνων, τῆς κυρὰ Κατίνας τῆς Μαργέταινας, μένοντας πολὺ μικρὲς ὀρφανές, ἔχουν ἀρχίσει τὴ ζωή τους ὡς ὑπηρέτριες σ' ἕνα σπίτι. Ἡ Χρύσα προστατεύει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴ μικρότερή της ἀδερφή, τὴ Φανή, μὲ μιὰ στοργὴ καθαρὰ μητρική. Σιγά-σιγά, τὰ δυὸ κορίτσια μεγαλώνουν καὶ πρώτη φυσικὰ ἡ Χρύσα, ποὺ τὶς ἀναλογίες τῆς σχηματιζομένης γυναίκας παρατηρεῖ πρῶτος ἀπὸ ὅλους ὁ γυιὸς τοῦ σπιτιοῦ ὅπου δουλεύουν καὶ οἱ δύο, ὁ Μάρκος, ὁ ὁποῖος καὶ κάνει ἕνα βράδυ δική του τὴ Χρύσα. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, διώχνουν τὶς δυὸ ἀδελφὲς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μιὰ νύχτα ἡ Χρύσα φέρνει στὸν κόσμο τὸν καρπὸ τῶν σχέσεών της μὲ τὸν Μάρκο. Τὸ παιδὶ ὅμως εἶναι ἀσθενικὸ καὶ δὲν ζῆ. Ἐλεύθερες πιὰ ἀπὸ κάθε βάρος οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἀρχίζουν τὴν πιὸ σκληρὴ ζωή. Ἡ Χρύσα κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴν στερηθῆ τίποτε ἡ ἀδελφή της. Δὲν σταματᾶ μπροστὰ σὲ τίποτε. Μιὰ μέρα, ἡ ζωή της ἀλλάζει ἀπότομα. Ἕνας φίλος τῆς Χρύσας, συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, ὁ Χρυσάνης, προτείνει στὶς δυὸ ἀδελφὲς νὰ τὶς ἀνεβάση στὴν σκηνή. Αὐτὲς δέχονται καὶ ὁ Χρυσάνης τὶς βάζει ὡς μπαλλαρίνες στὸν θίασον τοῦ «Κοσμικοῦ», ἐκεῖ ὅπου ἔγινε καὶ τὸ ἐπεισόδιο τῆς πρωταγωνίστριας μὲ τὴν Φανή. Ὅταν τελειώνουν τὸ φαΐ τους στὸ ρεστωράν, ἀργὰ πιὰ ἡ Χρύσα φεύγει μὲ τὸν φίλο της κι' ὁ Λεωνίδας παίρνει τὴν Φανὴ γιὰ νὰ τὴν πάη στὸ σπίτι της. Οἱ δυὸ νέοι πηγαίνουν ἀγκαλιασμένοι.

3ον

ΑΠΟ πάνω τους, ἀπ' τὸ ἀπέραντο στερέωμα, μυριάδες ἀστέρια στέλνανε τὶς μαρμαριγές τους στὴ γῆ. Δίπλα δὲν περνοῦσε ψυχή. Τὰ βήματά τους ἀντηχούσανε μέσα στὴ σιγὴ βαρειά, καὶ τὴν ἠχώ τους τὴν πολλαπλασίαζε ἡ νύχτα. Θάλεγε κανεὶς πὼς οἱ δυὸ τους ἀποτελούσανε τὸ μοναδικὸ ζευγάρι ἀπάνω στὴ γῆ.

Σὰν ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Φανῆς, ἐκείνη ἔγειρε ἄλλη μιὰ φορὰ στὸν ὦμο του.

—Μ' ἀγαπᾶς ; τὸν ρώτησε.

—Σ' ἀγαπῶ... τῆς ἀποκρίθηκε, Κι' ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα με κάνει νὰ νοιώθω πὼς ὅλα τὰ σημερινά μας βάσανα, ὅλες οἱ σημερινές μας λύπες, θὰ τελειώσουνε κάποτε... Καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι Φανή.. Τὸ πιστεύω..

—Καὶ γὼ τὸ πιστεύω.. Ὅλ' ἡ ζωὴ εἶνε μπροστά μας..

Ἕνα φιλὶ στὸ στόμα ὁλοκλήρωσε τὴν εὐτυχία τῆς στιγμῆς. Ὕστερα, ἡ Φανὴ ἔβγαλε τὸ κλειδὶ ἀπ' τὴν τσάντα της, ἄνοιξε, χαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ Λεωνίδα, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα σιγά. Ἐκεῖνος ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκόμα, κυττάζοντας τὴν κλειστὴ πόρτα, καὶ δὲν ἔφυγε, παρὰ μόνο ἀφοῦ εἶδε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι ποὺ φωτίστηκε, τὴ σιλουέττα τῆς Φανῆς νὰ τοῦ στέλνη ἕνα φιλὶ γιὰ τελευταῖον ἀποχαιρετισμό.

—

Ὅταν ἡ Χρύσα γύρισε, εἶχε ξημερώσει γιὰ καλά. Ἡ Φανὴ ξύπνησε, ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ βλέποντας τὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς της, τρόμαξε.

—Τί ἔχεις ; τὴ ρώτησε. Γιατὶ εἶσ' ἔτσι κίτρινη ;..

Ἡ Χρύσα γδύθηκε χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήση. Ὅταν ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, ἡ Φανὴ τὴν ξαναρώτησε :

—Τί ἔχεις, ἀδερφούλα ;...

Ἡ Χρύσα ἀποκρίθηκε βραχνά :

—Μάλωσα μὲ τὸ Χρυσάνη...

Τὸ νέο ἔκανε τὴ μικρούλα μπαλλαρίνα νὰ παγώση :

—Καὶ τώρα ; τὴ ρώτησε. Θὰ πῆ νὰ μᾶς διώξουν ἀπ' τὸ «Κοσμικόν»....

Ὕστερα μάλιστα ἀπ' τὸ ἀποψινὸ ἐπεισόδιο, δὲ θάνε καὶ πολὺ δύσκολο..

—Καθόλου δύσκολο.. συμπλήρωσε ἡ Χρύσα, σὰν ἠχώ.

—Μά, γιατὶ μάλλωσες ;...

Ἡ Χρύσα ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι, κι' ἄρχισε νὰ μιλάη γρήγορα-γρήγορα, μ' ἀγωνία :

—Ἄκουσε, Φανή... Ξέρεις ὅτι, ὡς τώρα, δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σὲ προστατεύω... Τὸν ἑαυτό μου δὲν τὸν λογάριασα ποτέ... Πάντα ἐσὺ ἤσουν ἡ μοναδική μου σκέψη...

Αὐθόρμητα, ἡ Φανὴ πήδηξε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, ἔτρεξε στὸ κρεββάτι τῆς Χρύσας, καὶ τὴν ἀγκάλιασε :

—Ἀδερφούλα μου... ψιθύρισε συγκινημένη.

—Ξέρεις ἀκόμα ὅτι τὸ Χρυσάνη δὲν τὸν ἀγάπησα ποτέ... Ὅπως δὲν ἀγάπησα καὶ κανέναν... Ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει χτυπήσει ὡς τώρα, κι' οὔτε τῆς γύρεψε κανεὶς νὰ χτυπήση.. Ὁ Χρυσάνης ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς χρειαζότανε ἀφοῦ αὐτὸς μπόρεσε καὶ μᾶς βρῆκε αὐτὴ τὴ δουλίτσα στὸ θέατρο, καὶ ζοῦμε... Τὴν προστασία του αὐτὴ, τὴν πλήρωσα ἐγώ, καὶ δὲν ἀρνιέμαι νὰ τὴν πληρώνω πάντα... Δὲ θέλω ὅμως νὰ τὴν πληρώσης καὶ σύ...

Ἡ Φανὴ τὴν κύτταξε σαστισμένη :

—Τί θὲς νὰ πῆς μ' αὐτό ; τὴ ρώτησε. Ὁ Χρυσάνης ὡς τώρα μὲ σεβάστηκε, καὶ ποτὲ δὲ μοῦδωκε νὰ καταλάβω πὼς τοῦ ἀρέσω...

—Μοῦ τὸδωσε νὰ τὸ καταλάβω ἐγώ, ἀπὸ μέρες τώρα καὶ μὲ βεβαίωσε ἀπόψε...

—Πῶς ;

—Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, μοῦκανε ἀφοῦ φύγαμε μιὰ φοβερὴ σκηνὴ γιὰ τὸ Λεωνίδα... Τὸβρισε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ μὲ τὰ χειρότερα λόγια, καὶ μοῦ φώναξε στὸ τέλος πὼς μᾶς ἀπαγορεύει καὶ στὶς δυό μας νὰ κάνουμε παρέα μαζί του...

—Μὲ τί δικαίωμα ; ξέσπασε αὐθόρμητα ἡ Φανή.

—Αὐτὸ τὸν ἐρώτησα καὶ γώ... Καὶ ἀντὶ γιὰ ἀπάντηση, μοῦδωσε ἕνα δυνατὸ σκαμπῆλι... Θύμωσα καὶ γώ, καὶ τοῦ πέταξα κατάμουτρα πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει ἀπὸ ζήλεια, καὶ πὼς, δίπλα σὲ μένα, θέλει καὶ σένα... Τότε μοῦ ἀποκρίθηκε κανονικὰ πὼς σὲ θέλει χωρὶς ἐμένα, γιατὶ ἐμένα μ' ἔχει βαρεθῆ...

—Δυστυχία μου... ψιθύρισε ἡ Φανή. Κι' ὕστερα ;

—Ὕστερα, ἄνοιξα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα.. Καὶ κεῖνος δὲ μὲ κράτησε.. Ὤ, εἶμαι σίγουρη πὼς δὲ θὰ σταματήση ὡς ἐδῶ... Τοῦ ἀρέσεις, καὶ θὰ προσπαθήση νὰ σὲ κάνη δικιά του...

Μὲ μιὰν ἄγρια ἀποφασιστικότητα θηρίου, ἡ Χρύσα σηκώθηκε ὄρθια :

—Δὲ θὰ τὸ καταφέρη ὅμως! φώναξε. Τ' ὀρκίζομαι...

Παγωμένες ἀπὸ μιὰν ἀόρατη δυστυχία, οἱ δυὸ ἀδερφὲς μεῖναν ἀγκαλιασμένες γιὰ πολλὴν ὥρα, ἐνῶ ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ βάψει μὲ ζωηρόχρωμες πινελιὲς, τὶς γρίλλιες τῶν παραθύρων τους. Μὰ τοὺς φαινόταν πὼς δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα ἡ νύχτα, καὶ πὼς τὶς τριγυρίζανε ἀτέλειωτα σκοτάδια, γεμάτα σιωπηλοὺς κινδύνους....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον.

Τὸ ἄλλο βράδυ στὸ θέατρο, ἡ Φανὴ συγκέντρωσε τὴ γενικὴ περιέργεια τοῦ θιάσου. Μόλις ἔφτασε στὸ θέατρο, κατὰ τὶς ἑπτάμισι, μαζὶ μὲ τὴ Χρύσα, βρέθηκε σφιγμένη μέσα σ' ἕναν κλοιὸ ἀπὸ ἐπίμονες ἐρωτήσεις ποὺ τὴν ἔπνιγαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές :

—Εἶν' ἀλήθεια λοιπόν ;

—Τῆς ἔκανες μήνυση ;

—Θὰ τὴν πᾶς στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀδείας ;

Ἡ καϋμενούλα ἡ Φανὴ ζαλίστηκε μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ποὺ βουΐζανε στ' αὐτιά της ἐπίμονες καὶ ἀκατάληπτες.

—Ποιανοῦ θὰ κάνω μήνυση ; ρώτησε. Ποιὸν θὰ πάω στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀδείας ;

Ἡ Μαίρη, ἡ μπαλλαρινούλα μὲ τ' ἀεικίνητα μάτια, ἔβαλε τὶς φωνές :

—Καλὲ γιὰ δές την, ποὺ κάνει τὴν ἀνήξερη! Ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κι' ἐκείνη νομίζει πὼς πέφτει ἀπ' τὰ σύννεφα...

—Καλὰ ἔκανες ποὺ τὴν πῆγες στὴν Ἄδεια.,... τῆς ψιθύρισε ἡ Φούλα, μιὰ ψιλόλιγνη θεατρινούλα μὲ γκριζοπράσινα μάτια, ποὺ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο εἶχε προαχθῆ ἀπὸ μπαλλαρίνα σὲ νουμερίστα τῶν κακῶν σκηνῶν κάθε ἐπιθεωρήσεως.

—Ναί, μὰ τώρα ποὺ θἄρθη, δὲ σὲ βλέπω καλά... ἔκανε μ' ἕνα ὕφος μισοστενοχωρημένο, μισομοχθηρό, ὁ Γιωργάκης ὁ Πλερό, ὁ χορογράφος τοῦ θιάσου. Θὰ σὲ σκίση!

—Μὰ ποιά ;.. Τί τρέχει ;.. ρώτησε κι' ἡ Χρύσα, ποῦχε ἀρχίσει νὰ νευριάζη μ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπονοούμενα.

Γενικὴ κατάπληξη ζωγραφίστηκε σ' ὅλων τὰ πρόσωπα.

—Μά, ἀλήθεια, δὲν ξέρετε ; Δὲ διαβάσατε ἐφημερίδες ; φώναξε ὁ Μαρκίδης, ποῦκανε τὸν κομπὲρ στὴν ἐπιθεώρηση.

Καὶ, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, τὴν ἄνοιξε στὴ θέση τῆς θεατρικῆς της στήλης, καὶ διάβασε δυνατά:

«Θλιβερὸν ἐπεισόδιον ἐποίκιλε χθὲς τὴν πρώτην τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως «Φουρκέττα», εἰς τὸ θέατρον «Κοσμικόν». Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Φραντζῆ, Ζιζὴ Διαμαντή, ἐπετέθη κατὰ τῆς χορευτρίας Φανῆς Μαργέτη, καὶ τὴν ἐξυλοκόπησεν ἐπὶ σκηνῆς ! Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ξυλοκοπηθεῖσα χορεύτρια ἀνεφέρθη σήμερον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀδείας, ἐκτὸς αὐτοῦ δὲ, πρόκειται νὰ ὑποβάλη μήνυσιν ἐναντίον τῆς πρωταγωνιστρίας μὲ τὰ ἀναιτίως παρεκτραπέντα νεῦρα».

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα ὁ Μαρκίδης, ἡ Χρύσα κι' ἡ Φανὴ κυττάχτηκαν κατακίτρινες.

—Αὐτὸς ὁ Λαμάκης δὲν ἔχει τὸ Θεό του... ψιθύρισε ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, ὁ Βεργίδης, πλησιάζοντας ἐκείνη τὴ στιγμή. Καὶ σὺ ὅμως, συνέχισε πιὸ δυνατά, γυρίζοντας στὴ Φανή, ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνης τόση φασαρία ; Πᾶς νὰ διαλύσης τὸ θίασο ; Ἀμ' τὸ κεφαλάκι σου θὰ φᾶς πρῶτα, κορίτσι μου...

—Σᾶς ὀρκίζομαι, κ. Βεργίδη, πὼς

εἶνε ψέμματα... καταφερε νὰ μουρμουρίσῃ ἡ Φανή, παγωμένη ἀπ' τὸ φόβο της. Οὔτε μήνυση ἔκανα, οὔτε στὴν Ἀδεια πῆγα, οὔτε τίποτα...

—Ἐγὼ δὲν ξέρω, συμπλήρωσε ὁ Βεργίδης μ' ἕνα ὕφος μισοκακόμοιρο. Κάνε καλὰ μὲ τὴ Διαμάντη, ἄμα θάρθῃ... Πολὺ φοβᾶμαι ὅμως, ὅτι ἀπόψε θάχουμε χειρότερα ἀπ' τὰ χτεσινά...

—Ἀπόψε δὲ θάχουμε τίποτε! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἥσυχη μὰ σταθερὴ πίσω ἀπ' τὸ Βεργίνη.

Ἦταν ὁ Χρυσάνης, ποῦχε ζυγώσει ἀπαρατήρητος μὲ τὸ καπέλλο ψηλά, τὰ χέρια στὶς τσέπες, καὶ τὸ τσιγάρο κρεμασμένο στὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τοῦ χειλιοῦ του.

—Καλῶς τὸν Ἄγγελο, ἔκανε ὁ Βεργίδης μαλακωμένα. Λέγαμε γι' αὐτὰ ποῦγραψε ἀπόψε ἡ «Ἑσπέρα».. Ὁ Λαμάκης...

—Δὲν τἄγραψε ὁ Λαμάκης, τὸν ἔκοψε ὁ Χρυσάνης. Τἄγραψα ἐγώ...

Μυῖγα νὰ πετοῦσε κείνη τὴ στιγμή, θ' ἀκουγότανε τὸ πέταγμά της ἀπάνω στὴ σκηνή, μὲ τὸ στημένο σκηνικὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ τὴν πεσμένη αὐλαία. Ἡ Φανὴ ἔνοιωσε ὑποσυνείδητα πὼς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἔρχοταν ἀπὸ κεῖνον ποὺ τὴν ὑπερασπιζόταν.

—Ναί, μά.. Δὲν εἶν' ἀλήθεια.. ψιθύρισε. Ἐγὼ δὲν ἔκανα μήνυση...

Ὁ Χρυσάνης σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δικαίωμά σου νὰ τρῶς ξῦλο, καὶ νὰ τὸ χωνεύῃς... τῆς εἶπε. Ἐσεῖς ὅμως οἱ μικρὲς ὅλες δημιουργεῖτε τὴν τυραννία τῶν πρωταγωνιστριῶν... Μιὰ φορά, ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀδείας ἀπ' αὐτὸ ποὺ γράφτηκε σήμερα, θ' ἀνακατευθῇ μόνη της. Πρέπει νὰ μάθῃ ἡ Διαμάντη, καὶ κάθε μιὰ Διαμάντη στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο, πὼς εἶνε ζήτημα ἠθικῆς τάξεως νὰ λείψουνε τὰ ἐπεισόδια σὰν τὸ χτεσινό..

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ Μαίρη ψιθύρισε τρομαγμένη :

—Νά ἡ Διαμάντη....

Ὅλοι γυρίσανε καὶ κυττάξανε τὴν πρωταγωνίστρια, ποὺ μὲ βήματα νευρικὰ ἔσκισε τὴ σκηνὴ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ὡς τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανέναν καὶ χωρὶς νὰ πῇ καλησπέρα σὲ κανέναν. Ὕστερα, μπῆκε στὸ καμαρίνι της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα του δυνατά.

Ὁ Χρυσάνης ξανασήκωσε τοὺς ὤμους του, ἔφτυσε τὸ ἀποτσίγαρο, καὶ τὸ πάτησε χαμογελώντας:

—Κι' οἱ ἅγιοι θέλουνε φοβέρα... εἶπε μὲ τὴν ἥσυχη φωνή του. Ἂν κοτάῃ, ἂς ξανακάνῃ τίποτα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ πρῶτο κουδοῦνι. Οἱ μπαλλαρῖνες σκορπίσανε τρέχοντας στὰ καμαρίνια τους γιὰ νὰ ντυθοῦν, ὁ Μαρκίδης, ὁ κομπέρ, μπῆκε στὸ δικό του γιὰ νὰ βαφτῇ, κι' ἔμεινε μόνος μαζὶ μὲ τὸ Χρυσάνη ὁ Βεργίδης.

—Καλὰ τὰ λὲς Ἄγγελε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ μ' αὐτὰ μπορεῖς νὰ μᾶς διαλύσῃς τὸ θίασο...

—Σᾶς τὸν στερεώνω ἴσα-ἴσα, βλάκα, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος. Ἄντε τώρα νὰ τῆς περάσῃς τὰ νεῦρα της... συνέχισε δείχνοντας μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του τὸ καμαρίνι τῆς Διαμάντη.

—Θὲς νὰ πῆς ὅτι θὰ πάω γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὰ νεῦρα της στὸ κεφάλι μου... Γιατὶ κάπου πρέπει νὰ τὰ ξεσπάσῃ...

Ὁ Χρυσάνης σήκωσε γιὰ τρίτη φορὰ τοὺς ὤμους του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ καμαρίνι τοῦ μπαλλέτου, ἐνῷ ὁ Βεργίδης τράβηξε γιὰ τὸ καμαρίνι τῆς Διαμάντης. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ ὑστερικὲς φωνὲς τῆς πρωαγωνισρίας, κι' ἀνάμεσα σ' ἕνα χείμαρο ἀπὸ βρισιὲς ἀκούστηκαν καθαρὰ τὰ λόγια:

—Βλέπεις ξέρουνε καὶ τυλίγουνε τοὺς βρωμοδημοσιογράφους, οἱ παξιμαδοῦλες ! Ἔτσι νομίζουνε πὼς μποροῦν νὰ τραβήξουνε μπροστὰ στὸ θέατρο... Γιὰ νὰ πᾶνε μπροστὰ ὅμως, δὲν ξέρουν πὼς δὲ φτάνει νὰ τὸ γράψῃ μιὰ ἐφημερίδα, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταφέρουνε τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου...

Ὁ Χρυσάνης εἶχε ἀνοίξει κι' ὅλας τὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ τῆς Χρύσας καὶ τῆς Φανῆς, κι' ἔτσι τὰ λόγια τῆς Διαμάντη ἀκούστηκαν ἀπ' τὶς μπαλλαρίνες, ὅπως ἀκούστηκε καὶ μιὰ σιγανὴ ἀπάντησι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ δημοσιογράφος.

—Ἀμ' ἔνοια σου, καὶ θάρθουνε καὶ τὰ χειροκροτήματα μιὰ μέρα...

Ἡ Χρύσα ξέχασε τὸ χτεσινό τους μάλωμα, καὶ τοῦπιασε τὰ χέρια:

—Ἄγγελε, αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε καταστροφὴ καὶ γιὰ τὶς δυό μας... Ὁ Χρυσάνης ἄναψε ἕνα τσιγάρο, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ :

—Γιὰ μένα ἰδίως, κ. Χρυσάνη... συνέχισε ἡ Φανή.

—Γι' αὐτὰ καὶ γιὰ μερικὰ ἄλλα ἀκόμα, θὰ μιλήσουμε ἀπόψε, μετὰ τὴν παράσταση... εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ σᾶς περιμένω στὴν πορτίτσα τῶν παρασκηνίων...

Ὕστερα, βγῆκε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα σιγά.

Ἡ Φανὴ τότε, ρώτησε μὲ ἀγωνία τὴν ἀδερφή της :

—Καὶ τώρα ; Τί θὰ γίνῃ ; Λὲς νἄχουμε πάλι τὰ ἴδια μὲ τὴ Διαμάντη;

Ἡ Μαίρη μὲ τ' ἀεικίνητα μάτια ἀνέλαβε νὰ τὴν καθησυχάσῃ :

—Ἔνοια σου, κι' ἀπόψε ἡ Διαμάντη θὰ εἶνε ἀρνάκι..

Καὶ ἤτανε πραγματικά : Ὅλα τὰ νούμερα παιχτήκανε μὲ ἡσυχία, ἀκόμα καὶ τὸ περίφημο μπαλέττο τῶν «σταφυλιῶν», ποὺ στὴν τελευταία φιγούρα του ἡ καϋμενούλα Φανὴ τρέμοντας δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της τὸ σῶμα τῆς πρωταγωνιστρίας. Τὸ ριντὼ τοῦ καμπιαμέντου ἔκλεισε, ὁ κόσμος χειροκρότησε, ὕστερα τὸ ριντὼ ξανάνοιξε καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου δὲν παρουσιάστηκε καμμιὰ σκηνὴ σὰν τὴ χτεσινὴ «ἐκτὸς προγράμματος»....

—

Τὴν ὥρα ποὺ ξεβαφόντουσαν, μετὰ τὸ φινάλε, οἱ δυὸ ἀδερφὲς, ἡ Φανὴ ρώτησε τὴ Χρύσα :

—Καὶ τὸ Λεωνίδα ; Τί θὰ τὸν κάνωμε ἀπόψε ; Τί θὰ τοῦ ποῦμε ; Λὲς νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας ;

Ἡ Χρύσα χαμογέλασε μὲ πίκρα :

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Σὰν ν' ἀποτελοῦσαν οἱ δυό τους τὸ μοναδικὸ ζευγάρι ἀπάνω στὴ γῆ...

Γιὰ σύνδεσμον τοῦ δικαστηρίου

Ζητεῖται γαμβρός

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΙΣ μεσιτικὸν γραφεῖον γάμων ἐμπῆκε ἄνθρωπος σοβαρός. Εἶχε ἐμφάνισιν σεμνήν. Κινήσεις συγκρατημένες. Τρόπους εὐγενικούς. Φωνὴν χαμηλήν:

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας κύριε.

— Εἶδα μιὰν ἀγγελίαν...

— Σήμερα;

— Μάλιστα κύριε. Νεαρὰ χήρα, ἐκπάγλου καλλονῆς, διαθέτουσα μόρφωσιν ἀπέραντον, ἔχουσα ψυχικὰ χαρίσματα ἀσύγκριτα καὶ προῖκα ἡμίσεως ἑκατομμυρίου, ζητεῖ σύντροφον ἀπὸ σαράντα μέχρι σαραντὰ δύο ἐτῶν, καλόν, ἀγαθόν, εὐγενικόν, διὰ νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην της μαζί του. Ἐσεῖς ἐδημοσιεύσατε αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν;

— Ἐμεῖς, κύριε.

— Εἶμαι σαράντα ἐτῶν.

— Θαυμάσια.

— Καλὸς ὅσο δὲν φαντάζεσθε.

— Περίφημα.

— Ἀγαθός, ὅσο δὲν ὑποπτεύεσθε.

— Ἐξαίσια.

— Εὐγενικός, ὅσο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ περισσότερον.

— Ἔκτακτα!

— Ἐννοεῖτε λοιπόν...

— Ἐννοῶ, κύριε. Εἰς τὸ γραφεῖον μας δὲν χρειάζεται νὰ ὁμιλῇ κανεὶς πολύ. Τὸ ἐπάγγελμά μας εἶναι λεπτὸν καὶ γνωρίζομεν νὰ χειριζόμεθα τὰς λεπτὰς ὑποθέσεις κατὰ τρόπον λεπτεπίλεπτον. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶσθε ὑποψήφιος.

— Δὲν ἠπατήθητε.

— Καὶ θέλετε νὰ συνδέσετε τὴν ζωήν σας μὲ τὴν πολύφερνην χήραν.

— Εἶσθε μάντης.

— Καθίστε παρακαλῶ.

— Ἐκάθησε ὁ εὐγενὴς καὶ σεμνὸς κύριος. Ἀπέναντί του ἐκαθόταν ὁ ἕτερος κύριος, ποὺ εἶχε διαλέξῃ ὡς ἐπάγγελμα νὰ διευκολύνῃ εἰς τὸν εὐτυχῆ δρόμον τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ἐκείνους ποὺ γιὰ ἕνα ὁποιονδήποτε λόγον δὲν ἠμποροῦσαν μόνοι τους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἦταν μᾶλλον ἡλικιωμένος ἄνθρωπος. Λεπτός. Ξερακιανός. Μὲ φυσιογνωμίαν ποὺ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνην. Μὲ φωνὴν ἀρνήν, μυστηριώδη καὶ ὑποβλητικήν— ὅπως ἀκριβῶς τὸν ἤθελε τὸ εὐγενὲς καὶ λεπτὸν ἐπάγγελμά του. Παρήγγειλε καφέδες. Προσέφερε τσιγάρα. Ἄνοιξε ἡ κουβέντα, ἐρρουφήθηκαν οἱ καφέδες, ἐντυμάνισε ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν σιγαρέττων.

— Πῶς θὰ γίνῃ;

— Ἀπλούστατα κύριε.

— Θὰ προηγηθῇ συνάντησις;

— Ἀλλὰ βεβαίως κύριε! Θὰ φροντίσω νὰ θέσω τὴν ὡραίαν χήραν εἰς ἐπικοινωνίαν μαζί σας οὕτως ὥστε νὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμήσετε καὶ μόνοι τὰς ἀνεκτιμήτους ἀρετάς της. Εἶναι κάτι τὸ ἀπερίγραπτον εἰς ψυχικὰς ἀρετάς. Εἶναι ἀγαθή, εἶναι καλή, εἶναι χρυσῆ, εἶναι τρυφερή, εἶναι εὐγενής, εἶναι...

— Ὡραία εἶναι;

— Καὶ ὡραία.

— Ἐκπάγλου καλλονῆς;

— Δηλαδή;

— Ἐπιμένω, κύριε. Εἶναι ἐκπάγλου καλλονῆς;

— Γιατὶ ἐπιμένετε εἰς τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν κύριε; Μιὰ γυναῖκα ἐκπάγλου καλλονῆς δὲν ἀποτελεῖ ποτὲ ἰδεώδη σύζυγον. Θὰ εἶναι διαρκῶς πέτρα σκανδάλου εἰς τὴν συζυγικὴν εὐτυχίαν, δεδομένου ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχουν τὸ φοβερὸν ἐλάττωμα νὰ κυνηγοῦν τὰς ἐκπάγλου καλλονῆς γυναίκας καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν πάντοτε ἀποτελεσματικῶς εἰς τὰς ἀχαρακτρίστους ἐπιθέσεις των.

—Φῶκια εἶνε, κ. Πρόεδρε!...

— Ἔχετε δίκαιον.

— Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ἔτσι ἀπολύτως.

Καὶ ὁ εὐγενὴς πελάτης, ἔσκυψε ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ εὐγενεστέρου μεσίτου καὶ ἐρώτησε μὲ τόνον μυστικοπαθῆ:

— Μήπως εἶναι καμμιὰ φῶκια;

— Ὤ, κύριε!

— Εἶστε βέβαιος;

— Κύριε! Τὸ γραφεῖον μας δὲν ἀναλαμβάνει νὰ ὑπανδρεύσῃ φῶκες! Μόνον γυναῖκας κατ' ἀρχὴν ὑποφερτάς. Ἄλλωστε δὲν θὰ χρειασθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰδιαιτέρα συζήτησις. Θὰ ἴδετε μόνος σας. Θέλετε νὰ συναντηθῆτε αὔριον;

— Θέλω.

— Ποῦ;

— Ὅπου δρίσετε ἐσεῖς.

— Εἰς τὸ Ζάππειον;

— Θαυμάσια.

— Στὶς πέντε;

— Στὶς πέντε.

— Λοιπόν:

— Ἐπῆγα κ. πρόεδρε. Ἔψηξα δεξιὰ ἀριστερὰ δὲν εἶδα τίποτε. Ὅπου ἐπὶ τέλους βλέπω εἰς μίαν γωνίαν τὸν ἀξιότιμον κ. μεσίτην μὲ τὴν μητέρα του. Πλησιάζω. Λέω χαίρετε, μοῦ ἀπαντᾶ χαίρετε, νὰ σᾶς συστήσω τὴν κ. Λιζούλαν. Ἐρωτῶ, εἶναι ἡ μαμά σας; Δαγκώνει τὰ χείλη του ὁ κύριος, μισοκλείνει τὸ μάτι καὶ μοῦ λέει, καλὲ ἡ κ. Λιζοῦλα, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς εἶχα ὁμιλήσει. Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ κ. πρόεδρε ὅτι ἡ κ. Λιζοῦλα εἶχε ἀρχίσῃ νὰ ὠχριᾷ, καὶ νὰ στριφογυρίζῃ στὰ τακούνια της καὶ νὰ θαυμάζῃ τὰ δένδρα, κάμνουσα τὴν πάπιαν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀντελήφθη εἰς ποίαν γκάφαν εἶχα πέσει.

— Ἦταν ἡ χήρα;

— Ἦταν ἡ χήρα!

— Λοιπόν;

— Κύριε πρόεδρε εἶμαι ἄνθρωπος τολμηρᾶς φαντασίας. Ἔχω ψηφῆ πολὺ εἰς τὴν ζωὴν καὶ συνηθίζω νὰ προβλέπω καὶ νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις μου τὰς πλέον ἀπιθάνους περιπτώσεις. Ἀλλὰ τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ σεβαστὴ κυρία ἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἡ νύμφη, ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνατοτήτων τῆς φαντασίας μου. Σεβαστή, ἦτο κ. πρόεδρε, ἀλλὰ συγχρόνως ἦτο καὶ φρικαλέα. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶχε ἕνα πρόσωπον τερατῶδες. Δόντια ποὺ δὲν ἔβγαιναν ἀλλὰ ἐπηδοῦσαν ἀπὸ τὸ στόμα της πρὸς τὰ ἔξω, ἐν εἴδῃ σκεπαρνιῶν. Ἦτο κοντή. Ἦτο χονδρή. Εἶχε μύσταχα καὶ γενειάδα, καὶ γενειάδα κ. πρόεδρε σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Ἦτο βαμένη κατὰ τρόπον ἀξιοθρήνητον καὶ ἔφερε ἄφθονα μπιζοῦ. Ἦτο τόση ἡ κατάπληξίς μου ὥστε αὐτομάτως ἐγύρισα εἰς τὴν σεβαστὴν αὐτὴν φῶκιαν καὶ ἐρώτησα. Ἐσεῖς, κυρία μου, εἶστε ἡ νύμφη; Ναί, ἀπήντησε ἀναιδέστατα ἡ σεβαστὴ φῶκια. Τότε ἀνῆλθε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλήν μου καὶ τῆς εἶπα. Καὶ δὲν ντρέπεσαι, μωρή, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ μ' αὐτὸ τὸ χάλι νὰ βγαίνῃς στὸ παζάρι καὶ νὰ ζητᾷς γαμβρό; Φτοῦ σου ἀδιάντροπη. Κύριε πρόεδρε. Εἶμαι ὅσον κανεὶς ἄλλος εὐγενής. Εἶμαι ὅσον κανεὶς ἄλλος ἀγαθὸς καὶ συγκρατημένος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, τὴν φοβερὰν, τὴν ἀνήκουστην, τὴν ἀπρόοπτη, τὴν ἀφάνταστην, ἦταν ἀδύνατον νὰ πειθαρχήσω τὸν ἑαυτό μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὅταν εἶπα τὰ ἀπρεπῆ αὐτὰ λόγια ἐγύρισε ὁ μεσίτης καὶ μοῦ εἶπε εὐγενέστατα. Κύριε εἶσθε ὄνος! Τοῦ ἀπήντησα καὶ ἐγὼ εὐγενέστατα. Κύριε εἶσθε ἡμίονος! Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀντηλλάξαμεν ἐπίθετα ἀπρεπῆ, ἐξαντλοῦντες κατὰ τρόπον ἀσταθμητον τὰ πλέον κακὰ ζῶα τῆς ζωολογίας. Ἔως ὅτου ἡ μὲν θελκτικὴ φῶκια ἤτις προσεφέρετο ὡς σύζυγός μου, ἐπέπεσε μαινομένη ἐναντίον μου καὶ μοῦ ἔτιλλε τὰς τρίχας, ὁ δὲ κύριος μεσίτης ἀκολουθῶν τὸ εὐγενὲς παράδειγμά της ἐδόησε τὴν εὐγενῆ της ἀσχολίαν μὲ σκληρὰ λακτίσματα εἰς τὰ

(Τὸ τέλος στὴν σελίδα 60)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
Σοβαρὲς Κυβέντες

Κουβέντες τοῦ Βάθρακα

Εἰρήνη

Ἀδερφάκι διεφθυντή.

Ἐν τάξει τὰ πράμματα, ἀδερφέ μου! Ὁ Μιστόκλης ὁ μάπας ὑποχώρησε κανονικά, κι' ἀφοῦ τις ὑποχώρησε ὁ πόλεμος ποὺ σοῦλενα, στ' ἄλλο φύλλο, πῶς θἄκανα, ἀποσοβήθηκε. Τὸ Φροσὶ μοῦ περιδόθηκε τὴν ὥρα τοῦ τελεσίγραφου, μόνο ποὺ ὁ Μιστόκλης ζήτηξε νὰ γίνῃ καὶ διάσκεψη γιὰ νὰ κανονιστοῦνε τὰ πράμματα μιὰ γιὰ πάντα.

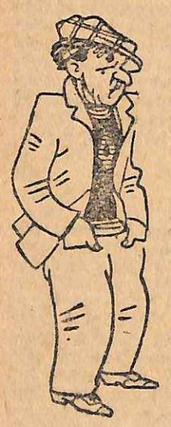

Μαζευτήκαμε, τὸ λοιπόν, στὴν ταβέρνα τοῦ Κούκιου, ἐγώ, ὁ Γιάννης ὁ Στραβός, ὁ Κόρακας, ὁ Ρεβίθας, ὁ Μπάμπης ὁ Φάβας, ὁ Μένιος ὁ Μπουμπουνοκέφαλος κι' ὁ Μιστόκλης, καὶ συζητήξαμε περὶ τὸν κανονισμό. Τὸ ὁποῖον, ἀδερφέ μου, ἀφοῦ κοπανίσαμε εἰκοσιδυὸ μισές, συφωνήσαμε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ Φροσὶ εἶναι τοῦ Βάθρακα, κι, ὁ Μιστόκλης θὰ κάνῃ μπράκ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθα.

2) Ὁ Βάθρακας, σὰν παιδὶ Τζιμάλι ποὺ εἶναι, θὰ δώσῃ ἕνα χεράκι στὸ Μιστόκλη γιὰ νὰ καταχτήσῃ τὴ Μπέμπα τοῦ Ἀργύρη.

3) Ὁ Κόρακας, ὁ Ρεβίθας κι' ὁ Μένιος Μπουμπουνοκέφαλος, θὰ κυττάξουνε νὰ ἐχτελεστῆ τὸ σύφωνο στὴν πέννα.

4) Τὰ ἔξοδα τῆς διάσκεψης θὰ τὰ πληρώσῃ ἡ ταβέρνα τιμῆς ἕνεκεν

Αὐτά, ἀδερφέ μου, τὰ γράψαμε, τὰ ὑπογράψαμε καὶ γίναμε καρβουνόσκονη!

Γιὰ χαρὰ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Ν'όστιμα καὶ ἄνοστα

—Τί ὥρα εἶναι;
—Ὀχτώ... παρὰ εἴκοσι!!

—Ἔφαγες;
—Ὄχι ἀκόμα!!...

—Εἶσθε ὁ κ. Περικλῆς Τριζώνης;
—Μάλιστα. Εἶμαι ὁ κ. Περικλῆς Τριζώνης!

—Πόσο κάνουν τὰ τσιγάρα;
—Ἕξη καί... ἑβδομῆντα, κύριε!...

Η ΚΥΡΙΑ.—Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, μισὴ ὀκᾶ ζάχαρι;
Ο ΜΠΑΚΑΛΗΣ.—Εὐχαρίστως!!

Φουτουριστικοὶ στίχοι

Γκαμῆλες

Τοῦ κ. Λόχα Μολόχα

Ντουβάρια κίτρινα μαβιά...
Ὁ κόρακας τί νἄχῃ;
Στὸ σούρουπο μιὰ μολυβιὰ
καὶ φύγανε στὴ μάχη...
Ἕνα, δύο, τρία...
Ἔρως, πίστις καὶ λατρεία!
Κι' ἔπεσαν οἱ μετοχὲς τῶν οἴνων!
Ρώμη—Νικαράγουα—Λονδῖνον,
δάση—ὄρη κῆποι—περιβόλια...
Τ' εἶν' ἡ ζωή; Φασόλια!...

Τραῖνο, τραῖνο, τραῖνο.
Φρένο!
Σταθμὸς πολὺ μεγάλος.
Καντηλανάφτης Γάλλος.
Τοῦ λείπει... Τοῦ λείπει...
Τουλίπη! Τουλίπη!
Προβαίνουν χατζάρια,
ψηλὰ σηκωμένα.
Σταθῆτε, ὠϊμένα!
Πατζάρια!

Τὸ αἷμα τοῦ ρούφα!
Δὲ βαρύεσαι, μπαρούφα!
Καὶ πέφτει... Καὶ πέφτει...
Κλέφτη! Στάσου κλέφτη!
Λοῦπες, λοῦπες, λοῦπες.
Ἐδῶ οἱ καλὲς πῖπες!
Ἄστα, ἄστα...
Θὰ φᾶς μιὰ πάστα;
Ἄχ!
Μουσικὴ τοῦ Μπάχ!
Ὤχ!
Βάκιλλος τοῦ Κώχ!
Ἴχ!
Ἴχ λίμπε ντύχ!
Πῶς;
Στάσου! Ὠρωπός...
Σταθμὸς καὶ πάλι.
Τι' εἶν' αὐτό; Κεφάλι!
Φωνές, φασαρίες, τσαμπιά,
πίπες τσατσάρες, κουμπιά,
ἔρως, κλάμμα, γέλως.
Τέλος!...

ΛΟΧΑΣ ΜΟΛΟΧΑΣ

(Ἀπὸ τὴν νέα του συλλογὴ «Ὁ θρίαμβος τῆς λογικῆς»).

Ἡ λαϊκὴ σοφία

Παροιμίες

—Τὸ ἀλέτρι κι' ἂν τὸ δείρῃς, τὸ πολύ—πολὺ νὰ βρέξῃ.
—Θὰ τὴν ξαναβρῆς τὴν πίπα, καὶ θυμήσου ποὺ στὸ εἶπα.
—Τί τὸν θὲς τὸν γάϊδαρο; Ἔχεις τὸ σαμάρι!
—Τὸ βαρὺ τὸ πάπλωμα, βάλετο στὸ μούσκιο.
—Μὴ ζητᾶς βερύκοκα. Ζήτα τσιληβήθρες.
—Δὲν τὸ ἤξερε ὁ Γιάννης; Καὶ ἐσένα τί σὲ μέλλει;

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ρεζιλίκια

Σινιὸρ ντιρεττόρο μου τσῆ «Ἑβδομάς».

Βουρλίστηκα, τζόγια μου, μ' ἐκειὰ τ' ἀρτίστικα μαντᾶτα τσῆ Σαλονικας, τόμου τ' ἀσπε κουλάρισα στὰ φύλα! Μᾶδες, ψυχούλια μου, τί γένηκε; Ἡ σινιόρα Πάολα, καταπῶς λένε ἀπερντάρισε τὸ μπρατσελέττο τ' σ η κι' ἔβγαλε πῶς τσῆ τὸ πῆρε ἡ σινιόρα Τοῦλα, ἡ πρίμα σουμπρέττα τσῆ ὁπερέττας!

Καὶ τσῆ Ψάγνουνε, τζόγια μου, τσῆ σινιόρας Τούλας τὰ βαλιτσόνια, καὶ τ' ἀμαθαίνει φιναλεμέντε, κι' ἀγίνεται θερίο ἀνήμερο!

—Μωρέ! Μ' ἀκουζάρεις γιὰ κλέφτρα, μωρέε;

—Ἀπερντάρισα τὸ μπρατσελέττο μου, τζογούλα μου!

—Ὦ, σπαβέντο! Κι' ἐγώ, μωρέ, τὸ πῆρα;

—Ποῦ θὲς νὰ ἠξέρω, μάτια μου;

—Ὦ, βουρλισία! Κι' ἀφοῦ δὲν ἠξέρεις, μωρέ, πῶς ἀψάγνεις τὰ βαλιτσέττα μου, που νἄμπῃ ὁ διάολος μέσα σου;

Κι' ἀγίνεται, τζόγια μου, σωστὸ μπατάλιο καὶ φιναλίσσιμα οἱ θεατρῖνοι γίνονται ἀπὸ ὀγδόντα χωρία! Μᾶναι πράμματα ἑφτά, τζόγια μου; Ἐφτὰ εἶναι ρεζιλίκια καλμπερτζολέττες ποὺ δὲν τσῆ κάνουνε οὔτε οἱ πιὸ σέστοι ποπολάροι τοῦ Τζάντε! Καὶ παρντονάττι με κι' ὅλας...

Μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψη
ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐπιγράμματα

ΕΙΣ ΕΡΓΕΝΗΝ

Εἶναι γραμμένα στῆς ζωῆς
τὰ φοβερὰ κιτάπια,
πῶς ἄλλο εἶν' ὁ κότσυφας
καὶ ἄλλο εἶν' ἡ πάπια!

ΕΙΣ ΜΟΔΙΣΤΡΑΝ

Ἀδίκως ὁ κορυδαλλὸς
τὸν κόσμο φοβερίζει,
διότι θὰ τὸν πιάσουνε
καὶ τότε βράσε ροῦζι!

Π. Κυριακοῦ
Ἡ ΖΩΗ ΜΟΥ

5ον

Ὁ ἔρως μου γιὰ τὴν Δέσποινα ἄρχισε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ ξεθυμαίνῃ. Ψυχολογικοὶ λόγοι αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς μπορεῖ νὰ ὑπῆρξαν πολλοί. Θ' ἀναφέρω μόνον ἕνα, ἐπαρκέστατο ἄλλωστε: Ἀπλούστατα, εἶχα ἐρωτευθῆ μιὰν ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἦταν κἂν ὄμορφη. Μᾶλλον ἄσχημη θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν πῇ. Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτα, εἶχε κάτι ποὺ μὲ τραβοῦσε κοντά της. Σήμερα θὰ λέγαμε ὅτι ἔχει σὲξ-ἀππήλ. Ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια, τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ.

Τ' ὄνομά της ἦτανε Φρόσω. Δούλευε σ' ἕνα καπελλάδικο, καὶ γι' αὐτὸ τὴν φωνάζανε Φρόσω ἡ καπελλοῦ. Τὸ κακὸ ἦταν πὼς ἐγὼ μὲν ἀγαποῦσα τὴ Φρόσω μὲ ὅλη τὴν θέρμη τῆς καρδιᾶς μου, ἐνῷ ἐκείνη ὅταν μὲ φιλοῦσε θαρροῦσες πὼς ἔκανε ἐλεημοσύνη. Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, μοῦ ἔφτιανε καὶ «κουλοῦρες». Μὲ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' αὐτήν, ἦταν ἑπόμενο νὰ ἔχουμε καθημερινῶς σχεδὸν σκηνὲς ζηλοτυπίας καὶ ἀτέλειωτα τσακώματα. Εὐθὺς μετὰ τὸν καυγᾶ ἢ τὸ ἀργότερο τὴν ἄλλη μέρα, ἔστελνα ἕναν φίλο μου γιὰ νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα ὁ συμφιλιωτὴς ποὺ ἐδούλευε γιὰ λογαριασμό του ἔπαυσε νὰ εἶναι δικός μου φίλος καὶ ἔγινε φίλος τῆς Φρόσως. Ὅταν τὸ ἔμαθα, μαύρη ἀπελπισία μὲ κατέλαβε... καὶ ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω:

Ἀλλὰ τὸ δράμα ἤθελα νὰ συντελεσθῆ μπρὸς στὰ μάτια της. Γι' αὐτό, μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα ποὺ ἤξερα ὅτι ἦταν σπίτι της, πῆγα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ προβῶ στὸ ἀπεγνωσμένο διάβημά μου.

Μπῆκα στὴν αὐλή. Ἦταν ἔρημη. Πλησίασα στὸ πηγάδι κι' ἔριξα μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν ὑγρὸ τάφο μου — γιατὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ πέσω μέσα. Μόλις ἀντίκρυσα τὸν μαῦρο γυαλιστερὸ κύκλο ποὺ σχημάτιζε στὸ βάθος τὸ νερό, ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος καί... ἄλλαξα ἰδέα. Ἀντὶ ν' αὐτοκτονήσω στ' ἀλήθεια, θὰ ἔκανα μιὰ σκηνοθετημένη ἀπόπειρα αὐτοκτονίας γιὰ νὰ δῶ τί ἐντύπωση θὰ προξενοῦσε στὴ Φρόσω. Δίχως νὰ χάσω καιρὸ πῆρα ἕναν μεγάλο κουβᾶ καὶ τὸν ἔριξα μὲ δύναμη μέσ' στὸ πηγάδι, φωνάζοντας συγχρόνως:

—Φρόσω μου, ὁ Πέτρος σου σ' ἀποχαιρετᾶει γιὰ πάντα!

Κι' ἀφοῦ ἐξέβαλα καὶ μιὰ γοερὴ κραυγὴ γιὰ νὰ δραματοποιήσω περισσότερο τὴ σκηνή, ἔτρεξα γρήγορα νὰ κρυφθῶ μέσα στό... ἀποχωρητήριο!

Ἡ Φρόσω μόλις ἄκουσε τὴ φωνή μου πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό της καὶ μαζί της συγκεντρωθήκανε γύρω ἀπ' τὸ πηγάδι καμμιὰ δεκαριὰ γειτόνισσες.

—Τί τρέχει; ρωτούσανε ἀνήσυχοι.

—Ἔπεσε κανεὶς μέσα;

—Ποιὸς σκοτώθηκε;

—Ὁ Πέτρος, ὁ γυιὸς τοῦ κὺρ Σάββα, ἐξήγησε ἡ Φρόσω μ' ἀπάθεια.

—Μὰ πρέπει νὰ τὸν σώσουμε, πρότεινε κάποιος.

Βρήκανε τότε ἕνα τσιγκέλι, τὸ δέσανε σ' ἕνα χοντρὸ σχοινὶ καὶ τὸ ρίξανε γιὰ νὰ μὲ ψαρέψουν. Ὕστερα ἀπὸ ἄκαρπες προσπάθειες ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἀνέβασαν ἀπ' τὸ πηγάδι ὡς μοναδικὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἀτόμου μου ἕνα... τρύπιο παποῦτσι.

—Τὸ παποῦτσι του! φώναξαν οἱ παριστάμενοι, ὅλοι μαζί.

—Τὸ σῶμα του θὰ κατακάθησε στὸν πάτο, εἶπε ἕνας γείτονας.

—Ἀφοῦ ἦταν τρελλός, προσέθεσε ἡ Φρόσω μὲ μεγάλη ψυχραιμία, καλὰ νὰ πάθῃ.

Ἐμπρὸς σὲ τέτοια ἀναισθησία δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω παραπάνω. Βγῆκα ἀπ' τὸ πρόχειρο παρατηρητήριό μου καὶ ἔξαλλος τῆς φώναξα:

—Στρίγγλα! Φταίω ἐγὼ ποὺ σ' ἀγάπησα.

Καὶ πηδῶντας ἀπ' τὴ μάντρα ἔγινα ἀφαντος.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξαναμίλησα πιὰ τῆς Φρόσως. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔφθασε ὡς τὰ αὐτιὰ τοῦ Σουρῆ ὁ ὁποῖος τὸ ἀποθανάτισε, δημοσιεύοντάς το στὸν φημισμένο του «Ρωμηό».

Ὁ Κυριακὸς εἶναι καλὸς ἠθοποιὸς ἀλλὰ καὶ φανατικὸς φίλιππος. Σπανίως λείπει ἀπ' τὶς κοῦρσες. Στὴν εἰκόνα μας, ἕνα στιγμιότυπο ἀπ' τοὺς συνήθεις θριάμβους του στὸν Ἱππόδρομο.

...Καὶ μπόγιας

Μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση, ξαναρίχτηκα μὲ τὰ μοῦτρα στό... ἐμπόριο.

Μιὰ μέρα ὁ Ψωμάκιας ὁ μπόγιας, ποὺ καθότανε στοῦ Θιάσπρα τὸ χαλασμένο σπίτι — οἱ παληοὶ Ἀθηναῖοι ἀσφαλῶς θὰ τὸ θυμοῦνται — μοῦ πρότεινε νὰ τὸν βοηθῶ στὴ δουλειά του, ὅταν ἤμουν ἐλεύθερος. Ἐδέχθηκα προθύμως τὴν πρόταση καὶ συμφωνήσαμε ὅτι στοὺς δέκα σκύλους ποὺ θὰ ἔπιανα μόνος μου θὰ μοῦ ἔδινε τὸ δέρμα ἑνός. Ἡ συνεργασία μας ἐξελίσσετο ὁμαλῶς, ὁπότε μιὰ φορὰ ὅταν φθάσαμε στὸ Ροῦφ ποὺ ἦταν τόπος συγκεντρώσεως τῶν τετραπόδων, ὁ Ψωμάκιας ἀφοῦ ξεφόρτωσε τὸ ἀμάξι του μὲ τοὺς σκύλους, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου καὶ λέει:

— Πέτρο, τέσσερις ἔπιασες σήμερα, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Τί λές ἐκεῖ, ἀδερφέ: Ὀχτώ, καὶ μάλιστα μαντρόσκυλα στὸ μπόϊ μου.

— Σὰν νὰ μὴ θυμᾶσαι καλά.

— Ἂν θές τοὶς μετρᾶμε.

— Τώρα εἶναι ἀργὰ τοὺς ἔχω ἀνακατέψει μὲ τοὺς ἄλλους.

Μὲ ἄλλα λόγια, δηλαδή, ὁ Ψωμάκιας μοῦ τὴν ἔκασσε. Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν τοῦ εἶπα τίποτε. Τὸν ἄφησα νὰ νομίζει πὼς μὲ εἶχε γελάσει.

Μετὰ τρεῖς τέσσερις μέρες ὅταν ξαναβγήκαμε περιοδεία γιὰ τιμωρία του, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ παίξω ἕνα παιχνίδι. Καθὼς αὐτὸς πήγαινε μπρὸς κοντὰ στὸ ἄλογο κι' ἐγὼ ἀκολουθοῦσα πίσω ἀπ' τὸ ἁμάξι ἄνοιγα μὲ τρόπο τὴν πόρτα ἄφηνα ἐλεύθερο ἕνα σκύλο τὸν ὁποῖον ὅμως ἄρπαζα ἀμέσως μὲ τὴν τσιμπίδα μου καὶ τὸν ξανακλείδωνα, φωνάζοντας συγχρόνως στὸν Ψωμάκια:

— Σημείωσε ἄλλον ἕναν στὸν λογαριασμό μου, καὶ σήκωνα ψηλὰ τὸν σκύλο γιὰ νὰ τὸν δῇ.

Τὴ μηχανὴ αὐτὴ τὴν ἐπανέλαβα καμμιὰ δεκαριὰ φορὲς ὁπότε γιὰ μιὰ στιγμὴ συνέβη ὀνομαστικῶς μὲν νὰ ἔχω πιασμένους δέκα σκύλους ἀλλὰ μέσα στὸ ἁμάξι νὰ μὴν ὑπάρχουν παρὰ μόνον τρεῖς. Ὁ ἐνθουσιασμός μὲ εἶχε παρασύρει καὶ εἶχα βάλει στὸν λογαριασμό μου δέκα σορὲς τὸν ἴδιο σκύλο. Μοιραῖο, φυσικά, ἦταν τὸ κόλπο μου νὰ ἀποκαλυφθῆ.

Ἐξωργισμένος ὁ Ψωμάκιας σήκωσε τότε τὴν σιδερένια του τσιμπίδα γιὰ νὰ μὲ χτυπήσῃ. Τὸν ἀπέκρουσα ἀμέσως μὲ τὴν δικιά μου, ἐνῷ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ ἄφησα ἐλεύθερους τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους.

Πέταξα κι' ἐγὼ τότε τὴν τσιμπίδα ποὺ βαστοῦσα καὶ τὄβαλα στὰ πόδια. Μπρὸς οἱ σκύλοι, πίσω ἐγώ, ἐνῷ ὁ Ψω-

μάκιας ὡρύετο ἀπ' τὸ κακό του βλέποντας τὸ ἀμάξι του ἀδειανό.

Ἔμπορος ποντικῶν καὶ χελιδόνων

Μετὰ τὴν βιαία διάλυση τῆς Ἑταιρίας «Ψωμάκιας—Κυριακός» δὲν κάθησα οὔτε στιγμὴ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Βρῆκα ἕνα νέο πεδίον ἐπιχειρήσεων: μιὰ ὑπόνομο τῶν Ἀθηνῶν ποὺ κατέληγε στὸν Ἅγιο Δανιήλ. Στὴν βορβορώδη ἐκείνη περιοχὴ ὑπῆρχαν ἄφθονες φωλιὲς τεραστίων ποντικῶν ποὺ ἔμοιαζαν σὰν γάτες Ἀγκύρας. Τοὺς ἔπιανα, λοιπόν, τοὺς ἐβανάτωνα ἐπὶ τόπου καὶ τοὺς πουλοῦσα στὰ φαρμακεῖα. Ἕνας, μάλιστα, μιὰ φορὰ μὲ δάγκωσε μὲ τόση δύναμη στὸ δάχτυλο ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ μοῦ τὸ σχίσῃ στὰ δύο.

Φυσικά, τὴν αἱμοσταγῆ αὐτὴ ἐργασία δὲν μποροῦσα νὰ τὴν κάνω κάθε μέρα.

Ὅταν ἡ ψυχική μου διάθεσις ἔρεπε πρὸς τὸν ρωμαντισμό, διάλεγα ἀνάλογη δουλειά. Παραδείγματος χάριν ἔκοβα γιὰ τοὺς φαρμακοποιοὺς... χαμομήλι ἢ ἔπιανα φωλιὲς χελιδονιῶν ὅταν εἶχαν νεογέννητα μέσα. Ὅταν πάλι, ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως περνοῦσα δύσκολες ἐποχές, τότε πήγαινα στὸ Περιστέρι ὅπου σκότωναν τὰ γέρικα ἢ ἄρρωστα ἄλογα καὶ βοηθοῦσα κι' ἐγὼ στὸ γδάρσιμο.

Βέβαια, ἡ ἀπασχόλησίς μου αὐτὴ δὲν μοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστη. Ἀλλὰ πεινοῦσα κι' ἔπρεπε νὰ ὄρῶ κάτι νὰ κάνω γιὰ νὰ φάω.

Τύχαινε φορὲς ποὺ κατάπινα τὶς ἐλπὶς μὲ τὰ κουκούτσια γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ στομάχι μου κι' ἄλλες φορὲς πάλι, τὸν χειμῶνα ὅταν κρύωνα, πήγαινα στὸν φοῦρνο τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαζαν τὸ ἀφρᾶτο καὶ ζεστὸ ψωμί, ἀκουμποῦσα ἀπάνω στὶς θερμὲς λαμαρίνες καὶ χόρταινα μὲ τὴν ὡραία ἐκείνη μυρωδιὰ ποὺ ἀναδίδει τὸ ψωμὶ μόλις βγῇ ἀπ' τὴ φωτιά.

Κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἔκανα καὶ μιὰ ὡρισμένη ἐπιχείρηση. Ὅπως τὸ καλοκαίρι ἀνακατευόμουνα μὲ ὅλων τῶν λογιῶν τὰ φροῦτα, τὸ φθινόπωρο κατώρθωνα νὰ βγάζω μερικὰ χρήματα ἀπ' τὰ κάρβουνα. Τὰ πρῶτα χρόνια ἔτρεχα πίσω ἀπ' τὰ ἀμάξια ποὺ κουβαλοῦσαν τὸ ἀκῶκ γιὰ νὰ τὸ μοιράσουν στὰ διάφορα σπίτια καὶ μάζευα μέσα σ' ἕνα τσουβάλι ὅσα κομματάκια ἔπεφταν ἀπ' τὸ τράνταγμα τῆς καροτσας, Φυσικὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν ἀχάριστη, κοπιαστικὴ καὶ δὲν μοῦ ἄφηνε σχεδὸν καθόλου κέρδος. Πιὸ ὕστερα, ὅμως ὅταν μεγάλωσα κι' ἔπιασα φιλίες μὲ τοὺς ἀμαξάδες, μ' ἔπαιρναν μαζί τους καὶ τοὺς βοηθοῦσα στὸ ξεφόρτωμα ὁπότε εἶχα ἕνα πρόσθετο μεροκάμματο ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιρνα στὸ τσαγγαράδικο τοῦ Ζαργαντάνκ.

Ἀλλ' ἡ πιὸ προσοδοφόρος ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἦταν ἀναμφισβητήτως ὁ χειμώνας καὶ συγκεκριμμένως οἱ Ἀποκρηές,

Μάζευα μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσερις-πέντε φίλους μου καὶ γυρνούσαμε ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἑβδομάδες ὅλες τὶς γειτονιὲς τῶν Ἀθηνῶν παίζοντας Φασουλῆ καὶ κάνοντας τὴν Γκαμήλα. Τὶς παραστάσεις τοῦ Φασουλῆ τὶς δίναμε συνήθως ὅταν ἔβρεχε. Πηγαίναμε κάτω ἀπὸ κανένα προφυλαγμένο μέρος καὶ παίζαμε. Μὲ δύο ἀντρίκελα τὸν Πασχάλη καὶ τὸν Χωροφύλακα, μιὰ τάβλα κι' ἕναν μπεντὲ κάνομε θαυμάσια τὴ δουλειά μας.

Ὅταν εἴχαμε καλοκαιρία, τότε περιφέραμε τὴν «γκαμήλα». Ὅλοι μας πάντως ἤμασταν πασαλειμένοι μὲ φοῦμο διότι παριστάναμε τοὺς ἀραπάδες. Ἀλλωστε φαινόταν κι' ἀπ' τὸ τραγοῦδι ποὺ λέγαμε:

Ἀμάν! Ἀμάν! Γκέλ! Καταγκέλ!
Ἀμάν! Ἀμάν! Σιναϊνά.
Γκέλ! Καταγκέλ!
Ἀμάν! Ἀμάν!

Σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ τραγουδιοῦ μας, κουνοῦσε καὶ ἡ γκαμήλα τὸ κεφάλι της δεξιὰ-ἀριστερὰ καὶ τὸ θέαμα ἦταν πολὺ κωμικό,

Μιὰ φορὰ ποὺ ἦταν ἡ σειρά μου νὰ εἶμαι κάτω ἀπ' τὴν καναβάτσα, πλησίασα σ' ἕνα παράθυρο γιὰ νὰ πειράξω μιὰ κοπέλλα ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένη καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα. Δὲν πρόσεξα ὅμως τὰ σκαλοπάτια ἑνὸς ὑπογείου ποὺ ἦταν δίπλα στὸ παράθυρο, κι' ἐνῷ χοροπηδοῦσα γκρεμοτσακίστηκα καὶ βρέθηκα κουβάρι μαζὶ μὲ τὸν σύντροφο καὶ τὴν γκαμήλα μέσα στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ

Ὁ Κλείδωνας τοῦ Ἀϊ-Γιάννη μοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρία, μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών μου μὲ τὴν Φρόσω, νὰ γνωρίσω τὴν ὡραιότερη τουρκογύφτισσα ποὺ συνάντησα ποτὲ στὴ ζωή μου, τὴ Ρωσοῦλα. Εἶχε ὁλόμαυρα σγουρὰ μαλλιά, ὑπερήφανη καὶ λυγερὴ κορμοστασιά κι' ἕνα δέρμα μελαψό, ἁπαλὸ σὰν βελοῦδο.

Ἡ Ρωσοῦλα εἶχε ἔρθει τὸ ἀπόγευμα στὴν δική μας τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ πῶς βγάζουν τὸν Κλείδωνα. Μόλις τὴν ἀντίκρυσα, ἔμεινα γοητευμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά της καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ συναντήθηκαν τὰ βλέμματά μας, τῆς χαμογέλασα. Μοῦ χαμογέλασε κι' ἐκείνη. Τότε πῆρα θάρρος καὶ τὴν πλησίασα. Τῆς εἶπα πῶς τὴν εἶχα προσέξει κι' ἄλλες φορές, πῶς τὴ' ἐθαύμαζα, πῶς ἀγαποῦσα τὰ μαῦρα της μάτια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα γλυκόλογα. Ἡ Ρωσοῦλα μὲ ἄκουε μ' ἐνδιαφέρον. Τὰ λόγια μου τὴν εὐχαριστοῦσαν. Γι' αὐτό, ὅταν τῆς πρότεινα ν' ἀφήσουμε στὴ μέση τὸν Κλείδωνα καὶ νὰ πᾶμε κανέναν περίπατο, δὲν μοῦ εἶπε ὄχι. Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ξεφεύγαμε ἀπ' τὴν αὐλὴ δίχως νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι. Εὐτυχῶς ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῆ. Μᾶς τὴν ἔδωσε ἡ δεσποινὶς Παρθενόπη, ἡ δασκάλα, μιὰ πενηνταπεντάρα γερεντοκόρη, ἡ ὁποία ἔτρεφε ἀκόμη σοβαρὰς ἐλπίδας ὅτι κάποτε θὰ ἐστέφετο καὶ αὐτὴ μὲ τὸ ἄνθος τῆς λεμονιᾶς. Ὅπως ὅλα τὰ κοριτσόπουλα τῆς γειτονιᾶς, πετάχτηκε φυσικὰ κι' αὐτή, ὅταν ἤρθε ἡ σειρά της, νὰ πῇ ἕνα τετράστιχο ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ λένε στὸν Κλείδωνα. Τὸ θυμᾶμαι ἀκόμη, γιατὶ μοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωση τὸ ρωμαντικό του ὕφος καὶ ἡ ἄψογος καθαρεύουσά του. Ἀκοῦστε το:

«Χαῖρε ἄνθος τῶν χαρίτων
«Κάλυξ τῆς εὐαισθησίας
«Χαῖρε ἄγγελε ἀγγέλων
«Ρόδον τῆς ἐμῆς καρδίας».

Ὁ καθεὶς μαντεύει τὸν θόρυβο καὶ τὰ φέλια ποὺ ἐξέσπασαν στὸ ἄκουσμα τῶν τρυφερῶν αὐτῶν στίχων. Ἐπωφεληθήκαμε, λοιπόν, ἡ Ρωσοῦλα κι' ἐγώ, τῆς φασαρίας ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὸ «στρίψουμε».

Ὁ πρῶτος μας αἰσθηματικὸς περίπατος ἐβάσταξε ὡς τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Μετὰ τὴν συνώδευσα στὸν Ἅγιο Δανίλη, ὅπου εἶχαν οἱ τουρκογύφτες τὶς κατασκηνώσεις τους. Ἡ Ρωσοῦλα μὲ κάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ δικό της τὸ τσαντῆρι ὅπου ἔμενε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀδελφό της. Τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ ἐρχόμουν μιὰ ἄλλη μέρα.

Καὶ πράγματι ἐτήρησα τὸν λόγο μου. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ σκόλασα ἀπ' τὸ τσαγγαράδικο, τράβηξα κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν κατασκήνωση τῆς Ρωσούλας. Ἐκεῖ γνωρίστηκα μὲ τοὺς γονεῖς της κι' ἔγινα ἀμέσως φίλος τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ κανένα μῆνα ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ λίγο καιρὸ γιὰ τὴ Λάρισα. Προτοῦ, ὅμως, ἀναχωρήσῃ, μοῦ ἐνεπιστεύθηκε τὴν μοναδική του περιουσία, τὸν «Ντίνο» καὶ τὸν «Μάρκο». Ὁ Ντίνος ἦταν μιὰ τεραστία γέρικη ἀρκοῦδα καὶ ὁ Μάρκος μιὰ ζωηρὴ καὶ ἔξυπνη μικρὴ μαϊμοῦ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησή του, λοιπόν, ὡπλισμένος μ' ἕνα κοντάρι κι' ἕνα ντέφι καὶ συνοδευόμενος πότε ἀπ' τὸν Ντίνο καὶ πότε ἀπ' τὸν Μάρκο, γυρνοῦσα τὶς γειτονιὲς καὶ τοὺς ἔβαζα νὰ χορεύουν.

Ὁ Μάρκος δὲν ἦταν μόνο χορευτής. Ἤξερε νὰ κάνῃ καὶ ἄλλα παιχνίδια.

—Ἄντε, Μάρκο, νὰ μᾶς κάνῃς πῶς πουντοράρεται τὸ κορίτσι.

—Κάνε μιὰ ὄμορφη τοῦμπα γιὰ νὰ γελάσῃ ὁ κόσμος... Ἄντε ἄλλη μία...

Καὶ ὁ Μάρκος ἐκτελοῦσε ἀμέσως τὰ παραγγέλματα ποὺ τοῦ ἔδινα. Δὲν μποροῦσε ἄλλωστε νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς, γιατὶ ἤξερε πῶς στὴν παραμικρότερη ἀνυπακοὴ θὰ τοῦ κατέβαινε τὸ κοντάρι στὸ κεφάλι.

Ὅταν τελείωνε τὰ νούμερά του, τοῦ ἔδινα μιὰ τραγιάσκα καὶ μάζευε πεντάρες ἀπ' τοὺς διαβάτες. Οἱ εἰσπράξεις ἦταν σχεδὸν πάντα ἱκανοποιητικές, γιατὶ ὁ κόσμος μ' εὐχαρίστηση παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα ποὺ τοῦ παρουσίαζα.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς περιοδεῖες ποὺ ἔκανα στὶς διάφορες γειτονιές, θέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ ἡ Ρωσοῦλα. Φυσικά, δὲν ἐπρόβαλα καμμιὰ ἀντίρρηση. Τοὐναντίον, ἐδέχθηκα μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασή της. Κατὰ κακή μου, ὅμως, τύχη, συναντήσαμε στὸ δρόμο τὴν Δέσποινα, ἡ ὁποία μόλις μὲ εἶδε, μόνο ποὺ δὲν μὲ φίλησε ἀπ' τὴ χαρά της. Κάθε φράση ποὺ μοῦλεγε τὴν ἄρχιζε μ' ἕνα μελιστάλακτο «Πέτρο μου» ποὺ ἔκανε τὴ Ρωσοῦλα, ὅταν τὸ ἄκουε, νὰ τρίζῃ τὰ δόντια της ἀπ' τὸ κακό της. Σὰν νὰ μὴν ἔφανε ὅμως αὐτό, κρατοῦσε καὶ τὰ χέρια μου μέσ' στὰ δικά της καὶ τὰ χάϊδευε. Ἡ θέση μου, φυσικά, ἦταν ἀρκετὰ δύσκολη, ἂν καὶ κατὰ βάθος ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός μου αἰσθανόταν ἱκανοποίηση μπρὸς στὸ θέαμα τῶν δύο ἀντιζήλων. Τὸ πῶς ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν κατέληξε σὲ μαλλιοτραβήγμα, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Κυριακοῦ στὴν παντομίμα. — Ὁ Κυριακὸς καραγκιοζοπαίκης.

Ἕνα αἰσθηματικὸ διήγημα...

Ἐρωτευμένη χωρὶς νὰ δέλῃ

...τῆς Ζαννὲτ ντ' Ἀρσονβὰλ

ΜΑΡΤΙΟΥ 6.

Ἡ Μαίρη ξύπνησε σὰν νὰ τὴν εἶχε τρομάξει κάποιο ἄσχημο ὄνειρο. Ὅλη τὴ νύχτα σγεδὸν στριφογύριζε στὸ κρεββάτι της, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κλείσῃ μάτι. Τώρα εἶχε ξημερώσει πιά. Ἡ Μαίρη ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἡμερολόγιο: 6 Μαρτίου...

Ἡ μέρα ποὺ περίμενε μὲ τόσην ἀγωνία... Σὲ λίγες ὧρες θὰ τὴν ὡδηγοῦσαν στὴν ἐκκλησία, σφιγμένη μέσα στὸ πλούσιο νυφικό της φόρεμα καὶ ὅταν θὰ ἔφευγε ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ πάῃ στὸ μεγάλο γαμήλιο γεῦμα, θὰ ἦταν ἡ γυναίκα ἑνὸς ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ ἀγάπη.

Στὸ σπίτι εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὰ βιαστικὰ πήγαινε-κι' ἔλα, τὰ ἀνεβοκατεβάσματα, οἱ φωνές, οἱ προετοιμασίες μ'ἄλλα λόγια γιὰ τὸν γάμο.

Ἡ Μαίρη ἦταν θῦμα μιᾶς πολὺ κοινῆς ἱστορίας.

Καταγόταν ἀπὸ μιὰ πολὺ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, μὲ ὄνομα καὶ παράδοση, ποὺ τῆς ἄνοιγε φαρδειὲς-πλατειὲς τὶς πόρτες τῆς πιὸ ψηλῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ περιουσιακὴ κατάσταση τῆς μητέρας της ὅμως ἦταν πολὺ δυσανάλογη πρὸς τὶς ἀξιώσεις τοῦ τίτλου της. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ Μαίρη, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικό της ὄνομα ἦταν μιὰ νέα, ὄμορφη, ἔξυπνη, καλοκαμωμένη, καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ μόρφωση, ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ στὸν βωμὸ τοῦ χρήματος.

Ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Ἡ κ. Μπεντὸν δὲν εἶχε μόνον πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, δὲν εἶχε μόνον τὴν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μπορέση νὰ ἐπιδείξῃ τὸν ἀμύθητο πλοῦτο της στὰ μάτια τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δεχθῇ στὸν κύκλο της, ἀλλὰ εἶχε καὶ ἕνα μοναχογυιὸ τῆς παντρειᾶς, τὸν Ζερύ.

Ὁ Ζερὺ ἦταν συμπαθητικώτατο παιδί, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, πολὺ εὐγενικὸ καὶ πολὺ σίκ. Ἴσως ἂν τὸν εἶχε γνωρίσει ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες ἡ Μαίρη νὰ ξετρελλαινόταν μαζί του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἔνοιωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν παντρευθῇ γιατὶ εἶχε λεπτά, αἰσθάνθηκε τὸν ἐγωϊσμό της νὰ πληγώνεται βαθειά.

Φάνηκε ἀρκετὰ εἰλικρινὴς ἀπέναντί του καὶ τοῦ τῶπε:

— Ξέρω πολὺ καλά, τοῦ εἶπε τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχε ζητήσει ἐπισήμως σὲ γάμο, ὅτι πρέπει νὰ ἐκτελέσουμε καὶ οἱ δυό μας ἕνα καθῆκον γιὰ νὰ μὴ χαλάσουμε τὰ σχέδια ποὺ ἔχουν καταστρώσει οἱ μητέρες μας...

— Μόνο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη τὰ βλέπετε τὰ πράνματα; τὴ ρώτησε αὐτός;

— Φυσικά. Ὁ γάμος μας εἶνε μιὰ καθαρὴ ὑπόθεση συναλλαγῆς, καὶ τὸ μόνο σημεῖο ποὺ μὲ παρηγορεῖ λιγάκι, εἶνε ὅτι δὲν μοῦ γίνατε ἀκόμη ἀντιπαθητικός.

— Πολὺ ὡραῖα! τῆς εἶπε τότε αὐτός. Ἄς τὸ πάρουμε κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα, καὶ ἂς θεωρηθοῦμε ἀπὸ σήμερα ἀραβωνιασμένοι.. Πᾶμε τώρα νὰ πιοῦμε σαμπάνια ὑπὲρ τῆς μελλοντικῆς μας εὐτυχίας...

Καὶ νά, ποὺ ἔφθασε τώρα κι' ἡ μέρα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας..

Τὸ τηλέφωνο τῆς Μαίρης χτυποῦσε ἀδιάκοπα. Πότε μιὰ φίλη της γιὰ νὰ τὴν εὐχηθῇ, πότε ἡ μοδίστρα γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ μιὰ λεπτομέρεια, πότε τὸ ἀνθοπωλεῖο γιὰ νὰ πληροφορηθῇ γιὰ τὰ ἄνθη ποὺ προτιμοῦσε.

Μόνον ὁ Ζερὺ δὲν τηλεφωνοῦσε.

Καὶ ὅμως ὅλες τὶς ἄλλες μέρες, τῆς τηλεφωνοῦσε πρωῖ-πρωῖ γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ πῶς εἶνε ἢ γιὰ νὰ τὴν καλέσῃ νὰ φᾶνε μαζὶ ἢ νὰ πᾶνε σὲ κανένα χορό. Σήμερα ὅμως;..

Ἄξαφνα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός! φώναξε ἡ Μαίρη.

— Ὁ κ. Ζερὺ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ ἀμέσως κι' ἰδιαιτέρως, ἀνήγγειλε ἡ καμαριέρα.

Ἡ Μαίρη ἀνατινάχθηκε.

Ὁ Ζερύ;!.. Αὐτὴ τὴν ὥρα;.. Νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως;... Σίγουρα κάτι συνέβαινε...

— Νὰ περάσῃ στὸ σαλονάκι μου, κι' ἔρχομαι, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ Μαίρη.

Ντύθηκε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε καὶ πέρασε στὸ κομψὸ σαλονάκι.

Ὁ Ζερὺ στεκόταν ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου.

— Μαίρη, ἄρχισε ἀμέσως μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ. Ξέρω ὅτι ὁ γάμος δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ ὄνειρά σας. Φανήκατε μέχρι σήμερα πολὺ εἰλικρινὴς μαζί μου καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτηση. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

—Σᾶς ἀκούω, τοῦ εἶπε αὐτή, κάπως τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ὕφος του.

— Μαίρη, ἄγαπᾶτε κάποιον ἄλλον.. Ἂν εἶναι ἀλήθεια, σᾶς δὴ λώνω ὅτι δὲν φοβοῦμαι κανένα σκάνδαλο καὶ θὰ ματαιώσω τὸν γάμο μας ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή. Μὴ μοῦ πῆτε ψέματα. Τὰ ξέρω... Ἔχω καὶ τὴν ἀπόδειξη...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί. Καὶ τῆς ὄδωσε:

— Ἔπεσε γθὲς ἀπὸ τὴν τσάντα σας, μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου. Θέλετε νὰ μάθετε τί γράφει; Ἰδού:

Γύρεψα τόση λίγη εὐτυχία.
Θὰ μοῦ τὴν δώσῃς τάχατες ἐσύ;
Θὰ νοιώσω τάχατες ποτέ μου στὸ πλευρό σου
ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσ' ἀπ' τὴν ζωή;

— Πέστε μου τώρα ἀπὸ ποῦ ἔχετε ἀντιγράψει τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ γιὰ ποιὸν τοὺς προωρίζατε;

— Τοὺς ἔγραψα μόνη μου καὶ δὲν τοὺς προώριζα γιὰ κανέναν, γιατὶ δὲν ἀγαπάω κανέναν! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Μαίρη μὲ σταθερὴ φωνή.

Ὁ Ζερὺ τὴν κύτταξε γιὰ λίγο σὰν χαμένος, κι' ὕστερα ψιθύρισε:

— Μαίρη. Ἀπόψε θὰ φύγουμε μαζὶ μὲ ἕνα μεγάλο ὑπερωκεάνειο γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Ἄς φαντασθοῦμε μέσα στὸ βαπόρι ὅτι δὲν εἴμαστε παντρεμμένοι, ὅτι βλεπόμαστε γιὰ πρώτη φορά. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ γνωρισθοῦμε καλλίτερα, ἴσως κατορθώσουμε ν' ἀγαπηθοῦμε...

— Θὰ τὸ κατορθώσωμε ἄραγε; τοῦ εἶπε αὐτὴ συγκινημένη.

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζερύ, σφίγγοντάς την θερμὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἴσως περιττεύει καὶ τὸ ταξίδι, Ζερύ... τοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ Μαίρη. Καὶ ἕνα ἀτέλειωτο φιλὶ σφράγισε τὴν εὐτυχία δύο ἀνθρώπων, ποὺ ἀγαπιόντουσαν ἀλλὰ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν.

ΖΑΝΝΕΤ ΝΤ'ΑΡΣΟΝΒΑΛ

Ὁ Ζερὺ στεκόταν ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου του...

Τὰ περίεργα τοῦ κόσμου

ΠΟΙΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

Οἱ δικασταὶ τοῦ Νανσὺ ἀσχολήθηκαν κατ' αὐτὰς μὲ μιὰ περιεργότατη ὑποθεση διαζυγίου. Ἡ ὡραία Κα Ἀντρέ, ἦταν ἑπτὰ χρόνια, τώρα, παντρεμένη μὲ ἕνα νέο κύριο, ὡραῖο καὶ πολὺ εὐγενικό. Δὲν εἶχε κανένα λόγο παραπόνου γιὰ τὸν σύζυγό της καὶ ἐν τούτοις ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν χωρίση!

Αἰτία, ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης του μὲ τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὸ ζεῦγος. Ἡ Κα Ἀντρέ, ἐπανειλημμένως εἶχε φιλήσει τὸν κουνιάδο της, νομίζοντας ὅτι εἶχε μπροστά της τὸν σύζυγό της Ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀπατήση, ἔστω καὶ ἀκουσίως. Εἶχε ζητήσει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της νὰ παύση αὐτὴ ἡ συγκατοικία, ἐκεῖνος, ὅμως ἀγαπῶντας πολὺ τὸν ἀδελφό του, δὲν δέχθηκε. Καὶ ὑπεραμυνομένη τῆς τιμῆς της, ζητάει τώρα τὸ διαζύγιο.

●

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ξέρετε ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλείτερη χώρα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς; Ἡ Βραζιλία. Ἔχει ἔκτασιν ὀκτώμισιν ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, δηλ. ὅσο εἶναι τὸ Βέλγιον..., ἀλλὰ τριακόσιες φορές!

●

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΡΙΚΕΣ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ

Εἶναι λοιπὸν βέβαιον ὅτι οἱ καιρικὲς μεταβολὲς καὶ οἱ κινήσεις τῶν μεγάλων πλανητῶν ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ τονίζει ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ὑγιεινολόγος δωρ Λέτζ. Τὸ φεγγάρι ἰδίως εἶναι τὸ περισσότερο ἐπιρεάζον τὴν ἀνθρώπινη ὑγεία.

Ἡ πτῶσις τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως ποὺ προηγεῖται τῶν θυελλῶν, χειροτερεύει τὴν κατάσταση τῶν καρδιακῶν καὶ τῶν ψυχοπαθῶν.

Ἄλλες ἀσθένειες πάλι ἐπιδεινοῦνται ὅταν πρόκειται νὰ πέση χιόνι καὶ κατευνάζονται ὅταν ἀρχίζει τὸ χιόνι νὰ πέφτη ἢ ὅταν παύη νὰ πέφτη. Ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἐπιδεινώνει ἐπίσης ὡρισμένες ἄλλες ἀρρώστειες, γιὰ τὶς ὁποῖες πάλι ὁ βορειοανατολικὸς εἶναι καλὸς τὸ θέρος καὶ κακὸς τὸν χειμῶνα.

●

ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΠΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

Ἕνας ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας τῆς Βουδαπέστης, ποὺ εἶναι καὶ μουσικός, ὁ Πέτερ Ράφκο, σκέφθηκε νὰ καταρτίση ὀρχήστρα... ἀπὸ καναρίνια. Εἶχε δηλ. τὴν ὑπομονὴ νὰ ἐκγυμνάση ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ καναρινιῶν στὸ νὰ κελαϊδοῦν διαφόρους σκοποὺς τῆς μόδας. Καὶ οἱ φτερωτοί του μουσικοὶ γίνονται τώρα ἀνάρπαστοι.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΡΙΧΝΟΥΝ ΒΟΜΒΕΣ

— Θεούλη μου!...

—Μὴν ἀνησυχῆς κόρη μου, εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός σου ποὺ περνᾶ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του...

ΖΗΛΕΙΑ

— Κύριε, δὲν μπορῶ νὰ συννενοηθῶ μὲ τὴν κυρία, φεύγω!

—Πόσο σὲ ζηλεύω, καϋμένη...

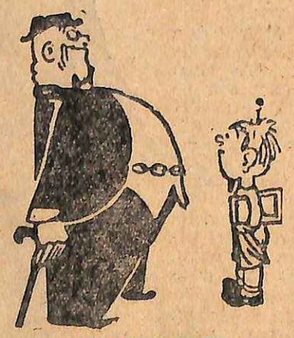

ΠΕΡΙΤΤΑ ΟΝΤΑ

— Πατέρα, γιατὶ ὑπάρχουν δίγαμοι; Ἡ δεύτερη γυναῖκα δὲν εἶναι περιττή;

— Καὶ μόνο ἡ δεύτερη παιδί μου;

Τὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν

—Γιατί, Λουλού, δὲν ἔφαγες τὸ γλυκὸ μαζὶ μὲ τὸ ψωμί σου;

—Μὰ δὲν μοῦ ἔχεις πῆ, μαμᾶ, νὰ μὴν κάνω ποτὲ δυὸ δουλειὲς μαζί;

●

Στὸ σχολειό:

—Πές μου ἐσύ, Πετράκη, ὅταν κόψουμε ἕνα μπιφτέκι στὰ δυὸ καὶ κατόπι κάθε κομμάτι πάλι στὰ δύο, τί θἄχωμε;

—Τέταρτο, κύριε.

—Πολὺ καλά, καὶ ἂν συνεχίσουμε;

—Ὄγδοα.

—Θαυμάσια! Καὶ ἂν ἐξακολουθήσουμε;

—Κιμᾶ, κύριε καθηγητά!

●

—Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχει γεννηθῆ στὰ 1902, τί ἡλικίας θὰ εἶναι σήμερα, Νικάκη;

—Ἐξαρτᾶται, μπαμπᾶ. Ἄνδρας εἶναι ἢ γυναῖκα;

●

Ὁ κ. Ρ. ποὺ δὲν φημίζεται γιὰ τὴν γενναιοδωρία του, ρωτᾶ τὸν Τοτό:

—Ὅταν ἕνας κύριος σοῦ δώση ἕνα πενηνταράκι, τί θὰ πῆς, Τοτό;

—Θὰ τοῦ πῶ: ἄϊ νὰ χαθῆς, γεροτσιγκούνη!...

●

Στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν

—Ποιὸς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀσώτου;

—Ὁ μόσχος ὁ σιτευτός, κ. καθηγητά.

●

Ἕνας μαῦρος — κατάμαυρος — πλησιάζει τὸ κασόνι ἑνὸς μικροῦ λούστρου καὶ βάζει τὸ πόδι του ἐπάνω. Καὶ ὁ μικρὸς γαβριᾶς:

—Μόνον τὰ παπούτσια, κύριε;

●

—Ἄκουσέ με καλά, Περικλῆ, ἂν θέλης νὰ γίνης καλὸς ἄνθρωπος ὅταν θὰ μεγαλώσης. Ὁ τίμιος ὁ ἄνθρωπος περιφρονεῖ τὸν πλοῦτο.

—Μείνε ἥσυχος, μπαμπάκα, καὶ δὲν θὰ γίνω ἐγὼ τίμιος ἄνθρωπος!...

●

Ὁ καθηγητὴς κ. Μωλόχ: Πές μου ἐσύ, Ἀαρών, τί φρονεῖς γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ τὸν πούλησαν στὸν Πετεφρῆ;

Ὁ Ἀαρών: Ὅτι τὸν ἐπούλησαν πολὺ φθηνά, κ. καθηγητά!

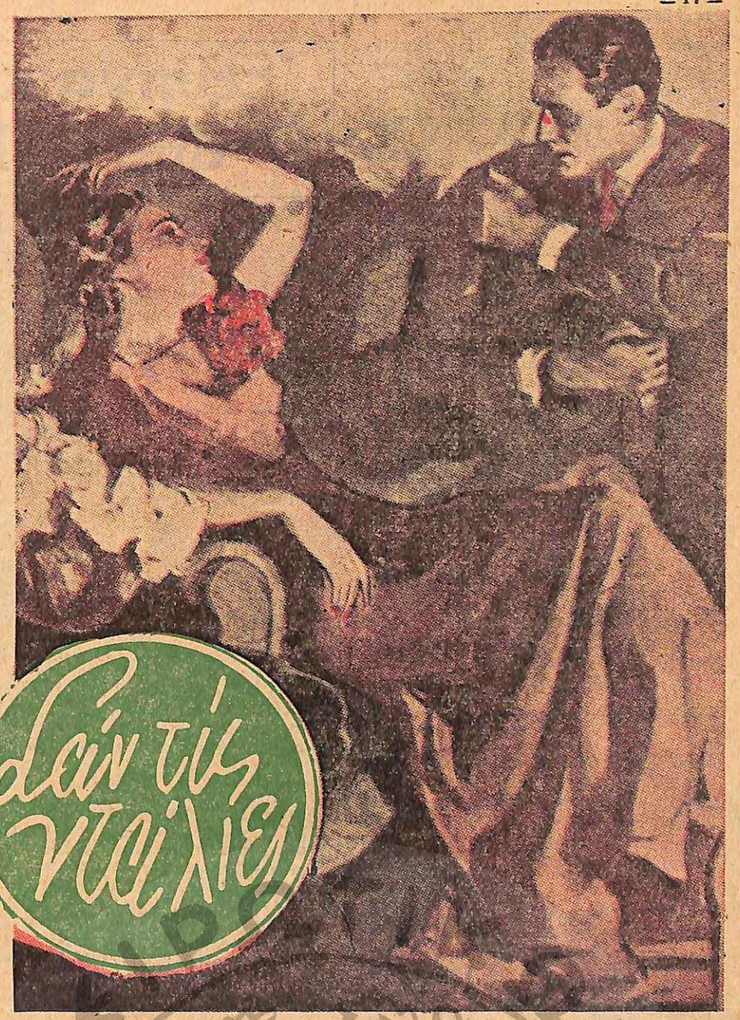

Στὸ μικρὸ σαλονάκι ἐκείνη τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Ὁ ἥλιος ποὺ γέρνει στὸν ὁρίζοντα, πυρπολεῖ τὰ τζάμια. Ἐκείνη, πολὺ ὄμορφη, πολὺ κομψή, πολὺ χαριτωμένη, κάθεται μισοξαπλωμένη σ' ἕνα πλατὺ ντιβάνι, καὶ προσπαθεῖ νὰ συνεχίση τὸ διάβασμα ἑνὸς γαλλικοῦ ρομάντζου μέσα στὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τῆς ἡμέρας ποὺ σβύνει. Ἐκεῖνος, ποὺ περνάει πάνω-κάτω μέσα στὸ δωμάτιο, σταματάει, ξαφνικὰ μπροστά της καὶ τῆς παίρνει τὸ βιβλίο).

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἔλα, πιά... Θὰ στραβωθῆς....

Ἐ κ ε ῖ ν η: Δόσμου το, καϋμένε.. Μ' ἔκοψες στὸ καλύτερο σημεῖο..

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Δὲ σ' ἔκοψα ἐγώ, μὰ ὁ ἥλιος ποὺ ἔδυσε...

Ἐ κ ε ί ν η: Ἀντὶ νὰ μοῦ πάρης τὸ βιβλίο, καλύτερα θἄκανες νὰ γύριζες τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ....

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (πετάει τὸ βιβλίο της ἀπάνω σὲ μιὰν ἑταζερίτσα, κι' ὕστερα κάθεται δίπλα της): Ξέρεις ὅμως, δὲ μὲ κολακεύεις καθόλου....

Ἐ κ ε ί ν η (μᾶλλον ἀδιάφορα): Βρίσκεις;

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἂν βρίσκω... Νά, τόσην ὥρα, δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ διαβάζης, καὶ γὼ δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σὲ βλέπω...

Ἐ κ ε ί ν η (σηκώνει τοὺς ὤμους της): Ἂς μὴ μ' ἔβλεπες...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Κάπως δύσκολο, ἀφοῦ βρισκόμουν ἀκριβῶς ἀπέναντί σου... Ἄλλωστε, ἂν εἶνε σὺ νὰ διαβάζης καὶ γὼ νὰ μὴ σὲ βλέπω, δὲν ὑπάρχει λόγος νομίζω νὰ ἑνώνουμε, ἐσὺ τὴν ἀνία σου, ἐγὼ τὴν ἀγανάκτησή μου, μέσα στοὺς ἴδιους τέσσερις τοίχους...

Ἐ κ ε ί ν η: Δηλαδή, σὰ νὰ λέμε, νὰ φύγω...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Σὰ νὰ λέμε, εἶσαι κουτό... (Τὴν ἀγκαλιάζει). Δόσμου ἕνα φιλί..

Ἐ κ ε ί ν η: Νά.. (Τὸν φιλάει).

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (ἐκπληκτος): Δὲ μοῦ λές... Συγγενεῖς εἴμαστε ποῦχουμε νὰ δωθοῦμε χρόνια;....

Ἐ κ ε ί ν η: Δὲ σ' ἄρεσε τὸ φιλί;

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Τὸ βρῆκα πολὺ ἀδελφικό..

Ἐ κ ε ί ν η: Νά.. πᾶρε κι' ἄλλο ἕνα... (Τὸν ξαναφιλεῖ).

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (ἤρεμα, ἀλλὰ μὲ συγκρατημένο θυμό): Ἄκουσε, ἀγάπη μου... Ἕνα φιλὶ ποὺ ἑνώνει δυὸ ἐρωτευμένα χείλια, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ θυμίζη συγγένεια ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας... Ἔτσι νὰ φιλᾷς τὴ θεία σου, τὸν πρῶτο σου ξάδερφο, καὶ τὴν πεθερά σου...

Ἐ κ ε ί ν η: Δόσμου τὸ βιβλίο, κι' ἄναψε τὸ φῶς...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Σ' ἐνοχλοῦν οἱ ἀλήθειες....

Ἐ κ ε ί ν η: Ὄχι... Μονάχα ποὺ δὲ βρίσκω ἐνδιαφέρον στὴ συζήτηση.. Καλύτερος εἶν' ὁ Μωράν..

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Φυσικά.. Ἀφοῦ δὲ μ' ἀγαπᾶς..

Ἐ κ ε ί ν η: Σὲ λατρεύω....

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Τὸ ξέρω.... Ξέρω δηλαδὴ πὼς τόσο μπορεῖς ν' ἀγαπήσης, γενικῶς... Ἡ καρδιά σου ἔχει ὡρισμένη δυναμικότητα... Πάρα πάνω εἶν' ἀνώφελο νὰ τῆς ζητᾶμε... Εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ ζητᾶμε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο δέκα τετραγωνικῶν μέτρων νὰ χωρέσουμε χίλιους τόννους ἐμπόρευμα...

Ἐ κ ε ί ν η: Ἡ καρδιά μου εἶνε δωμάτιο λοιπόν, κι' ὁ ἔρωτας ἐμπόρευμα; Πολὺ πεζὴ παρομοίωση...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Αὐτὴ βρῆκα πρόχειρη...

Ἐ κ ε ί ν η: Πολὺ καλά.. Δόσμου τώρα τὸ βιβλίο..

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ὄχι... Προτιμῶ νὰ μιλήσουμε...

Ἐ κ ε ί ν η: Ἂν πρόκειται νὰ μοῦ πῆς τίποτε εὐχάριστο, καλά.... Ἂν ὄχι, προτιμῶ τὸ διάβασμα....

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἄκουσε λοιπόν... Ἔχω νὰ σοῦ ἀναπτύξω μιὰ θεωρία μου πολὺ ἁπλή: Ἡ φύσις ἔχει μοιράσει μὲ σοφία τὰ ἀγαθά της στὸν κόσμο... Ἡ ὀμορφιὰ δὲ δίνεται σ' ὅσες γυναῖκες ἔχουν ἐξυπνάδα, τρυφερότητα, χάρη... Ἀντίθετα, δὲν δίνεται ἐξυπνάδα, χάρη, τρυφερότης, σ' ὅσες εἶνε προικισμένες μ' ὀμορφιά... Βλέπεις μιὰ γυναῖκα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντη, γιατὶ δὲ συγκεντρώνει τὰ προτερήματα τῆς ἀψογης ἐμφανίσεως, καὶ δὲν τὴν προσέχεις καθόλου... Ὅσο τὴν πλησιάζεις ὅμως περισσότερο, ὅσο προχωρεῖς στὴ σχέση σου μαζί της, ἀρχίζεις νὰ βρίσκης ὡρισμένα προτερήματα, ἰδιότητες ποὺ οὔτε τὶς φαντάστηκες πρωτύτερα, κι' ἀρχίζεις νὰ ὑφίστασαι τὴ γοητεία τῆς ἐπαφῆς... Δὲν ἀποκλείεται μιὰ μέρα νὰ ξυπνήσης ἐρωτευμένος μαζί της, ὅπως, ἀντίθετα, δὲν ἀποκλείεται νὰ ξυπνήσης ἀδιάφορος γιὰ μιὰν ὡραία γυναῖκα, ποὺ ἐνῷ στὴν ἀρχὴ σοῦκανε τεράστια ἐντύπωση, σιγὰ-σιγὰ ἀπογυμνώνεται ἀπὸ ὅλες τὶς χάρες ποὺ σοῦ ὑπέβαλε ἡ ὀμορφιά της, καὶ μένει στὸ τέλος ὄμορφη, καὶ τίποτ' ἄλλο..

Ἐ κ ε ί ν η (μὲ πίκα): Ἡ θεωρία σου εἶνε πολὺ κουτή...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Μὴ θυμώνης. Οἱ ἄντρες πάντα θὰ προτιμοῦν τὶς ὄμορφες... Τὸ πρῶτο ἐφόδιο τῆς γοητείας μιᾶς γυναίκας θὰ μείνη εἰς αἰῶνα τὸν αἰῶνα ἡ ὡραιότης... (Τῆς δείχνει ἕνα βάζο πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι). Νά, τὶς βλέπεις αὐτὲς τὶς περίφημες νιάλιες; Δὲς τὰ ὡραιότατα κεφάλια τους, ποὺ τἄχει χτενίσει μὲ τόσο γοῦστο, σὰ σοφὸς κομμωτής, ἡ φύσις.. Ὅλο ἐμφάνιση εἶνε.. Τὰ χρώματά τους γεμίζουνε φωτεινὲς ἀνταύγειες τὸ δωμάτιο.. Εἶν' ἕνα χάρμα τῶν ματιῶν.. Γιὰ κλεῖσε ὅμως τὰ μάτια σου' τὶς ἔχασες... Ἐνῷ, πᾶρε τὸ πιὸ ταπεινὸ γιασεμὶ καὶ βάλε το στὰ πιὸ πνιχτὰ σκοτάδια: Θὰ σοῦ προδώση τὴν παρουσία του ἡ μυροδιά του... Δὲ μπορεῖ νὰ ἐ' ἀποκτήση

κανεὶς ὅλα μαζεμένα... Ἡ ντάλια ἔχει τὴν ὁμορφιά, τὸ γιασεμὶ τὸ ἄρωμα.... Ἂν θὲς νὰ στολίσῃς τὸ σάζο σου, θὰ προτιμήσῃς τὴν ντάλια· ἂν θὲς ν' ἀρωματίσῃς τὴν κάμαρά σου, θὰ σκορπίσῃς γιασεμιά...

Ἐ κ ε ῖ ν η : Ὥστε ἐγὼ εἶμαι σὰν τὶς ντάλιες ;....

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Ἴδια... Τὸ ἴδιο καλοχτενισμένο κεφαλάκι, ἡ ἴδια ὁμορφιά...

Ἐ κ ε ί ν η : .. Μὰ χωρὶς ἄρωμα..

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας εἶν' ἡ τρυφερότης, ἡ στοργή, τὸ χάδι στὰ μαλλιὰ τοῦ ἄντρα... (Ἐκείνη σφίγγεται κοντά του, τὸν χαϊδεύει, τοῦ δίνει τὰ χείλια της. Ἐκεῖνος τὴ φιλάει, κι' ὕστερα τὴν ἀπομακρύνει ἤρεμα). Καλά... Πειράχτηκε ὁ ἐγωϊσμός σου, μὰ μὴν προσπαθῇς νὰ κάνῃς κάτι ποὺ δὲν τὸ νοιώθεις... Ἐσὺ εἶσαι ἕνα ὄμορφο πλάσμα.. Χαρὰ τῶν ματιῶν.. (Σηκώνεται, ἀνάβει τὸ φῶς, παίρνει τὸ βιβλίο, καὶ τῆς τὸ δίνει). Πᾶρε τὸ βιβλίο σου.. Διάβασε.. Ἐγὼ θὰ σὲ θαυμάζω...

Ἐ κ ε ί ν η (λίγο μελαγχολικά) : Σὰν τὶς ντάλιες...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : Ποὺ τοὺς μοιάζεις τόσο... ("Υστερ' ἀπὸ λίγο, Ἐκείνη ἔχει ξαναβυθιστῆ στὸ διάβασμα τοῦ βιβλίου της, Ἐκεῖνος ἔχει ξαναρχίσει τὶς βόλτες του, πάνω - κάτω).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα

Ἐξευγενίσαμε καὶ ἐλευθερώσαμε, ὅπως λέγουν, τὸν πόθο, ὀνομάζοντάς τον ἔρωτα. Ὅμως, ἀλλοίμονον, τί ἐκάναμε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα!

—Τί ζητοῦμε στὸν ἔρωτα; Τὴν φιλία.

— Δύο ἄνθρωποι πρέπει νἄχουν κάποιαν ὁμοιότητα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μὰ πρέπει νὰ διαφέρουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀγαπηθοῦν.

— Ὁ ἔρως εἶναι σὰν τὸ χρῆμα. Ὑπάρχει μόνον γιὰ νὰ σπαταλᾶται.

(Πώλ Ζεραλντύ)

Στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας πόνος στὸν κόσμο, ἕνα μοναδικὸ μαρτύριο; τὸ νὰ μὴν ἀγαπιέται κανείς.

(Ζώρζ ντέ Πορτο—Ρίς)

Ἡ Κυρία Σεγάλ ἐρωτήθηκε κάποτε ἂν ὁ γάμος εἶναι ἡ φυσικὴ συμπλήρωσις τοῦ ἔρωτος.

—Ὁ Ἔρως, φίλοι μου, ἀπήντησεν ἡ ἐξυπνη γυναῖκα, σοῦ ἐπιτρέπει μόνο νὰ βλέπῃς τὸ οὐράνιο ρόδο τῆς εὐτυχίας. Ἔτσι αἰσθάνεσαι μόνο τὸ ἄρωμά του. Ὁ γάμος σοῦ ἐπιτρέπει καὶ ν' ἀγγίξῃς τὸ ρόδο αὐτὸ καὶ τότε αἰσθάνεσαι.... τὰ ἀγκάθια του!!...

— Ὅταν δὲν ἀγαπᾶς, σοῦ ἀρκοῦν τὰ φιλιὰ καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πόθου. Ὅταν ἀγαπᾶς δὲν σοῦ ἀρκοῦν πλέον.

— Οἱ γυναῖκες ὁδηγοῦν τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν γυναῖκα του. Ὁ ἄνδρας ὁδηγεῖ τὴν γυναῖκα του πρὸς τοὺς... ἄνδρας.

(Πώλ Ζεραλντὲ)

Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ θέλουν οἱ ἄνθρωποι περισσότερο νὰ τὸ διατηρήσουν καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο φροντίζουν λιγώτερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

(Λὰ Μπρουγιέρ)

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Ὁ ἐν Χόλλυγουντ ἐγκατεστημένος συνάδελφος κ. Ν. Μ. Τράγκας, μᾶς στέλνει τὰ ἑξῆς νοστιμώτατα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ποὺ εἶναι ὅλα των ἱστορίες ἐκ τοῦ πραγματικοῦ.

Οἱ Σκωτσέζοι φημίζονται γιὰ τὴ τσιγκουνιά τους.

— Τὴν ἡμέρα ἢ τὴν νύχτα θὰ ἐργάζωμαι; ρωτᾶ ἕνας Σκωτσέζος ἠθοποιὸς ποὺ θὰ ἔπαιζε σὲ μιὰ ταινία.

— Τὴν ἡμέρα, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ σκηνοθέτης Μπώντιν, τῆς ἑταιρίας Γουῶρνερ.

— Τότε δὲν δέχομαι, ἔκαμε ὁ Σκῶτος, γιατὶ τὴν ἡμέρα κοιμᾶμαι γιὰ νὰ μὴν τρώγω!

●

Ὁ 10ετὴς ἀστὴρ Μπόμπυ Μπρίνν φόρεσε τελευταῖα τὰ πρῶτα μακρυὰ πανταλόνια του, δῶρο τοῦ σκηνοθέτου Λέσσερ, μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ ξαναφορέση τὰ κοντά του στὴν ταινία «Ὁ μικρὸς Βαγαπόντης».

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ θὰ τὰ φυλάξω, ἀπήντησε ὁ μικρός, γιὰ νὰ τὰ φορῶ ὅταν πηγαίνω σὲ θέατρα γιὰ νὰ μὴ πληρώνω ὁλόκληρο εἰσιτήριο!

●

Ἡ γνωστὴ καρατερίστα Κίττυ Κέλλυ πρόκειται γιὰ πρώτη φορὰ νὰ παίξῃ δραματικὸ ρόλο στὴν ταινία «Ἄνθρωπος μὲ φτερά». Πρωΐ πρωΐ τὴν πρώτη μέρα ὁ σκηνοθέτης Γουέλλμαν τὴν ἐγαιρέτησε μὲ τὸ «Τί κρῖμα ποὺ δὲν ἤσουν ἐδῶ χθὲς νὰ ἔβλεπες τί ὡραία κηδεία σοῦ ἐκάμαμε!» Εἶχαν ἁπλούστατα φωτογραφήσει πρῶτα τὴ σκηνὴ τῆς κηδείας της!

●

Ἡ Νόρμα Σῆρερ εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καὶ κοκκινίζει μὲ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα ποὺ τῆς δίδει μεγάλο θέλγητρο ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Ἀλλὰ ἡ ἀποτύπωσις τοῦ ἐρυθήματος ἀπὸ τὸ φωτογραφικὸ φακὸ ἦτο δύσκολο πρόβλημα, μόλις δὲ τελευταῖα ἐλύθηκε στὴν ταινία τῆς «Μαρία Ἀντουανέττα» ἀπὸ τὸ φωτογράφο Ντάνιελς μὲ εἰδικὸ φωτισμό. Μιὰ μέρα ἕνας βιολιστὴς ἀπάνω στὴ σκηνὴ τὴν ἐξέλαβε γιὰ κάποια γνωστή του καὶ τῆς ἐφέρθη ἀνάλογα. Ὅταν ὅμως κατάλαβε τὸ λάθος του, ἐκοκκίνισε καὶ ἐζήτησε βιαστικὰ συγγνώμη.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ βλέπω ὅτι ἐκτὸς ἐμοῦ ὑπάρχει στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἕνας ἄλλος ποὺ κοκκινίζει, τὸν καθησύχασεν ἡ μεγάλη ἠθοποιός.

●

Καὶ μιὰ ἀκόμη ἱστορία μὲ τὴν Νόρμα Σῆρερ:

Μιὰ κυρία, σαστισμένη ποὺ παρεκάθησε πρώτη φορὰ σὲ τραπέζι μὲ κορυφαίους ἠθοποιούς, ἔτρωγε ἀδέξια καὶ ἀφῆκε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὸ πιάτο της καὶ νὰ προσγειωθῇ στὴ ποδιὰ τῆς Νόρμας Σῆρερ ἡ μπριτζόλα της.

Ἐκείνη τὴν πῆρε ἥσυχα καὶ τὴν ἐπανέφερε στὸ πιάτο τῆς κεραυνόπληκτης κυρίας καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ, τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ ἐξεσφενδόνισα τὴ σάλτσα ἀπὸ τὸ πιάτο μου καὶ κατάβρεξα τὸ χιονᾶτο κολλάρο τοῦ κ. Γουέλλς...

●

Κατὰ τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ μιὰ κινηματογραφικὴ πρεμιέρα δύο μικροὶ ἔπιασαν τὸν ἠθοποιὸ Τσάρλς Φάρελ νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα αὐτόγραφό του. Ὁ ἠθοποιὸς ὑπέγραψε, ἀλλὰ εἶδε ὅτι ἀμέσως ὁ ἕνας των ἐστραβομουτσούνιασε καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Τί τρέχει, μικρέ; Ἔπρεπε νᾶσαι εὐχαριστημένος ποὺ πῆρες τὸ αὐτόγραφο ἑνὸς μεγάλου ἀστέρος.

— Κολοκύθια! ἐγρύλλισε τὸ παιδί. Μόλις ἐστοιχημάτισα μ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν Ἔλμερ 25 λεπτὰ πὼς δὲν θὰ ὑπέγραφες...

●

Ἐγὼ εἶμαι μόνο 10% Ἀμερικανίς! σαρκάζει τοὺς ὑπερπατριώτας 100% Ἀμερικανοὺς ἡ Γκαίηλ Παίντζ, διότι κατὰ τὸ ποσοστὸν αὐτὸ κατάγεται ἀπὸ ἐρυθροδέρμους, τοὺς ἰθαγενεῖς δηλαδὴ Ἀμερικανούς!

●

Ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομείου Λὸς Ἄτζελες Ἄντερσον ἐπεσκέφθη τὸ Στούντιο τῆς Παραμάουντ καὶ παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὴν κινηματογράφησι κάποιας ταινίας. Ὁ φωτογράφος Κὰρλ Στράους ἐκφράζει τὴν ἀπορία του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς δὲν εἴχατε ἀρκετὸ ἐνδιαφέρο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε γρηγορώτερα!

— Ἤλθατε σεῖς ποτὲ κάτω νὰ ἰδῆτε πῶς δουλεύουμε ἐμεῖς ἐκεῖ; τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ταχυδρομικός.

●

Μία ἠθοποιὸς ἐρωτᾶ ἕνα συνάδελφό της τί πρέπει νὰ κάνῃ μιά, γιὰ νὰ εἶνε πρωτότυπη.

— Νὰ μὴν πλέκῃ μέσα στὰ στούντιο — τῆς μόδας τώρα ἐδῶ — καὶ νὰ μὴν σούρνῃ σκυλιὰ μαζί της!.. τῆς ἀπαντᾶ ἐκεῖνος.

— Καὶ νὰ μὴν παίρνῃ διαζύγια!., προσθέτει ἕνας ἄλλος ποὺ παρακολουθεῖ τὴν κουβέντα.

●

Τηλεγραφικὸ πληρεξούσιο κωμικοῦ πρὸς κωμικόν: «Ἐπιτρέπω στὸν Τζὰκ Μπένυ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ὄνομά μου, τὰ καλαμπούρια μου καὶ τὴν... ὀδοντόβουρτσά μου, ἐὰν τέτοια χρῆσις θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ στὸν κινηματογράφο.

—Φρεντ Ἄλλεν.

Ἕνα φλέγον καλλιτεχνικὸν ζήτημα

Πρέπει νὰ παντρεύωνται μεταξύ των οἱ ἠθοποιοί;

ΔΙΑΦΩΝΩ μὲ ὅλους ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἕνας ἠθοποιὸς δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ γυναῖκα ἐπίσης ἠθοποιό. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἡ Τζόαν Κράουφορδ κι' ὁ Φράνσοτ Τόν, ἡ Φράνσις Φάρμερ κι' ὁ Τζὲφ Ἔρικσον, ἡ Ρούμπυ Κήλερ κι' ὁ Ἄλ Τζόνσον καὶ πολλὰ ἄλλα καλλιτεχνικὰ ζευγάρια θὰ μὲ δικαιώσουν.

Καὶ ὅμως, ἡ πρόληψις κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνθρωποι ἐξασκοῦντες τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται, εἶνε ριζωμένη βαθειὰ στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Χόλλυγουντ. Τὴν πρόληψη αὐτὴ ἀπεφάσισα νὰ τὴν καταπολεμήσω. Ἡ πενταετὴς ἀνέφελη συμβίωσίς μου μὲ τὴν Ἔλεν Γκάχαγκαν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔχω μιὰν ὑπεύθυνη γνώμη πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—

Κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἄγγελος», εἶχα πολύωρες συζητήσεις γι' αὐτὴ τὴν προκατάληψη μὲ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, τὸν Ἔρνστ Λοῦμπιτς καὶ τὸν Χέρμπερτ Μάρσαλλ. Μ' ὅλο ποὺ ἤμουν ὁ μόνος ἀπὸ τὸ γκρούπ ποὺ εἶχα γυναῖκα ἠθοποιό, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ κι' ὁ Ἔρνστ Λοῦμπιτς συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα μαζί μου.

Τὸ μεγαλύτερο ἐπιχείρημα ἐκείνων ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ἕνας ἠθοποιὸς δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται μιὰν ἠθοποιό, εἶνε ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία. Ἐγώ, ὅμως, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀναπτυχθῇ ὅταν τὸ ἀνδρόγυνο εἶνε ἀπηλαγμένο ἀπὸ ἐγωκεντρικὲς κι' ἐγωϊστικὲς σκέψεις. Γιὰ τὸν ἐγωκεντρισμὸ αὐτὸν τῶν ἠθοποιῶν ἔχει γίνει πολὺς λόγος. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι ὁ ἐγωκεντρισμὸς ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα κι' ἔτσι ἂς μὴ λέμε μεγάλα λόγια.

—

Μὲ τὴν Ἔλεν Γκάχαγκαν γνωριστήκαμε τὸν καιρὸ ποὺ παίζαμε στὸ ἴδιο ἔργο. Ἦταν πολὺ πιὸ γνωστὴ ἀπὸ μένα καὶ μὲ τὸ νὰ συνεχίσουμε τὴν καλλιτεχνική μας συνεργασία, παράλληλα μὲ τὴ συζυγική μας συμβίωση, ἔμαθα πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν τἄξερα.

Ἐπὶ πλέον, ἔχουμε κι' ἄλλο κοινὸ σημεῖο συναντήσεως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο. Τὴ μουσική. Ἡ Ἔλεν εἶνε μουσικὸς μέχρι μυελοῦ ὀστέων καὶ τραγουδάει περίφημα. Ἐγὼ πάλι εἶμαι γυιὸς τοῦ Ἐδουάρδου Ἐσσελμπεργκ, τοῦ Ρώσσου πιανίστα καὶ μεγάλωσα μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα καθαρῶς μουσική. Χωρὶς νὰ γίνω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μουσικός, τὸ γεγονὸς ὅτι ἔζησα σὲ μουσικὸ περιβάλλον μ' ἔκανε νὰ ἐκτιμήσω ἀπείρως τὴ μεγάλη καὶ θεία αὐτὴ τέχνη.

Ἔχουμε, λοιπόν, ἡ Ἔλεν κι' ἐγώ, μιὰν ἀνεξάντλητη πηγὴ μικρῶν εὐτυχιῶν γιὰ νὰ περνοῦμε τὶς βραδυές μας. Ἀκοῦμε ραδιόφωνο ἢ πηγαίνουμε στὶς συναυλίες. Ἔχω παρατηρήσει ὅτι τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶνε πολὺ σπάνιο γιὰ καλλιτεχνικὰ ζευγάρια. Συνήθως, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους πηγαίνει σ' ἕνα κονσέρτο, ὁ ἄλλος πέφτει καὶ κοιμᾶται.

—

Τὸ κοινό μας πάθος γιὰ τὴ μουσικὴ μοῦ θυμίζει ἕνα ἄλλο ζευγάρι τελείως εὐτυχισμένο. Τὸ ζεῦγος Γκλαΐὺντυς Σβάρθωτ καὶ Φρὰνκ Σάπμαν. Εἶνε καὶ οἱ δυὸ τραγουδισταί. Ὅταν ἡ Γκλαΐὺντυς Σβάρθωτ ἔγινε διάσημη, ὁ Σάπμαν δὲν ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὴ γωνιά, γεμᾶτος ζήλεια καὶ μνησικακία. Ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνῃ στὴ θέση του κάθε καλὸς σύζυγος. Ἀφιερώθηκε στὴν καρριέρα τῆς γυναίκας του. Τὸ ἀντρόγυνο αὐτὸ εἶχε ἀρκετὴ εὐθυκρισία γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ ταλέντο τῆς Γκλαΐὺντυς Σβάρθωτ ἀποτελοῦσε μιὰ κοινὴ περιουσία — οἰκογενειακὴ — τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἀπὸ κοινοῦ. Καὶ ἡ Γκλαΐὺντυς δὲν παύει νὰ λέγῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πόσο πολύτιμος βοηθὸς ὑπῆρξε γι' αὐτὴν ὁ ἄνδρας της. Ἡ καρριέρα της εἶνε λιγάκι καὶ καρριέρα «τους»!

—

Πιστεύω ὅτι σὲ μιὰ ἕνωση ἑνὸς ἠθοποιοῦ μὲ μιὰν ἠθοποιό, χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἀμοιβαία κατανόησις καὶ ἐπιείκεια. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ παραδέχεται τὶς ἀνωμαλίες τῆς ζωῆς τοῦ συντρόφου του. Γιατὶ κι' αὐτὸς τὴν ἴδιαν ἀνώμαλη ζωὴ κάνει. Σκεφθῆτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ποιὰ εἶνε ἡ καθημερινὴ ζωὴ ἑνὸς ζεύγους ἠθοποιῶν. Ἐμεῖς π. χ. ἔχουμε ἕνα παιδάκι τριῶν ἐτῶν, τὸν Πῆτερ. Καὶ τὸ σπίτι μας εἶνε ἰδεωδῶς ἥσυχο. Ἡ δουλειά μας, ὅμως, μᾶς ἀναγκάζει νὰ βρισκόμαστε σὲ διαρκῆ κίνηση. Ἔτσι, ποτὲ δὲν ἐπιχειροῦμε νὰ καταστρώσουμε σχέδια διαβιώσεως, ποὺ ξέρουμε ὅτι θὰ ματαιωθοῦν λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός μας. Ἡ Ἔλεν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ μείνῃ μῆνες ὁλόκληρους στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι καρφωμένος στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ πήραμε ἀπόφαση. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἡ Ἔλεν δὲν ἦταν ἠθοποιός, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰταν τόσο εὔκολο. Ὅταν δυὸ σύζυγοι ἐξασκοῦν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένοι. Ἴσως νὰ πῆτε ὅτι μιλῶ ἐκ προκαταλήψεως, γιὰ νὰ μὴ κατηγορήσω τὸ σπιτικό μου. Αὐτὸ εἶνε λίγο ἀλήθεια!

ΜΕΛΒΙΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ Μέλβιν Ντούγκλας παντρεύθηκε στὰ 1933...

...τὴν Ἔλεν Γκάχαγκαν διάσημη καλλιτέχνιδα τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

5 διαβολοκόριτσα καὶ ἕνας Δὸν Ζουάν

Ἕνα εὐθυμο διήγημα τοῦ Ζὰκ Ἐνὰρ

—ΔΕΝ χωράει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶναι ὡραῖος ἄνδρας, εἶπε ἡ Κολέτ.

—Ναί, πρόσθεσε ἡ Ζακελίν, ἀλλὰ τὸ ἔχει πάρει πολὺ ἀπάνω του.

—Ἔχει δὰ ἕνα ὕψος, εἶπε ἡ Ἀνέτ.

—Ἀνυπόφορο, τὴν συμπλήρωσε ἡ Μαρί.

—Ποιὸν κουτσομπολεύετε μὲ τόσο ὄμορφα λόγια; ἀκούστηκε ἄξαφνα ἡ φωνὴ τῆς Λυσί, ποὺ εἶχε πλησιάσει χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν.

—Μιλούσαμε γιὰ τὸν ὡραῖο Ζὰν Νταριό, τὸν ἐπονομαζόμενο Δὸν Ζουάν, εἶπε ἡ Κολέτ, γελώντας σαρκαστικά.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, κορίτσια, εἶπε μὲ τὴν σειρά της τώρα καὶ ἡ Λυσί, ἐγὼ τὸν βρίσκω πολὺ σαχλό. Ἂν ἔρουγε κι' ὅλας πώς τὸν λέτε Δὸν Ζουάν, θὰ ἀνήκωνε τὴν μύτη του ἄλλα δύο μέτρα πιὸ ψηλά.

—Τοῦ σκαρώνουμε καμμιὰ φάρσα νὰ τὸν βάλουμε στὴν θέση του; εἶπε ἡ Μαρί.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ χειροκροτήθηκε ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν συντροφιὰ τῶν ἀμέριμνων κοριτσιῶν ποὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶχαν ἄλλη ἀσχολία, παρὰ νὰ ἐμφανίζουνται τὸ πρωὶ στὴν πλάζ, τὸ ἀπόγευμα στὸ τέννις, τὸ βραδάκι στὸ «ἀπεριτίφ» τοῦ «Γκράντ-Ὀτέλ», τὴν νύχτα στὸν χορὸ τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου καὶ νὰ φλερτάρουν στὴν πλάζ, στὸ τέννις, στὸ ἀπεριτίφ, στὸν χορὸ καὶ ὅπου ἄλλοῦ βρισκόντουσαν.

—Ἔχω μιὰ ἰδέα, φώναξε ἡ Κολέτ. Θὰ τοῦ κάνουμε καὶ οἱ πέντε μας ἄγριο φλέρτ καὶ ὅταν ἀποφασίσει νὰ κάνη ντεκλαρασιὸν σὲ καμμιὰν ἀπ' ὅλες, θὰ φάη χυλόπηττα.

—Ἔξοχα, θαυμάσια, φώναξαν ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια μαζί.

—Ἐγὼ προτείνω, εἶπε ἡ Ἀνέτ, νὰ καταστρώσουμε ἀπὸ τώρα ὅλα τὰ σχέδια. Κάθε μιὰ θὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ μεταχειρισθῆ ὅ,τι μέσον θέλει γιὰ νὰ σαγηνεύση τὸν ὡραῖο κύριο Νταριό. Κάθε βράδυ ὅμως θὰ δίνουμε ἀναφορὰ καὶ θὰ πληροφορεῖται κάθε μιὰ ὅλες τὶς ἄλλες γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐχθροπραξιῶν.

—Γιὰ σταθῆτε ὅμως μιὰ στιγμή, τὶς διέκοψε ἡ Ζακελίν. Ἂν τυχὸν καμμιὰ ἀπ' ὅλες μας τσιμπηθῆ ἐπάνω στ' ἀστεῖα μαζί του στὰ σοβαρά; Ἐγὼ δηλαδὴ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πάθω.

—Κι' ἐγὼ ἀκόμη λιγώτερο, εἶπε ἡ Μαρί.

—Καὶ ὅσο γιὰ μένα, μπορῶ νὰ σᾶς ὁρκισθῶ, ἐπρόσθεσε ἡ Ἀνέτ.

—Δὲν πιστεύω νὰ φανταζόσαστε ὅτι φοβᾶμαι ἐγώ, εἶπε ἡ Λυσί.

—Κι' ἐγὼ λιγώτερο ἀπ' ὅλες σας, πρόσθεσε στὸ τέλος ἡ Κολέτ.

—Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἐγὼ θὰ ἐπρότεινα νὰ τιμωρηθῆ αὐστηρὰ ὅποια παρασπονδήσει, εἶπε ἡ Ζακελίν.

—Σὰν τί εἴδους τιμωρία μποροῦμε νὰ βάλουμε; τὴν ρώτησε ἡ Ἀνέτ.

—Ἐγὼ προτείνω, ὅποια τὸν ἐρωτευθῆ νὰ τὸν πάρη γιὰ ἄνδρα, φώναξε θριαμβευτικὰ ἡ Μαρί.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μὲ γέλια καὶ χειροκροτήματα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ μικρὴ συμμορία ἔβαλε τὸ σχέδιό της εἰς ἐνέργειαν.

●

Ὁ ὡραῖος κύριος Νταριὸ βρισκόταν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ πέντε διαβολοκόριτσα ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν σαγηνεύσουν. Τὸ πρωὶ τὸν μαζεύαν τὰ ὡραῖα μισόγυμνα κορμιά τους στὴν πλάζ, τὸ ἀπόγευμα τοῦ πετοῦσαν τὴν μπάλα τοῦ τέννις μὲ ἕνα πάθος ποὺ ἐσήμαινε: «Εἶμαι ἕτοιμη νὰ σοῦ πετάξω μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὴν καρδιά μου», τὸ βραδάκι ρουφάγαν τὸ ἀπεριτίφ μὲ μιὰ ἡδυπάθεια ποὺ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἤθελε νὰ ἦταν τὴν στιγμὴ αὐτὴ ποτηράκι καὶ τὸ βράδυ στὸν χορό, σφιγγόντουσαν πότε ἡ μιὰ καὶ πότε ἡ ἄλλη ἀπάνω του μὲ μιὰ τόλμη ποὺ ξεπερνοῦσε πολὺ τὶς καλὲς συνήθειες.

Στὰ συμβούλια ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἐκμυστηρευόντουσαν τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας καὶ διεπίστωναν ὅλες τους μὲ μεγάλη ἱκανοποίηση ὅτι «προοδεύουν».

Ἡ μόνη ποὺ εἶχε γίνει κάπως ἐπιφυλακτικὴ ἦταν ἡ Μαρί. Ἕνα βράδυ μάλιστα ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἔχει κανένα νεώτερο καὶ ὅτι, αὐτὴ τοὐλάχιστον, ἔβρισκε τὴν φάρσα πολὺ ἄσχημη καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ συνεχίση.

—Περίεργο, νὰ μὴν ἔχης κανένα νέο, τῆς εἶπε ἡ Ζακελίν εἰρωνικά. Καὶ ὅμως δὲν φανήκατε ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα οὔτ' ἐσὺ οὔτε ὁ κύριος Δὸν-Ζουάν. Νομίζω μάλιστα ὅτι εἴχατε πάει μαζὶ κάποιον μακρυνὸ περίπατο.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν μιλήσαμε καθόλου. Θαυμάζαμε τὴν ὡραία φύση, εἶπε ἡ Μαρί, κοκκινίζοντας ἐλαφρά.

—Μαρί, φώναξε ἡ Κολέτ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἄρχισες παρασπονδίες.

—Καθόλου, κυρία μου, τῆς ἀπήντησε αὐτὴ σὲ τόνο ζωηρό. Ἀλλὰ βρίσκω ὅτι παίζουμε πολὺ ἄσχημα μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Γιὰ φαντασθῆτε ἂν ἐρωτευθῆ στὰ σωστὰ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς καὶ βρεθῆ ὕστερα μπροστὰ στὴν μεγάλη ἀπογοήτευση ποὺ τοῦ ἑτοιμάζουμε;

—Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλουμε κι' ἐμεῖς, νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα γερὸ μάθημα.

●

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ἡ συμμορία τῶν πέντε κοριτσιῶν ἔγινε συμμορία τῶν τεσσάρων. Ἡ Μαρὶ ἀπόφευγε κάθε συνάντηση μὲ τὸν Δὸν-Ζουάν. Γύριζε διαρκῶς μονάχη της, σκυθρωπὴ καὶ μελαγχολική. Δὲν χωροῦσε κομμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶχε πάθει αὐτὸ ποὺ εἶχε φοβηθῆ. Τὰ ἀστεῖα εἶχαν γίνει σοβαρά.

Οἱ ἄλλες συνέχιζαν ὡς τόσο μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο τὴν πολιορκία τοῦ κυρίου Νταριό. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς φαινόταν λιγάκι ἀλλαγμένος, λιγάκι ἐπιφυλακτικός. Διατηροῦσε φυσικὰ πάντοτε ὅλη του τὴν εὐγένεια καὶ περιποιητικότητα ἀπέναντι τῶν κοριτσιῶν, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς φαινόταν σὰν ἀφηρημένος καὶ τὰ μάτια ψάχναν ἀνήσυχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

●

Ἕνα βράδυ, ἡ Κολέτ, ἡ Ζακελίν, ἡ Ἀνὲτ καὶ ἡ Λυσὶ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ καθημερινό τους συμβούλιο.

—Στασιμότης εἰς τὸ μέτωπον, εἶπε χαμαγελώντας ἡ Ζακελίν.

—Νὰ καὶ ἡ ἔνοχος, πρόσθεσε ἡ Λυσί, δείχνοντας τὴν Μαρὶ ποὺ ἐρχόταν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ὁμολογῶ ὅτι ἔκανα παρασπονδία, εἶπε ἡ Μαρὶ ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Λυσί, ἀλλὰ σᾶς δηλώνω ἐπισήμως ὅτι εἶμαι ἕτοιμη νὰ ὑποστῶ ὅλες τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς μου.

—Δεσποινίς, ἀκούσθηκε τότε ἡ φωνὴ τοῦ κ. Νταριό, ποὺ ξεφύτρωσε ἄξαφνα στὴν μέση χωρὶς νὰ τὸν ἔχη ἀντιληφθῆ καμμιά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς βοηθήσω, ὥστε ἡ ποινὴ ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῆτε νὰ μὴ σᾶς φανῆ καὶ τόσο βαρειά.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρὶ ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

Οἱ ἄλλες ἔσπευσαν νὰ τὴν συγχαροῦν, ἀλλὰ μέσα στὰ λόγια τους ἦταν ὁλοφάνερη κάποια ψυχρότης. Νὰ ἦταν ἄρα γε ἀπὸ περιφρόνηση γιὰ τὴν παρασπονδία ἢ μήπως ἦταν ἀπὸ ζήλεια;

ΖΑΚ ΕΝΑΡ

Μιλοῦν οἱ ποιηταί

Ὁ κ. Ἐμπειρῖκος ἐξηγεῖ τὸν συρρεαλισμόν του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΑΥΤΗ τὴ φορὰ θελήσαμε νὰ φέρουμε τὸν ἀναγνώστη μας σὲ κάποιαν ἐπαφὴ μὲ τὴ νέα τάση ποὺ ἐκδηλώνεται καὶ στὴν νεοελληνικὴ ποίηση: Τὸν ὑπερρεαλισμὸ ἢ σουρρεαλισμό, ὅπως ἐκφράζεται ὁ ἴδιος ὅρος στὰ γαλλικά, γιατὶ ἀπὸ τὴ Γαλλία μᾶς ἦρθε ἡ καινοῦργια αὐτὴ φιλολογικὴ δοξασιά.

Τί εἶναι σουρρεαλισμὸς πρῶτα-πρῶτα; Γιὰ νὰ μὴ πελαγώσουμε σὲ προσωπικὲς ἑρμηνεῖες ἢ ὁρισμούς, ποὺ θὰ ἔμπλεκαν μέσ' στὰ θολὰ νερὰ τῆς μεταφυσικῆς —ὅπου ὡς γνωστὸν κι' ἂν τὰ καταφέρη κανεὶς νὰ μὴν πελαγώση δὲν θὰ μπορέση ὅμως ποτὲ νὰ γίνη ἀντιληπτὸς στοὺς ἄλλους—γιὰ νὰ μὴ πελαγώσουμε, λοιπόν, σὲ προσωπικὲς ἑρμηνεῖες, προτιμοῦμε νὰ δώσουμε τὸν λόγο στοὺς γραμματολόγους. Μὲ τοὺς ξηροὺς ὁρισμούς των θὰ μᾶς κατατοπίσουν ἱκανοποιητικώτερα.

Οἱ γραμματολόγοι, λοιπόν, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι εὐθὺς ὕστερα ἀπ' τὸν πόλεμο, ὅπως σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου παρουσιάστηκε ἐκδηλη μιὰ ἀντίδραση κατὰ παντὸς παραδεδεγμένου κι' ἰσχύοντος, ἔτσι καὶ στὶς εἰκαστικὲς τέχνες (ζωγραφική, γλυτική) καθὼς καὶ στὴ λογοτεχνία, ἐνισχύθηκαν, μὲ θορυβώδη καλλιτεχνικὰ κινήματα, διάφορες τάσεις ποὺ προϋπῆρχαν ὡς ἕνα σημεῖο καὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν πιὸ ἔντονη ἀντίδραση κατὰ τῶν προστολεμικῶν συστημάτων, καὶ σχολῶν. Ἡ βάση ὅλων αὐτῶν τῶν τάσεων—ρευμάτων ὑπῆρξε ἡ ἄρνηση τοῦ ὀρθολογισμοῦ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐπικράτησή του στὴν τέχνη τὴν εἶχε καταστήσει ξηρό τύπο, ἀφαιρώντας ἀπ' αὐτὴν κάθε τι τὸ ζωντανό.

Ἀντιδρῶντας λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴ λογικοποίηση τῆς τέχνης, μιὰ ὁμάδα Γάλλων ζωγράφων— στὰ 1924 περίπου—προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλλουν μιὰ καινούργια αἰσθητικὴ δοξασία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ δίνη μὲ τὸ ἔργο του τὶς ὑποσυνείδητες ἐνέργειες τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ὀνειρωδῶν της ἐντυπώσεων χωρὶς καὶ νὰ τὶς ἐπεξεργάζεται, χωρὶς νὰ τὶς ἐλέγχη μὲ κριτικὸ πνεῦμα. Αὐτὸ ἀνομάσθηκε ὑπερρεαλισμός. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς σχολῆς αὐτῆς —ζωγράφοι στὰ πρῶτα χρόνια— προσπάθησαν νὰ ξεπεράσουν τὸν πραγματικὸ καὶ τὸν αἰσθητὸ κόσμο καὶ νὰ μποῦνε στὴ σφαῖρα τῶν ὀνείρων. Κι' αὐτὴν ὅμως δὲν θέλησαν νὰ μᾶς τὴν μεταδώσουν παρὰ συγκεχυμένη, στεφανωμένη λογικῆς ἀλληλουχίας, χαῦδη καὶ ὑποκείμενη στὶς ἀλλοπρόσαλλες ἐκδηλώσεις μὲ τὶς ὁποῖες μᾶς ἐμφανίζεται κάθε ὄνειρο. Μοιραία συνέπεια αὐτῆς τῆς δοξασίας ἦταν ὁ παραμερισμὸς τῆς τεχνικῆς. Ἡ φαντασία, τὸ ὄνειρο καὶ ἡ ἀπεριόριστη καὶ ἀχαλιναγώγητη ἔμπνευση ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ σουρρεαλισμοῦ.

Λίγα χρόνια μετὰ τοὺς ζωγράφους παρουσιάστηκε ἡ ἴδια τάση καὶ στὴ λογοτεχνία, πρὸ πάντων στὴν ποίηση. Στὴ Γαλλικὴ φυσικὰ κατ' ἀρχάς. Ὁμοιοκαταληξίες, δεκαπεντασύλλαβοι, καὶ ὀκτασύλλαβοι, σονέττα κι' ὀκτάστιχα καταργήθησαν. Ὁ στίχος πῆρε ἀέρα, φτερά, ἀσυδοσία. Τὸν πρῶτο καιρὸ ἀντιμετώπισε τὴν πιὸ καυστικὴ σάτυρα καὶ τὴν εἰρωνία. Οἱ ὑπερρεαλισταὶ ἀτεκλήθησαν μισότρελλοι, ἀνισόρροποι ἐπιτήδειοι ἄνθρωποι ἐπειδὴ δὲν εἶχαν κανενὸς εἴδους ταλέντο κατέφευγαν στὶς παραδοξότητες καὶ τὶς ἀσυναρτησίες γιὰ νὰ κάμουν ἐντύπωση καὶ νὰ καταλάβουν μιὰ θέση στὴν λογοτεχνία τοῦ τόπου των. Ἔπειτα ὅμως, ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ ἀντίδρασις ὑπεχώρησε κάπως καὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς τεχνοκρίτες ἀναγνώρισαν ὅτι κι' ἡ νέα αὐτὴ ποιητικὴ τάση ἔκρυβε κάποια ποίηση καὶ ὅτι τὰ εἰρωνικὰ σχόλια δὲν ἦσαν πάντοτε ἀπολύτως δικαιολογημένα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι μάλιστα τὸ γεγονὸς ὅτι πρὸ καιροῦ κι' ὁ Ἔνταμόντ Ζαλοῦ, ἀκαδημαϊκὸς Γάλλος συντηρητικὸς ὡς τὸ κόκκαλο, κριτικὸς τῆς «Νουβέλ Λιτεραίρ» ἔγραψε ὅτι τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σουρρεαλιστῶν Μπρετὸν εἶναι ἡ καλλίτερη ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ τυπώθηκε στὴ Γαλλία ἀπ' τὰ 1918 κι' ἐδῶ. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὴ ἀνταρσία πνεύματος, ἔκαμε βαθύτατη αἴσθηση.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ ὑπερρεαλισμὸς ἔχει λίγων ἐτῶν ἱστορία. Παρουσιάστηκε στὴν ἀρχὴ δειλά-δειλὰ καὶ νοθεμένος. Τελευταῖα ὅμως οἱ ὀπαδοί του πλήθαιναν καὶ ἡ δοξασιὰ αὐτὴ ἀρχίζει νὰ συζητεῖται στὰ σοβαρὰ ἀπὸ κριτικοὺς καὶ ποιητάς μας, ἀπ' τοὺς ὁποίους πολλοὶ δὲν τὴν καταδικάζουν ἀμετάκλητα. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ εὐρύτερο κοινὸν δὲν νοιώθει τὸν σουρρεαλισμὸ οὔτε καὶ τὸν ἐγκρίνει. Ἀναφέρεται σ' αὐτὸν μὲ τὰ πιὸ τσουχτερὰ λόγια, καὶ οἱ εὐθυμογράφοι μας ἔχουν θρῆ σ' αὐτὸν ἕνα ἀπ' τὰ προσφιλέστερα θέματά των. Οἱ σουρρεαλισταὶ δὲν ἀπογοητεύονται παρ' ὅλα αὐτά. Πιστεύουν ὅτι κι' ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴ Γαλλία, θάρθῆ ἡ ὥρα ποὺ θὰ πυκνωθοῦν οἱ τάξεις τους καὶ θὰ ἐπιδοθοῦν στὴν κοινὴ συνείδηση.

—

Ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος ἐκπρόσωπος τοῦ ἑλληνικοῦ σουρρεαλισμοῦ εἶναι ὁ κ. Ἀνδρέας Ἐμπειρίκος. Ἂς μᾶς ἐπιτραπεῖ—γιὰ ὅσους τὸν ἀγνοοῦν— νὰ τὸν παρουσιάσουμε. Γυιὸς τοῦ γνωστοῦ ἐφοπλιστὴ Λεωνίδα Ἐμπειρίκου, κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἄνδρο καὶ γεννήθηκε πρὸ τριάντα ἑπτὰ χρονῶν στὴν Βραΐλα τῆς Ρουμανίας. Πολὺ μικρὸς ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, παρηκολούθησε μαθήματα στὰ σχολεῖα μας, ἄκουσε γιὰ ἕνα χρόνο τὶς παραδόσεις τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατόπιν συνέχισε τὶς ἴδιες σπουδὲς στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο. Ἀπὸ δεκάξη χρονῶν παιδὶ ἄρχισε νὰ γράφη στίχους — ὄχι βέβαια ὑπερρεαλιστικούς. Ἐ-

Ὁ κ. Α. Ἐμπειρῖκος

(Σκίτσο τοῦ κ. Γουναροπούλου)

Σέλας τῶν ἀντηχήσεων

Μιὰ γυναῖκα λούζεται στὴν ἄμμο
καὶ πέφτουν τὰ φιλιά της στὸν ἀφρὸ
Ἄστρα καὶ μέδουσες προσμένουνε τὴν ἱππικάμπη
τὸ τηλεσκόπιο ἐν ἐγρηγόρσει
Ρουφᾶ τὸ γλεῦκος τ' οὐρανοῦ
Ὁ γαλαξίας μετουσιώνεται
Τρέφει τὶς νοσταλγίες του κι' ἔπειτα σβύνει
Σὰν φῶς ποὺ πιὰ κουράστηκε νὰ περιμένη
Γλυκειὰ ἡ ἀναμονὴ τῆς γυναικὸς ποὺ ἐλούσθη
Μέσα στὸ σκότος τὴν συνήντησε ὁ κουρσάρος
Ἡ καρατόμησις τοῦ ἐχθροῦ του δὲν τὸν ἐμποδίζει
Νὰ σχίση τὴ γλαμύδα του νὰ φανερώση
Στὰ μάτια τῆς καλῆς του
τὰ μυστικὰ τῶν κοιμισμένων πέρα ὡς πέρα
Μιὰ νύχτα
Δυὸ νύχτες
Κι' ἔπειτα φῶς μέσα στὸ μέγα πλῆθος ποὺ κραυγάζει
Κάτω ἀπ' τὸν θόλο τῶν ἠχοῦς ἑνὸς αἰῶνος.

Α. Ἐμπειρίκος

φηρρεάσθηκε κατὰ σειραν ἀπ' ὅλες τὶς φιλολογικὲς σχολές, ἀπὸ τὸν ρωμαντισμὸ ὥς τὸν συμβολισμό, μέσα δὲ σὲ πολλὰ ποιήματά του τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπάρχει ἀκόμη ἔντονη καὶ ἡ ἐπίδραση τοῦ Πολαμᾶ καθὼς καὶ ἄλλων ποιητῶν.

Διάβασε πάρα πολύ. Τὸν καιρό του ὥς τώρα τὸν ἐμοίρασε πάντοτε στὴ μελέτη καὶ στὴν ἐργασία— ἀσχολούμενος ἐννοεῖται μὲ τὶς μεγάλες καὶ γνωστὲς ναυτιλιακὲς καὶ βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις τῆς οἰκογενείας του.

Μὲ τὴν ἐπίμονη μελέτη καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὴν ποίηση ἔφθασε κάποτε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὑπερρεαλισμὸς εἶναι ἡ πληρέστερη ἔκφραση τῆς τέχνης. Καὶ τὸν ἀκολούθησε ἔκτοτε πιστά. Δὲν ἐτύπωσε τὰ ἄλλα, τὰ μὴ ὑπερρεαλιστικά, ποιήματα ποὺ εἶχε κατὰ καιροὺς γράψει, πρὸ τριετίας δὲ ἐδημοσίευσε ἀντιθέτως τὴν πρώτη του σουρρεαλιστικὴ συλλογή, μὲ τὸν τίτλο «Ὑψικάμινος» ἡ ὁποία ἔκαμε τόσην ἐντύπωση καὶ ἐπροκάλεσε τόσα ἀλληλοσυγκρουόμενα σχόλια. «Παλαβομάρες» τὰ εἶπαν οἱ μέν—οἱ πολλοί— «ἔργα τέχνης» τὰ ἀπεκάλεσαν ἄλλοι— οἱ λίγοι. Ὁ καιρὸς θὰ δείξῃ ἄν, ὅπως συμβαίνει συχνὰ τὸ ἄδικο εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν πολλῶν. Τώρα ὁ κ. Ἐμπειρίκος ἑτοιμάζει μιὰ καινούργια συλλογή, μὲ τὸν τίτλο: «Ἐνδοχώρα» στὴν ὁποία ἀνήκει καὶ τὸ ποίημα ποὺ δημοσιεύουμε παραπλεύρως.

Συναντήσαμε τὸν ποιητὴ στὸ σπίτι του —στὸ ἕκτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας στὴν ὁδὸ Βασιλίσσης Σοφίας ἀριθμὸς 6. Κομψά, ἀλλὰ πολὺ ἁπλὰ ντυμένος, εὐγενικότατος. Ὁμιλητικώτατος ἐπίσης προσπάθησε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συνομιλίας μας νὰ εἶναι α') συγκεκριμμένος στὴν διατύπωση τῶν αἰσθητικῶν του ἀντιλήψεων καὶ β') ἐπιφυλακτικὸς γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸ κύριο θέμα τῆς καμπάνιας μας, δηλαδὴ τὴν ἑρμηνεία ἑνὸς ποιήματός του. Ἀρνήθηκε νὰ ἑρμηνεύσῃ ἕνα ὁποιοδήποτε ποίημά του—καὶ παρακάτω θὰ δῆτε γιὰ ποιοὺς λόγους— ἡ ἄρνησίς του δὲ αὐτὴ στὸν ὑποφαινόμενο τουλάχιστο θύμισε τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς «μυστικοπαθείας» ποὺ δίνουν οἱ περισσότεροι αὐθεντικοὶ στὸν σουρρεαλισμό. Στὸν ὑποφαινόμενο ἐπίσης ἔκαμεν ἐντύπωση τὸ ὅτι ὁ ποιητής μας προκειμένου νὰ παραθέσῃ ἕνα παράδειγμα ποὺ νὰ ἀποσαφηνίζει κατὰ ἕνα τρόπο τὶς ἀπόψεις του, κατέφυγε στὸ ὄνειρο. Κι' αὐτὸ μᾶς θύμισε ἐξ ἴσου τὸν ἄλλο ἰσχυρισμὸ τῶν κριτικῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ὑπερρεαλισμὸς εἶναι συνυφασμένος ἄν ὄχι καὶ γέννημα τοῦ φροϋντισμοῦ.

Ἡ δικαιολογία τῆς ἀρνήσεως γιὰ μιὰ ἑρμηνεία ἑνὸς ποιήματός του, ποὺ μᾶς ἐπρόβαλε ὁ κ. Ἐμπειρίκος εἶναι ἡ ἑξῆς παρμένη, ἄς σημειωθῇ, κατὰ λέξιν:

«Ἡ ἑρμηνεία νομίζω ὅτι λιγοστεύει, μειώνει τὴν γοητεία ἑνὸς ποιήματος. Θὰ ἐννοοῦσα, κάτως περισσότερο, μιὰ ἀνάλυση κριτικὴ γιὰ ποίημα μὴ ὑπερρεαλιστικό, ἄν καὶ γι' αὐτὰ ἀκόμη νομίζω ὅτι ἰσχύουν τὰ παραπάνω. Προκειμένου ὅμως περὶ ὑπερρεαλιστικῶν ποιημάτων, εἶναι πολὺ πιὸ ἔκδηλο ὅτι ἀνάλυσις ἡ ἑρμηνεία τοῦ ποιήματος μπορεῖ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀναγνώστη στὴν ἀπόλαυση τοῦ ποιήματος. Βλέπετε ἐμεῖς δὲν ἐπιδιώκουμε νὰ καταστήσουμε νοητὰ τὰ ποιήματά μας. Ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ τὰ κάνουμε αἰσθητά. Δηλαδὴ στὸ ποίημα, τουλάχιστο στὸ ποίημα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ζητοῦμε νὰ συμμετέχῃ καὶ ὁ ἀναγνώστης, ποιητικὰ ὅμως, κι' ὄχι κριτικά. Καθόλου δὲ δὲν ἔχουμε τὴν ἀξίωση ν' ἀποτελῇ τὸ ποίημα ἐξιστορήσεις, περιγραφὲς ἢ ἀφηγήσεις σαφεῖς— ἔστω καὶ λυρικὰ γραμμένες— ὡρισμένων ποιητικῶν καταστάσεων ἢ ἐξωτερικῶν γεγονότων».

«Τὸ ὑπερρεαλιστικὸ ποίημα — συνεχίζει ὁ κ. Ἐμπειρίκος— δὲν εἶναι τόσον περιγραφὴ ἢ ἐξιστόρησις, ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ γίγνεσθαι τοῦ ποιήματος —γεγονότος. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ καταλάβετε καλλίτερα θὰ σᾶς φέρω τὸ ἑξῆς παράδειγμα: Ὅταν ξυπνήσουμε καὶ θέλουμε νὰ διηγηθοῦμε ἕνα ὄνειρο ποὺ κάναμε, περιγράφουμε αὐτὸ ποὺ εἴδαμε στὸν ὕπνο μας στὸν συνομιλητή, τὸ φίλο μας. Μποροῦμε νὰ ποῦμε λοιπόν, πὼς ἕνα ποίημα μὴ σουρρεαλιστικὸ ἀντιστοιχεῖ πρὸς μιὰ τέτοια περιγραφὴ καὶ μόνον πράγματος ποὺ ὀνειρευθήκαμε. Ἐνῷ ἀντιθέτως, στὸ ὑπερρεαλιστικὸ ποίημα παρουσιάζεται αὐτὸ τοῦτο τὸ γίγνεσθαι τοῦ ὀνείρου μας, ἀπάνω κάτω ὅπως τὸ βλέπει κανεὶς στὸν ὕπνο του, κι' ὄχι ὅπως ξυπνῶντας τὸ διηγεῖται. Καὶ τώρα θὰ νοιώσατε καλλίτερα γιατὶ σᾶς ἔλεγα προηγουμένως ὅτι συμμετέχει στὸ ποίημα κι' ὁ ἀναγνώστης—ἀντὶ νὰ τὸ διαβάζῃ— παρευρισκόμενος στὴν ἐκτύλιξιν τοῦ ὀνείρου—ποιήματος, ἐνῷ οἱ ἄλλοι διαβάζουν περιγραφὲς ὀνείρων, οἱ ὁποῖες δὲν ἀποτελοῦν ἄμεσον προβολὴν τοῦ ἰδίου του ὀνείρου, ἀλλ' ἁπλῶς μαρτυρίαν.

Γι, αὐτὸ τὸν λόγο προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς δώσω καμμιὰ ἑρμηνεία ἢ ἀνάλυση τοῦ ποιήματός μου αὐτοῦ ποὺ διαλέξαμε, καὶ ν' ἀφήσω ἐσᾶς καὶ τοὺς ἀναγνώστας σας ἐλεύθερους νὰ τὸ αἰσθανθῆτε, ἀδιαφορῶν διὰ τὸ νοητικὸν μέρος τῆς κρίσεώς σας ἐπ' αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ἐγράφη σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἔδωσα παραπάνω. Ἀκριβῶς ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ ἐλέγξουμε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἀπ' τὸ περιεχόμενό τους— ὅταν τὰ ὑφιστάμεθα, πράγμα ποὺ ἀντιθέτως γίνεται ὅταν τὰ ὄνειρα αὐτὰ τὰ περιγράφουμε, σε ἄλλους».

Αὐτὰ ἀρκέσθηκε νὰ πῇ ὁ ποιητὴς τῆς «Ὑψικαμινου» ἀντὶ κάθε ἄλλης ἑρμηνείας τοῦ ποιήματός του. Θελήσαμε περισσότερη διασάφηση τοῦ πράγματος καὶ ἀποτολμήσαμε μιὰν ἐρώτηση:

— Μήπως κ. Ἐμπειρίκε, θὰ μπορούσατε ἐν τούτοις νὰ μᾶς μιλήσετε γιὰ τὴν ψυχολογικὴ στιγμὴ ποὺ ἐγέννησε τὸ ποίημά σας αὐτό;

— Ἡ ἐρώτησίς σας αὐτή— ἦταν ἡ ἀπάντησις— μοῦ ἐπιτρέπει νὰ συνεχίσω κατὰ τρόπο ποὺ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ ὄχι ἀμέσως ἀλλὰ ἐμμέσως. Ἰδού:

Ὁποιαδήποτε—κυριολεκτικά,— στιγμὴ μπορεῖ νὰ εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ γεννηθῇ ἕνα ὑπερρεαλιστικὸ ποίημα. Φθάνει νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ περιέλθῃ σὲ μιὰ κατάσταση ἀφαιρέσως ἀπ' τὴ συνειδητὴ ζωή του καὶ νὰ ἀφεθῇ στὴν ἐλεύθερη ροὴ τῶν ὅσων ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενο τῆς στιγμῆς ποὺ γράφει. Δηλαδὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένῃ κανεὶς ἢ νὰ προκαλῇ τὴν ἔμπνευση. Μπορεῖ ἁπλῶς νὰ τὴν ἀφήνῃ ἐλεύθερη νὰ ἐκφρασθῇ διότι ὑπάρχει. Μπορεῖ νὰ προτιμήσῃ ἢ νὰ μὴ προτιμήσῃ τούτη ἢ ἐκείνη τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ κάτσῃ νὰ γράψῃ, ὅταν καθήσῃ ὅμως νὰ μὴ ξέρῃ τί ἀκριβῶς θὰ γράψῃ. Πάντως ἄν ἔχῃ κάτι τι νὰ πῇ, αὐτὸ θὰ βγῇ, θὰ ξεπηδήσῃ αὐθόρμητα, φτάνει φυσικὰ νὰ μπορῇ νὰ περιέλθῃ στὴν κατάσταση τῆς ἀφαιρέσεως ἀπ' τὴ συνειδητὴ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποία σᾶς μίλησα καὶ προηγουμένως».

Ἐθέσαμε κατόπιν μιὰν ἄλλην ἐρώτηση στὸν κ. Ἐμπειρίκο.

— Ποιὸ εἶναι, γιὰ σᾶς τὸ πρωταρχικὸ στοιχεῖο τῆς ζωῆς, ποὺ βέβαια ἔχει ἐπηρρεάσει καὶ τὸ ἔργο σας;

— Ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ἐργασία! Ἀπήντησε ὁ ποιητὴς τῶν «Πυρέθρων». Καὶ προσέθεσε: Ὅσο πληρέστερα μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ αὐτὰ τὰ δύο—δηλαδὴ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἐργασθῇ—τόσο πληρέστερος μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἄνθρωπος. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν σ' ἕνα φίλο μου, ὁ ὁποῖος γύρω ἀπ' τὴ γνωστὴ φράση ἑνὸς φιλοσόφου «σκέπτομαι ἄρα ὑπάρχω» μοῦ ἐνέπνευσε ἀπαισιόδοξη φιλοσοφία, εἶπα καλαμπουρίζοντας: «Ἀγαπῶ, ἄρα ὑπάρχω!». Ἡ ἀπάντησίς μου αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα ἡ βασικὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς μου. Σήμερα, ἄν καὶ πέρασαν τόσα χρόνια, θὰ ἔδινα τὴν ἴδιαν ἀπάντηση σ' αὐτὸν καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ συνέντευξη μὲ τὸν γνωστὸ Ἕλληνα σουρρεαλιστὴ ποιητή. Ἄν δὲν διαφωτίσθηκε τελείως ὁ ἀναγνώστης, τὸ λάθος δὲν πρέπει νὰ καταλογισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου στὸν ὑποφαινόμενο. Προσπαθήσαμε νὰ ἀποσπάσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν σαφέστερες ἢ μᾶλλον περισσότερο ἀντιλητὲς γιὰ τὸν ἀναγνώστη, ἀπαντήσεις. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσαμε πάντα, εἶναι γιατὶ ὅπως μᾶς ἐπανέλαβε δυό-τρεῖς φορὲς ὁ κ. Ἐμπειρίκος ἡ ποίησης τουλάχιστον ἡ σουρρεαλιστικὴ ποίηση δὲν εἶναι ἔκφραση τέχνης ποὺ βγαίνει ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασία καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ κριτικοῦ πνεύματος καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἀποτείνεται κατ' εὐθεῖαν στὸ λογικό. Ἀπαιτεῖ ἀπ' τὸν ἀναγνώστη μιὰ συμμετοχὴ στὴν ψυχικὴ κατάσταση, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸ ποίημα ποὺ διαβάζει, τοῦ ζητᾶ νὰ τὸ αἰσθανθῇ κι' ὄχι νὰ τὸ νοιώσῃ, νὰ ἐπιστρατεύσῃ δηλαδὴ ὄχι τὶς νοητικές του δυνάμεις ἀλλὰ τὶς αἰσθητικές. Ὁ ἀναγνώστης ἄς πειραματισθῇ μὲ τὸ ποίημα ποὺ δημοσιεύουμε.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τί ἀνεβήκατε καὶ οἱ δυὸ στὴ ζυγαριά;

—Δὲν ξέρεις, ἀγαπητή μου! Κάνομε οἰκονομία; Μὲ μία πέννα, ζυγιζόμαστε καὶ οἱ δύο!

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Κίνας—Ἰαπωνίας

Ἡ μυστηριώδης Ἑταιρία Χιούγκ

ΘΑΧΕΤΕ ἀκούσει, ἀσφαλῶς γιὰ τὴν Ἑταιρία Χιούγκ ποὺ τώρα τελευταία, παίζει σατανικώτατο ρόλο καὶ στὸν Κινεζοϊαπωνικὸ πόλεμο ὅπως ἔχει δράσει τόσο καὶ σ' ἄλλες περιστάσεις, στὸ παρελθόν. Μὰ ποιὰ εἶναι τέλος πάντων, ἡ διαβόητη αὐτὴ Ἑταιρία; Ποιοὶ τὴν ἀποτελοῦν; Ποιὸς εἶναι ὁ ἀόρατος ἀρχηγός της; Ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖ τὴν ἀπεριόριστη δύναμή της καὶ κάνει τοὺς Ἰάπωνας νὰ αἰσθάνωνται κάθε τόσο τοὺς ἀποπνικτικοὺς πλοκάμους της; Κανένας δὲν ξέρει ἀκριβῶς. Οἱ Κινέζοι ἦταν ἀνέκαθεν μυστηριώδεις. Ἡ ἀχανὴς πατρίδα τους ἦταν, εἶναι καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἡ χώρα τῶν μυστικῶν ἑταιριῶν καὶ τῶν ἀποκρύφων συλλόγων. Μέσα σ' ὅλους, ὅμως, αὐτοὺς, τὴν πρώτην θέση τὴν κατέχει ἡ Ἑταιρία Χιούγκ.

Ἡ ἱστορία τῆς πανίσχυρης αὐτῆς Ἑταιρίας χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι τῶν αἰώνων. Ἕνας διάσημος ἐρευνητής, ὁ κ. Λένχωφ, τοποθετεῖ τὴν ἐποχὴ τῆς ἱδρύσεώς της, στὸν πέμπτον αἰῶνα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅλοι τὴν ἤξεραν μὲ τ' ὄνομα «Ἡ Ἑταιρία τοῦ Λευκοῦ Λωτοῦ». Τὸ σημερινό της ὄνομα τὸ χρωστάει σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς της, τὸν Χιούγκ—Λίν—Τσουέν, ποὺ ἔζησε κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ προελθόντος αἰῶνος καὶ τὴν ἔκανε παγκοσμίως γνωστήν.

Ὁ Χιούγκ ἤθελε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ βασιλεύουσα δυναστεία τῶν μαντσουριανῶν αὐτοκρατόρων μὲ τὴ δυναστεία Μίνκ. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀληθινὸς σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα. Ἡ πολιτική, ὅμως, δράσις τοῦ Χιούγκ ἦταν παρασκηνιακὴ καὶ ἡ κάθε ἐνέργεια τῶν ἑταίρων περιεβάλλετο ἀπὸ μυστικισμό, ἀπὸ μάγια καὶ ἀπὸ πολύπλοκες ἱεροτελεστίες.

Γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν εἴσοδο ἑνὸς ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα ἄντρα τῆς Ἑταιρίας Χιούγκ, ἔπρεπε νὰ κοπιάσῃ πολύ. Ὅπως ἡ πολυθρύλητη γραμμὴ Μαζινὸ μὲ τοὺς τσιμεντένιους ὑπογείους λαβυρίνθους ἔτσι καὶ οἱ «ναοί» τοῦ Χιούγκ ἦταν κρυμμένοι στὶς πιὸ ἀπροσπέλαστες γωνίες τῆς ἀπάτητης ζούγκλας. Ὁ νεοφώτιστος ποὺ κατώρθωνε νὰ φθάσῃ μπροστὰ στὴν εἴσοδο ἑνὸς ἄντρου, συναντοῦσε τρεῖς φρουρούς, ποὺ μὲ τὰ γυμνὰ σπαθιά τους ἦταν ἕτοιμοι νὰ ἐμποδίσουν τὴν εἴσοδο σὲ «κάθε ρεῦμα ἀέρος», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τοὺς παρεισάκτους.

Κατόπιν, οἱ νεοφώτιστοι ἔκαναν ἕνα συμβολικὸ ταξίδι σὲ διάφορες χῶρες μὲ ὀνόματα ἐξωτικά: Ἡ σκηνὴ τῶν ἐρυθρῶν ἀνθέων, τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῶν ἱερῶν ποταμῶν, ἡ θυσία τοῦ ἄσπρου πετεινοῦ, τὸ τσίμπημα τῆς ἀσημένιας βελόνας κ.τ.λ. Τέλος ἔφθαναν στὴν ἀγορὰ τῆς «παγκοσμίου εἰρήνης», ὅπου ἕνας σεβάσμιος γέρος μὲ λευκὴ γενειάδα τοὺς προσέφερε ἀπὸ ἕνα ροδάκινο, σύμβολο τῆς μακροζωΐας.

Ὅλες ὅμως, αὐτὲς οἱ «φακιρίες» δὲν ἐμπόδιζαν τὸν Χιούγκ νὰ συνεχίζῃ τὴν πολιτική του δράση. Μέσα σ' ἐλάχιστα χρόνια, οἱ ὀπαδοί του ἐσχημάτισαν ἕναν πολυάριθμο στρατό, ποὺ ὡδηγήθηκε σὲ μιὰν ἱερὰ ἐκστρατεία, ὑπὸ τοὺς ἤχους θρησκευτικῶν ὕμνων. Ἡ μία νίκη ἔφερνε τὴν ἄλλη καὶ τὸ Νανκίν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πολιορκία δυὸ ἑβδομάδων, ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς Ἑταιρίας.

Ἀλλ' ὁ Χιούγκ δὲν πρόλαβε νὰ χαρῇ τὴν πρώτη του αὐτὴ ἐπιτυχία. Στὸ 1858, ἡ Καντὼν καὶ τὸ Πεκῖνο κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Γάλλους, τὰ δὲ μαντζουριανὰ στρατεύματα, ἀνασυγκροτηθέντα, ἔφθασαν πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Νανκίν. Γιὰ τὸν Χιούγκ κάθε ἀργοπορία ἐσήμαινε καταστροφή. Δὲν τἄχασε, ὅμως. Μ' ἕναν ὡραῖον ὕμνο ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως, ἀνεζωπύρησε τὸ φρόνημα τῶν ὀπαδῶν του κι' ἔτρεψε εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς πολιορκητάς. Ἐπηκολούθησαν φρικτὰ ἀντίποινα. Ὅλοι οἱ θεωρηθέντες ὡς ὑποπτοι, κρεμάστηκαν ἀνάποδα, ἐπάνω ἀπὸ μεγάλες πυρές. Καὶ ὁ Χιούγκ ἐπεβλήθη καὶ πάλι.

Μιὰ δολοφονία ἀπὸ ὀπαδοὺς τῆς Ἑταιρίας Χιούγκ.

Ἐπακολουθοῦν ἑξ χρόνια συνεχῶν πολέμων. Τὸ αἷμα σχηματίζει καταρρακτώδη ποτάμια, οἱ αἰχμάλωτοι ἀπαγχονίζονται κατὰ ἑκατοντάδας καὶ ὁ Χιούγκ, ὁ ἀόρατος Χιούγκ βρίσκεται παντοῦ, σ' ὁποιαδήποτε στιγμὴ κι' ἄν τὸν ζητήσῃ κανείς!

Στὰ 1864, τὸ Νανκὶν πολιορκεῖται καὶ πάλι ἀπὸ τὰ νομιμόφρονα στρατεύματα. Ἡ πολιορκία διαρκεῖ μῆνες ὁλόκληρους». Ὁ Χιούγκ ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τοὺς συμμάχους του δὲν μπορεῖ πιὰ ν' ἀνθέξῃ. Ἐπὶ πλέον, τὰ στρατεύματά του μαστίζονται ἀπὸ λιμό. Διοργανώνει, λοιπόν, μέσα στὸ μυστικό του παλάτι μιὰ μεγάλη φαντασμαγορικὴ γιορτὴ καὶ καλεῖ ὅλες τοῦ τὶς γυναῖκες. Ὕστερα, χτυπάει τὰ χέρια του κι' ἀμέσως εἰσορμοῦν στὴν αἴθουσα πενῆντα στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἁρπάζουν τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὶς ἀναγκάζουν νὰ γονατίσουν καὶ τὶς στραγγαλίζουν. Καὶ ὁ Χιούγκ ὁπλούσταστα: Ὁ «βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ», ὅπως ἐτιτλοφορεῖτο, ἔρριψε στὸ τελευταῖο ποτήρι τοῦ κρασιοῦ του ἕνα ἰσχυρὸ δηλητήριο κι' ἀνέθηκε μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς του, γιὰ πάντα στοὺς οὐρανούς. Φινάλε μιᾶς μεγαλοπρεποῦς φαντασμαγορίας, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ φθάσουν σὲ μεγαλοπρέπεια τὸ φινάλε τοῦ «Πρίγκηπος Ἰγκόρ» καὶ τῆς «Σαχραζάτ».

Ἔκτοτε, ἡ Ἑταιρία Χιούγκ καταλαμβάνεται ἀπὸ πολυετῆ λήθαργο, χωρίς, ὅμως, καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἡ δράσις της συνεχίζεται, οἱ ἀρχηγοί της ἀλλάζουν κάθε τόσο καὶ μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ τρέχοντος αἰώνος, ἡ μεγάλη αὐτὴ ὀργάνωσις ἀποκτᾶ καὶ πάλι τὴν παλιά της δύναμι. Ἔτσι, στὰ 1911, ὁ ἀρχηγός της Σοὺν-Γιάτ-Σέν, γίνεται πρώτος πρόεδρος τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας.

Σήμερα, ἡ Ἑταιρία Χιούγκ παίζει τὸν πιὸ καταχθόνιο ρόλο της. Τὸν ἀρχηγό της κανένας δὲν τὸν ξέρει. Οὔτε καὶ τὸν ἀληθινό της σκοπό. Ἡ σκοτεινή της, ὅμως, δράσις εἶναι ἐξαιρετικὰ γόνιμος σὲ μεγάλα ἀποτελέσματα καὶ ἄν δὲν ἦταν αὐτὴ στὴ μέση, οἱ Ἰάπωνες θὰ ἦταν κάτοχοι τῆς Κίνας πρὸ πολλοῦ.

Μιὰ ἄλλη μεγάλη μυστικὴ ὀργάνωσις τῆς Κίνας εἶναι, ἢ μᾶλλον ἦταν, ἡ Ἑταιρία τῶν Μπόξερς. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ δὲν κρυβόταν καὶ ἐνεργοῦσε στὰ φανερά, μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη ὑποστήριξη τῆς βασιλευούσης δυναστείας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς της, ὁ πρίγκηψ Τουάν, ἦταν πρώτος ἐξάδελφος τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Τουάν αὐτὸς ἦταν ἕνας γίγας σκληρός, δεσποτικός, αἱμοδιψής. Στὴν πάλη καὶ στὴν τοξοβολία ἦταν μοναδικός, ὡδηγοῦσε δὲ τοὺς δέκα χιλιάδες ἱππεῖς του, ποὺ τοὺς ὠνόμαζε «Οὐράνιες Τίγρεις», τραγουδῶντας στὴ μάχη.

Εἶναι γνωστὸν πῶς ἔληξε ἡ ἐπανάστασις τῶν μπόξερς Τὸ μόνο ἄγνωστον, εἶναι ὁ τρόπος ποὺ μετεχειρίσθη ὁ κυβερνήτης τοῦ Σαντούγκ, γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὸ τρομερὸ αὐτὸ κίνημα. Συνέθεσε ἕνα πολεμικὸ ἆσμα κατὰ τῶν Μπόξερς, τὸ τοιχοκόλλησε σ' ὅλους τοὺς δρόμους κι' ὕστερα περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Νοοτροπία ποὺ μόνον ἕνας Κινέζος μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃ. Καὶ ὅμως: Τὸ πολεμικὸ αὐτὸ ἆσμα ἐνθουσίασε τόσο πολὺ τὸν λαό, ὥστε ν' ἁρπάξουν ὅλοι τὰ ὅπλα καὶ νὰ κατασφάξουν ὅλους τοὺς Μπόξερς.

ΦΡΙΤΣ ΛΩΝΝΕ

Τό φονικό

Ὁ νέος ποὺ μίσεψε, γυρίζει ἀπ' τὸ Μισσίρι
καὶ φέρνει στόφες, καὶ λαχούρια καὶ βλατιά.
Ἤρθε μὲ τὸ Κασσιώτικο τὸ τρεχαντῆρι.
Πρυμνὸ τὸν ἔσπρωχνε τὸ κῦμα τοῦ νοτιᾶ
καὶ πλέει κι' ἀράζει μὲ λαχτάρα περισσὴ
στὸ πατρικό του μυριοπόθητο νησί.

Καὶ στὸ γιαλὸ τοῦ λιμανιοῦ ξετρέχουν ὅλες
παρθένες, χῆρες, παντρεμένες, λυγερές.
Χαμοβλεποῦσες μπιρμπιλόματες, μαργιόλες,
—μαχαίρια δίκοπα οἱ ματιὲς οἱ λαγγερές—
Κι' ἀνάμεσά τους μιὰ ξανθιά—καὶ ροῦσσα
——«Πόσο καιρὸ πραματευτὴ σὲ καρτεροῦσα!

Χρόνια ποὺ μίσεψες: καὶ πῶς νὰ σὲ προσμένω
Στεφανωτὴ μὲ δῶκαν σ' ἄλλην ἀγκαλιὰ
Ξενιτευτή... Ξενιτευτή.., κι' εἶναι γραμμένο
—Τὰ μάτια ποὺ δὲν βλέπονται ξεχνιοῦνται πλιά.—
Καὶ τώρα...ξάπλωσ' τὴν πραμάτεια σου ἐδῶ μπρός μου
Πλερώνω ὅ,τι κι' ἔ.. θές, μὲ τὰ φλουριὰ τ' ἀντρός

■

—Ἐγὼ φλουριὰ καὶ ντούπιες ἔχω στὸ κεμέρι
κι, ἔχω δισσάκια ἀσήκωτα μὲ κολονάτα.
Ἐγὼ τὸ λόγο, κράτησα νὰ γίνω ἀϊταίρι,
μὲ τὴν παιδούλα ποὺ ξαιρα, τὴν μπλαβομάτα.
Κι' ἦρθα ν' ἀπλώσω ὅλα τὰ πλούτη στὸν ὀντά της
Γιὰ τὰ ὅσα μοῦταζε μικρὴ νὰ βρῶ κοντά της.

Ἔχω μετάξια ἀπὸ τῆς Προύσσας τὸ παζάρι,
Τῆς Θράκης τὸ ροδόσταμο ποὺ σ' ἀνασταίνει.
Ἔχω μπριλλάντια, ἔχω σωροὺς μαργαριτάρι
γιορτάνια ἀπὸ τῆς Πόλης μας τὸ μπεζεστένι
Ἔχω κυρὰ κι' ἕνα μαχαῖρι δαμασκὶ
τὴν πάσαν ἄπιστη καρδιὰ στὰ δυὸ νὰ σκί.

Μὰ ἐσὺ κοράλλια ἔχεις τὰ χείλια σου κυρά,
Πούλιες στὰ μάτια σ' οὐράνια στόφα ἀπ' ἀτλάζι.
Καὶ μαργαριταρένια ἔχεις διπλὴ σειρὰ
στὸ γέλιο σου ποὺ σκάει, ποὺ καίει, καὶ ποὺ μὲ σφόζει.

Μόνο ροιμπίνι ποὺ δὲν ἔχεις... Χάρισμά σου!
Πάρε κι' αὐτό· γιὰ νὰ στολίσ.. τὰ λαιμά σου.

Ν. Πετμεζᾶς-Λαύρας

Ἕνας ἐπιχειρηματίας Δὸν Ζουάν

Διήγημα τοῦ Πιὲρ Βαλντὰν

Ὁ κ. ΤΑΡΑΝΤΕΛ διέσχιζε ἀκριβῶς τὴν ὁδὸ Μιραμπώ, στὸ Αἶξ-ἀν-Προβάνς, ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Ζινὲτ Πουαριέ, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε γιὰ νὰ γεμίση ἕνα δοχεῖο νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση. Πάντοτε τοῦ ἄρεσαν τοῦ κ. Ταραντὲλ οἱ ὡραῖες γραμμές· γι' αὐτὸ καὶ τώρα εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του ἐπάνω στὴν κοπέλλα πού, καθώς ἤτανε σκυμμένη στὴν βρύση, παρουσίαζε ἕνα ἀληθινὰ καλλιτεχνικὸ σύνολο γραμμῶν.

Μὰ ἡ εὐχαρίστηση τοῦ κ. Ταραντὲλ μεταβλήθηκε σὲ ἀληθινὴ ἔκπληξη, ὅταν ἡ ὡραία ἄγνωστη — γιατὶ μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστη — γύρισε τὸ χαριτωμένο της κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε μὲ τσαγπινιά.

Ἕνα ὡραῖο ὀβὰλ πρόσωπο, δυὸ ὑπέροχα μάτια, ἕνα κοραλένιο στόμα, στολισμένο μὲ τὸ πιὸ δροσερὸ γαμόγελο τοῦ κόσμου, κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ἡ χάρη κι' ἡ δροσιὰ τῶν εἴκοσι χρόνων. Αὐτὴ τὴν ἡλικία τῆς ἔδωσε τὸ μάτι τοῦ κ. Ταραντὲλ, ποὺ εἶχε ἀρκετὴν εἰδικότητα σὲ τέτοιου εἴδους ζητήματα.

Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ. Πλησίασε τὴν ὄμορφη ἄγνωστη καί, παίρνοντας πατρικὸ ὕφος, ποὺ ταίριαζε στὰ 51 χρόνια του, τῆς εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς βοηθήσω;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. Καθώς βλέπετε, τὸ δοχεῖο μου ἐγέμισε. Δὲν εἶνε ἄλλως τε καὶ καμμιὰ δύσκολη δουλειά.

— Ναί, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶνε βαρύ. Ἀφῆστε με νὰ τὸ κρατάω ἐγώ...

— Τὸ σπίτι ποὺ μένω εἶνε μόλις δυὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ.

— Τότε δεχθῆτε τουλάχιστον νὰ πάρετε μαζί μου κανένα ἀναψυκτικὸ στὸ γειτονικὸ ζαχαροπλαστεῖο...

— Θέλετε δηλαδὴ, καλὰ καὶ σώνει, νὰ μᾶς δοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Ἔχετε δίκηο.. Εἶπα μιὰ μεγάλη ἀνοησία. Μὰ ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τώρα ἀμέσως, μπορεῖ ἴσως νὰ γίνη ἀργότερα. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς ξαναδῶ καὶ νὰ σᾶς γνωρίσω κάπως καλύτερα..

Καὶ πρόσθεσε:

— Εἶμαι ἕνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι καὶ πατέρας σας...

Ἡ Ζαννὲτ κύτταξε τὸν κ. Ταραντὲλ μὲ τὰ ὡραῖα μεγάλα μάτια της. Ὕστερα κατέβασε τὰ βλέφαρα, καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰν ἔκφραση ἄπειρης γλύκας. Δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀπαντήση γιὰ ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς ὅτι θὰ δεχόταν τὴν πρόσκληση.

— Ὅσο κι' ἂν μπορούσατε νὰ εἶσαστε πατέρας μου, πρέπει νὰ φυλάγουμαι ἀπὸ τὴν κακογλωσσιά... Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἐδῶ γύρω, ποὺ νὰ μὴ μὲ γνωρίζη καὶ ποὺ νὰ μὴ πῆ τὸ λογάκι του ἄμα μᾶς δῆ μαζί. Ἂν ὅμως σᾶς κάνη μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ μοῦ προσφέρετε ἕνα παγωτό, μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε πουθενὰ ἀλλοῦ. Στὴν πλατεῖα Οὐίλσων, παραδείγματος χάριν. Θὰρθῶ στὶς 9 τὸ βράδυ.

Ὁ κ. Ταραντὲλ τὴν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται μὲ λυγερό, ἀλαφρὸ περπάτημα, κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ χαρούμενο.

Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν ὁδὸ Κορναλιὲ, ὅπου βρισκόταν τὸ κατάστημα τῆς παλιᾶς του φίλης Μαιτζὲλ Βιολέτ. Κάποτε εἶχε συνδεθῆ πολὺ μαζί της, ἦταν ὁ μεγάλος φίλος της. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσει νὰ ἀνοίξη τὸ κατάστημα αὐτό — ἡ ἐπιχείρηση πήγαινε θαυμάσια — οἱ σχέσεις τους εἶχαν ἀλλάξει ἐντελῶς.

Βλεπόντουσαν κάθε μέρα, ὅπως καὶ πρίν. Ὁ κ. Ταραντὲλ περνοῦσε τὶς πιὸ πολλὲς ὧρες του μέσα στὸ κατάστημα τῆς Βιολέτ. Ἀλλὰ δὲν μιλοῦσαν πιὰ γιὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δουλειές.

Περίεργος ἄνθρωπος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ κ. Ταραντέλ.

Εἶχε ριχθῆ ἀπὸ μικρὸς στὸ ἐμπόριο καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις. Προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴ ἐμπορικὴ ἰδιοφυΐα καὶ ἀκούραστος στὴν δουλειά του εἶχε κατορθώσει νὰ συγκατίση μιὰ ἀξιόλογη περιουσία. Ἀποτραβήχθηκε λοιπὸν στὴν ἥσυχη λουτρόπολη Αἶξ-ἀν-Προβάνς, ἀποφασισμένος νὰ ζήση τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ μόνο, μακρυὰ ἀπὸ ἐμπόρια καὶ βιομηχανίες.

Ἦταν ἀνύπαντρος καὶ εἶχε διαλέξει τὴν Βιολὲτ, μιὰ χαριτωμένη Γαλλίδα τοῦ Νότου γιὰ νὰ τοῦ κάνη συντροφιὰ μέσα στὴν ὡραία του βίλλα τῆς ὁδοῦ Μινιέ.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ τὸν πιάνη καὶ πάλι ὁ πυρετὸς τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ζωὴ τοῦ φαινόταν ἀδειανὴ χωρὶς αὐτές.

Ἔτσι θυσιάζοντας τὸν Ἔρωτα στὸν Ἑρμῆ, βοήθησε τὴν Βιολὲτ νὰ ἀνοίξη τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Κορντελιὲρ καὶ χάρις στὶς σοφές του συμβουλὲς τὴν ἔκανε μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιχειρηματία.

Ἡ πελατεία τῆς Βιολὲτ δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλη, ἦταν ὅμως ἀρκετὴ γιὰ ν'ἀπασχολῆ πολλὲς ὧρες κάθε μέρα τὸν κ. Ταραντέλ. Σήμερα, τὴν συμβούλευε νὰ προσθέση ἕνα καινούργιο τμῆμα στὸ κατάστημα γιὰ νὰ πουλάη πουλόβερ ποὺ ἦταν πολὺ τῆς μόδας. Αὔριο τῆς ἔλεγε νὰ ρίξη τὶς τιμὲς τῶν μεταξωτῶν κομπιναιζὸν γιὰ νὰ τραβήξη καινούργια πελατεία στὸ κατάστημα. Ἄλλη φορὰ πάλι τῆς συνιστοῦσε νὰ ἀγοράση ὅλο τὸ στὸκ ἑνὸς καταστήματος ποὺ σκόπευε νὰ κάνη διάλυση. καὶ θὰ τῆς τραβοῦσε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὴν περισσότερη πελατεία.

— Ποτέ μου δὲν θὰ κατώρθωνα μονάχη μου νὰ διευθύνω τὸ μαγαζί. τοῦ ἔλεγε τρυφερὰ ἡ Βιολέτ, φιλώντας τον μὲ πάθος.

Ὁ κ. Ταραντὲλ εὐχαριστιόταν ἀκούγοντας τὸ ἐγκώμιο τῆς ἐπιχειρηματικότητός του, ἀδιαφοροῦσε ὅμως γιὰ τὰ φιλιὰ τῆς παλιᾶς του φίλης.

— Ἡ δουλειά σου μὲ διασκεδάζει, τῆς ἔλεγε. Εἶμαι γεννημένος γιὰ ἐπιχειρήσεις καὶ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορο ἂν κάνω ἐμπόριο μὲ καρφίτσες ἢ μὲ ἀτιμομηχανές. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι φάνηκες πολὺ ἀνταξία τῶν προσδοκιῶν μου. Ἂν ἐξακολουθήσης νὰ δουλεύης μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο καὶ πρὸ πάντων ἂν ἐξακολουθήσης νὰ ἀκοῦς πάντοτε τὶς συμβουλές μου. θὰ γίνης μιὰν ἡμέρα πολύ, πάρα πολὺ πλούσια.

Ἡ Ζινὲτ Πουαριὲ δὲν ἦταν μονάχα μιὰ ὄμορφη καὶ χαριτωμένη κοπέλλα, μὰ κι'ἀκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ καταλάβη ὅτι ἡ ἐξαφνικὴ συμπάθεια τοῦ ἡλικιωμένου κυρίου Ταραντὲλ μποροῦσε νὰ τῆς φανῆ πολὺ χρήσιμη γιὰ τὸ μέλλον της.

Γιὰ τοῦτο ἀποφάσισε νὰ φανῆ εἰ-

λικρινὴς ἢ τουλάχιστον σχεδὸν εἰλικρινὴς ἀπέναντί του.

Τοῦ διηγήθηκε ὅτι εἶχε πρὶν κάποιο φίλο ποὺ εἶχε σκεφθῆ νὰ τὸν παντρευθῆ, ἀργότερα ὅμως ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ φίλος της ἦταν πολὺ κουτὸς καὶ προτίμησε νὰ ἐξακολουθήση νὰ μένη κοντὰ στὴ θεία της καὶ νὰ ἐργάζεται ὡς πωλήτρια στὸ πιὸ καλὸ καπελάδικο τῆς Αἴξ-ἀν-Προβάνς. Οἱ ἰδιοκτήτριες Δεσποινίδες Φρικά, ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένες μαζί της, γιατὶ δὲν ἄφηνε καμμιὰ πελάτισσα νὰ φύγη δυσαρεστημένη καὶ πρὸ πάντων χωρὶς νὰ ψωνίση.

— Πόσο πιὸ διαφορετικὰ θὰ ἦσαν τὰ πράγματα, τοῦ ἔλεγε ἡ Ζινέτ, ἂν ἤξερα ὅτι θὰ εἶχα τὴν προστασία ἑνὸς φίλου ἰσχυροῦ σὰν κι' ἐσᾶς, ἂν ἤξερα ὅτι δὲν εἶμαι ὁλομόναχη στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ Ζινὲτ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη ὅτι δὲν ἦταν μόνη της στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπολογίζη στὴν ὑποστήριξη ἑνὸς ἰσχυροῦ φίλου.

Συναντιόντουσαν σχεδὸν κάθε μέρα καὶ οἱ σχέσεις τους εἶχαν πάψει πιὰ νὰ εἶνε σχέσεις πατέρα καὶ κόρης. Ὁ κ. Ταραντὲλ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ζινὲτ, καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τῆς τὸ δείξη.

Μιὰ μέρα τῆς εἶπε :

— Ζινέτ, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μαζί σου μιὰ μεγάλη περιπέτεια, κάτι τὸ καινούργιο, ποὺ νὰ μᾶς συνδέση ἀκόμη περισσότερο.

Τί ἄλλη περιπέτεια μποροῦσε, ὅμως νὰ φαντασθῆ ἕνας ἀδιόρθωτος ἐπιχειρηματίας ποὺ ἀγαποῦσε τὴν πιὸ ἱκανὴ πωλήτρια τοῦ καπελάδικου τῶν Δεσποινίδων Φρικά;

— Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς ἔλεγε τὸ ἴδιο βράδυ. Εἶσαι μιὰ πρώτης τάξεως πωλήτρια. Ἔχεις τὸ χάρισμα νὰ πείθης τὸν πελάτη. Αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ ὀνειρευθῶ μεγάλα πράγματα γιὰ σένα.

Τὰ μάτια τῆς Ζινὲτ ἄνοιξαν ὅσο μποροῦσαν περισσότερο καὶ ἐτέντωσε τὰ μικροκαμωμένα αὐτάκια της γιὰ ν' ἀκούση ἀκόμη καλύτερα τὴν συνέχεια τῶν λόγων τοῦ μεγάλου της φίλου.

— Ἐδῶ κοντά, συνέχισε αὐτός, νοικιάζεται ἕνα ὡραῖο κεντρικὸ μαγαζί. Θὰ τὸ νοικιάσω γιὰ σένα. Θὰ τὸ ἐπιπλώσω μὲ τὴν πιὸ μεγάλη πολυτέλεια, μὲ γνήσια χαλιά, μὲ παλιὰ βαρειὰ ἔπιπτα, μὲ ἕνα βαρύτιμο πολυέλαιο στὴ μέση. Θὰ τὸ κάνω ἕνα σωστὸ σαλόνι πολυτελείας. Καὶ θὰ σὲ ἐγκαταστήσω μέσα σ' αὐτὸ γιὰ ἰδιοκτήτρια.

—Ὦ! φώναξε ἡ Ζινέτ, μὴ βρίσκοντας ἄλλα λόγια γιὰ νὰ ἐκφράση τὴ χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε.

— Στὸ μαγαζὶ αὐτὸ θὰ τρέξη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἡ πιὸ καλὴ κοινωνία τῆς Αἴξ γιατὶ θὰ εἶνε ἀνώτερο κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ Δεσποινίδες Φρικὰ θὰ φρυάξουν ἀπὸ τὸ κακό τους καὶ σὲ λίγους μῆνες θὰ κλείσουν ἢ θὰ μετακομίσουν σὲ ἄλλη πόλη.

— Εἶσαι ὑπέροχος! φώναξε ἡ Ζινέτ συγκινημένη.

— Στὸ ἐπάνω πάτωμα, συνέχισε αὐτός, ὑπάρχουν δύο δωμάτια. Τὸ μεγάλο θὰ τὸ κάνης ἐργαστήριο, καὶ στὸ μικρότερο θὰ στήσουμε τὴ φωλιά μας γιὰ νὰ περνᾶμε τὶς εὐτυχισμένες μας ὧρες, ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας.

— Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο, μπόρεσε μονάχα νὰ πῆ ἡ Ζινέτ.

—Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία. Θὰ κρατᾶς σωστὰ λογιστικὰ βιβλία καί, πρὸ πάντων, θὰ μὲ συμβουλεύεσαι καὶ γιὰ τὴν πιὸ μικρὴ δουλειά.

— Δὲ θὰ κάνω τὸ παραμικρὸ χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω, τὸν βεβαίωσε αὐτή.

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες ὁ κ. Ταραντὲλ δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοκάνη.

Εἶχε ἀνακαινίσει ἐντελῶς τὸ μαγαζὶ τῆς Βιολὲτ ποὺ ἔκανε τώρα τὶς πιὸ χρυσὲς δουλειὲς καὶ ἄφινε τεράστια κέρδη ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαιρνε φυσικὰ τὸ παραμικρότερο μερίδιο ὁ κ. Ταραντέλ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ εἶχε ἀνοίξει καὶ τὸ καπελάδικο τῆς Ζινέτ, πού, σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις ποὺ εἶνε κάνει, μεταβλήθηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα σὲ σωστὸ χρυσωρυχεῖο.

Τὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου λογάριαζε νὰ στήση τὴν ἐρωτική του φωλιὰ εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἰδιαίτερό του γραφεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο ὁ κ. Ταραντὲλ κλειδωνόταν λογαριάζοντας ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἡ Ζινέτ, ξεθωμένη ἀπὸ τὴν δουλειὰ τῆς ἡμέρας, πήγαινε νὰ κοιμηθῆ νωρὶς-νωρίς. Οἱ σχέσεις τους εἶχαν ἐαναγίνει σχέσεις πατέρα καὶ κόρης ἢ ἀκόμη καλύτερα : σχέσεις ἐμπορικῶν συνεταίρων.

Καὶ ὁ κ. Ταραντὲλ ἔτριβε τὰ γέρια του, μολονότι καὶ ἀπὸ τὸ καπελάδικο τῆς Ζινὲτ δὲν ἔπαιρνε τὸ παραμικρὸ μερτικό!

Ἕνα βράδυ, καθὼς γύριζε ὁλομόναχος στοὺς δρόμους τῆς Αἴξ-ἀν-Προβάνς, εἶδε νὰ πηγαίνη μπροστά του μιὰ ψηλή,καλοκαμωμένη γυναῖκα. Ἦταν ντυμένη μάλλον φτωχικά, μὰ καθὼς μπόρεσε νὰ καταλάβη, ἦταν μιὰ σπάνια λαϊκὴ καλλονή.

Τὴν ἄκουσε νὰ σιγοκλαίη καὶ ἄξαφνα τὴν εἶδε νὰ πέφτη ἐξαντλημένη ἐπάνω σέ ἕνα πάγκο τῆς λεωφόρου.

— Τί σᾶς συμβαίνει, παιδί μου ; τὴν ρώτησε μὲ ὕφος πατρικό.

Ἡ ἱστορία ποὺ τοῦ διηγήθηκε, ἦταν πολὺ συνηθισμένη. Ὠνομαζόταν Μπενίνα Κανέλλι καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὅπου εἶχε ἕνα μικρὸ συνοικιακὸ μπακάλικο. Ἀργότερα πανδρεύθηκε ἕναν παλιάνθρωπο ποὺ τῆς ἔφαγε τὶς λίγες οἰκονομίες ποὺ εἶχε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγη στὸν ἀδερφό της ποὺ κατοικοῦσε στὴν Αἴξ-ἀν-Προβάνς. Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ εἶχε πεθάνει ὁ ἀδελφός της καὶ τώρα ἔμενε ἔρημη χωρὶς καμμιὰ ὑποστήριξη στὸν κόσμο.

Ὁ Ταραντὲλ τὴν ἄκουσε προσεκτικά. Τῆς ἔδωσε μερικὰ χρήματα γιὰ τὶς πρῶτες της ἀνάγκες καὶ τῆς παράγγειλε νὰ ἔρθη τὸ ἄλλο βράδυ στὸ ἴδιο μέρος νὰ τὸν συναντήση.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῖ-πρωῖ πῆγε στὴν διεύθυνση ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Μπενίνα καὶ ἐζήτησε πληροφορίες γι' αὐτήν. Ὅσα τοῦ εἶχε διηγηθῆ ἦσαν ἀλήθεια.

Μὰ γιατί νὰ ξαναδιηγηθοῦμε μιὰ στερεότυπη ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχή;

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ὅλη ἡ καλὴ κοινωνία τοῦ Αἴξ-ἀν-Προβὰνς ἐψώνιζε ἀπὸ τὸ Κατάστημα Τροφίμων τῆς κ. Μπενίνα Κανέλλι ποὺ ἦταν τὸ πιὸ καλὸ καὶ πιὸ φθηνὸ ἀπ' ὅλα.

Ὁ κ. Ταραντὲλ τὴν εἶχε βοηθήσει, φυσικά, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ κρατάη σωστὰ βιβλία καὶ νὰ τὸν συμβουλεύεται καὶ γιὰ τὸ παραμικρό.

— Τί εὔκολα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη εὐτυχισμένα τὰ ἀδύνατα αὐτὰ πλάσματα, σκεπτόταν ὁ κ. Ταραντέλ, καθὼς μετροῦσε τὸ μερίδιό του ἀπὸ τὴν ἐπιχείρηση τῆς κ. Κανέλλι. Καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτο μάλιστα...

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Πρέπει νὰ ἔρεστε

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Ἡ συμπεριφορὰ πρὸς τὴν ὑπηρεσία

Ἡ ΚΑΛΗ ἀνατροφὴ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ εἴμεθα εὐγενεῖς ὄχι μόνον μὲ τὰ πρόσωπα τῆς σειρᾶς μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς κατωτέρους μας.

Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἀληθινοὶ εὐγενεῖς εἶνε μόνον ἐκεῖνοι ποὺ φέρονται στοὺς ὑπηρέτες των ὅπως πρέπει. Οἱ ἄλλοι,ὅσοι δηλαδὴ παρασταίνουν στὸν κύκλο τους τὸν μαρκήσιο, καὶ συμπεριφέρονται στὸ προσωπικό τους βάναυσα καὶ σκληρά, εἶνε εὐγενεῖς ἰμιτασιόν, ἐπιτηδευμένοι καὶ γεμᾶτοι προσποίησι.

●

Ἐὰν μελετήσετε τὴν ἐξέλιξι τῶν σχέσεων μεταξὺ ἀφεντικῶν καὶ ὑπηρετῶν ἢ ὑπηρετριῶν, θὰ καταλήξετε σὲ μιὰ δυσάρεστη διαπίστωσι. Θὰ παραδεχθῆτε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔλθη καιρὸς, ποὺ θὰ μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ βρίσκουμε γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ πρόσωπα οἰκόσιτα, ποὺ νὰ κοιμοῦνται δηλαδὴ καὶ νὰ τρέφωνται μέσα στὰ σπίτια μας.

Ὅπως τὰ ἐργοστάσια τραβοῦν σήμερα σὰν μαγνήτης τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπαίθρου, ἔτσι καὶ οἱ καμαριέρες προτιμοῦν νὰ γίνουν μαννεκὲν ἢ μανικιουρίστες ἢ κομμώτριες ἢ ταξιθέτριες. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ ἀλαζονικὸ καὶ αὐταρχικὸ ὕφος ποὺ ἔπαιρναν οἱ γιαγιάδες μας ἀπέναντι τῶν ὑπηρετριῶν.

Ἐννοῶ, φυσικά, τὶς γιαγιάδες τῆς μεσαίας τάξεως, τῆς ἀστικῆς. Γιατὶ οἱ ἀριστοκράτες συμπεριφέρονται διαφορετικὰ ἀπέναντι τοῦ ὑπηρετικοῦ των προσωπικοῦ.

Στὴ χριστουγεννιάτικη γιορτὴ ποὺ δίδεται κάθε χρόνο στὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐίνδσορ, μὲ τὴν συμμετοχὴ ὁλοκλήρου τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τὴν ἔναρξι τοῦ χοροῦ τὴν κάνει ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ πριγκήπισσα Μπράνκοβαν, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν γενεθλίων τοῦ γυιοῦ της, ὅταν ἔκλεισε τὰ 29 χρόνια του, ἄνοιξε τὸ χορὸ μὲ τὸν μαλτρ ντ' ὁτέλ. Κι' ὁ γυιός της χόρεψε μὲ τὴν πρώτη καμαριέρα τῆς μητέρας του.

Ἀλλ' αὐτά, εἴπαμε, εἶνε συνήθειες τῶν ἀριστοκρατῶν. Ἂς ἔλθουμε τώρα στὴ δική μας σειρά. Ὅταν μιὰ ὑπηρέτρια ἢ ἕνας ὑπηρέτης,βρίσκονται χρόνια στὸ σπίτι μας, πρέπει νὰ τοὺς μιλᾶμε μὲ σεβασμό. Δὲν θὰ φωνάζουμε ἁπλῶς Κατίνα τὴν παλιά μας ὑπηρέτρια, ποὺ γέρασε στὰ γέρια μας, ἀλλὰ θὰ τὴν ποῦμε Κυρὰ-Κατίνα. Καὶ τὰ παιδιά μας — ἂν ἔχουμε — δὲν θὰ φωνάζουν τὸν θυρωρὸ — ἂν ἔχουμε καὶ θυρωρό — μὲ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ θὰ προτάξουν καὶ τὸ Κύριε.

Πολλὲς κυρίες εἶχαν ἄλλοτε τὴν ἀνόητη μανία — ἀπὸ καθαρὸ snobismo, φυσικά — νὰ μεταβάλλουν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπηρετριῶν των. Κι' ἄκουγες τὴν τάδε κυρία νὰ λέγη :

— Ἐμένα ὅλες μου οἱ ὑπηρέτριες ὀνομάζονται Μαρίες!

Ἀλλ'ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε βάρβαρη καὶ θυμίζει τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξουμε τὸ ὄνομα τῶν προσώπων ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν.

●

Οἱ παληὲς παραδόσεις τῆς εὐγενείας ἐπέβαλλαν στοὺς ὑπηρέτες νὰ μᾶς φέρνουν τὴν ἀλληλογραφία μέσα σὲ δίσκο καὶ ἂν ἀκόμα ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς μόνον ἐπιστολῆς. Σήμερα ἡ συνήθεια αὐτὴ ταιριάζει μονάχα στὰ μεγάλα ἀργοντόσπιτα ποὺ διαθέτουν πολλοὺς ὑπηρέτες. Γιὰ κείνους, ποὺ μένουν σὲ δύο καὶ κουζίνα καὶ βολεύονται μ' ἕνα κουτσοδουλικό, εἶνε κωμικὸ καὶ βλακῶδες νὰ ἔχουν τέτοιες ἀπαιτήσεις.

●

Ὁ σωφὲρ δὲν βγάζει τὸ καπέλο του σὰν εἶνε καθισμένος μπροστὰ στὸ βολάν. Ἀρκεῖται σὲ μιὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς ἢ σ' ἕνα εἶδος στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ. Ὅταν, ὅμως, κατεβαίνει ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ σᾶς ἀνοίξη τὴν πόρτα — πρᾶγμα ποὺ εἶνε πολὺ ἡγεμονικό — τότε ὀφείλει ν' ἀποκαλυφθῆ.

●

Στὰ ζητήματα τῆς ἀμοιβῆς τῶν ὑπηρετῶν σας δὲν πρέπει νὰ τσιγκουνεύεσθε. Εἶνε μικροπρεπὲς νὰ κόψετε ἀπὸ τὸ ἑφτακοσάρι ποὺ σᾶς ζητεῖ ἡ ὑπηρέτρια, ἕνα πενηντάρι. Τὴ δυσαρεστῆτε, καὶ χάνετε πολλὰ περισσότερα. Ὅποιος καλοπληρώνει, καλοπερνάει, λέγει ἡ παροιμία. Ἡ ὑπηρέτρια ποὺ εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μισθό της, δὲν θὰ σπάζη τὰ πιάτα, δὲν θὰ καίη τὸ φαγητό, δὲν θὰ καταστρέφη τὰ ροῦχα, δὲν θ' ἀφίνη τὸ φῶς ἀναμμένο χωρὶς λόγο, ἀλλὰ θὰ προσέχη νὰ σᾶς κάνη οἰκονομία. Ὅταν ὅμως τὴν πικράνετε μὲ μικροπρέπειες 20 ἢ 50 δραχμῶν,θὰ σᾶς ἀλλάξη τὸν ἀδόξαστο στὶς ζημιές. Εἶνε φυσικό.

●

Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τὸ προσωπικό σας πρέπει νὰ βγαίνη ἔξω. Μὴν ἀρνεῖσθε αὐτὴ τὴν ἔξοδο ποὺ θὰ ξαλλεγράρη τὴν ὑπηρέτριά σας καὶ θὰ τὴν κάνη νὰ ἐπιστρέψη κεφάτη στὸ σπίτι.

Μπορεῖτε κάλλιστα μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα νὰ μαγειρέψετε μόνοι σας, νὰ πάρετε τὸ γάλα ἢ νὰ δώσετε τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν. Δὲν θὰ πέση ἡ μύτη σας. Ἀντιθέτως, θὰ φανῆτε ἀληθινὴ κυρία, πολιτισμένη καὶ ἀνθρωπισμένη. Ἐπὶ πλέον θὰ δείξετε κάλλιστα στὴν ὑπηρέτριά σας ὅτι μπορεῖτε μιὰ χαρὰ νὰ τὰ καταφέρετε καὶ μόνη σας, χωρὶς νὰ σᾶς γίνεται καὶ πολὺ αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψι ὑπηρετικῶν χεριῶν.

●

Τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας πρέπει νὰ εἶνε ἀνθρωπινό, ν' ἀερίζεται καλὰ καὶ νὰ βλέπεται ἀπὸ τὸν ἥλιο. Πέρασε ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ ὑπηρέτριες ζοῦσαν σὰν σκλάβες στὰ ὑπόγεια ἢ μέσα στὶς κουζίνες. Εἶνε ἄνθρωποι κι' αὐτοί καὶ δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ ζοῦν σὰν κτήνη.

Πῶς θέλετε νὰ σᾶς εἶνε ἀφωσιωμένη ἡ ὑπηρέτριά σας ὅταν τὴν ὑποχρεώνετε νὰ κοιμᾶται ὅπως-ὅπως, σὰν πρόσφυγας; Εἶνε φυσικὸ νὰ σᾶς μισήση καὶ νὰ ἔχη διαρκῶς τὸ νοῦ της γιὰ ἔξω. Ἂν τῆς ἔχετε δωμάτιο ἀνθρωπινό, ποὺ ν' ἀερίζεται καλά, ποὺ νὰ ἔχη φῶς καὶ ποὺ νὰ μὴν μοιάζη μὲ ψυγεῖο τὸ χειμῶνα,θὰ τὴν ἔχετε διαρκῶς μέσα στὸ σπίτι, εὐχαριστημένη καὶ πρόθυμη. Διαφορετικὰ θὰ βρίσκεται διαρκῶς ἔξω, ψάχνοντας γιὰ ἄλλο σπίτι, πιὸ πολιτισμένο.

Φυσικά, ὅταν ἔχετε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα μὲ δύο ἢ τρία δωμάτια καὶ κουζίνα, σᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ διαθέσετε τὸ ἕνα δωμάτιο γιὰ τὴν ὑπηρεσία. Ἀλλὰ τότε;· θὰ πῆτε. Ἀπλούστατα, κυρία μου, νὰ μὴν πάρης ὑπηρέτρια.Ν' ἀρκεσθῆς σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ θάρχεται τὸ πρωῖ καὶ θὰ φεύγη τὸ βράδυ. Ἔτσι καὶ οἱ δουλειές σου θὰ γίνωνται καὶ δὲν θάχης τὸ βάρος ἑνὸς ξένου προσώπου μέσα στὸ σπίτι σου.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Μενέλαος

Ένα εύθυμογραφικὸ ἀνάγνωσμα

ΤΟΝ παρακολουθοῦσε ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, ὁ Μενέλαος, αὐτὸν τὸν τύπο. Ἦταν ἕνας μαυριδερὸς ἄνδρας, ὡς τριανταπέντε χρονῶν, ὁ ὁποῖος δεν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς τοῦ ὅτι κοντὰ στὴ μύτη του εἶχε ἕνα μεγάλο σημάδι ἀπὸ παλὴ ἔγκαυμα. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημάδι ἔβαλε σὲ ὑποψίες τὸν Μενέλαο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἄγνωστο.

—Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ σημάδι; διελογίσθη ὁ Πανταχουπαρών. Κάτι συμβαίνει, βέβαια. Διότι ἂν δὲν συνέβαινε τίποτα, θὰ ἔπρεπε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν ἕνα τέτοιο σημάδι ἀπὸ ἔγκαυμα κοντὰ στὴ μύτη τους! Ἀφοῦ, ὅμως, δὲν ἔχουν, θὰ πῖ ὅτι αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος κάποια μυστηριώδη δουλειὰ ἔχει κάνει ἢ—γιατὶ ὄχι;—κάποιο μυστηριῶδες καὶ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα! Οὐδὲν τούτου φαεινότερον!

Κάτι τέτοια τὰ μυριζόταν ἀμέσως ὁ Μενέλαος. Ἡ μεγάλη πεῖρα, ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα ποὺ εἶχε διαβάσει, τὸν βοηθοῦσε στὸ νὰ μὴν τοῦ διαφεύγῃ τίποτα. Καὶ τώρα, λοιπόν, ἦταν βέβαιο πῶς δὲ θὰ τοῦ διέφευγε ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος μὲ τὸ μυστηριῶδες σημάδι...

Πολλὲς φορές, ὁ Μενέλαος, εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω τὸ θῦμα του, ἀλλὰ κατὰ διαβολεμένη σύμπτωσι ὁ στυγερὸς κακοῦργος, ὅταν ἔφθανε ἡ κρίσιμη στιγμὴ τῆς συλλήψεως, γινόταν ἄφαντος. Αὐτὸ τὸ πῆρε κατάκαρδα, ὁ Πανταχουπαρών. Ἄ, ὅλα κι, ὅλα! Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐξευτελίζῃ κατὰ τέτοιον τρόπο ὁ μυστηριώδης ἀρχισυμμορίτης μὲ τὸ ἔγκαυμα! Αὐτὰ δὲν ἦταν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ Μενέλαου. Ὅλα κι' ὅλα! Κάτι τέτοια δὲν τὰ σήκωνε!

Ἔτριζε τὰ δόντια του ὁ Μενέλαος ἀπ' τὸ κακό του. Ἀκοῦς, μωρέ, νὰ τοῦ ξεφύγῃ τέτοιο λαυράκι! Βρέ, λαχτάρα ποῦπαθε! Βρέ, συμφορά! Βρέ, μαυρίλα!

Ξαφνικά, μιὰ φαεινὴ ἰδέα φώτισε τὸ μυαλό του, καὶ μιὰ θριαμβευτικὴ φωνὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του:

—Μπὸκ Μποῦτερ!

Μὰ βέβαια! Ἔπρεπε δίχως ἄλλο, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ Μπὸκ Μποῦτερ, τοῦ σκοτεινοῦ ντέτεκτιβ τοῦ μυθιστορήματος «Ἡ μυστηριώδης συμμορία τοῦ ἀκεφάλου σκελετοῦ». Γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ «Μάτι τῆς ἀρκούδας» καὶ τὸ «Χέρι τοῦ δεινοσαύρου», ὁ Μπὸκ Μποῦτερ, εἶχε νοικιάσῃ πέντε ἀντιτορπιλλικὰ καὶ τὰ κατεβύθισε στὴ λίμνη τοῦ «Θανατηφόρου βέλους». Μὲ τὸ κόλπο αὐτὸ ὁ Μπόκ, ἔπιασε τοὺς δολοφόνους τῆς «Θεᾶς τοῦ κακοῦ ὀρνέου», τοὺς ὁποίους κυνηγοῦσε ἐπὶ πολὺν καιρό, κατὰ διαταγὴν τοῦ «Ἀρχοντος τῆς μαύρης παλυθρόνας τοῦ ἐρέβους».

Ὁ Πανταχουπαρών ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιο τοῦ Μπόκ, γιατὶ ὁ καιρὸς ποὺ θέλανε, θὰ ἔδινε καιρὸ στὸν μυστηριώδη δολοφόνο μὲ τὸ ἔγκαυμα, νὰ ὀχυρωθῇ στὸ «σκοτεινὸ ἄντρο» του. Γιὰ νὰ ἔμπαινε, ὅμως, μπροστὰ τὸ σχέδιο, θὰ ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν τὰ πέντε ἀντιτορπιλλικα. Ἄλλη δυσκολία αὐτή!

Ἀλλὰ ὄχι! Ὁ Μενέλαος θυμήθηκε πῶς ἕνας ἀδελφικός του φίλος, ὁ Βρασίδας Κουμπάσος, ἔκανε τώρα τὴ θητεία του στὸ Ναύσταθμο. Αὐτός, λοιπόν, θὰ μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι. Θὰ δάνειζε κρυφὰ στὸν Μενέλαο τὰ πέντε ἀντιτορπιλλικὰ καὶ τὰ ἄλλα ἦταν δική του δουλειά.

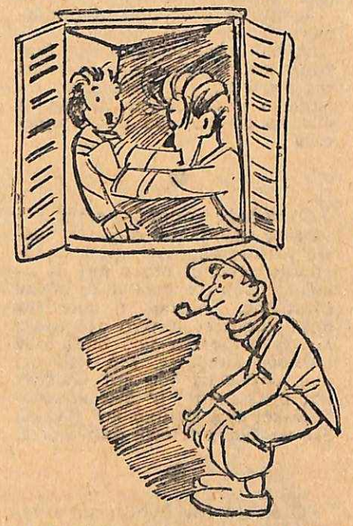

—Θὰ σὲ σκοτώσω, ἀθλία Δεισδαιμόνα!

Βέβαια, ἔμενε ἐκκρεμὲς καὶ τὸ ζήτημα τῆς λίμνης μέσα στὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ βουλιαχτοῦν τὰ καράβια. Ποῦ θὰ τὴν εὕρισκε αὐτὴ τὴ λίμνη; Αὐτό, ὅμως, τὸ ζήτημα, ὁ Μενέλαος, τὸ ἄφησε νὰ τὸ λύσῃ ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ κατεβῇ τὸ ταχύτερο στὸν Ναύσταθμο γιὰ τὴν παραλαβὴ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν.

—

Διέσχισε τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, ὁ Μενέλαος, γιὰ νὰ κατεβῇ στὸν σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ὅταν εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ χαρά. Ἐκεῖ, δέκα βήματα μακρυά του, ἀντίκρυσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταζητοῦσε πὲρ μάρε — πὲρ τέρρα· Τὸν μυστηριώδη κακοῦργο μὲ τὸ σημάδι τοῦ ἐγκαύματος!

—Ἐπιτέλους!, σκέφθηκε ὁ Μενέλαος. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ!

Ὁ στυγερὸς δολοφόνος, δὲν εἶχε ὁποπτευθῆ καθόλου τὴν παρουσία τοῦ φοβεροῦ διώκτου του. Ἔτσι, ὁ Μενέλαος, μπόρεσε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ μὲ ὅλη τὴν ἡσυχία του. Προχώρησε στὴν ὁδὸν Τρίτης Σεπτεμβρίου ὁ κακοποιός. Προχώρησε κι' ὁ Μενέλαος. Ἔστριψε σὲ μιὰ πάροδο ὁ κακοῦργος. Ἀπὸ πίσω ὁ Μενέλαος. Τέλος, κοντὰ ὁ Μενέλαος.

Καὶ ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀπογοητεύσεως βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του. Μπροστά του βρίσκονταν καμμιὰ δεκαριὰ ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι στάθηκαν σὲ προσοχὴ μόλις τὸν εἶδαν.

—Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Πανταχουπαρών. Θὰ μὲ ἀνεγνώρισαν φαίνεται!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν πλησίασε ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί θέλετε, κύριε;

Διὰ λόγους σκοπιμότητος ὁ Μενέλαος, θεώρησε καλὸ νὰ κάνῃ τὴν πάπια.

—Ἔτσι γιὰ γοῦστο ἦρθα, ἀπάντησε κάνοντας τὸν ἀδιάφορο.

Ὁ ἀστυφύλαξ παραξενεύτηκε.

—Γιὰ γοῦστο; ρώτησε.

—Μάλιστα, γιὰ γοῦστο!

—Ἤρθατε γιὰ γοῦστο στὸ τμῆμα;

—Ποιὸ τμῆμα;

—Ἐδῶ εἶναι ἀστυνομικὸ τμῆμα!

—Μπᾶ!

Ἄρχισε νὰ ζαλίζεται ὁ φουκαρᾶς ὁ Πανταχουπαρών. Εἶχε μπῆ σὲ ἀστυνομικὸ τμῆμα; Ὤ, διάβολε! Καὶ καλὰ αὐτός. Ὁ μυστηριώδης δολοφόνος, ὅμως; Πῶς ἐτόλμησε νὰ μπῆ ἐκεῖ μέσα;

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία ὑπῆρχε ἕνα καταπληκτικὸ μυστήριο ποὺ διαρκῶς ἔπαιρνε ρεγαλείτερες διαστάσεις. Γιὰ νὰ λύσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸ μυστήριο αὐτό, ὁ Μενέλαος, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα:

—Εἶναι εὔκολο νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία;

—Σᾶς παρακαλῶ...

—Ὁ μυστηριώδης κύριος ποὺ μπῆκε πρὸ ὀλίγου ἐδῶ, ποιὸς ἦταν;

—Ποιὸς μυστηριώδης κύριος;

—Αὐτὸς ποὺ προχωροῦσε μπροστά μου, ὅταν μπῆκα ἐδῶ μέσα.

—Ὁ κύριος διοικητής;

—Ὄχι, ἀδερφέ! Γι' αὐτὸν ποὺ ἔχει σημάδι μὲ τὸ ἔγκαυμα μιλάω!

—Ὡραῖα. Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος. Τὸν θέλετε τίποτα;

—Ὄχι. Ἔκανα λάθος. Τὸν πέρασα γιὰ κάποιον γνωστό μου... Χαίρετε.

—Στὸ καλό!...

—

—Γκαρσόν, ἕνα μέτριον βραστόν! Καὶ γρήγορα!

Ἔχω μιλήσει, ἤδη, γι' αὐτὴν τὴν παραγγελία τοῦ Μενέλαου, ἡ ὁποία, κάθε φορὰ ποὺ λεγόταν, ἐσήμαινε ὅ-

Πανταχουπαρών

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τι ὁ λαμπρὸς αὐτὸ ντέτεκτιβ βρισκόναν στὶς κακές του. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε κάθε δίκηο, ὁ δυστυχής, νὰ εἶναι ἔξω φρενῶν. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ὑποπτευθῆ γιὰ μυστηριώδη κακοῦργο τὸν διοικητὴ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τμήματος! Αὐτὸ πιὰ ἦταν ἀπὸ τ' ἄγραφα!

Ἄναψε τὸ τσιμποῦκι του καὶ τράβηξε ὀχτὼ ἀπανωτὲς ρουφηξιές, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ντὶκ Μπούκαναν, τοῦ δαιμονίου ντετέκτιβ ποὺ ἔπιασε μονοκοπανιὰ ὀγδοντατρεῖς διαρρῆκτες στὴν λέσχη τῶν «Δαιμόνων τῆς ταξιαρχίας τῆς Κολάσεως». Ἀκολούθως, ὁ Μενέλαος, ἤπιε μονορροῦφι τὸν καφέ του καὶ τὸν πλήρωσε σὲ μονόδραχμα γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ τὶς ὑποψίες τοῦ γκαρσονιοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ μιὰ ἐφιαλτικὴ σκέψις βασάνιζε τὸ μυαλό του. Γιατὶ τὸν εἶχαν χαιρετήσει οἱ ἀστυφύλακες καθὼς μπῆκε στὸ τμῆμα; Τὸν εἶχαν πράγματι ἀναγνωρίσει; Ἢ μήπως δὲν χαιρέτησαν αὐτὸν ἀλλὰ τὸν διοικητή τους; Τὸ φοβερὸ αὐτὸ πρόβλημα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ λύσῃ ὁ Πανταχουπαρών.

Ἐπὶ τέλους, βαρέθηκε νὰ σκέπτεται καὶ βγῆκε νὰ κάνῃ τὴν συνηθισμένη περιπολία του, ἀποφασισμένος, ὅπως πάντα, νὰ πατάξῃ ἀμειλίκτα κάθε ἐγκληματικὴ ἐκδήλωση. Ἄναψε γιὰ τρίτη φορὰ τὴν πίππα του, καὶ κατηφόρισε πρὸς τὴν Κολοκυθοῦ...

—

Οἱ φωνὲς ἀκούστηκαν καθαρώτατα.

— Ναί, ἀθλία! Μὲ ἠπάτησες!

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν ἀνδρική. Ἀμέσως μετά, ἀπάντησε μιὰ γυνακεία:

— Ὄχι, κυρίε μου! Δὲν σὲ ἠπάτησα...

Δυνάμωσε ἡ ἀνδρική:

— Τολμᾶς νὰ ψεύδεσαι, κατηραμένη; Τολμᾶς νὰ διαψεύδῃς τοὺς πιστούς μου φίλους; Ἑτοιμάσου, λοιπόν, νὰ ἀποθάνῃς!

Θρῆνοι ἀκολούθησαν τὴν φοβερὴ αὐτὴ παραίνεσι.

—Εἶμαι ἀθῶα, σύζυγέ μου! Ἀθῶα!

Φυσικὰ στὴν ὑπόθεση αὐτὴ δὲ χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

— Δρᾶμα τιμῆς, διελογίσθη ὁ Μενέλαος. Ὁ κακοῦργος σύζυγος θέλει νὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκα του! Ὤ, τὸν ἀλιτήριον!

Μὲ πολλὴ προσοχὴ προχώρησε πρὸς τὴ μέρος ἀπὸ ὅπου προήρχοντο οἱ φωνές. Ἔστριψε μιὰ γωνίτσα καὶ βρέθηκε ἐμπρὸς στοὺς ἤρωας τοῦ συζυγικοῦ δράματος. Εἶχαν σταθῆ κι' οἱ δυὸ ἐμπρὸς στὸ παράθυρο καὶ τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε μέσα του ὁ Μενέλαος. Νὰ καὶ μιὰ φορὰ ποὺ μοῦ χαμογελάει ἡ τύχη.

Σφίγγοντας τὸ τσιμποῦκι στὰ δόντια του καὶ κρατῶντας τὴν ἀναπνοή του, ὁ Πανταχουπαρών, ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὴν φοβερὴ σκηνή. Τώρα ὁ ἄνδρας— ἕνας παράξενος τύπος μὲ ἀτελείωτα μαλλιὰ καὶ γραβάτα φλοτάν—εἶχε ἐκμανεῖ σὲ σημεῖο ποὺ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες. Δὲν μιλοῦσε πιά. Ὠρύετο. Δὲν ἀνέπνεε... Βογγοῦσε. Δὲν φώναζε. Γρύλλιζε.

— Μὲ ἀπατᾶς, ἀθλία! Θὰ σὲ φονεύσω! Θὰ ἐμπήξω τὸ ξίφος μου εἰς τὰ ἁμαρτωλά σου στήθη καὶ θὰ ρίψω τὴν βρωμερὰν καρδίαν σου εἰς τοὺς σκύλους!

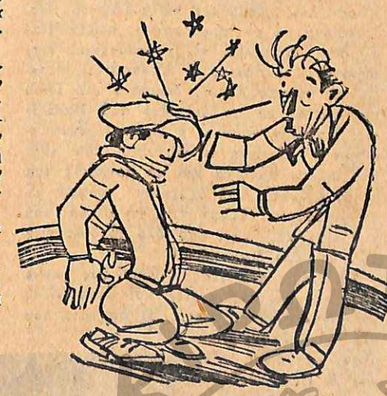

Ὁ Μενέλαος γονάτισε ἀπὸ τὴν καρπαζιά.

Ὠλόλυζε ἡ δυστυχισμένη σύζυγος:

— Ὄχι, στρατηγέ μου! Δὲν εἶχα ποτὲ ἐραστήν..

— Καὶ ὁ Κάσσιος;

— Ὁ Κάσσιος, στρατηγέ μου, ἦτο πιστός σου φίλος!

— Μὲ αὐτὸν μὲ ἠπάτησες!

— Ὄχι, σύζυγέ μου! Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸν ἔρωτά μας!

— Σιωπή! Μὴν ὑβρίζῃς τὸ ἱερὸν αὐτὸ αἴσθημα, κατηραμένον πλᾶσμα!

—Μά δὲν ὑβρίζω, στρατηγέ! Ποῖος σοῦ εἶπε αὐτὰς τὰς φοβερὰς συκοφαντίας;

— Δὲν εἶνε συκοφαντίαι! Εἶνε καταγγελίαι ἑνὸς πιστοῦ μου φίλου..

— Ποίου φίλου;

— Τοῦ Ἰάγου...

— Ὤ! Πῶς εἶνε δυνατόν; Ὁ Ἰάγος μὲ κατηγόρησε; Δὲν εἶνε δυνατόν!..

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μενέλαου χτυποῦσε σὰν μπάλλα ποδοσφαίρου ποὺ ἐκσφενδονίζεται μὲ δύναμη ἐπάνω στὰ γκὸλ-πόστ. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ δρᾶμα θὰ ἔμπαινε στὴν μοιραία φάση του. Ἤδη εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ τῶν τελευταίων ἐξηγήσεων:

— Ἔγω ἀποδείξεις, ἀθλία!

—Δὲν εἶνε δυνατόν, στρατηγέ μου!

— Εἶνε!

— Δὲν εἶνε!

— Ποῦ εἶνε τὸ μανδήλιον ποὺ σοῦ ἔδωσα;

— Τὸ μανδήλιον; Τὸ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου!

— Φέρε το!

— Τὸ θέλεις τώρα, στρατηγέ μου;

— Ναί! Τώρα ἀμέσως!

— Δὲν τὸ ἔχω... Θέλω νὰ πῶ τὸ ἔχασα, στρατηγέ μου...

— Ἔχασες τὸ μανδήλιον;

— Ναί, στρατηγέ μου...

— Βλέπεις, λοιπόν; Ὤ, ἀθλία!.. Τὸ μανδήλιον τὸ ἔδωσες εἰς τὸν Κάσσιον!

— Εἶνε ψεῦδος!

— Ὄχι, εἶνε ἀλήθεια! Θὰ σὲ φονεύσω!

— Εἶμαι ἀθῶα!

— Θὰ σὲ στραγγαλίσω!

Καὶ χωρὶς ἄλλη διατύπωση ὁ κακοῦργος σύζυγος ὥρμησε κατὰ τῆς συζύγου του καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἔπειτα τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο δὲν ἀκουγόταν ἡ παραμικρὴ φωνή.

— Τὸ ἔγκλημα συνετελέσθη! σκέφθηκε ὁ Μενέλαος.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὥρμησε στὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος, ἀνέβηκε τρέχοντας στὸ διαμέρισμα τοῦ κακούργου καὶ χτύπησε μὲ δύναμη τὴν πόρτα φωνάζοντας:

— Ἄνοιξε, δολοφόνε! Ἄνοιξε, ἀμέσως. Λανδρὺ!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη ὁ παράξενος τύπος μὲ τὴν φλοτάν γραββάτα καὶ τὰ ἀτελείωτα μαλλιά.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸν ἥρωά μας.

— Τὰ εἶδα ὅλα, κακοῦργε! ξεφώνισε ὁ Μενέλαος. Ὅλα! Ποῦ εἶνε τὸ θῦμα σου, κακοῦργε;

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε...

— Μὲ παρακαλεῖς νὰ μὴ σὲ συλλάβω; Ἔ, ὄχι, λοιπόν! Θὰ σὲ συλλάβω καὶ μάλιστα ἀμέσως!

Ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ τὸν δολοφόνο, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐκείνος τοῦ κοπάνισε μιὰ φοβερὴ καρπαζιὰ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γονατίσῃ, κλείνοντας σὰν φυσαρμόνικα...

—

Στὸ τμῆμα ὅπου κατέληξε ἡ ὑπόθεσις, ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρών ἐπληροφορήθη μὲ φρίκη ὅτι εἶχε περιπέσει καὶ πάλι σὲ σφάλμα. Ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος καὶ τὸ θῦμα του δὲν ἦσαν παρὰ ἑ ὁ ἠθοποιοὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξουν «Ὀθέλλο» καὶ ἔκαναν κατ' ἰδίαν πρόβα στὴν σκηνὴ τοῦ θανάτου τῆς Δεισδαιμόνας!

Δ. Γ.

Ἀγγλικά Δράματα

ΔΡΑΓΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος Ὀβρένοβιτς — Σάσα, γυιὸς τοῦ Μιλάνου Α' καὶ τῆς Ναταλίας Κέσκο, ἔφθασε στὴν ἡλικία νὰ παραδοθῆ στὰ χέρια ἑνὸς παιδαγωγοῦ καὶ καθηγητῶν, ἡ Ἄννα, ἡ γρηὰ τροφὸς ποὺ τὸν εἶχε κρατήσει στὴν ἀγκαλιά της ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γεννήσεώς του, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι, γιατὶ δὲν τὴ χρειαζόντανε πιά.

Ἔφυγε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, κι' ἐπέστρεψε στὸ Ὀβρένοβατς κοντὰ στὴν ἀνεψιά της Μάρα Λουνιέβικα. Ἡ Μάρα εἶχε δυὸ ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Δράγα, ἡ μικρότερη ἦταν πολὺ ζωηρή. Τὶς μέρες ἐκεῖνες τὸ Ὀβρένοβατς φιλοξενοῦσε ἕνα σύνταγμα στρατοῦ, πρᾶγμα ποὺ συγκινοῦσε ἰδιαιτέρως τὶς γυναῖκες τοῦ τόπου.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν, ἦταν κι' ὁ Μιχαΐλο Μάσιν, ἕνας ὑπολοχαγὸς πολὺ ὄμορφος. Πολὺ γρήγορα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μικρῆς Δράγας ἀνεπτύχθη ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ κατέληξε σὲ γάμο.

Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς δὲν στάθηκε εὐτυχής. Ἡ Δράγα πολὺ γρήγορα συχάθηκε τὸν μέθυσον ἄνδρα της καὶ ἀγάπησε κρυφὰ τὸν μικρότερον ἀδελφό του, τὸν Βόγιαν. Μιὰ μέρα, ὁ Μιχαΐλο, ὁ ἄνδρας της βρέθηκε νεκρός. Καὶ ἡ Δράγα, τῆς ὁποίας ἡ ὀμορφιὰ θάμπωνε ὅλους τοὺς ἄνδρας τοῦ Βελιγραδίου, ἐρμήνευσε τὸν θάνατον αὐτὸν ὡς θέλημα τῆς τύχης, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τὴν ἀνεβάσῃ ἀκόμα πιὸ ψηλά. Πράγματι, λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἡ Δράγα, ὡς κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Ναταλίας, βρισκότανε στὸ Μπιαρρίτς, ὅπου εἶχε μεταβῆ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Σερβίας χάριν ἀναψυχῆς.

ΣΟΝ

ΚΑΤΑ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ μεγάλη βίλλα τῆς Βασιλίσσης Ναταλίας, στὸ Μπιαρρίτς, ἦταν ἄνω-κάτω ἀπὸ τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ πολυαγαπημένου της γυιοῦ, τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Ὁ ἔρχομὸς τοῦ νεαροῦ Βασιλέως ἀποτελοῦσε μιὰν εὐχάριστη εἴδησι γιὰ ὅλους στὸ Μπιαρρίτς. Κι' ὅταν ἔφθασε ἡ εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία ποὺ ἔφερνε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὴ συνοδεία του, πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ συνέρρευσαν στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ τὸν ἐπευφημήσουν.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ἡ Βασίλισσα Ναταλία στοὺς ἀνθρώπους τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας, κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ εἶχε ποῦ νὰ τοὺς βάλῃ. Ἡ βίλλα Σασίνο, μ' ὅλη τὴν εὐρυχωρία της, δὲν ἦταν καὶ στρατώνα. Καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ κρατηθοῦν δωμάτια στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, γιὰ τὴ στέγασι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀξιωματικῶν.

Μὲ τοὺς ὑπασπιστάς, ὅμως, τοῦ Βασιλέως δὲν μποροῦσε νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο. Σύμφωνα μὲ τὸ πρωτόκολλο, ποὺ ἡ Βασίλισσα Ναταλία τὸ κρατοῦσε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, οἱ ὑπασπισταὶ ἔπρεπε νὰ στεγασθοῦν σὲ δωμάτια τοῦ ἴδιου πατώματος μὲ τὸ δωμάτιο τοῦ Βασιλέως. Κατόπιν τούτου, ἡ Δράγα ἀναγκάσθηκε ν' ἀδειάσῃ τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ νὰ μοιρασθῆ ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ δευτέρου ὀρόφου, μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της, τὴ Βόϊκα, ποὺ τὴν εἶχε μαζί της, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν θερινῶν διακοπῶν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ νεαροῦ Βασιλέως ἔκανε ὅλες τὶς αὐλικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες νὰ συγκινηθοῦν τρομερά. Ἡ ἀσχήμια του δὲν τὶς ἔκανε καμμιὰν ἐντύπωσι. Ἦταν ὁ Βασιλεύς. Μόνον ἡ Δράγα κύτταζε τὸν Σάσα μὲ ψυχὸ βλέμμα παρατηρητοῦ. Ἔτσι, ἦταν ἡ μόνη ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν κρίνῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία του.

Ἡ συνάντησις τῆς Δράγας μὲ τὸν Ἀλέξανδρο (τὸ ὄνομα Σάσα ἦταν χαϊδευτικὸ καὶ ἔτσι πάντοτε τὸν προσφωνοῦσε ἡ μητέρα του) ἔγινε τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς του. Εἶχε διοργανωθῆ γιὰ κεῖνο τὸ πρωὶ μιὰ μικρὴ εἰδικὴ τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάζονταν στὸν Βασιλέα τὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας τῆς μητέρας του. Ἀλλ' ἡ τελετὴ αὐτὴ δὲν ἔγινε. Καὶ ἀντ' αὐτῆς, λίγο μετὰ τὴν αὐγή, ἡ Βασίλισσα Ναταλία γνώρισε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἰδιαιτέρους τρόπους τοῦ γυιοῦ της.

Τὸ πρωὶ αὐτό, ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ κυρία τῆς τιμῆς της, ξεκίνησαν, ὅπως συνήθως, γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπασπισταί του, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ πολυήμερο ταξίδι, κοιμόντουσαν ἀκόμα. Ὅταν, ὅμως, ἡ Βασίλισσα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ λειτουργία, τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὲς εἶχαν ξυπνήσει καὶ συγκεντρώθηκαν στὴν τραπεζαρία, γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ὀμελέττα—κομφιτούρ.

Στὴν ἐμφάνισι τῆς βασιλομήτορος, οἱ τέσσαρες ἀξιωματικοὶ τινάχθηκαν σὰν κουρδισμένοι ἀπὸ τὰ καθίσματά τους καὶ καθὼς τῆς φιλοῦσαν τὸ χέρι, τῆς ἔλεγαν ἕνας-ἕνας τὸ ὄνομά του: Στρατηγὸς Λαζάρ, λοχαγὸς Σλαβιάνιν, λοχαγὸς Τάνκο, ὑπολοχαγὸς Νόμοβι.

Ὕστερα, ἡ Βασίλισσα μὲ τὴ Δράγα κάθησαν μαζί τους στὸ τραπέζι καὶ τὸ πρόγευμα συνεχίσθηκε μὲ ἀπόλυτη ἐγκοδιότητα.

Κάποια στιγμή, ὅμως, ἀκούστηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα ἕνα δυνατὸ χτύπημα πόρτας, ὕστερα βήματα βιαστικὰ καὶ σὲ λίγο πρόβαλε πάνω στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας ὁ Βασιλεύς, ἀτημέλητος ἀκόμα καὶ φώναξε μὲ θυμό:

—Τί κατάστασις εἶναι αὐτή; Οἱ ὑπασπισταί μου φροντίζουν γιὰ τὸ στοματάκι τους καὶ μ' ἀφίνουν ἐμένα νὰ κοιμᾶμαι ὡς τὰ μεσημέρια;

Κι' ἔρριξε στὴ μητέρα του ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγριάδα. Αὐτὴ ἔφταιγε γιὰ ὅλα αὐτά. Πῶς ἐπέτρεψε ν' ἀρχίσῃ τὸ πρόγευμα χωρὶς αὐτόν;

Οἱ τέσσαρες ἀξιωματικοὶ τὰ εἶχαν χάσει. Ὡστόσο, ὁ στρατηγὸς Λαζὰρ νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ μιὰν ἐξήγησι. Καὶ εἶπε:

—Ἂς εὐδοκήσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ μᾶς ἀκούσῃ... Πρόκειται περὶ ἑνὸς σφάλματος ποὺ βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου ἡμᾶς...

Τὰ λόγια αὐτά, ἀντὶ νὰ καταπραΰνουν τὴν ὀργὴ τοῦ Σάσα, τὸν ἐξηρέθισαν ἀκόμα περισσότερο. Καὶ ἁρπάζοντας μιὰ γλάστρα ποὺ βρισκότανε μπροστά του, τὴν πέταξε στὸ κάτω πάτωμα, μπροστὰ στὰ πόδια τῶν ἀξιωματικῶν. Ἕνα ἀπὸ τὰ θραύσματα χτύπησε ἐλαφρὰ τὴ Δράγα στὸ πρόσωπο. Καὶ ἔντρομη ἡ μικρὴ κυρία τῆς τιμῆς, ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας, μαζεύοντας τὸ μακρὺ φουστάνι της. Εἰκόνα κωμικὴ ποὺ ἔκανε τὸν νεαρὸ μονάρχη νὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη συνάντησις τῆς Δράγας μὲ τὸν Ἀλέξανδρο.

—

Ὅταν σὲ λίγο, ὁ Βασιλεὺς κατέβηκε στὴν τραπεζαρία, σφιγμένος στὴν ὄμορφη στολή του, βρῆκε ὅλους νὰ βαδίζουν στὶς μῦτες τῶν ποδιῶν. Χωρὶς νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ, δοκίμασε μέσα του μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι. Εἶχε ἐπιδληθῆ.

Ἡ Ναταλία ποὺ τσαλάκωνε νευρικὰ στὰ χέρια της ἕνα μικροσκοπικὸ ντανταλένιο μαντῆλι, τὸν περίμενε στὸ ἰδιαίτερό της μπουντουάρ, ἐνῷ στὸ πλάϊ της στεκόταν ἡ Δράγα.

Στὴν ἐμφάνισι τοῦ Βασιλέως, ἡ μικρὴ κυρία τῆς τιμῆς, πῆρε τὸ πιὸ ἀγέρωχο ὕφος. Τὸ μικρό της κεφαλάκι ἔμεινε ἀσάλευτο τὴν ὥρα ποὺ τοῦκανε τὴ μικρὴ τυπικὴ ὑπόκλισι καὶ τὰ μάτια της δὲν χαμήλωσαν μπροστὰ στὸ βλέμμα τοῦ Σάσα. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσαγήνευσε τὸν νεαρὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος ὑποκλίθηκε μπροστά της καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι, ψιθυρίζοντας: «Βαρώνη...»

Εὐθὺς ἀμέσως, ἡ φιλόδοξη Δράγα κατάλαβε ὅτι ὁ Βασιλεὺς τσιμπήθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Καὶ ἀμέσως τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της. Ἡ συγκίνησις ποὺ δοκίμαζε ἦταν ἀφάνταστη. Καὶ παρεκάλεσε τὴ Βασίλισσα νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ν' ἀποσυρθῆ. Ἡ Ναταλία κατένευσε καὶ ἡ Δράγα ἀπεχώρησε, ἀφοῦ ἔρριξε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο τὴ σκιὰ ἑνὸς χαμόγελου.

Μόλις ἡ μικρὴ κυρία τῆς τιμῆς ἔφυγε, ὁ Σάσα εἶπε στὴ μητέρα του:

—Θελκτικὴ κοπέλλα!

Ἡ Ναταλία ποὺ εἶχε ξεχαστῆ κυττάζοντας τὸν γυιό της μὲ βλέμματα γεμᾶτα λατρεία, ψιθύρισε ἀφῃρημένα:

—Ἡ Δράγα μου; Ναί, εἶναι χαριτωμένη.

—Καὶ πί χαριτωμένο ὄνομα! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Τῆς ταιριάζει περίφημα.

Τὰ φρύδια τῆς βασιλομήτορος ἐξέφρασαν ἔκπληξι. Ἦταν εὐχάριστο, βέβαια, ποὺ ἡ κυρία τῆς τιμῆς της ἔκανε τὸν Σάσα νὰ ξαναδῆ τὸ κέφι του, ἀλλὰ πάλι, ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς τοῦ γυιοῦ της τῆς ἐφάνηκε ὑπερβολικός. Εἶπε, λοιπόν:

—Ναί, εἶναι καλὴ κοπέλλα καὶ μὲ ὑπηρετεῖ πρόθυμα. Τώρα, ὅμως, πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζί μου νὰ δῆς τὶς μικρές σου ἐξαδέλφες, τὶς προστατευομένες μου, θυμᾶσαι; Παίζουν ἔξω στὸν κῆπο.

Ὁ Σάσα δὲν εἶχε καμμιὰ κλίσι γιὰ τὰ μικρά. Δὲν θέλησε, ὅμως, νὰ δυσαρεστήσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀκολούθησε στὸν κῆπο.

Ἡ ζωὴ στὴν ἔπαυλι Σασίνο εἶχε καταντήσει ἕνας ἀκατάπαυστος ἀνεμοστρόβιλος. Δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴ καταφθάσουν διάφοροι Σέρβοι, γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια. Πρᾶγμα ποὺ κούραζε τρομερὰ τὴ βασιλομήτορα. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ ἔπεφτε κατάκοπη στὸ κρεββάτι, ἀναρωτιόταν. Ἄξιζε τὸν κόπο αὐτὴ ἡ σπατάλη τοῦ χρόνου, τοῦ χρήματος καὶ τῆς ἐνεργείας; Τότε ὁ νοῦς της πήγαινε στὸν Σάσα. Τὸ μητρικό της ἔνστικτο τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ γυιός της εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐπίβλεψι. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπαφή του μὲ τὸν κόσμο τὸν ἐθάμπωνε καὶ τὸν τρόμαζε, γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ γνώσι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀξιῶν. Ἔπρεπε, λοιπόν, αὐτή, σὰν καλὴ μητέρα, νὰ τὸν παρακολουθῆ καὶ νὰ συμμετέχῃ ἐνεργῶς στὴ διαρκῆ αὐτὴ διασκέδασι. Ἔπρεπε νὰ τοῦ διδάξῃ, μὲ συνεχῆ παραδείγματα, πῶς νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ ξεχωρίζῃ ὅ,τι ταίριαζε στὴ θέσι του.

Μὲ τὶς κυρίες τοῦ Μπιαρρὶτς ποὺ τὸν γέμιζαν μὲ χονδροειδεῖς κολακεῖες, ὁ Ἀλέξανδρος φερνότανε κατὰ τρόπον ἀπελπιστικὰ ἀγροῖκον. Ἔπαιρνε τὶς ὡραῖες ἀπὸ πίσω ἐνοχλητικώτατα καὶ πολλὲς ποὺ ἦταν ἀληθινὲς ἀριστοκράτιδες, ἀλλὰ λιγώτερο ὄμορφες, τὶς γύριζε τὶς πλάτες. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τὸ λιγώτερο. Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴ Βασίλισσα Ναταλία νὰ ἀνησυχῆ τρομερά, ἦταν μιὰ ἄλλη ἀνακάλυψις: Ὁ Σάσα φλερτάριζε μὲ τὴ Δράγα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρισκόταν στὸ Μπιαρρὶτς ἕνας μέγας δοὺξ τῆς Ρωσσίας. Ἡ γνωριμία μὲ τὸ ὑψηλὸ αὐτὸ πρόσωπο ἄνοιγε κατ' εὐθεῖαν τὸν δρόμο γιὰ τὴν Πετρούπολι, ὅπου ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ βρεθῆ ἡ μέλλουσα Βασίλισσα τῆς Σερβίας. Ἐπὶ πλέον, στὰ περίχωρα τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ παρεθέριζαν τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ Βουρβόνοι — Ἀψβοῦργοι τῆς Ἱσπανίας. Ἡ βασιλομήτωρ Χριστίνα ἐρχόταν κάθε χρόνο στὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ τὸν νεαρὸ γυιό της Ἀλφόνσο, πού, ὅπως καὶ ὁ Σάσα, εἶχε γίνει πολὺ πρόωρα Βασιλεύς.

Μὲ τὴ Βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας ἐρχόνταν καὶ οἱ ἰνφάντες, ὄχι μὲν ὄμορφες, πάντως, ὅμως, πριγκήπισσες ἐκ βασιλικοῦ αἵματος. Δὲν εἶχε καθῆκον ἡ Ναταλία νὰ ἐργασθῆ γιὰ τὴν ἕνωσι τοῦ οἴκου της μὲ μιὰν ἰσχυρὴ δυναστεία τῆς Εὐρώπης;

Γιὰ νὰ τροφοδοτηθῆ ὁ ἀδύνατος σπινθήρας ἑνὸς αἰσθηματικοῦ ρωμάντζου, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν βρισκόταν, παρὰ μόνο στὴ φαντασία τῆς βασιλομήτορος Ναταλίας, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ δοθῆ στὰ παιδιὰ μιὰ εὐκαιρία, γιὰ νὰ γνωρισθοῦν. Πρὸς τοῦτο, διωργανώθηκε μιὰ σειρὰ θαλασσίων ἐκδρομῶν, κατὰ μῆκος ὅλης τῆς ἀκτῆς τῶν Βάσκων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ Δράγα ἀπεκλείσθη ἐπιμελῶς. Ἔτσι, ἡ σύντροφος τοῦ Σάσα στὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς δὲν ἦταν ἡ μικρὴ κυρία τῆς τιμῆς, ἀλλ' ἡ ἰνφάντη Εὐλαλία.

Ἡ ἰνφάντη ἦταν ἕνα κορίτσι πρόσχαρο, ποὺ γελοῦσε διαρκῶς, δείχνοντας δυὸ σειρὲς ἀπὸ ἀπειθάρχητα δόντια. Ἀνακάτευε στὰ Γαλλικά της καὶ ὁλόκληρες φράσεις Ἱσπανικές, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴ Σάσα νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν καταλαβαίνῃ. Καὶ ἡ φιλία μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἀντὶ νὰ προχωρῇ, ἔμενε στάσιμη.

Οἱ ἐκδρομὲς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας διαρκοῦσαν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Δράγα ἔμενε ὁλομόναχη. Τοῦ κάκου ὁ Ἀλέξανδρος προσπαθοῦσε κατὰ τὶς ἐλάχιστες ὧρες ποὺ ἔμενε στὸ παλάτι νὰ συναντηθῆ μαζί της. Ἡ Δράγα, κατὰ διαταγὴν τῆς βασιλομήτορος, ἦταν κλεισμένη στὸ δωμάτιό της.

Ὅταν, ὅμως, ἕνας νέος θέλῃ νὰ δῆ τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του, θὰ τὸ κατορθώσῃ μ' ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπάρχουν. Μιὰ μέρα, ὁ Ἀλέξανδρος ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ στὴ μητέρα του ὅτι δὲν ἤθελε πιὰ ἐκδρομές. Τὶς εἶχε βαρεθῆ. Θέλοντας καὶ μή, ἡ Ναταλία ὑπεχώρησε. Διέταξε, ὅμως, τὴ Δράγα, νὰ μὴ ξεμυτίσῃ κείνη τὴ μέρα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Προφύλαξις περιττή. Γιατὶ ναί μὲν ἡ Δράγα δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, πῆγε, ὅμως, ὁ Ἀλέξανδρος ἐκεῖ. Καὶ μόλις τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε, τῆς ψιθύρισε:

—Ἀγάπη μου! Θὰ σὲ κάνω Βασίλισσα!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

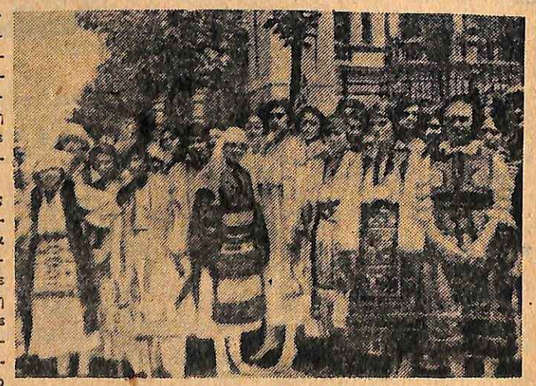

Ἕνα πανηγύρι στὴν παλιὰ Σερβία.

Ἕνας νέος μικροσκοπικὸς ἀστὴρ

Σᾶς τὸν παρουσιάζουμε: Εἶναι ὁ Τσάρλι Μὰκ Κάρθυ. Ἀσφαλῶς δὲν θάχετε ἀκούσει γι' αὐτόν, γιατὶ κανένα του φίλμ δὲν ἦλθε ἀκόμη στὰς Ἀθήνας. Μὴ φανταστῆτε, ἐν τούτοις, ὅτι πρόκειται γιὰ κανένα νέο ἀστέρι μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Εἶναι ἁπλούστατα, ἡ περίφημη σήμερα, ὅσο καὶ ἡ Γκάρμπο, κούκλα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ἐγγαστρίμυθου, Ἔντγκαρ Μπέργκεν. Καθὼς ἡ τέχνη τοῦ ἐγγαστρίμυθου εἶχε περιέλθει τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια στὴν ἀφάνεια, ὁ Μπέργκεν ἀνέλαβε νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ. Καὶ τὸ κατώρθωσε μὲ τὴν κούκλα του, μὲ τὴν ὁποία ἐμφανίζεται σήμερα, ὡς νούμερο, ἢ «σορτς» στὴν ὀθόνη τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου. Ὁ Μπέργκεν, σπούδαζε γιατρός, ἦταν ὅμως προικισμένος μ' ἕνα ἀληθινὸ ταλέντο ἐγγαστριμύθου, τὸ ὁποῖο ἐν τούτοις χρησιμοποιοῦσε μόνον γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν παρέα του. Ἔτσι, κατασκεύασε τὴν ὁμίλοῦσα κούκλα του, τὸν Τσάρλι. Ὁ γλύπτης, ὅμως, ποὺ τὴν ἔκανε, τὰ κατάφερε τόσο καλά, ποὺ ὁ Μπέργκεν ἀποφάσισε νὰ ἀσχοληθῆ σοβαρῶς πιὰ καὶ ἀποκλειστικῶς μὲ τὸν Τσάρλι καὶ τὸ ταλέντο του. Τὸ κεφάλι τοῦ Τσάρλι, τοῦ ὁποίου σχεδιάγραμμα παραθέτουμε παραπλεύρως, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕξ τεμάχια κολλημένα ἢ βιδωμένα τῶνα μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ μάτια τοῦ Τσάρλι εἶναι μενεξελιὰ καὶ τὰ μάγουλά του κατακόκκινα, ἀναγκάζεται, ὅμως, ὁ Μπέργκεν νὰ τὰ βάφῃ κάθε τόσο, γιατὶ τὸ δυνατὸ φῶς τῶν «σανλάϊτς» τοῦ στούντιο, τὰ ξεβάφει γρήγορα. Ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸν Τσάρλι νὰ «παίζῃ», ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ἀληθινὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Τσάρλι

Τόσο εἶναι φυσικός.

Ὁ Μπέργκεν ἔχει κάνει περιουσία μὲ τὸ καλλιτεχνικό του αὐτὸ ρομπὸτ καὶ δὲν ἔχει μετανοιώσει διόλου ποὺ ἄφησε τὴν ἰατρική.

Σχεδιάγραμμα τῆς λειτουργίας τῆς κούκλας.

Θέατρο

Ἀπὸ τὴν πλατεῖα καὶ τὰ παρασκήνια

ΝΕΑ... ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΠΑΙΖΕΤΑΙ

Τὰ θέατρα, πρόζας καὶ μουσικά, γνωρίζουν ἡμέρας δόξης κατ' αὐτάς. Οἱ «γερον τότεροι» τουλάχιστον, τῆς πλατείας καὶ τῶν παρασκηνίων, δὲν θυμοῦνται τέτοιαν... διαβολικὴν συνδρομὴν θεατρικῶν ἐπιτυχιῶν εἰς τὸ Ἰοστεφές. Ὅλα τὰ θέατρα ἐργάζονται πολὺ καλά.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ Βασιλικὸν μὲ τὴν «Ἠλέκτραν». Τὸ φθηνὸ εἰσιτήριο ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ ἐπιμελημένο ἀνέβασμα τῆς τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους, ἀφ' ἑτέρου, ἔκαμαν ὥστε νὰ δίδωνται συνεχῶς.... παραστάσεις στὶς παραστάσεις τῆς Ἀκροπόλεως, μὲ τὴν ἴδια πάντα κοσμοπλήμμυρα.

Κατὰ πόδας ἀκολουθεῖ τὸ «Βασιλικὸν» τὸ θέατρον Κοτοπούλη μὲ τὴν ὡραίαν κωμῳδίαν τοῦ κ. Συναδινοῦ «Καλῶς Ἦρθες». Ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο αὐτὸ νὰ σημειώνῃ κάθε βράδυ πιέννες καὶ φαίνεται ὅτι θὰ κρατήσῃ ἀκόμη μέρες, τὸ πρόγραμμα τοῦ Ρέξ. Ὅλοι οἱ ἠθοποιοί, μὲ τὴν κ. Μαρίκα καὶ τὸν Λογοθετίδην ἐπὶ κεφαλῆς, σκορποῦν τὸ γέλιο, ἀβίαστο καὶ πλατύ, εἰς πεῖσμα κάθε κριτικῆς, ποὺ δὲν εἶχε παραλείψει καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ νὰ κατακεραυνώσῃ τὴν νέαν κωμῳδία τοῦ κ. Συναδινοῦ.

Μεγάλη ἦταν καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀγγλικοῦ ἔργου «Φεγγοβόλημα» στὸ θέατρο Ἀνδρεάδη. Ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια, εἶχε ἐφέτος τύχη στὴν ἐκλογὴ τῶν ἔργων της. Ὅλα σχεδὸν «ἔπιασαν» κατὰ τὴν θεατρικὴν ἔκφρασιν καὶ ἀπέδωκαν εἰσπράξεις, ἐν τῷ συνόλῳ των.

Τέλος... ἀγρίαν ἐπιτυχίαν σημειώνει στὸ θέατρον Ἀργυροπούλου καὶ ἡ κωμῳδία τοῦ κ. Δ. Ἰωαννοπούλου: «Ἔρως εἰς τὸ τετράγωνον». Τὸ ἔργον θὰ κρατήσῃ, φαίνεται, πολὺ ἀκόμη. Ἔχει ἀρέσει τόσο, ὥστε βλέπει συχνὰ κανεὶς σὲ δυὸ καὶ τρεῖς παραστάσεις τὰ ἴδια πρόσωπα. Ἐν μέρει βέβαια.... Γιραγματικά, πολλοὶ ξαναπηγαίνουν, χωρὶς δὲ νὰ εἶνε τζαμπατζῆδες!

Στὸ μουσικὸ θέατρο ξεθυμαίνει ἁπλῶς ἡ καλοκαιρινὴ σαιζόν. Ἡ «Σιλουέττα» πῆγε στὸ «Ἰντεάλ». Ἐγνώρισε κι' ἐκεῖ ἡμέρες — ἡ καλύτερα — βραδυὲς δόξης. Ἡ «Ἀθήνα τοῦ 1938» στὸ «Κεντρικὸν» εἶδε καὶ αὐτὴ καλὲς βραδυές. Καὶ μόνον ἡ «Μαργαρίτα» ἐμαράνθη ἀδόξως στὴν «Ἀλάμπραν»...

ΤΙ ΘΑ ΠΑΙΧΘΗ

Τὸ Βασιλικὸν ἑτοιμάζει — γιὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν — πυρετωδῶς τὸν «Βασιλέα Λὴρ» τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ ἔναρξις ἔτσι τῆς χειμερινῆς του περιόδου προμηνύεται μεγαλειώδης, κατὸ τὰς διαβεβαιώσεις αὐτῶν ποὺ παρακολουθοῦν τὶς προετοιμασίες.

Ἡ κ. Κοτοπούλη ἑτοιμάζει γιὰ τὴν διαδοχὴ τοῦ «Καλῶς Ἦρθες» ἕνα γαλλικὸ ἔργο, τὴν «Φρενίτιδα» τὴν ὁποίαν ἔχει ἤδη ἑτοιμάσει σκηνοθετικῶς προτοῦ φύγει γιὰ τὴν Γαλλία, ὅπου θὰ μείνῃ ἐπὶ ἑνάμισι μῆνα, ὁ σκηνοθέτης κ. Γιαν. Σαραντίδης.

Ἡ κ. Ἀνδρεάδη, θὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν κωμῳδία τοῦ Σώμερσετ Μώμ: «Ἡ κ. Ντώτ».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο, αὐτὸς δὲν σκέπτεται ἐπὶ τοῦ παρόντος γιὰ νέο ἔργο ἐφόσον ἔχει ἐπιτυχίαν... εἰς τὸ τετράγωνον μὲ τὸ παρόν.

Ἡ μουσικὴ σκηνὴ θὰ ἐμφανίσῃ στὸ «Ἰντεὰλ» ὡς διάδοχον τῆς «Σιλουέττας» τὴν «Χρυσῆ βραδυά» τῶν κ. κ. Σπ. Μεταξᾶ — Ἀσημακοπούλου — Γιαννίδη καὶ ἀργότερα μιὰ ἠθογραφικὴ ὀπερέττα τῶν κ. κ. Εὐαγγελίδη — Σακελλάριου, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γιαννίδη.

Εἰς τὸ ἀνακαινισθὲν «Μοντιὰλ» αἱ ἐπιχειρήσεις Μακέδου θὰ ἀνεβάσουν μιὰ σατυρικὴ μουσικὴ φαντασμογορία τῆς νέας συγγραφικῆς δυάδος τῶν συναδέλφων κ. κ. Ἀχ. Μαμάκη καὶ Ν. Γιοκαρίνη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν θίασον τοῦ «Λυρικοῦ» αὐτὸς διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ ὁ μὲν Μαυρέας προσελήφθη εἰς τὸ «Ἰντεὰλ» ὁ δὲ Κοκκίνης στὸ «Μοντιὰλ».

ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Ζωηρὰ προμηνύεται καὶ ἡ ἐπαρχιακὴ θεατρικὴ κίνησις.

Σήμερα φεύγει ἀτμοπλοϊκῶς γιὰ τὸν Βόλον ὁ νέος θίασος πρόζας: «Νίτσας Γαϊτανάκη — Γιάννη Ρούσσου», ποὺ θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἐκεῖ Δημοτικὸν θέατρον διὰ σειρὰν παραστάσεων.

Στὸ Αἴγιον στὸ ἐκεῖ Σινὲ-Βαριετὲ «Μπούφαλο» ἐμφανίζεται ὡς «νουμερίστα» — ἔτσι τὴν ἀποκαλεῖ τὸ πρόγραμμα — ἡ γνωστὴ καὶ συμπαθὴς «καρτερίστα» κ. Νανᾶ Παπαδοπούλου», ἡ ὁποία καὶ ἀρέσει ἰδιαιτέρως στὸ θεατρόφιλον κοινὸν τοῦ Αἰγίου.

Ὁ θίασος «Νέα σκηνὴ», τοῦ κ. Κουνελάκη, πρόκειται ν' ἀνασυγκροτηθῇ ἐκ βάθρων καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν τουρνέ του στὰς ἐπαρχίας.

Ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Λογοθετίδης στὸ φινάλε τῆς α' πράξεως τοῦ «Καλῶς Ἦρθες».

Σινεμά

Ἕνα νέο ἀστέρι — ἀνατέλλει —

ΖΙΓΚΡΙΝΤ ΓΚΟΥΡΙ

Ὅπως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πλανῆτες καὶ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα ἔχουν ἀνακαλυφθῆ καὶ μελετηθῆ ἀπὸ διάφορους ἀστρονόμους ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη ἀσχολία παρὰ νὰ κάθουνται ν' ἀνακαλύπτουν καινούργια ἀστέρια καὶ τὰ περισσότερα ἀστέρια τῆς ὀθόνης ἔχουν ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τοὺς.. ἀστρονόμους τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων ποὺ ἀσχολοῦνται καὶ αὐτοὶ συστηματικὰ μὲ τὴν ἀνακάλυψη καινούργιων ἀστεριῶν.

Ἡ Ζίγκριντ Γκουρὶ ὅμως, τὸ καινούργιο ἀστέρι ποὺ ἀνέτειλε στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ, μπορεῖ νὰ καυχηθῇ — καὶ μὲ ὅλο της τὸ δίκηο — ὅτι αὐτοανακαλύφτηκε.

—Ἤμουνα μόλις ἕξη χρονῶν — διηγεῖται ἡ ὡραία γόησσα — ὅταν εἶδα τὸ πρῶτο φίλμ. Ἔπαιζε ὁ Σαρλώ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔπῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ κάνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ βγῶ στὸν κινηματογράφο καὶ νὰ διαπρέψω φυσικά. Οἱ δυσκολίες ἦταν πολλές, πάρα πολλές. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὶς ὑπερνικήσω. Πρῶτα, πρῶτα, ἤμουν Νορβηγίς...

—Μὰ λένε ὅτι δὲν εἴσαστε Νορβηγίς, θὰ μποροῦσε νὰ τῆς πῇ κανεὶς στὸ σημεῖο αὐτό.

—Ἀνοησίες, θὰ ἀπαντοῦσε ὅμως ἀμέσως ἡ μισοπατριώτισσα τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, καὶ θὰ ἐπόσθετε: Βέβαια γεννήθηκα στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ μάλιστα, ἂν θέλετε νὰ εἶμαι πιὸ εἰλικρινής, στὴν ἐργατικὴ συνοικία τοῦ Μπροῦκλιν. Οἱ γονεῖς μου ὅμως ἦταν Νορβηγοί, σὲ ἡλικία 11 μηνῶν μὲ ἔφεραν στὴν Νορβηγία καὶ ἐκεῖ ἔζησα, ἐκεῖ μεγάλωσα, ἐκεῖ ἔμαθα νὰ μιλάω καὶ γι' αὐτὸ ἔχω τὸ περίεργο αὐτὸ «ἀξὰν», στὴν ὁμιλία μου ποὺ ὅλοι λένε πὼς εἶνε πολὺ χαριτωμένο.

—Ὅπως κι' ἐσεῖς, θὰ τὴν διακόπταμε στὸ σημεῖο αὐτό.

—Ἀφῆστε τὶς σαχλαμάρες θὰ μᾶς ἔλεγε ἡ Ζίγκριντ στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ θὰ συνέχιζε.

—Λοιπόν. Ἤμουν, καὶ εἶμαι φυσικὰ ἀκόμη Νορβηγίς. Δεύτερον δὲν εἶχα λεπτὰ γιὰ νὰ ταξιδέψω στὸ Χόλλυγουντ.

—Μά, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κυρία μου, κατοικοῦσατε χρόνια ὁλόκληρα στὸ πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου.

Ἡ Ζίγκριντ θὰ ἔξσκαζε στὰ γέλια ἀκούγοντας τὴν παρατήρηση αὐτή.

—Κατοικοῦσα σὲ μιὰ σοφίτα, θὰ μᾶς ἔλεγε, καὶ ἔτρωγα τὸν περισσότερο καιρὸ ψωμὶ μὲ βούτυρο καὶ σαλαμικὰ τρίτης ποιότητος.

—Ναί, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ φθάσατε στὸ Χόλλυγουντ..

—Πόσο γελασμένος εἴσαστε, κύριε, ἂν νομίζετε στ' ἀλήθεια ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν τόσο ἁπλᾶ. Τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἀνεβοκατέβαινα ὑπομονητικὰ τὶς σκάλες τῆς Ἑταιρίας Γκόλντουϊν προσπαθῶντας γὰ δῶ τὸν κ. Σὰμ Γκόλντουϊν. Ἔλος πάντων μιὰ μέρα τὸ κατώρωσα καὶ οἱ ἐλπίδες μου δὲν διεύσθησαν. Ὁ κ. Γκόλντουϊν ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ μένα..

—..Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἄρχισε ἡ δόξα.

—Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄρχισε ἡ σκλαβιά! Μὲ ἔκλεισαν δυὸ ὁλόκληρα χρόνια σὲ ἕνα ὡραῖο «μπούγκαλο» ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε τὸ ὄνειρο πολλῶν κοριτσιῶν, μὰ ποὺ γιὰ μένα ἦταν μιὰ χρυσῆ φυλακή. Ἔπρεπε νὰ μάθω ἀγγλικὰ — γιατὶ καθὼς σᾶς εἶπα ἤμουν Νορβηγίς — ἔπρεπε νὰ μάθω νὰ περπατάω, νὰ στέκουμαι, νὰ κινοῦμαι, νὰ χορεύω σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Ὤ! Πιστέψτε με. Ἂν ἤξερα ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὴν δόξα τῆς ὀθόνης ἦταν γεμᾶτος τόσα ἀγκάθια, δὲν θ' ἀποφάσιζα ποτέ μου νὰ ξεκινήσω ἀπὸ τὴν ὡραία βορεινή μου πατρίδα γιὰ νὰ ἔρθω στὸ Χόλλυγουντ.

Ἕνα νοητευτικώτατο πορτραῖτο τῆς Ζίγκριντ Γκουρί.

Οἱ καλεσμένοι

Ἕνα εὐθυμο διήγημα τοῦ

— Ἀντρὲ Ντὰλ —

ΕΝ τάξει! φώναξε ὁ κ. Πομμιέ, καθὼς κρεμοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ πορτ-μαντώ.

—Τί ἐννοεῖς; ρώτησε ἡ κυρία Κλεμὰνς Πομμιέ. Διωρίσθηκες ἐπὶ τέλους βοηθὸς ὑπογραμματέως τρίτης;

—Ὄχι, καλέ. Κάθε πρᾶγμα στὸν καιρό του! Μιλῶ γιὰ τοὺς Περροτὰρ. Ἐπὶ τέλους, θὰ μᾶς πάρουν αὔριο μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους...

—Καὶ γι' αὐτὸ ἔμπηξες τὶς φωνὲς ἀπὸ τὴ σκάλα; Γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ σοῦ κάνουν ἄνθρωποι ποὺ ἴσως δὲν πλήρωσαν ἀκόμη οὔτε τὴν πρώτη δόσι τοῦ αὐτοκινήτου των;

—Τί; Πῶς; Καλὴ εἶναι τούτη! Μὰ τρεῖς Κυριακές, μικροῦλα μου, δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γκρινιάζῃς μὲ τὴ στριγγλιαρίκη φωνοῦλα σου, ὅτι θὰ μποροῦσαν, τέλος πάντων, οἱ Περροτὰρ νὰ μᾶς πάνε κι' ἐμᾶς μιὰ βόλτα μὲ τὸ ἀμάξι τους. Τὸν βλέπω τὸν Περροτὰρ κάθε μέρα στὸ γραφεῖο. Μὲ κάτι μικροκεράσματα καὶ μὲ μερικὰ ψευτοκοπλιμέντα, κατάφερα τέλος πάντων νὰ πετύχω αὐτὴ τὴν πρόσκλησι. Καὶ τώρα ποὺ σοῦ τὴν ἀναγγέλλω, μὲ ρωτᾶς ἂν πλήρωσαν τὸ αὐτοκίνητό τους!

—Λέγω ὅτι ἡ εὐγενική τους πρόσκλησις εἶναι κάπως καθυστερημένη. Πρὶν ἀπὸ μᾶς, πέρασαν ὅλοι οἱ φίλοι τους. Φυσικά, θὰ πᾶμε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πνιγοῦμε ἀπὸ χαρά, ὅπως κάνεις ἐσύ. Καὶ ποῦ θὰ μᾶς πᾶν;

—Δὲν μοῦπαν τίποτε. Ὅταν σὲ καλοῦν γιὰ φαγητό, δὲν μπορεῖς νὰ ρωτήσης καὶ τί σοῦ ἑτοιμάζουν. Αὔριο πρωΐ, στὶς ἐννιά, θὰ περάσουν νὰ μᾶς πάρουν. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Θὰ κορνάρουν τρεῖς φορὲς καὶ θὰ κατεβοῦμε.

—Καταλαβαίνω! Θὰ κορνάρουν γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἡ γειτονιὰ καὶ νὰ καταπλαγῇ! Τί κρίμα ποὺ οἱ καλοὶ τρόποι δὲν ἀγοράζονται μὲ μηνιαῖες δόσεις, ὅπως καὶ τ' αὐτοκίνητα!

Ὁ κ. Βίκτωρ Πομμιὲ δὲν ἐπέμεινε Κατὰ τὴ δεκαεπταετῆ συζυγική του ζωή, ἔμαθε ὅτι οἱ συζυγικοὶ καυγάδες δὲν καταλήγουν παρὰ στὸν θρίαμβο τῆς συζύγου. Ἤξερε ἐπίσης ὅτι τὸ πρωΐ τῆς ἐπαύριον, ἡ γυναίκα του θὰ ἦταν εὐδιάθετη. Ὁ χαρακτὴρ τῆς κ. Πομμιὲ εἶχε τὸν ρυθμὸ ρολογιοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦσε ἦταν χαμογελαστή, μέχρι τὸ μεσημέρι ἀξιαγάπητη, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὑποφερτή, τὸ βράδυ ἐκνευριστική, μετὰ τὸ φαγητὸ ἀφόρητη καὶ τὰ μεσάνυχτα σ' ἔκανε νὰ σκέπτεσαι, ἂν δὲν θᾶταν προτιμώτερο νὰ τὴ σκοτώσῃς.

—

Τί γλυκομίλητη τὸ πρωΐ τῆς ἐπαύριον, ἡ κυρία Κλεμὰνς Πομμιέ! Τί φιλιὰ ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἔδωκε στὴν κυρία Περροτάρ! Τί κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὸ αὐτοκίνητο!

Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἐξοχή, μὲ σκοπὸ νὰ φᾶνε σὲ κάποιο πανδοχεῖο. Ἀλλὰ σὲ ποιὸ πανδοχεῖο; Ὑπάρχουν σήμερα πανδοχεῖα ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ κανείς, γιατὶ εἶναι ἀληθινὰ πανδοχεῖα, ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν πανδοχεῖα ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ κανείς, γιατὶ εἶναι πανδοχεῖα ἰμιτασιόν. Σταματοῦσε, λοιπόν, ἡ συντροφιά μας μπροστὰ στὰ διάφορα χάνια ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο τῆς, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τὶς τιμὲς τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ τραπεζομάντηλου καὶ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολύωρη περιπλάνησι, ἀπεφάσισαν νὰ κατεβοῦν στὸ «Πανδοχεῖο τῆς Καλοψημένης Πατάτας». Ἀλλ' οἱ πατάτες εἶχαν τελειώσει πρὸ πολλῆς ὥρας. Ἔμενε, ὅμως, ἕνα κουνέλι σαλμὲ καὶ μισὸς ἀστακός. Ὅσο γιὰ κρασί, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπῆρχε ἄφθονο στὶς κάβες.

Ἡ παρέα ἔφαγε μὲ μεγάλη ὄρεξι. Καὶ ὁ πανδοχεὺς ἀνεβοκατέβηκε πολλὲς φορὲς τὶς σκάλες τοῦ ὑπογείου, μὲ τὸ κανάτι στὸ χέρι. Μόλις, ὅμως, τὰ δυὸ ζευγάρια ξεκίνησαν γιὰ τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἄρχισε τὸ μεγάλο δράμα.

Ἑκατὸ μέτρα μετὰ τὸ χάνι, λίγο ἔλειψε νὰ κόψῃ τὸ αὐτοκίνητο ἕνα σκυλί. Ἀμέσως, ἡ κυρία Περροτὰρ ποὺ καθόταν πλάϊ στὸν ἄντρα της, ἄρχισε τὴ μουρμούρα:

—Ἤπιες πολύ, Ὀνώριε! Πρόσεχε! Θὰ μᾶς σκοτώσῃς μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις.

—Πῶς; Ἤπια πολύ, εἶπες; φώναξε ὁ Περροτὰρ μὲ θυμό. Ἤπια ὅσο ἤπιες κι' ἐσύ, γαλοποῦλα μου. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ μάθῃς καὶ πῶς νὰ σωφάρω!

—Θὰ σοῦ μάθω αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ μάθω! Ὁ κύριος ἔγινε μεγάλο πρόσωπο! Δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ τοῦ ποῦμε τίποτε;

—Ἀφοῦ δὲν ξέρεις τί λές, καλλίτερα νὰ μὴ μιλᾶς!

—Νὰ μὴ μιλῶ! Τὸν πῆρες πολὺ ψηλὰ τὸν ἀμανέ, κύριε. Δὲν τὸν χαμηλώνεις λιγάκι; Δὲν πέρασε οὔτε μήνας ἀπὸ τότε ποὺ μουφλούζεψε ὁ θεῖος σου.

—Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μιλᾶς γιὰ τὸν θεῖο μου! Νὰ κυττάζῃς τὴ δική σου τὴν οἰκογένεια! Ὅταν ἡ ἀδελφή σου...

—Μὰ τί πάθατε, καλέ; εἶπαν οἱ Πομμιέ, ἀνήσυχοι.

—Ἐπανέλαβε αὐτὸ ποὺ εἶπες καὶ θὰ σὲ χαστουκίσω! φώναξε ἡ κυρία Περροτὰρ στὸν σύζυγό της, μὴ δίνοντας προσοχὴ στοὺς καλεσμένους της.

—Σωπάστε, εἶπε ὁ κ. Πομμιέ, τρέμοντας. Μὴ τοῦ μιλᾶτε, κυρία Περροτάρ. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ὁδηγήσῃ. Βρισκόμαστε στὸ χεῖλος ἑνὸς βάλτου. Ἀφῆστε τὸν ἥσυχον! Μὴ ὁμιλῆτε εἰς τὸν ὁδηγόν!

—Καλὰ σοῦ λέει ὁ κύριος Πομμιέ, εἶπε κι' ὁ Περροτάρ. Ἄφισέ με ἡσυχον. Ὅταν πᾶμε στὸ σπίτι τὰ ξαναλέμε.

—Μάλιστα! Ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι τὰ ξαναλέτε, ἐπεδοκίμασε ὁ κ. Πομμιέ.

—Καὶ γιατὶ νὰ μὴν τὰ ποῦμε τώρα; στρίγγλισε ἡ κυρία Περροτάρ.

—Θέλεις νὰ τὰ ποῦμε τώρα; εἶπε ὁ ἄνδρας της. Ὡραῖα. Στοιχηματίζεις ἂν μπορῶ νὰ τρέξω μ' ἑκατὸν εἴκοσι καὶ νὰ ρίξω τὸ ἀμάξι σ' ἕνα δέντρο;

—Ἔ! Ἔ! φώναξαν οἱ Πομμιέ.

—Θὰ τὸ κάνω! φώναξε ὁ Περροτάρ. Θέλω νὰ δώσω ἕνα μάθημα σ' αὐτὴ τὴν κοκορόμυαλη. Ὁ ἀριθμητὴς εἶναι στὰ 60... Τώρα βάζω''' 80... 90... 92... 95... Ἀ!... Ἀρχισες νὰ χλωμιάζῃς, μικροῦλα μου; 100... Θὰ πᾶμε γραμμὴ στὸ νεκροταφεῖο!...

—Περροτάρ! ἐθρήνησε ὁ κ. Πομμιέ. Λυπήσου μας! Ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα...

Ἀλλ' ὁ Περροτὰρ ἀδυσώπητος:

—Ἑκατὸν πέντε!... Ἑκατὸν δέκα!... Ἂν δὲν μοῦ ζητήσῃ ἐγκαίρως συγγνώμην, θὰ σπάσω τὰ λαστιχα.

—Συγγνώμην; Χαστούκια σοῦ χρειάζονται, γάϊδαρε!

—Ἀκοῦστε! φώναξε ὁ κ. Πομμιέ. Ἐγὼ καὶ ἡ γυναίκα μου προτιμᾶμε νὰ σᾶς ἀφίσουμε. Σταματῆστε! Θὰ ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι μας μὲ τὸ τραῖνο.

—Ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ Περροτάρ, μὲ ψυχρὸν τόνο φωνῆς.

Καὶ φρενάρισε. Οἱ Πομμιὲ κατέβηκαν βιαστικά, τρέμοντες ἀκόμα ἀπὸ τὴ λατχάρα ποὺ εἶχαν δοκιμάσει. Καὶ πῆραν τὸ δρόμο ἑνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ.

Μόλις, ὅμως, τὸ ζεῦγος Περροτὰρ ἔμεινε μόνο του, ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν καυγᾶ, ἔσκασε στὰ γέλια.

—Εἶδες, ἀγάπη μου; εἶπε ὁ Περροτάρ. Τὸ κόλπο πέτυχε θαυμάσια. Μιὰ ὡραία κωμωδία πέντε λεπτῶν. Διοφορετικά, θὰ τοὺς εἴχαμε τοὺς Πομμιὲ κάθε Κυριακὴ στὴ ράχη μας. Καὶ τώρα, γραμμὴ γιὰ μιὰ μεγάλη βόλτα στὸ δάσος...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΛ

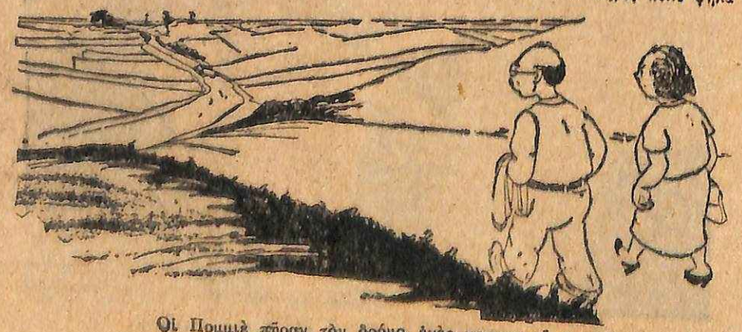

Οἱ Πομμιὲ πῆραν τὸν δρόμο ἑνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ...

Ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Οἱ γερμανίδες δὲν θάφονται σήμερα, ὡς γνωστόν. Ἐπειδή, ὅμως, πολλὲς ἐξ αὐτῶν εἶνε χλωμὲς, ἐφευρέθη τελευταίως ἕνα

Ἡ Βερολινέζα βάφεται... ἠλεκτρικά.

ἠλεκτρικὸ μηχάνημα, τὸ ὁποῖον, μ' ἕνα ἐλαφρὸν «περίπατο» πάνω στὰ μάγουλα, δυναμώνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τῆς κάνει ὅλες νὰ ἔχουν «ροὺζ» φυσικό!

Τὸ ἠλεκτρικὸ αὐτὸ μακιγιὰζ ἔχει κι' ἕνα ἄλλο ἀβαντάζ, ἀπείρως ἀνώτερο ἀπὸ τὶς τεχνητὲς βαφές. Ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ἠλεκτρικὸ μηχάνημα μιὰ φορὰ στὶς 24 ὧρες καὶ τὸ χρῶμα της θὰ διατηρῆσῃ περίφημα καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

ΠΑΡΙΣΙ

Ἂν ἕνας σύζυγος εἶνε τριάντα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, δὲν πρέπει νὰ ἐπιδεινώνῃ τὴ θέσῃ του, μὲ ὑπέρμετρες παθολογικὲς τσιγκουνιές. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶπαν οἱ δικασταὶ τοῦ Παρισιοῦ σ' ἕνα κάποιον κ. Ὀνορέ, ποὺ παραπονέθηκε ὅτι βρῆκε στὸ σπίτι ἑνὸς στενοῦ του φίλου, ἕνα μαντῆλι τῆς γυναίκας του.

Ἀλλ' ἡ γυναίκα του δὲν ἦταν καθόλου ἄπιστη. Ἦταν μονάχα πονηρή. Καὶ τὸ μαντῆλι τὸ ἄφησε ἐπίτηδες στὸ σπίτι τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου, γιὰ νὰ κεντήσῃ τὴν ὑποψία τοῦ τσιγκούνη συζύγου. Ὁ τελευταῖος, μετὰ τὴν τραγικὴ αὐτὴν γι' αὐτὸν ἀνακάλυψη, πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν πῆγε στὸ Μόντε—Κάρλο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνακτοῦσε τὴν ἀγάπη της. Καὶ ὡς ἐδῶ πῆγαν ὅλα καλά. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ γυναίκα του ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸ φίλο, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸ πολύκροτο μαντῆλι, τῆς περιέγραφε καὶ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε κάνει ὁ ἄνδρας της. Τὸ γράμμα, ὅμως, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος ἀμέσως μετεβλήθη ἀπὸ Ὀθέλλος εἰς Σάϋλωκ. Ἤγειρε, λοιπὸν, κατὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου ἀγωγή, ζητώντας νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Μόντε—Κάρλο, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε ἂν δὲν γινόταν τὸ κόλπο τοῦ μαντηλιοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ ἀπερρίφθη καὶ ὁ γέρο-τσιγκούνης ἔχασε καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

ΡΩΜΗ

Ἂν ἡ Στεφανία καὶ ἡ Φρεντερίκα ἦταν σιαμαῖες ἀδελφές, ἡ δυστυχία ποτὲ δὲν θὰ τὶς χτυποῦσε. Ἦταν, ὅμως, «σκέτες» ἀδελφές, ἡλικίας 19 καὶ 20 ἐτῶν, ὄμορφες καὶ μὲ ὁμοιότητα τόσο καταπληκτική, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὶς ξεχωρίσουν οὔτε αὐτοὶ οἱ γονεῖς των.

Ἡ Στεφανία καὶ ἡ Φρεντερίκα.

Συνέβη, λοιπόν, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ν' ἀγαπήσουν, κρυφὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ἴδιον ἄντρα, ἕνα νεαρὸν γιατρό, ποὺ διεσκέδαζε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ περιπέτεια. Ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, οἱ δυὸ ἀδελφὲς συνηντῶντο πότε ἡ μιὰ καὶ πότε ἡ ἄλλη μὲ τὸν γιατρὸ καὶ ἀντήλλασσαν μαζί του λόγια ἀγάπης. Μιὰ μέρα, ὅμως, τὸ μυστικὸ ἀπεκαλύφθη καὶ οἱ δυὸ ἀδελφὲς τὸν ἔπεσαν νὰ δώσῃ τὴν προτίμησή του σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς δυό.

Ὁ γιατρὸς τὰ ἔχασε. Καὶ μὴ ξέροντας σὲ ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφὲς νὰ δώσῃ τὴν προτίμησή του, ἔκρινε καλὸ νὰ τὶς ἀπαρνηθῇ καὶ τὶς δυό.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς αὐτοκτόνησαν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους.

ΛΟΝΔΙΝΟ

Στὸ Λονδῖνο ἱδρύθηκε τελευταίως ἕνας σύλλογος τῶν «Ἀνδρῶν ποὺ δὲν μπόρεσαν οἱ γυναῖκες τους νὰ τοὺς νοιώσουν!»

Στὴ λέσχη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ συγκεντρώνονται κάθε θράδυ ὅλοι οἱ δυστυχεῖς σύζυγοι καὶ διηγοῦνται τὸν πόνο τους. Ἀλλὰ δὲν περιορίζονται μόνον σ' αὐτό. Κάνουν διάφορες συσκέψεις γιὰ τὴ βελτίωση τῆς θέσεώς των. Μεταξὺ ἄλλων ἀπεφάσισαν καὶ τὸ ἑξῆς: Ἐπλήρωσαν μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀνέλαβε ν' ἀρθρογραφῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, μὲ σκοπὸ τὴ διαφώτιση τῶν γυναικῶν ποὺ ἐπιμένουν νὰ μὴ νοιώθουν τοὺς ἄνδρες των. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄρθρα αὐτά, ἐδόθη ἡ ἑξῆς συμβουλή: «Ἀφῆστε τοὺς ἄνδρες σας νὰ σᾶς κερδίζουν στὸ μπρὶτζ ἢ στὸ τάβλι. Δὲν ξέρετε πόσο εὐτυχισμένους θὰ τοὺς κάνετε!»

ΟΚΛΑΧΟΜΑ

Μιὰ κυρία στὴν Πολιτεία τῆς Ὀκλαχόμα, φιλοδοξοῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν προεδρίαν τοῦ Συλλόγου τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ ἀπεχθανομένη τοὺς προεκλογικοὺς λόγους καὶ τὴν ψηφοθηρία διὰ διαλέξεων, κατέφυγε στὸ ἑξῆς πρωτότυπο κόλπο. Ἐδήλωσε στὶς εἴκοσι χιλιάδες τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου δι' ἑνὸς ἀνακοινωθέντος ὅτι κάθε ἀπόγευμα, 4—7, θὰ κλείνεται στὸ σπίτι της καὶ θὰ μελετᾷ μόνη της τὰ διάφορα ζητήματα τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας. Παρεκάλεσε δὲ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου νὰ κάνουν κι' αὐτὰ τὸ ἴδιο, ὥστε νὰ μπορῇ αὐτή, διὰ τῆς τηλεπαθείας, νὰ ἐπικοινωνῇ μαζί τους!

Ἐδήλωσε ὅτι θὰ κλείνεται στὸ σπίτι της.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόλπου αὐτοῦ δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, νὰ πιάσῃ. Ξέρει κανεὶς τί γίνεται στὴν Ἀμερική;

ΤΡΕΛΛΟΙ "Απ' Ερωτα

4ον

Ἕνα συναρπαστικὸ ρεπορτάζ τοῦ κ. Θ. Δράκου

Τεῖχα γνωρίσει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Μοῦ τὸ συνέστησε ἕνας νοσοκόμος στὴν κλινικὴ τοῦ κ. Κ... Ἦταν ὄμορφο, ἥσυχο, συμπαθητικό. Καθόταν ὅμως, διαρκῶς ἀφηρημένο. Κύτταζε τὸν οὐρανὸ καὶ στ' ἀθῶα του χείλη ἀπλώνονταν ἡ γλυκύτης μιᾶς προσευχῆς. Ἡ τρέλλα του; Παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴν κάνῃ ἄγγελό του. Δὲν ἤθελε νὰ φορέσῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς πλούσιες τουαλέττες ποὺ τῆς φέρναν οἱ γονεῖς της. Καὶ διαρκῶς τοὺς ἱκέτευε νὰ τῆς ἀγοράσουν ἕνα ζευγάρι φτερά. Μ' αὐτὰ θὰ πέταγε στὸν Παράδεισο!...

— Καὶ γιατὶ θέλεις νὰ πᾶς ἐκεῖ πέρα; Τὴν ρωτήσαμε.

— Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ ἀρραβωνιαστικός μου!... Ξέρετε τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Ἦταν τόσο καλὸς μαζί μου! Ὅταν ἤθελα νὰ κοιμηθῶ ἔγερνα τὸ κεφάλι μου μ' ἐμπιστοσύνη στὸν ὦμο του κι' ἐκεῖνα μ' εὐχαρίστηση τὰ μάτια. Κι, ἐκεῖνος μοῦ χάϊδευε μὲ τρυφερότητα τὰ μαλλιά, μοῦ φιλοῦσε τὰ βλέφαρα καὶ μοῦ ἔλεγε ἕνα σωρὸ παραμύθια. Κι' ἡ ψυχή μου γαλήνευε... Μιὰ μέρα ὅμως τὸν περίμενα ἀλλὰ δὲν ἦρθε στὸ ραντεβοῦ μας... Ρώτησα τοὺς γνωστούς του, τοὺς φίλους του, τὸ σπίτι του, μὰ κανεὶς δὲν θέλησε νὰ μοῦ τὸ πῇ. Μὰ ἐγὼ τὸ ἔμαθα. Ἦρθε ὁ ἴδιος στ' ὄνειρό μου καὶ μοῦ τὸ εἶπε:—Ἔλα, μὲ παρακάλεσε, ἀγαπημένη μου Μαργαρίτα. Ἔλα, μαζί μου! Θὰ πᾶμε στὸ ἄστρο μας. Τὸ θυμάσαι τὸ ἄστρο μας; Τὸ βλέπαμε πάντα στὸν οὐρανό. Ἦταν τὸ πιὸ λαμπερὸ καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο ἀπ' ὅλα. Ἦταν τὸ ἀστέρι τῆς ἀγάπης μας. Ὅταν θὰ ἔσβυνε αὐτὸ θὰ πέθαινε κι' ἡ ἀγάπη στὴν καρδιά μας... Μὰ ἐγὼ καὶ πάλι δὲν πίστεψα στὰ λόγια του. Γέλασα καὶ τὸν κοροϊδεψα ὅπως πάντα. Κι' ἐκεῖνος ἔσυγε λυπημένος... Μὰ δὲν ξανᾶρθε πιά. Νὰ γιατὶ θέλω νὰ γίνω ἄγγελος. Θέλω νὰ πάω στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τὸν συναντήσω. Μήπως μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ μοῦ φέρετε αὐτὰ τὰ φτερά; Μᾶς παρακάλεσε στὸ τέλος.

Τῆς τὸ ὑποσχεθήκαμε! Ἔπειτα ἔτυν βγήκαμε ἀπὸ τὸ κελλί της, μάθαμε τὴν ἱστορία της.

Ἡ Μαργαρίτα Λ... ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια μιᾶς παληᾶς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας. Ἦταν ὄμορφο, εὔθυμο, ζωηρό, μὲ μιὰ λέξη ἀξιολάτρευτο. Μὰ εἶχε μιὰ ἀδυναμία: τῆς ἄρεσε νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ἄντρες ποὺ εἶχαν τά... τριπλάσια χρόνια τῆς ἡλικίας της. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της βασάνιζε ἕναν νέον ποὺ τὴν ἀγαποῦσε. Τοῦ ἔψηνε κυριολεκτικῶς τὸ ψάρι στὰ χείλη. Τὸν ἔκανε τρελλὸ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Ἂν ὁ ἔρωτας γιὰ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους εἶνε μιὰ παραδεῖσια εὐχαρίστηση, γι' αὐτὸν τὸν νέο ἦταν ἕνα φοβερὸ μαρτύριο τῆς κολάσεως. Νὰ φύγῃ μακριὰ καὶ νὰ ξεχάσῃ; Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ ζήσῃ δίχως καρδιά; Ἔπειτα ἤξερε ὅτι ἡ Μαργαρίτα τὸν συμπαθοῦσε. Τὸν θεωροῦσε τὸν καλλίτερο φίλο της, μὰ δὲν ἐνοοῦσε νὰ τοῦ χαρίσῃ λίγη ἀγάπη. Αὐτὴ τὴν σκόρπιζε στοὺς τέσσερις ἀνέμους: Σ' εὔθυμες παρέες, σ' ἄγνωστες συντροφιὲς καὶ σὲ ὕποπτες φίλες ποὺ ἐρχόντουσαν κοντά της γιὰ νὰ κρύβουν μὲ τὴν ἀξιοπρέπειά της, τὶς παρεκτροπές τους. Τὸ μαρτύριο αὐτὸ κράτησε ἀρκετὸν καιρό. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅμως ἡ Μαργαρίτα ὅταν βρίσκονταν μαζί του ξαναγίνονταν πάλι τὸ τρυφερὸ κι' ἀθῶο κοριτσάκι, μὲ τὰ ὄμορφα φωτεινὰ μάτια καὶ τὸ παιδικὸ χαμόγελο. Ἀνακτοῦσε ὅλη τὴν δροσιά της. Ἔπειτα μιὰ ὕποπτη φίλη της τὴν ἔκανε νὰ λησμονῇ τὶς συμβουλὲς τοῦ νέου καὶ γκρέμιζε ὅ,τι καλὸ εἶχε κατορθώσει αὐτὸς νὰ φτιάξῃ στὴν καρδιά της. Τέλος ὁ νέος βαρέθηκε νὰ κάνῃ τὸν δάσκαλο τῆς ἠθικῆς καὶ νὰ παίζῃ τὸν ρόλο τοῦ γκρινιάρη ἐρωτευμένου. Κι' ἐπειδὴ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν Μαργαρίτα ἀποτώθηκε δίχως ἕνα παράπονο γιὰ τὴν συμπεριφορά της.

—Κύριε, κάνε με ἄγγελό σου...

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄρχισε τὸ δρᾶμα τῆς νέας. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦταν ὁ «φύλαξ ἄγγελός» της τῆς ἐκλόνισε τὸ νευρικὸ σύστημα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ Ψυχιατρεῖο. Ἡ τρέλλα της: Ἤθελε νὰ τὸν βρῇ ὁπωσδήποτε γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ἔπαιζε μαζί του, ὅτι διασκέδαζε μὲ τὸν πόνο του, μὰ ὅτι κατὰ βάθος αὐτὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε μόνη της νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι, παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Κάθε νύχτα κι' ὅλη τὴν ἡμέρα προσεύχονταν κλεισμένη στὸ κελλί της.

— Κύριε, τὸν παρακαλοῦσε, κάνε με ἄγγελό σου! Εἶμαι τόσο καλή!... Ἄφησέ με νὰ ζήσω κοντά του... Θέλω νὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μ' ἀφήσῃ μόνη ἐδῶ κάτω... Νὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅτι τὸν ἀγαπῶ...

Κι' ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή της. Καὶ μιὰ νύχτα ἔστειλε τοὺς ἀγγέλους του νὰ τὴν πάρουν στὰ κατάλευκα φτερά τους καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸν ἀγαπημένο της.

Ἡ Μαργαρίτα πέθανε ἀπὸ μαρασμό. Τὴ βρῆκαν παγωμένη στὸ κρεββάτι της, σὰν ἕνα πουλάκι ποὺ ξεψύχισε μέσα στὴ βαρυχειμωνιά, γιατὶ δὲν εἶχε κανέναν νὰ τὸ περιποιηθῇ μὲ στοργὴ καὶ νὰ τὸ ζεστάνῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ νοσοκόμος κι' οἱ γιατροὶ κλάψαν τὸ χαμό της. Κι' αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ οὔτε καρδιά, οὔτε καὶ γνώση ἀκόμη κι' αὐτοὶ τὴν θυμοῦνται καὶ ρωτοῦν συχνὰ ὁποιον τοὺς ἐπισκεφθῇ:

— Ἤρθαν τὰ φτερὰ τοῦ ἀγγέλου;...

Μὰ κανεὶς δὲν καταδέχεται νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ Μαργαρίτα δὲν χρειάζεται πιὰ φτερά!...

Ἕνας δάσκαλος τρελλὸς

Ὁ τρελλὸς δάσκαλος Καντ... εἶναι ὁ ἄρρωστος μὲ τὶς παραδοξότερες περιπέτειες. Ἡ τύχη του φαίνεται ὅτι τὸ ἔχει. Θὰ ἔλεγε μάλιστα κανεὶς ὅτι τρελλάθηκε ἀπὸ ἔρωτα ὄχι γιὰ μιὰ μαθήτριά του, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔρθῃ στὸ φρενοκομεῖο καὶ νὰ διασκεδάζῃ τοὺς τρελλούς. Τέτοιο πανηγύρι γίνεται μὲ τὴν ἀφεντιά του. Μὰ πρὶν σᾶς διηγηθοῦμε τὶς περιπέτειές του, ἄς σᾶς διηγηθοῦμε τὴν τρέλλα του. Εἶναι κι' αὐτὴ σχετικὴ μὲ τὸ ἐπάγγελμά του: Βάζει ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ μηδενικὰ σ' ἕναν μαυροπίνακα. Ἔπειτα τὰ σβύνει καί... ξαναρχίζει μονολογώντας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος τὸν ἀφήνουν νὰ περιφέρεται. Καὶ φυσικὰ παθαίνει διάφορες... μαχτάρες ἀπὸ τοὺς τρελλούς. Ἰδοὺ δὲ τί τοῦ ἐσκάρωσε ὁ «Μέγας Ναπολέων».

Ὁ «Μέγας Ναπολέων» αὐτὸς εἶχε μιὰ τρομακτικὴ μανία: ὅ,τι ἔπιαστε στὰ χέρια του, τὸ ἔσχιζε καὶ τὸ ἔκανε κομματάκια, κομματάκια. Οἱ γιατροὶ τὸν εἶχαν χαρακτηρίσει φυσικὰ ὡς ἐπικίνδυνο κι' ἐπειδὴ ἔσχιζε σεντόνια, ροῦχα, μαξιλάρια, ὅ,τι εὕρισκε, τέλος τὸν εἶχαν γυμνὸ μέσα σ' ἕνα ζουρλομανδύα, Μ' αὐτὸν κοιμόταν καὶ μ' αὐτὸν βρίσκονταν ὅλη τὴ μέρα.

Στὶς γιορτὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἡ γυναῖκα τοῦ δασκάλου, παραλέποντας ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε τρελλαθῇ γιὰ μιὰν ἄλλην κι' ὄχι ἐξ αἰτίας της, τοῦ ἔφερε ἕνα καινούργιο κοστοῦμι, παπούτσια καὶ καπέλλο. Ὁ δάσκαλος ἐνθουσιασμένος περιφερόταν στοὺς διαδρόμους καὶ καμάρωνε. Συζητοῦσε ἐπίσης μὲ τὸν σύντροφό

του τὸν «Μεγάλο Ναπολέοντα» ὁ ὁποῖος ἔμενε κι' ἐκεῖνος στὸ ἴδιο κελλί. Μὰ ἐντύπωση ὅμως ἐπροξένησε στοὺς νοσοκόμους τὸ ὅτι ὁ «Μέγας Ναπολέων» δὲν ἀγρίευε πιὰ κι' εἶχε παύσει νὰ θέλῃ νὰ σχίσῃ τὰ πάντα. Ἔτσι νόμισαν ὅτι ἡμέρεψε. Τὸν λυπήθηκαν λοιπὸν καὶ τοῦ βγάλαν τὸν ζουρλομανδύα γιὰ νὰ κοιμηθῇ μιὰ νύχτα ἥσυχος σὰν ἀκίνδυνος τρελλός.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία νὰ συμβῇ ἕνα ἐκπληκτικὸ δρᾶμα. Τὸ πρωῒ ὁ «Μέγας Ναπολέων» εἶχε δραπετεύσει ὁλόγυμνος ἀπὸ τὸ κελλί του. Συγχρόνως ὅμως, εἶχαν ἐξαφανισθῇ κι' ὅλα τὰ ροῦχα τοῦ δασκάλου ποὺ εἶχε τρελλαθῇ ἀπὸ ἔρωτα.

Οἱ γιατροὶ κι' οἱ νοσοκόμοι ἀνεστατώθησαν. Ὁ «Μέγας Ναπολέων» ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Ἂν κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους θὰ δημιουργοῦσε ἕνα σωρὸ ἐπεισόδια. Ἔσπευσαν φυσικὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ οἱ πάντες κινητοποιήθηκαν γιὰ τὴν σύλληψή του. Ὅλες οἱ ἔρευνές των ὅμως δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ «Μέγας Ναπολέων» εἶχεν ἐξαφανιστῆ. Ἀλλὰ ποῦ εἶχε πάει ἔτσι ὁλόγυμνος;

Ἀργὰ τὸ μεσημέρι, τέλος διελευκάνθη τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεώς του. Ὁ κηπουρὸς τοῦ νοσοκομείου ἀντελήφθη νὰ κρέμωνται ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ κτιρίου ἕνα σωρὸ κουρέλια. Περίεργος ἔβαλε μιὰ σκάλα κι' ἀνέβηκε νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε. Καὶ τότε κατάπληκτος ἀντίκρυσε τὸν «Μεγάλο Ναπολέοντα» νὰ κάθεται σταυροπόδι καὶ νὰ σχίζῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ καινούργια ροῦχα τοῦ δασκάλου. Τόσο δὲ καλὰ εἶχε κάνει τὴν δουλειά του ὥστε οὔτε τὸ καπέλλο οὔτε τὰ παπούτσια οὔτε τὸ κοστοῦμι ἐγλύτωσαν ἀπὸ αὐτὴν τὴ μανία του. Κατόπιν τούτου τὸν ἔκλεισαν στὸ ἀπομονωτήριο καὶ τοῦ πέρασαν τὸν ζουρλομανδύα. Ὅσο γιὰ τὸν δάσκαλο κι' αὐτὸς πῆγε νὰ τρελλαθῇ ...δυὸ φορὲς ἀπὸ τὸ κακό του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Νέοι ποιηταί

Τ' ἀργοπορημένα

Ὅλα ἦρθαν παράκαιρα
κι' ἀργοπορημένα,
μάταια ζητημένα
τόσα χρόνια πιά.
Ἤρθαν καὶ δὲν ἔχουνε
θέλγητρο κανένα:
λούλουδα φερμένα,
γιὰ νεκρὴ καρδιά...

Τί καλὰ ξεκίνησε,
μὲ προσόντα πλῆθος
κλείνοντας στὸ στῆθος
μιὰ γιγάντια ὁρμή,
δυνατὸς ξεκίνησε
νῖκες νὰ κερδίσῃ
τρόπαια νὰ στολίσῃ
τόμορφο κορμί...

Μὰ ἔφευγαν ὡς ἔρχονταν
ἄχαρα τὰ χρόνια,
λὲς ἄδεια βαγόνια
δίχως μιὰ χαρά,
ἔφευγαν κι' ἀφήνανε
πίσω τους τὴ σκόνη
π' ὅλους ἀσημώνει
μόνο μιὰ φορά...

Ὅλα ἦρθαν παράκαιρα
κι' ἀργοπορημένα
σὰν ξενητεμένα
κι' ἄστοργα παιδιὰ
ποὺ μειναν ἀδιάφορα
στὴ μοιραία τὴν ὥρα
κι' ἔρχονται πιὰ τώρα
ποὺ ναι τόσο ἀργά...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Τὰ 50 ἑκατομμύρια τῆς Κυρίας ΟΥΜΠΕΡ

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ Τερέζα Οὐμπέρ, τὸ γένος Ντωρινιάκ, ἐγέρθητι!

Ὅταν στὰς 9 Αὐγούστου 1903, ἡ τυπικὴ αὐτὴ φράσις ἐπροφέρθηκε μέσα στὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα ἀπὸ τὸν πρόεδρο Μπωννέ, ὅλος ὁ παριστάμενος κόσμος θέλησε νὰ δῇ τὴν κατηγορουμένη. Ἦταν μιὰ γυναῖκα, ἁπλῶς εὐειδής, χωρὶς καμμιὰ ξεχωριστὴ λάμψι, μὲ μάτια ἔξυπνα καὶ ὕφος ὑπεροπτικό. Πλαῖ της, στὸ ἴδιο ἐδώλιο, καθόνταν ὁ σύζυγός της, Φρειδερῖκος Οὐμπὲρ καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοί της Ἐμὶλ καὶ Ρομαὶν Ντωρινιάκ. Στὴν ἕδρα τῆς ὑπερασπίσεως στεκόταν ὁ διάσημος Λαμπορί. Ἕνας Λαμπορί, ὅμως, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὶς σφοδρὲς συγκινήσεις τῆς δίκης Ντρεϋφους.

Γιὰ τὶ ἔγκλημα κατηγοροῦντο οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε ἀμέσως: Τὸ ζεῦγος Οὐμπὲρ καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Ντωρινιάκ, χρησιμοποιοῦντες μιὰ ψεύτικη διαθήκη καὶ παρουσιάζοντες πρὸ τῶν δικαστηρίων πρόσωπα φανταστικά, κατώρθωσαν νὰ ξεγελάσουν τοὺς πιὸ ἱκανοὺς νομικούς, νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πιὸ διακεκριμένων κι' εὐσυνειδήτων δικηγόρων, νὰ ἀφαρπάσουν ἀπὸ τοὺς πιὸ προσεκτικοὺς δικαστὰς σειρὰν ἐπωφελῶν γι' αὐτοὺς δικαστικῶν ἀποφάσεων. Καὶ μὲ τὸν μῦθο τῆς διαθήκης αὐτῆς, ἐπέτυχαν νὰ ἐνθυλακώσουν εἰς βάρος τῶν πιὸ σφιχτοχέρηδων τραπεζιτῶν, πενῆντα ὁλόκληρα ἑκατομμύρια φράγκων! Σωστὸ μυθιστόρημα, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ ἀφηγηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἡ Τερέζα Οὐμπέρ.

Ὁ πατέρας τῆς Τερέζας αὐτολεγόμενος κόμης ντ' Ὡρινιάκ, διηύθυνε στὸ Μπωζέλλ, κοντὰ στὴν Τουλούζη, ἕνα γραφεῖο συνοικεσίων. Καὶ συχνὰ ἔλεγε στοὺς φίλους, ὅτι κάποιος θεῖος του, ποὺ ἔλειπε χρόνια στὴν Ἀμερική, θὰ τοῦ ἄφηνε μετὰ θάνατον μιὰν ἀπέραντη περιουσία. «Τὰ χαρτιὰ εἶνε ὅλα ἐκεῖ μέσα», προσέθετε, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι ἕνα βαρὺ ἔπιπλο.

Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη.. Καὶ οἱ ἀναρίθμητοι πιστωταὶ περίμεναν καρτερικὰ τὸν θάνατο τοῦ θείου τῆς Ἀμερικῆς.

Μιὰ μέρα, ὁ δῆθεν κόμης ντ' Ὡρινιὰκ πέθανε. Καὶ τὸ μόνο ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ αὐτὸν ἡ κόρη του Τερέζα, ἦταν ἡ μεγάλη φαντασία. Πῶς ἐχρησιμοποίησε τώρα τὴν πολύτιμη αὐτὴ κληρονομία ἡ ἔξυπνη κοπέλλα, θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως κατωτέρω.

Στὰ 1878, ἡ Τερέζα συναντοῦσε στὸ Μπωζὲλλ ἕνα νέον εἴκοσι ἐνὸς ἐτῶν, τὸν Φρειδερῖκον Οὐμπέρ, φοιτητὴν τῆς νομικῆς. Ὁ νέος αὐτὸς προήρχετο ἀπὸ πρώτης τάξεως οἰκογένεια. Ὁ πατέρας του Γουσταῦος Οὐμπὲρ ἦταν καθηγητὴς τοῦ Δικαίου, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ἰσόβιος γερουσιαστὴς καὶ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου. Πῶς κατώρθωσε τώρα ἡ ἀπένταρη Τερέζα, ποὺ δὲν ἦταν κι' ἐξαιρετικὰ ὄμορφη, νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιον λαμπρὸν γάμο; Μὲ τὸ ψέμμα. Μόλις γνώρισε τὸν Φρειδερῖκο, τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἕνα μεγάλο μυστικό. Μιὰ γρηὰ δεσποινίς, φίλη τοῦ μακαρίτη πατέρα της, θὰ τῆς ἄφηνε μετὰ τὸν θάνατό της, ποὺ ἐθεωρεῖτο πολὺ σύντομος, ἕνα μεγάλο ἱστορικὸ πύργο στὸ Μαρκώτ. Τὸ δόλωμα ἔπιασε κι' ὁ ἄβγαλτος νέος, θαμπωμένος, παντρεύθηκε τὴν Τερέζα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς φωνὲς τοῦ πατέρα του.

Τὸ νεαρὸ συζυγικὸ ζεῦγος ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι, σ' ἕνα μέτριο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μόνζ. Κι' ἀμέσως ἄρχισαν νὰ διαδίδωνται τοῦ κόσμου τὰ πράγματα γιὰ τὸ ἄσημο αὐτὸ ζευγάρι. Ἡ Τερέζα, ἔλεγαν, ἐκληρονόμησε ἀπὸ ἕνα μακρυνό της θεῖο πολλὰ ἑκατομμύρια. Ποιός, ὅμως, ἦταν αὐτὸς ὁ θεῖος; Ἄλλοι

ἔλεγαν ὅτι πέθανε στῆ Λισσαβῶνα, ἄλλοι στὴν Καλκούττα κ' ἄλλοι στὴν Ἀμερική. Γρήγορα, ὅμως, οἱ φῆμες ἔγιναν πιὸ συγκεκριμμένες. Ἡ κληρονομία βρισκότανε στὴ Γαλλία, ὁ διαθέτης εἶχε ἕνα ὄνομα ἀγγλοσαξωνικὸ καὶ ἡ ὑπόθεσις βρισκότανε στὰ χέρια μεγάλων νομομαθῶν, ποὺ ἀνέλαβαν νὰ κάνουν ὑπεύθυνες γνωμοδοτήσεις. Πρὸς τὸ παρόν, ὅμως, ἡ Τερέζα δὲν εἶχε τίποτε στὰ χέρια της. Ἡ ἐγκατάστασίς της στὴν κληρονομία θὰ ἐβράδυνε κάπως, λόγῳ τῶν νομικῶν διατυπώσεων. Ἀλλὰ ποιὸς δὲν θᾶταν πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήσῃ μιὰν ἑκατομμυριοῦχο, μ' ἕνα μικρὸ δάνειο ; Κι' ἀμέσως ἄρχισαν οἱ «τράκες» εἰς βάρος διαφόρων τραπεζιτῶν καὶ τοκογλύφων, τράκες ποὺ ἔγιναν ἀκόμα πιὸ τολμηρὲς, ὅταν ὁ πατέρας τοῦ Οὐμπὲρ ἔγινε ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης (1882).

Φυσικά, ὅλοι οἱ δανεισταὶ εἶχαν τὴν ἰδέα ὅτι τὰ λεφτά τους θὰ τὰ ξανάπαιρναν καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Ἡ ἱστορία τῆς κληρονομίας... Ἀλλ' ἂς ἀκούσουμε, τέλος πάντων, αὐτὴν τὴν ἱστορία ποὺ εἶχε τέτοια μαγικὴ δύναμη, ὥστε ν' ἀνοίγῃ τὰ βαρειὰ χρηματοκιβώτια.

Στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1877 — σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ ζεύγους Οὐμπὲρ πάντοτε — πέθανε στὴ Νίκαια ὁ Ἄγγλος Χένρυ Ρόμπερτ Κράουφορντ, ἀφήνοντας μὲ μιὰν ἰδιόγραφη διαθήκη, ὁλόκληρη τὴν περιουσία του στὴν Τερέζα Ντωρινιάκ. Τὴν ἴδια, ὅμως, μέρα ποὺ εἶχε γράψει αὐτὴ τὴ διαθήκη, συνέταξε καὶ μιὰ δεύτερη, ἐντελῶς διαφορετική. Μὲ τὴν δεύτερη αὐτὴ διαθήκη του, ὁ ἐκκεντρικὸς Ἄγγλος ἄφηνε τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του στὴ Μαρία Ντωρινιάκ, ἀδελφὴ τῆς Τερέζας, τὰ δύο δὲ ἄλλα τρίτα στοὺς ἀνεψιούς του Ἐρρῖκο καὶ Ροβέρτο Κράουφορντ, τοὺς ὁποίους ὑπεχρέωνε νὰ ἐξασφαλίσουν ὑπὲρ τῆς Τερέζας ἕνα ἐτήσιον εἰσόδημα ἀπὸ 360 χιλιάδες φράγκα.

Μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς διαθῆκες ποὺ συνετάχθησαν τὴν ἴδια μέρα, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ποιὰ ἡ δεύτερη, ἡ Τερέζα Ντωρινιὰκ γινόταν ἐχθρὰ μὲ τὴν ἀδελφή της. Κι' ἀμέσως ἄρχισε μιὰ πολύκροτη δίκη — γιὰ δυὸ ψεύτικες διαθῆκες, φυσικά, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἴχνος πεντάρας !

Γρήγορα, ὅμως, οἱ διάδικοι κατέληξαν σὲ πρόχειρο συμβιβασμό. Σύμφωνα μὲ τὸν συμβιβασμὸν αὐτόν, συνεφωνήθη ὅπως μέχρι τοῦ ὁριστικοῦ διακανονισμοῦ τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἡ φύλαξις καὶ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἀνατεθῇ στο ζεῦγος Οὐμπέρ. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ θὰ ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν ἐξαργύρωση τῶν τοκομεριδίων τῶν διαφόρων χρεωγράφων, κρατώντας λεπτομερὲς βιβλίον τῶν διαχειριστικῶν των πράξεων. Τὰ χρεώγραφα κλειδώθηκαν ὅλα σὲ μιὰ χαλύβδινη κάσσα, μὲ ρητὴ ὑπόσχεση ὅλων νὰ μὴ τὰ θίξουν καθόλου, πρὸ τοῦ τέλους τῆς δίκης.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο, μ' ἕνα δεύτερο συνυποσχετικό, ἡ Τερέζα διατηροῦσε ὅλη τὴν κληρονομία καὶ ἀπεζημίωνε τοὺς Κράουφορντ, τοὺς δυὸ ἀνεψιοὺς τοῦ διαθέτου, μὲ τὸ ποσὸν τῶν ἓξ ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ Μαρία δὲν ἔπαιρνε τίποτε, ἀλλ' ἔμενε στὰ χέρια τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ὁποία θὰ φρόντιζε γι' αὐτὴν ὅπως ἔπρεπε.

Ἀλλ' οἱ Κράουφορντ ἔθεσαν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἐν λόγῳ συνυποσχετικοῦ. Ὑπεστήριζαν ὅτι ἡ ἐκτέλεσίς του ὑπέκειτο εἰς ἕνα ὅρον ἄγραφον. Πρὶν δυνηθοῦν οἱ Οὐμπὲρ νὰ ὑπεισέλθουν στὴν κληρονομία, ἡ Μαρία Ντωρινιὰκ ἔπρεπε νὰ παντρευθῇ τὸν γυιὸ τοῦ Ροβέρτου Κράουφορντ.

Ἀλλ' ἡ Μαρία ἤθελε νὰ κάνῃ γάμο τῆς προτιμήσεώς της. Ὁ μνηστὴρ ποὺ τῆς προσέφεραν δὲν τῆς ἄρεσε. Καὶ στάθηκε ἀμετάπειστη. Μὲ τὴν ἄρνησή της αὐτή, κατεστρέφετο φυσικὰ ἡ Μαρία καὶ κατέστρεφε καὶ τὴν ἀδελφή της. Ἀλλὰ μπροστὰ στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς... Καινούργια δίκη τώρα μεταξὺ Τερέζας καὶ ἀδελφῶν Κράουφορντ. Καὶ καινούργια ἔξοδα, ποὺ τὴν ἀνάγκασαν νὰ προσφύγῃ καὶ πάλι σὲ νέα δάνεια καὶ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐξώφληση τῶν παλαιῶν...

Τί βάσανο καὶ τί ψυχικὸ μαρτύριο γιὰ μιὰ γυναῖκα! Ἡ δίκη ἄρχισε στὰ 1885. Καὶ στὰ 1902 ποὺ ἐξερράγη τὸ σκάνδαλο, δὲν εἶχε λήξει ἀκόμα. Τί σοῦ κάνει τέλος πάντων αὐτὴ ἡ Πολιτικὴ Δικονομία...

Στὴ δίκη αὐτή, τὰ δικαστήρια δὲν ἐκαλοῦντο ν' ἀποφανθοῦν γιὰ τὸ κῦρος τῶν διαθηκῶν. Οὔτε ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμήσουν τὸ ποσὸν τῆς κληρονομίας. Ἕνα μόνον ζήτημα ἐπρόκειτο νὰ λύσουν : Ὁ ἄγραφος ὅρος τῆς συμφωνίας μεταξὺ Τερέζας καὶ ἀδελφῶν Κράουφορντ γιὰ τὸν γάμο τῆς Μαρίας ἦταν τόσο ἰσχυρός, ὥστε μὲ τὴν ματαίωση τῶν γάμων ν' ἀκυρωθῇ ὁλόκληρη ἡ συμφωνία ; Καὶ ἡ δίκη ἐσυνεχίζετο μὲ ἀνακοπές, μὲ προδικαστικὲς ἀποφάσεις, μὲ ἐφέσεις, μὲ διεξαγωγὴν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, μὲ ὅλα δηλαδὴ τὰ ἐμπόδια ποὺ ξέρουν νὰ παρεμβάλλουν, ὅσοι ποθοῦν τὴν διαιώνιση μιᾶς διαφορᾶς.

—

Ἔξαφνα, στὰ 1895, μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή, σ' ἕνα λαθρόβιο φύλλο τοῦ Παρισιοῦ, καταγγέλλει τὴν ἀπάτη : Οἱ ἀδελφοὶ Κράουφορντ δὲν ὑπῆρξαν ποτέ! Εἶνε ἀνύπαρκτα πρόσωπα ! Τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Τερέζας εἶνε ἄδειο!

—Ποιός, ὅμως, διαβάζει τὰ λαθρόβια φύλλα, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι γράφονται κι' ἐμπνέονται ἀπὸ ἐκβιαστάς ; Κανείς. Καὶ ἡ δίκη ἐσυνεχίζετο. Τρία χρόνια, ὅμως, ἀργότερα, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους δανειστὰς τοῦ ζεύγους Οὐμπὲρ, ἐξαντλήσας τὴν ὑπομονή του, ὑπέβαλε τὴν πρώτη ἀγωγὴ ἐναντίον των. Πληρεξούσιος δικηγόρος του, ὁ Βαλντὲκ—Ρουσώ!

Τὸ ποσὸν τῆς ἀγωγῆς ἀνήρχετο σὲ πέντε ἑκατομμύρια. Ἡ Τερέζα τὰ κατέβαλε ἀμέσως. Οἱ ἐχθροί της ἀπεστομώθησαν καὶ πάλι, κανένας δὲ δὲν ἐξέφραζε τώρα τὴν ἀπορία του, γιὰ τὴν διαρκῆ ἀπουσία τῶν ἀδελφῶν Κράουφορντ ἀπὸ τὸ Παρίσι...

—

Στὰ 1899, ὁ Βαλντὲκ—Ρουσὼ γινόταν πρωθυπουργός. Εἶχε ἀσφαλῶς ὀσφρανθῆ τὴ μεγάλη ἀπάτη. Ἀλλὰ πῶς νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψη ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἐβάβαιναν μόνον ἁπλὲς ὑποψίες ; Κι' ἔπειτα, πῶς ν' ἀμφιβάλλῃ ; Ἡ περιουσία ἦταν κλεισμένη σ' ἕνα χρηματοκιβώτιο καὶ πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν εἶχαν ἰδῆ! Ἔπειτα, δικηγόρος τῆς Τερέζας Οὐμπὲρ ἦταν ὁ Ντοριὲ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμμένους νομομαθεῖς τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦταν συνώνυμο μὲ τὴν τιμιότητα. Ἂν δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ δίκαιο τῶν πελατῶν του θὰ ἀνελάμβανε μιὰ τέτοια δίκη ;

Κι' ὁ Βαλντὲκ—Ρουσὼ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ μόνον μὲ τὶς ὑποψίες καὶ τὶς ἀμφιβολίες του. Πῶς μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι δικασταί, δικηγόροι, τραπεζῖτες, καὶ τόσοι ἄλλοι ἀνοιχτομάτηδες εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ ὁμαδικὴ ὕπνωση ;

Στὰ 1902, ἕνας ἄσημος δανειστὴς ποὺ εἶχε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Τερέζα τὸ τιποτένιο ποσὸν τῶν 50.000 φράγκων, σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ τὴν καταμέτρηση τῆς περιουσίας, ποὺ ἦταν κλεισμένη στὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Τερέζας. Ἀνύποπτος ὁ δικηγόρος Ντοριὲ δέχτηκε. Καὶ τὸ σκάνδαλο ξέσπασε. Τὸ χρηματοκιβώτιο βρέθηκε ἄδειο ! Οἱ Οὐμπὲρ καὶ οἱ Ντωρινιὰκ ἐξηφανίσθησαν. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ Κράουφορντ δὲν ὑπῆρξαν ποτέ !

Ἡ δίκη ἔγινε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1903 καὶ διήρκεσε δέκα πέντε μέρες. Ἡ Τερέζα καὶ ὁ ἄνδρας της κατεδικάσθησαν εἰς φυλάκισιν πέντε ἐτῶν. Οἱ Ντωρινιὰκ γλύτωσαν μὲ δυὸ χρόνια μονάχα. Σύνολον ζημίας τῶν εὐπίστων δανειστῶν πενῆντα ἑκατομμύρια φράγκων!

«Ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη τοῦ αἰῶνος!» εἶχε πῆ ὁ Βαλντὲκ—Ρουσώ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχε ἀκουσθῆ ἀκόμα οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰβὸρ Κρόϋγκερ οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Σταβίσκυ...

ΑΛΜΠΕΡ ΓΚΩΤΡΑ

ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

—Καὶ τὸ φοβερώτερο εἶναι ποὺ μοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὅταν βάρθῃ στὸ ραντεβοῦ, πρέπει νὰ κρατῶ στὸ χέρι μιὰ κλειστὴ ὀμπρέλα!...

Ἀγγλικὰ διηγήματα

Ο ΝΤΡΟΠΑΛΟΣ

Τοῦ Μ Μπούνσεν

ΚΑΘΕ φορὰ ποὺ ὁ Ζὰκ Ραϋνὰν περνοῦσε τὴν καγκελλόπορτα τοῦ περιβολιοῦ τοῦ πάτερ Μπαρὸ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειά του, αἰσθανότανε μιὰ μικρὴ συγκίνηση καὶ κάποιο αἴσθημα ντροπῆς νὰ τὸν κυριεύῃ.

Τὴν ἀφορμὴ τῆς συγκινησεως θὰ τὴν μάθουμε πάρα κάτω. Ὅσο γιὰ τὴν ντροπή, αὐτὴ ὠφείλετο στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐπισκέψεις αὐτὲς τοῦ Ζὰκ εἶχαν γίνει τὸν τελευταῖο καιρὸ πολὺ τακτικὲς κι' ἐφοβότανε μήπως γινότανε φόρτωμα στὴν φιλική του οἰκογένεια.

Ἀλλὰ, πάλι, δὲν ἐρχόταν σχεδὸν ποτὲ μὲ ἄδειανὰ τὰ χέρια. Πότε λουλούδια (πάντοτε διαφορετικὰ καὶ μὲ πολὺ γοῦστο διαλεγμένα), πότε σοκολατάκια, πότε πάστες, πότε κανένα εὐχάριστο βιβλιαράκι καὶ ὄχι σπάνια κανένα ἀπὸ τὰ μικροπραγματάκια ἐκεῖνα ποὺ σταματᾶνε συχνὰ τὶς γυναικεῖες ματιὲς μπροστὰ στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων.

Ὅσον ἀφορᾶ στὴν συγκίνηση αὐτὴ πάλι, ὠφείλετο στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ παπᾶς εἶχε δυὸ κόρες, τὴν Ρόζα καὶ τὴν Ἐλένη.

Τὰ δυὸ αὐτὰ κορίτσια ἦταν ἕνας δυνατὸς μαγνήτης καὶ τραβοῦσαν κοντὰ ὄχι μόνον τὸν Ζὰκ ἀλλὰ ἕνα ὁλόκληρο στράτευμα ἀπὸ νεαροὺς ποὺ τὶς τριγύριζε διαρκῶς καὶ περισσότερο ἀπ' τὶς δυὸ τὴν Ἐλένη.

Ἦταν ἡ μικρότερη καὶ ἡ πιὸ χαριτωμένη.

Ὁ Ζὰκ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τῆς Ἐλένης. Ἦταν ἀσφαλῶς ὁ πιὸ εὐγενικὸς, ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ μορφωμένος, ἴσως δὲ καὶ ὁ πιὸ ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς.

Ἀλλὰ ἦταν ντροπαλός. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ ἐλπίδες του δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλες ἐκτὸς πιὰ ἂν ἀποφάσιζε νὰ ἀλλάξῃ, νὰ φανῇ σωστὸς ἄνδρας καὶ νὰ δώσῃ μιὰ γιὰ πάντα τέλος στὴν ἐνοχλητικὴ αὐτὴ ἱστορία ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ δίνῃ στὰ νεῦρα.

Ἕνα μεσημέρι ἀφοῦ κάθησε καὶ λογάριασε καλὰ ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, προμηθεύτηκε ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖο ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτὰ λουλούδια καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ.

Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του. Θὰ ζητοῦσε σὲ γάμο τὴν Ἐλένη. Ἐν τούτοις μέσα του παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἔλθουν ὅλα ἀνάποδα ἔστω νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ διάλεξε τὴν πιὸ ἀκατάλληλη ὥρα, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Ἤξερε ὅτι τὴν ὥρα αὐτὴ τὰ δυὸ κορίτσια ἔλειπαν στὸ μάθημα τῆς μουσικῆς.

Ἄνοιξε μὲ καρδιοχτύπι τὴν καγκελλόπορτα, προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Ξαφνικὰ ὅμως μετενόησε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ σαν κλέφτης, ὅταν ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ πάτερ Μπαρὸ νὰ τὸν καλωσορίζῃ.

Ὁ παπᾶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ παπαδιά, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀνοητοι ἄνθρωποι. Ἤξεραν καλὰ ἀπὸ κόσμο καὶ εἶχαν ἐκτιμήσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν συμπεριφορὰ καὶ τὰ ἄλλα προσόντα τοῦ Ζάκ, γι' αὐτὸ ὁ πάτερ Μπαρό, ποὺ κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψη τοῦ Ζὰκ δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ὅσο πιὸ πολὺ θάρρος μποροῦσε στὸν ντροπαλὸ νέο.

—Σὲ τί νὰ ὀφείλουμε αὐτή σας τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψη, κύριε Ζάκ ;

Ὁ Ζὰκ τὰ ἔχασε. Εἶχε φαντασθῆ ὅτι θὰ εὕρισκε τὴν τελευταία στιγμὴ μιὰν ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀναβάλῃ τὸ διάβημά του γιὰ ἄλλη μέρα, ἀλλὰ τὰ πράγματα φαινόντουσταν τώρα πολὺ δύσκολα.

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, πάτερ. τοῦ εἶπε.

—Γιὰ ποιὸ ζήτημα, τὸν ρώτησε ὁ πάτερ Μπαρὸ ποὺ ἐννοοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ ἀμέσως τὴν κατάσταση.

—Φοβᾶμαι ὅτι ἦρθα σὲ πολὺ ἀκατάλληλη ὥρα, ὅτι σᾶς ἐνοχλῶ, εἶπε ὁ Ζάκ, κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

—Κάθε ἄλλο τοῦ ἀπάντησε ὁ παπᾶς. Εἶνε ἴσια - ἴσια ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμή. Ἡ Ἐλένη εἶνε ἔξω καὶ ἡ παπαδιὰ μὲ τὴν Ρόζα εἶνε ἀπασχολημένες μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Μιλώντας εἶχαν ἀνέβει στὴν τραπεζαρία.

—Λοιπὸν σᾶς ἀκούω, εἶπε πάλι ὁ πάτερ Μπαρὸ μόλις καθήσανε.

—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ.. Ἀλλὰ ξέρετε.. θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς τὸ πῶ κι' ἄλλη ὥρα..

—Γιατί ; Μιὰ ποὺ ἤλθατε, πρέπει νὰ μοῦ μιλήσετε..

—Τέλος πάντων.. ξέρετε.. Γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω ;

—Βεβαίως, δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ μοῦ κρύψετε τίποτε

—Λοιπόν, ἀφοῦ εἴσαστε σύμφωνος ἐλπίζω ὅτι καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.. φαντάζομαι τουλάχιστον..

—Ἄκουσε παιδί μου, τὸν διέκοψε ὁ παπᾶς σὲ ὕφος πατρικό. Κάποτε, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια — θὰ ἤμουνα πάνω - κάτω στὴν ἡλικία τὴν δική σου — βρέθηκα κι' ἐγὼ στὴν ἴδια θέση ποὺ βρίσκεσαι τώρα κι' ἐσύ. Γιατὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ στεναχωριέσαι ἄδικα; Ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς τὴν κόρη μου σὲ γάμο, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ μητέρα της κι' ἐγὼ σὲ ἔχουμε ξεχωρίσει ἀπὸ καιρὸ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους νεαροὺς ποὺ συχνάζουν ἐδῶ. Ἂν καὶ ἡ ἴδια σὲ θέλῃ νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου ἀπὸ ἐτούτη τὴν στιγμή.

Ἕνα μεγάλο βάρος εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Ζάκ. Ἦταν ἕτοιμος νὰ πῇ κι' αὐτὸς δυὸ λόγια ἀλλὰ ὁ πάτερ Μπαρὸ δὲν τὸν ἄφησε νὰ βγάλῃ τσιμουδιά. Σηκώθηκε ἀποφασιστικά, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας κι' ἐκάλεσε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν μεγάλη του κόρη.

—Μαρία, Ρόζα, ἐλᾶτε ἐπάνω. Ὁ κύριος Ζὰκ εἶν' ἐδῶ.

Σὲ λιγάκι ἔφθασαν ἡ παπαδιὰ καὶ ἡ Ρόζα.

—Ρόζα, παιδί μου, ἄρχισε νὰ λέῃ τότε ὁ παπᾶς. Πάντοτε λέγαμε τὸν κύριο Ζὰκ «ντροπαλὸ» καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ φαντάζουμαι ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ πάρῃ ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ σοῦ ἐκφράσῃ καὶ προσωπικῶς τὰ αἰσθήματά του. Ὁπωσδήποτε ἀκολούθησε τὴν πιὸ ἀξιοπρεπῆ ὁδὸ καὶ σ' ἐζήτησε πρὸ ὀλίγου σὲ γάμο.

Ἡ παπαδιὰ ἄνοιξε ἀμέσως τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔσφιξε μέσα σ' αὐτὴν τὸν καινούργιο της γυιό.

—Μὰ νομίζω,,, ἔκανε νὰ πῇ ἡ Ρόζα.

—Ἔλα, ἔλα, ἄστ' αὐτά. Θαρρεῖς πὼς δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει πὼς τὸν ἀγαπᾶς ; Ἀνόητη ! Ἔλα, φιληθῆτε τώρα καὶ σᾶς τὸ λέω νὰ τὸ ξέρετε : Θὰ γίνετε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι τοῦ κόσμου.

Ὁ Ζὰκ δὲν εἶχε προφθάσει νὰ φέρῃ ἀντίρρηση, ἀλλὰ δὲν μετάνοιωσε ποτέ του γι' αὐτό.

Ἔγιναν πραγματικὰ ἕνα πολὺ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

—"Ἔλα, φιληθῆτε τώρα! .. ἔκανε ὁ πάτερ Μπαρό.

ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΝΣΕΝ

Εἶσθε ἕνας ἀληθινὸς φίλος;

Θὰ σᾶς βοηθήσωμε νὰ τὸ μάθετε

Ὅσοι, λοιπόν, ἔχετε βρῆ τὸν ἀριθμὸ 24, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀναθεωρήσετε καὶ νὰ ἀναπλάσετε κάπως τὸν ἐσωτερικό σας κόσμο, προσαρμόζοντάς τον περισσότερο πρὸς τὰς κατευθύνσεις ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήση ἕνας ἀληθινὸς ἄνθρωπος, καὶ κυριωτέρα τῶν ὁποίων εἶναι αὐτὴ ποὺ δίνει μιὰ ἀληθινὴ καὶ εἰλικρινὴς φιλία. Καὶ πάλι, λοιπόν: μελετῆστε καλὰ τὸν παρακάτω πίνακα καὶ ἀφοῦ βρῆτε τὸν ἑαυτό σας, προσπαθῆστε νὰ τὸν μεταβάλλετε, ἂν δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ εἶναι.

Ἡ φιλία εἶναι ἕνα αἴσθημα λεπτὸ ποὺ χρειάζεται τόση προσοχὴ καὶ φροντίδα, ὅση τουλάχιστον καὶ ὁ ἔρως. Πόσοι, ὅμως, μποροῦν νὰ ποῦν ὅτι εἶναι ἀληθινοὶ φίλοι; Πόσοι μποροῦν νὰ δείξουν τόση λεπτότητα καὶ ἀφοσίωση, ὥστε νὰ ἐμπνεύσουν στοὺς φίλους των τὴν πεποίθηση ὅτι μποροῦν, ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, νὰ βασίζωνται στὴν ὑλικὴ καὶ ἠθική τους βοήθεια; Σκεφθήκατε ποτὲ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτό σας;

Οὐδέποτε, ἴσως, τὸ περίφημον «γνῶθι σαυτόν» τῶν ἀρχαίων βρῆκε τὴν θέση του, ὡς φιλοσοφικὴ ἀρχή, τόσο ὅσο τὴν ἔχει ἤδη στὴ φιλία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ τὴν δικαίωσή του. Γιατὶ μόνον ἐκεῖνος ποὺ ξέρει ἂν μπορῆ νὰ εἶναι φίλος καὶ πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι, ξέρει καλὰ καὶ τὸν ἑαυτό του. Μπορεῖτε νὰ καυχηθῆτε ὅτι ξέρετε τὸν ἑαυτό σας, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς; Ἂν ὄχι, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸ μάθετε.

Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμε, σᾶς προτείνομε τὸ ἑξῆς «παιχνιδάκι»:

Διαβάστε προσεκτικὰ τὸ ἐρωτηματολόγιο ποὺ δημοσιεύουμε παραπλεύρως καὶ σημειώστε στὴν στήλη ποὺ μένει κενὴ πρὸς τὰ δεξιά, ἕνα 2 ἂν μπορῆτε νὰ ἀπαντήσετε «ναί» ἀδιστάκτως ἕνα 1 ἂν δὲν εἶσθε πολὺ βέβαιος περὶ τοῦ τί θὰ κάμνατε στὴν ἀναφερομένη περίπτωση. καὶ 0 ἂν μπορῆτε νὰ πῆτε ἀμέσως κι' εἰλικρινῶς «ναί». Κατόπι, ἀθροίστε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ γράψατε. Ἂν τὸ ἄθροισμα εἶναι μεγαλείτερο τοῦ 28, μπορεῖτε νὰ εἶσθε πολὺ ὑπερήφανοι γιὰ τὸν ἑαυτό σας: εἶσθε ἕνας ἀληθινὸς φίλος. Ἂν ὅμως εἶναι κατώτερο τοῦ 24 εἶσθε ἀσφαλῶς, λίγο ἐγωϊστὴς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπορῆτε ἂν δὲν ἐπιδιώκουν τὴν φιλία σας, καὶ ἂν στερῆσθε τοῦ φίλου ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς παρηγορήση καὶ θὰ σᾶς τονώση στὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ βίου σας.

Ὅταν εἶσθε κυπημένος καὶ περίφροντις μπορεῖτε ν' ἀκούσετε μὲ πολλὴ προσοχὴ τὶς σκοτοῦρες τῶν φίλων σας;	.....
Πιστεύετε καὶ ἐφαρμόζετε τὴν παροιμία: «τὰ μικρὰ δῶρα συντηροῦν τὴν φιλία»;	.....
Δέχεσθε, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών σας, νὰ δανείσετε λεπτὰ στοὺς φίλους σας, ἔστω κι' ἂν δὲν περιμένετε ποτὲ νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψουν;	.....
Θὰ θυσιάζατε μιὰ διασκέδασή σας, ἢ μιὰ βραδυὰ τὴν ὁποία περιμένατε ἀπὸ καιρό, γιὰ νὰ κάνετε συντροφιὰ ἑνὸς ἀρρώστου φίλου;	.....
Θὰ διακινδυνεύατε τὴν ὑγεία σας χάριν τῶν φίλων σας;	.....
Συγχωρεῖτε τὰ ἐλαττώματα τῶν φίλων σας, καὶ ἂν ἀκόμη σᾶς εἶναι πολὺ ἐνοχλητικά;	.....
Θὰ συγχωρούσατε τὸν φίλο σας γιὰ τὸν κακὸ κάπως λόγο, ποὺ εἶπε γιὰ σᾶς, ἐν ἀπουσίᾳ σας;	.....
Ἂν τύχῃ καὶ εἶσθε ἀπησχολημένος μὲ ἐπείγουσες ὑποθέσεις, θὰ σπεύδατε στὴν ἀγωνιώδη πρόσκλησιν πονεμένου φίλου σας;	.....
Θὰ προσπαθήσετε ποτὲ νὰ προσφέρετε στοὺς φίλους σας κάτι ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ ἂν ἀκόμη θὰ σᾶς κουράση ἡ ἀναζήτησίς του;	.....
Θυμᾶσθε πότε γεννήθηκαν οἱ φίλοι σας;	.....
Θὰ κάμνατε ἕνα κουραστικὸ ταξίδι, γιὰ νὰ βρῆτε ἕνα φίλο ποὺ χρειάζεται τὴν παρηγοριά σας;	.....
Φυλάγετε τὰ μυστικὰ τῶν φίλων σας, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἀποκάλυψίς των θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ εἴχετε ἐπιτυχία σὲ μιὰ συναναστροφή;	.....
Προσπαθῆτε νὰ μάθετε τοὺς λόγους τῶν στενοχωριῶν τῶν φίλων σας καὶ ἂν ἀκόμη δὲν σᾶς τοὺς λέγουν αὐτοί;	.....
Ἐὰν ἕνας φίλος σας καταστραφῆ ξαφνικά, θὰ ἐξακολουθῆτε ἐσεῖς νὰ τὸν βλέπετε καὶ νὰ τοῦ φέρεσθε ὅπως πρώτα;	.....
Προσέχετε πολὺ νὰ μὴν πληγώνετε τοὺς φίλους σας στὰ αἰσθήματά των;	.....
Ἀποφεύγετε, νὰ ἀλλάξετε τὶς συνήθειες καὶ τὸν τρόπο ζωῆς τῶν φίλων σας;	.....
Σύνολον	.....

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σαρλόττα Λαμάρς, ἀφοῦ ἔμεινε ἐπὶ δώδεκα χρόνια στὴ φυλακή, θῦμα μιᾶς φρικτῆς δικαστικῆς πλάνης, ἐπιστρέφει στὸ μέρος της, ἀλλὰ δὲν βρίσκει πιὰ ἐκεῖ τὶς δυὸ χαριτωμένες κοροῦλες της, τὴν Κλαίρη καὶ τὴν Λουΐζα. Τὰ κορίτσια εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Στὸ οἰκοτροφεῖο δὲν ἔχουν ἐπίσης εἴδηση γι' αὐτά. Οἱ μικρὲς εἶχαν μιὰ μέρα δραπετεύσει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ σὲ λίγο ἔχασαν καὶ αὐτὲς ἡ μιὰ τὰ ἴχνη τῆς ἄλλης. Μετὰ καιρό, οἱ δύο ἀδελφὲς ξαναβρίσκονται. Ἡ Κλαίρη εἶναι πλούσια, χάρις στὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε ἐν τῷ μεταξύ, παρασυρμένη ἀπὸ κάποια φίλη της, ἡ Λουΐζα εἶναι πτωχή. Ἡ Κλαίρη εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ γνωρίσει τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γκωτιέ, γυιὸ τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς μητέρας της καὶ μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχε χαλάσει ὁ Γκωτιέ. Ὁ νέος ἀγαπᾶ τὴν Κλαίρη καὶ τὴν προστατεύει προσπαθώντας συγχρόνως νὰ βρῆ τὴν μητέρα τους. Αὐτὴ ὅμως τὸν προλαμβάνει καὶ μέσον τοῦ Μπερτελέν, ἑνὸς οἰκογενειακοῦ φίλου, βρίσκει τὶς κόρες της. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαρινιάν, ἀπελπισμένος ὅτι θὰ πείση τὸν γυιό του νὰ συμφιλιωθῆ μαζί του καὶ μισότρελλος πιὰ πηγαίνει καὶ βάζει φωτιὰ στὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας γιὰ νὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος τοῦ παληοῦ δράματος. Ὁ γυιός του ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ὡς ἐκεῖ, τὸν παίρνει καὶ τὸν φέρνει στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Στὸ σπίτι ἐπακολουθεῖ μιὰ ζωηρὴ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Μαρινιὰν καὶ τοῦ γυιοῦ του, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Γκωτιὲ δηλώνει τοῦ πατέρα του ὅτι θὰ φύγῃ καὶ πρέπει μέσα σὲ τρεῖς μέρες νὰ ἀχῆ τὴν ἀπόφασή του, γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς Σαρλόττας, ἄλλως θὰ σκοτωθῆ. Οἱ τρεῖς μέρες περνοῦν καὶ ὁ Μαρινιὰν δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς. Ὁ Γκωτιὲ ἀπελπισμένος πηγαίνει ν' αὐτοκτονήση. Τὸν ἐμποδίζει ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ὁμολογεῖ τὰ πάντα μπροστὰ στὴν Σαρλόττα, αὐτοκτονεῖ. Ἔχει περάσει καιρὸς καὶ ἡ γαλήνη ἔχει ξαναγυρίσει στὶς ψυχὲς ὅλων ὅταν ἐπανεμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ὁ τραπεζίτης Μώμπ. Τριγυρίζει πάντα τὴν Κλαίρη καὶ τῆς στέλνει γράμματα ἀπειλητικά, ζητώντας της ἕνα ραντεβοῦ.

Ἡ Κλαίρη εἰδοποιεῖ τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαὶ ὁ ὁποῖος τὴν πείθει νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ, ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀδελφός του καὶ ὅτι ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶναι νὰ τὸν ξεσκεπάση καὶ νὰ τὸν τιμωρήση. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μώμπ, ἐκτελώντας τὸ προδιαγεγραμμένο σχέδιό του, προκαλεῖ μιὰ μονομαχία μὲ τὸν Γκωτιέ. Ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς νέου εἶναι βέβαιος ἂν γίνῃ ἡ μονομαχία αὐτή. Ἡ Κλαίρη τὸ ξέρει, γι' αὐτὸ τρέχει μὲ περισσότερη τώρα προθυμία στὸ ραντεβοῦ της μὲ τὸν Μώμπ. Τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ γίνῃ δική του, ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήση καὶ τοῦ ἀποσπᾶ κι' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ματαιώση τὴ μονομαχία. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα ὁ Μώμπ φεύγει.

ΣΗΜΕΡΑ

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Τιελλαὶ παρουσιάσθηκε μπρὸς στὴ νέα, τὴν βρῆκε βουτηγμένη στὰ κλάμματα.

—Ἀ! Εἶναι φοβερὴ αὐτὴ ἡ κωμωδία ποὺ μὲ ἀναγκάζετε νὰ παίζω! τοῦ εἶπε.

Ὁ Τιελλαί, τότε, ἔνοιωσε μιὰν ἄπειρη λύπη γιὰ τὴν πονεμένη κοπέλλα.

Καί, ἀργά, τῆς ἀπήντησε:

—Συλλογίσου ὅτι πρόκειται νὰ σώσης τὴ ζωὴ τοῦ Γκωτιέ... καὶ νὰ χαρίσης τὴν εὐτυχία στὴ Λουΐζα...

Ἀ, ναί, τὸ εἶχε ὁλοένα στὸ νοῦ της αὐτὸ ἡ Κλαίρη. Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις μόνο τῆς εἶχε δώσει θάρρος στὸ διάστημα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ραντεβοῦ.

Ἄργησε, ὡστόσο, νὰ συνέλθη

Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπίτι της καὶ ξαναβρέθηκε ἀνάμεσα στὰ ἀγαπημένα της πρόσωπα, θέλησε νὰ μάθη τί εἶχε ἀπογίνει μὲ τὴν μονομαχία τοῦ Γκωτιέ.

Τὴν παραμικρὴ νύξι ὅμως δὲν ἔκαναν μπροστά της γι. αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Μπερτελὲν ἐβγῆκε ἔξω πρὸς τὸ βράδυ, καὶ δὲν ἐγύρισε παρὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὸν Γκωτιέ, τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἐστάθηκε ἀδύνατον νὰ πετύχω τὸν λεγάμενο...

—Δὲν τὸν συναντήσατε στὸ Ἀζαί;

—Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἔχει νὰ φανῆ στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, χωρὶς νὰ πῆ ποῦ ἐπῆγε.

Ἡ Κλαίρη ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἐννόησε τί εἶχε συμβῆ.

Γιὰ τὸν Μώμπ, βέβαια, μιλοῦσαν, Ὁ Γκωτιὲ ξαναρώτησε.

—Θὰ ξαναγύρισε ἀσφαλῶς στὰ Πούρ. Ἐκεῖ θὰ περιμένη τοὺς μάρτυράς μου.

—Ἔτσι ὑπέθεσα κι' ἐγώ. Γι' αὐτὸ ἐτηλεγράφησα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Φασιανοῦ».

—Καὶ ἀπήντησαν;

—Ὅτι ὁ Μώμπ δὲν φάνηκε οὔτε ἐκεῖ.

—Φοβοῦμαι μήπως ὁ ἄθλιος αὐτὸς μᾶς ἔχει στήσει καμμιὰ παγίδα.

—Ἐγώ ὅμως, εἶπε γελῶντας ὁ Μπερτελέν, δὲν φοβᾶμαι τίποτα! Θαρρῶ, μάλιστα, πῶς ὅλα διορθώθηκαν...

—Πῶς αὐτό;

—Ὁ Φιλαράκος μας θὰ φοβήθηκε, ἁπλούστατα! Κι' ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὸ σκάση!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὅ,τι κι' ἂν πῆτε: παληάνθρωπος, ἐλεεινός, δολοφόνος—γιατὶ ἡ μονομαχία του μὲ τὸν Ὠζοῦ ὑπῆρξεν σωστὴ δολοφονία. Πιστέψτε με ὅμως, Μπερτελέν: δὲν εἶναι δειλός.

—Τότε, θὰ μετανοῆ φαίνεται, γιὰ τὸ χυδαῖο φέρσιμό του, κι, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ λάβης κανένα γράμμα του ὅπου θὰ σοῦ ζητῆ συγγνώμη...

—Πολὺ ἀμφιβάλλω γι' αὐτό...

Μολονότι μιλοῦσαν μὲ γαμηλὴ φωνή, ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ Κλαίρη ὑπῆρχε φόβος νὰ τοὺς ἀκούση. Καὶ βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν συζήτησή τους.

Ἡ Κλαίρη, ὡστόσο, εἶχε μάθει ὅ,τι ἤθελε...

Ὁ Μώμπ, ἦταν φανερό, κρατοῦσε τὸν λόγο ποὺ τῆς εἶχε δώσει. Μὲ τὴν στάση του ἔδειχνε ὅτι προσπαθοῦσε νὰ ματαιώση τὴ μονομαχία.

Τὸ ἴδιο βράδυ θὰ τῆς παρέδιδε τὸ γράμμα ὅπου θὰ ζητοῦσε συγνώμη... Κι' αὐτὴ θὰ τὸ ἔστελνε στὸ Γκωτιέ, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίση νὰ μαντεύση φυσικὰ τὸν λόγο ποὺ εἶχε παίξει ἡ ἴδια, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ὅσον ἀφορᾶτὰ ἐπακόλουθα... εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν ντὲ Τιελλαί.

Μὲ πόσην ἀνυπομονησία περίμενε νὰ νυχτώση... Ξετροῦσε τὶς ὧρες ποὺ τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ βράδυ...

Τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ρελαῖ δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔφθανε.

Δὲν θὰ τῆς ἦταν δύσκολο, ἐπίσης, νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐπαγρύπνηση τῶν δικῶν της.

Θὰ προφασιζόταν πῶς ἔνοιωθε κάμ-

Ἡ ἱστορία ἑνὸς μαρτυρικοῦ ἔρωτος

Γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἰούλιο Μαρὺ

Τὸ ἄρρωστο κρῖνο

ποια μεγάλη κούραση γιὰ ν' ἀποσυρθῆ νωρὶς στὸ δωμάτιό της. Θὰ ἔκλεινε τὴν πόρτα ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ δωμάτιο τῆς Λουΐζας, καὶ ὅταν ὅλοι στὸ σπίτι θὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ, θὰ ἔφευγε.

Τὸ «κόλπο» της ἐπέτυχε πληρέστατα. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἡ ἀγωνία της τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν πραγματικὴ ἄρρωστη. Ἡ ἴδια ἡ Σαρλόττα μάλιστα τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ πάη νὰ πλαγιάση.

Ἡ Κλαίρη, φυσικά, ἐδέχθηκε.

"Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ Σαρλόττα ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς νέας.

—Δὲν χρειάζεσαι τίποτα ; τὴν ρώτησε.

—"Οχι, μητέρα... Θαρρῶ πῶς ὅπου νᾶναι θὰ μὲ πάρη ὁ ὕπνος.

—Καληνύχτα, παιδί μου.

—Καληνύχτα, μητερούλα μου...

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγο τὴν ἐπεσκέφθη ἡ Λουΐζα γιὰ νὰ τὴν καληνυχτήση κι' αὐτή. Ἔμεινε πολὺ λίγο ὅμως μαζὶ μὲ τὴν «ἄρρωστη» ἀδελφή της γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήση.

Ἡ Κλαίρη περίμενε νὰ περάση λίγη ὥρα ἀκόμη γιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν ὅλοι.

Καὶ ὅταν ἐπείσθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος σηκώθηκε, ἐντύθηκε βιαστικά, καὶ, πατῶντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, κατέβηκε στὸ κάτω διαμέρισμα. Προχώρησε ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξε. Καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὸ δρόμο.

—

Ἡ νύχτα ἦταν ἤρεμη καὶ ψυχρή. Οὐρανὸς ἦταν πολὺ καθαρός. Τ' ἀστέρια ἔλαμπαν στὸ στερέωμα.

Ἡ Κλαίρη ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ δυνατά. Κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τέτοια συγκίνηση ὥστε τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήση.

Χρειάσθηκε νὰ περάση ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου συνέλθη καὶ ξαναγίνη κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της.

Καὶ τότε, χωρὶς κανένα δισταγμὸ πλέον, διευθύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ρελαΐ.

Σὲ λίγο, εὑρέθηκε ἐκεῖ...

...Τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἡ Κλαίρη, δὲν εἶχε παρατηρήσει ἐπάνω στὴν ταραχή της, ἕναν ἄνθρωπο καθισμένο κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, πού, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε, ἔκανε μιὰ κίνηση ἐκπλήξεως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Γκωτιέ.

Μετὰ τὸν δεῖπνο εἶχε βγῆ νὰ κάνη ἕναν περίπατο. Καὶ ὅταν εἶχε γυρίσει, εἶχε καθίσει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ ν' ἀναπνεύσει λίγο τὸ βραδυνὸ ἀέρακι.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Κλαίρη ἔκανε νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸ μέρος της, νὰ τὴν ρωτήση :

—Τί γυρεύεις τέτοια ὥρα ἐδῶ ;... Καὶ ποὺ πηγαίνεις μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ κρύβεται γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦν ;

Δὲν τὸ κούνησε ὅμως ἀπὸ τὴ θέση του.

Μιὰ φριχτὴ ὑποψία τοῦ γεννήθηκε ξαφνικά. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε δισταχτικός.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη στὴν περίσταση αὐτή ; Νὰ τὴν ἀκολουθήση γιὰ νὰ μάθη τὸ μυστικό της ; Ἢ νὰ τὴν ἀφίση νὰ φύγη ;

Γρήγορα ἐπῆρε τὴν ἀπόφασή του.

—"Οχι, ὄχι σκέφθηκε. Πρέπει νὰ μάθω...

Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ἡ νέα —τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνό...— τὴν ἀκολούθησε.

"Ω, ἀσφαλῶς πηγαίνει σὲ κάποιο ραντεβοῦ—ἔτσι σκέπτεται ὁ Γκωτιέ.

Σὲ ποιὸ ραντεβοῦ ὅμως ; Μὲ ποιόν ;

Νοιώθει μιὰ τρομερὴ ἀγωνία νὰ τοῦ σφίγγη τὴν ψυχή. Τὴν ἀγαπάει, ἐν τούτοις, κι' ἔχει ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν. Κι' ἔπειτα, δὲν ξέρει κανέναν σ' αὐτὸν τὸν τόπο. Μὲ ποιὸν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ραντεβοῦ ;

Τοῦ κάκου βασανίζει τὸ μυαλό του μ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Δὲν βρίσκει καμμιὰ ἀπάντηση.

Τὴν βλέπει νὰ διευθύνεται πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ Ρελαΐ.

Τί ἐγύρευε σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος, τέτοια ὥρα ;

Καὶ νά... Ἡ Κλαίρη τώρα μπαίνει στὸ παρεκκλήσιο...

"Ωστε ἐκεῖ ἐπήγαινε... Μὰ γιατί ;... γιατί ;...

"Ωρμησε ἀπὸ κοντά της. Ἔφθασε στὰ χαλάσματα, μὲ δυὸ πηδήματα τὰ πέρασε, κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῆ κι' αὐτὸς στὸ παρεκκλήσιο, ὅταν ἔξαφνα σταμάτησε.

Εἶχε ἀκούσει κάτι φωνές.

Μιὰ φωνὴ ἀνδρική καὶ μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστὴ καὶ σὰ φοβισμένη γυναικεία.

Κρύφθηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, καὶ προσπάθησε νὰ πηδήξη ἀπὸ κάτι χαλάσματα τοῦ τοίχου μέσα στὸ παρεκκλήσιο.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τίποτα. Οἱ φωνὲς ὅμως εἶχαν δυναμώσει. Καὶ τὴ γυναικεία φωνὴ τὴν ἀνεγνώρισε. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Κλαίρης.

Τὴν ἄλλη φωνὴ ὅμως, τὴν ἀνδρική, δὲν τὴν ξέρει.

Τοῦ φαίνεται, ὡστόσο, πῶς κάπου τὴν εἶχε ἀκούσει... Ποῦ, ἄραγε ; Δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ.

...Σιγὰ σιγὰ ὅμως τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ συνηθίζουν τὸ σκοτάδι. Μέσα στὸ παρεκκλήσιο κατόρθωσε νὰ διακρίνη δυὸ σκιές. Ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα.

Καὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἀνεγνώρισε τώρα.

Εἶναι ὁ Μώμπ, ὁ τραπεζίτης... Ὁ ὁλοφόνος τοῦ Ρομπέρ Ὀζοῦ. Ὁ αὐρισνός του ἀντίπαλος στὸ πεδίον τῆς τιμῆς.

Μὲ κόπο συγκρατεῖ μιὰ κραυγὴ λύσσης.

Δὲν τολμᾶ ἀκόμη νὰ πιστέψη τὰ μάτια του. Ἦταν δυνατὸν ἡ Κλαίρη, ποὺ θαρροῦσε πῶς τὸν ἀγαποῦσε νὰ εἶχε δώσει ραντεβοῦ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ;

Τὰ πράγματα, ὡστόσο, μιλοῦν μόνα τους.

Καὶ νά... Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ μείνη ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἑνοχὴ τῆς Κλαίρης ὕστερ' ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν τώρα τὰ μάτια του ;

Ὁ Μώμπ παίρνει τὰ χέρια τῆς Κλαίρης μέσα στὰ δικά του. Τὰ σφίγγει, τὰ γεμίζει φιλιά.

Κατόπιν τὴν ἀγκαλιάζει μὲ παραφορά. Κι' αὐτὴ τὸν ἀφίνει.. Τὴν θανάσιμη ὠχρότητα ποὺ ἔχει ἁπλωθεῖ στὸ πρόσωπό της δὲν μπορεῖ νὰ τὴν δῆ ὁ Γκωτιέ.

Ἀκούει ὅμως... Ἀκούει τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ προσφέρει ὁ Μώμπ καὶ ποὺ μπαίνουν σὰ μαχαιριὲς μέσα στὴν καρδιά του.

—Σ' ἀγαπῶ !... Ἤρθες, τέλος πάντων, βρισκεσαι κοντά μου... Δὲν τολμοῦσα νὰ πιστέψω πῶς θἀρχόσουν... Ὡς τώρα δὲν ἤξερα τί εἶναι ἡ εὐτυχία. Χάριν σου, ἀπόψε τὸ ἔμαθα... Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία...

Παίρνει τὰ χέρια της καὶ τὰ ἀκουμπᾶ στὸ στῆθος του, στὴν θέση τῆς καρδιᾶς του.

—Θὰ δῆς... Δὲν θὰ μετανοιώσης... Θὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένη... Θὰ σοῦ δώσω πλούτη ἀμέτρητα... Θὰ ὑπακούω τυφλὰ σ' ὅλα σου τὰ καπρίτσια... Καὶ στὰ πιὸ πολυδάπανα ἀκόγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ !...

Αὐτὴ δὲν ἀπαντᾶ...

Φαίνεται σὰ νὰ περιμένη. Κάθε τόσο ρίχνει ἀνήσυχες ματιὲς ὁλόγυρά της.

Ὁ Μώμπ ὅμως δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτα. Εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος. Ἡ φωνή του εἶναι ὑπόκωφη, τρέμει...

—

Ὁ Γκωτιὲ δὲν ἀντέχει πιά. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστῆ περισσότερο τὸ φριχτὸ αὐτὸ βασανιστήριο.

Σηκώνεται καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ὁρμήση ἐναντίον τους. Θέλει νὰ ραπίση τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον, καὶ νὰ ρίξη ὅλη τὴν περιφρόνησή του στὴ νέα γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε πλάσει τέτοια ὄνειρα καὶ ποὺ τὸν ἐπλήρωσε μὲ τέτοια ἀχαριστία.

Τότε ὅμως νοιώθει ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾶ στὸν ὦμο του. Συγχρόνως, ἀκούει μιὰ σιγανὴ φωνὴ κοντὰ στ' ἀφτί του.

—Γιὰ τὸ Θεό ! Μὴν κάνετε τὴν παραμικρὴ κίνηση.

Ὁ Γκωτιὲ γυρίζει, καὶ ἀναγνωρίζει τὸν κόμητα ντὲ Τιελλαΐ.

Ἑτοιμάζεται νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις.

Ὁ κόμης ὅμως τοῦ βάζει τὸ χέρι στὸ στόμα.

—Μὴν κάνετε τὸν παραμικρὸ θόρυβο ! Καὶ... μὴν ὑποψιασθῆτε τίποτε τὸ κακό. Ἡ Κλαίρη βρίσκεται ἐδῶ γιατὶ τὸ θέλησα ἐγώ. Καὶ ξέρει ὅτι ἐπαγρυπνῶ στὴν τιμή της καὶ στὴ ζωή της...

Ὁ Γκωτιὲ δὲν ἐννοεῖ τίποτα. Σκπαίνει ἐν τούτοις. Καὶ περιμένει...

—

Ὁ Μώμπ τώρα μιλοῦσε σιγὰ σιγὰ νέα... δὲν μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούση τὰ λόγια του... Θὰ ἦταν ὅμως λόγια ἐρωτικά, λόγια γεμάτα φλογερὸ πάθος... Κι' ὁ Γκωτιὲ δαγκώνεται γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκρατηθῆ.

Ἡ Κλαίρη φαινόταν σὰ νὰ ἐβίσταζε... Καὶ εἶχε τὸ κεφάλι της γερμένο πάνω στοὺς ὤμους τοῦ τραπεζίτη.

—Εἶναι φοβερό... Εἶναι ἀφάνταστο τὸ μαρτύριο ποὺ τραβῶ... Δὲν μπορῶ πιά !... ψιθύρισεν ὁ Γκωτιέ.

Κι' ἔκανε νὸ ὁρμήση πάλι.

Ὁ κόμης ὅμως ἐκ νέου τὸν συνεκράτησε.

—Περιμένετε ! τοῦ εἶπε.

Ὁ Γκωτιέ, φρίσσοντας ὁλόκληρος, ὑπήκουσε.

—"Ωστε δὲν ζητᾶτε τίποτ' ἄλλο ; ἄκουσε τὴν Κλαίρη νὰ ρωτᾶ τὸν Μώμπ.

—"Οχι, τίποτα... Ἀφοῦ βλέπω τώρα νὰ ἐκπληρώνεται τὸ ὄνειρό μου... ἀπήντησε ὁ ἄθλιος.

—Καὶ μ' ἀγαπᾶτε ;

—Δὲν τὸ βλέπεις ;... Σ' ἀγαπῶ τρελλά, Κλαίρη μου...

—Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶτε πάντα :

—Πάντα !...

—Θὰ ἐκτελεῖτε ὅλες τὶς ἐπιθυμίες μου ; "Ολα τὰ καπριτσια μου ;

—"Ολα... "Ο,τι κι, ἀν μοῦ ζητήσῆς, θὰ τῶχης.

—Καὶ θὰ εἶσθε εὐτυχισμένος ;...

—"Οσο δὲν ὑπῆρξα ποτέ ;

Μιλοῦσε μὲ πυρετό...

Αὐτή, τότε, τὸν ἀγκάλιασε.

Ὁ Μώμπ, στὴν ἐπαφὴ αὐτή, ἔνοιωσε μιὰν ἀνατριχίλα.

Ἡ Κλαίρη ἔφερε τὸ στόμα της κοντὰ στὸ ἀφτί τοῦ ἀθλίου.

Καὶ μὲ φωνὴ βαθειά, ὑποβλητική, τονίζοντας κάθε λέξη, ὑπογραμμίζοντας κάθε φράση, τοῦ εἶπε :

—"Αθλιε !... Κατάρα σὲ σένα !... Τὸ φάντασμάμου δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψη ποτέ, ποτὲ πιά... Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἐκδίκησίς μου... Θὰ ἔλθη νὰ σὲ στιγματίση στὸ μέτωπο τὴν ἡμέρα... τάκοῦς !... τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ νοιώθης ἀπόλυτα εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό σου... Θυμήσου... Δολοφόνε !... Δολοφόνε !...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων αὐτῶν ὑπῆρξε τρομερό, κεραυνοβόλο.

Στὴν ἀρχή, ὁ Μώμπ, δὲν κατάλαβε καλά.

Ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Κλαίρης περίμενε ν' ἀκούση ὅρκους πίστεως, λόγια ἀγάπης...

"Οχι βέβαια τὴν μυστηριώδη αὐτὴ ἀπειλή, τὴν φριχτὴ αὐτὴ ὑπόμνηση...

"Οσο ἀκοῦσε ὅμως ἡ νέα ἡ ἀνάμνησις ξυπνοῦσε μέσα του.

Ἕνα βογγητὸ φρίκης βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος του.

Ἀποτραβήχτηκε μὲ ἀποτροπιασμὸ ἀπὸ τὴ νέα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἦταν ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἅπλωσε τὰ χέρια ἐμπρός του σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξη τὸ φάντασμα τοῦ θύματός του...

—"Οχι... "Οχι... ἐτραύλισε.

Αὐτὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾶ προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον ἔβλεπε ζωγραφισμένο στὴ φυσιογνωμία του, τῆς ἔδινε θάρρος.

Καὶ ξανοεῖπε :

—Τὴν εὐτυχέστερη μέρα τῆς ζωῆς σου... Τότε θὰ ἔλθω νὰ σοῦ θυμήσω τὸ ἔγκλημά σου... Τ' ἀκοῦς ; Τὴν εὐτυχέστερη μέρα τῆς ζωῆς σου... Δολοφόνε !...

Ὁ κόμης ντὲ Τιελλαΐ εἶχε σηκωθῆ ὄρθιος καὶ παρακολουθοῦσε τὴν σκηνή, χωρὶς νὰ λαμβάνη πλέον προφυλάξεις νὰ μὴν τὸν δοῦν.

Ὁ Γκωτιὲ τὸν εἶχε μιμηθεῖ.

Δὲν καταλάβαινε καλὰ τί συνέβαινε, καὶ κυττοῦσε πότε τὴ νέα καὶ πότε τὸν Μώμπ.

—Φύγε ! Φύγε !... κατώρθωσε ν' ἀρθρώση βραχνὰ ὁ Μώμπ. Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναιδῶ... Δὲν θέλω ν' ἀκούω τὴ φωνή σου... Φύγε !... Γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ σὲ στραγγαλίσω !... ὅπως ἐστραγγάλισα καὶ τὸν ἄλλο...

Ἡ Κλαίρη, μισολιπόθυμη ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει, ἐπεχείρησε νὰ φύγη.

Οἱ δυνάμεις της ὅμως τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει πιά. Καὶ θὰ σωριαζόταν χάμω, ἐὰν ὁ Γκωτιὲ δὲν ὡρμοῦσε ξαφνικὰ γιὰ νὰ τὴν ὑποβαστάξη, γιὰ νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Τιελλαΐ τοῦ εἶπε βιαστικά :

—Πάρτε την ἀπὸ δῶ... Πηγαίνετέ την πίσω στὸ σπίτι της. Ἀγαπᾶτε την... καὶ προσπαθῆστε νὰ μὴ τῆς μείνη ἡ παραμικρὰ ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν ἀπαισία αὐτὴ σκηνή...

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφίσω μόνον μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀδελφός μου... Δὲν τὸν φοβᾶμαι... Δὲν θὰ τολμήση νὰ μοῦ κάμη τίποτα....

Καὶ δείχνοντας τὸν ἄθλιο ποὺ ἦταν πεσμένος χάμω, συντριμμένος, ἐπρόσθεσε :

"Αλλωστε... κύττάξτε τον... Εἶναι σὲ θέση πλεον νὰ κάμη τὸ κακό ;

—

Ὁ Μώμπ, μὲ τὰ μάτια πεταμμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες ἀπὸ τὸν τρόμο, ἐτραύλιζε :

—Βοήθεια... Πεθαίνω... Βοήθεια...

Ὁ Γκωτιὲ ἔκανε νὰ τρέξη νὰ τοῦ φέρη βοήθεια... Νὰ σώση ἴσως τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ὅσο ἄθλιος κι' ἄν ἦταν, ἀπὸ τὸν θάνατο ποὺ τὸν παραμόνευε.

Ὁ Τιελλαΐ ὅμως σταμάτησε.

—Εὑρίσκομαι ἐδῶ γιὰ ν' ἀπονείμω δικαιοσύνη ! εἶπε. Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ σώσετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ζωή του καὶ ὁ θάνατός του μοῦ ἀνήκουν !

Εἶχε μιλήσει τόσο σοβαρά, τόσο ὑποβλητικά, ὥστε ὁ Γκωτιὲ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του νικημένο.

Ἐδίσταζεν ἐν τούτοις ἀκόμη νὰ ὑπακοῦσῆ.

Ὁ κόμης τοῦ ἔδειξε τὴν λιπόθυμη Κλαίρη :

—Κυττάξτε καλλίτερα νὰ σώσετε τὴν ἀγαπημένη σας... Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ φρικτὴ αὐτὴ σκηνή, στὴν ὁποίαν κατόπιν ἐντολῆς μου πρωταγωνίστησε, θὰ μποροῦσε νὰ ὑπονσκάψη τὴν ὑγεία της... νὰ τῆς φέρη ἴσως καμμιὰ νευρασθένεια ;

»Φροντίστε λοιπόν, γι' αὐτήν. Καὶ αὐτὸν ἐδῶ ἀφίστε τον στὶς δικές μου φροντίδες...».

Ἡ Κλαίρη, πράγματι, φαινόταν σὰν ἄρρωστη, εἶχε ἕνα ὕφος χαμένο...

Ὁ Γκωτιὲ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔφυγε...

—

Ὁ κόμης ντὲ Τιελλαΐ ἐπλησίασε τὸν Μώμπ.

Ὁ ἄθλιος δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἔδινε κανένα σημεῖον ζωῆς.

"Εξαφνα ἐσήκωσε τὸ χέρι. Τὸ ἐφερε στὸ μέτωπό του.

—Θεέ μου... ἐψιθύρισε.

"Ερριξε ἕνα βλέμμα ἁπλανὲς μπροστά του.

—Τὸ φάντασμα... Τὸ φάντασμα... εἶπε σιγά, μὲ ἀσθενικὴ φωνή. Αἰσθάνθηκα τὸ παγωμένο του δάχτυλο ἐδῶ... ἐδῶ...

Κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του.

—Ἐγέλασε σαρκαστικά, ἀπαίσια.

—Εἶμαι τρελλός... εἶπε. Δὲν ὑπάρχει κανένα φάντασμα... Δὲν ἄκουσα τίποτα, ἀλλὰ φοβᾶμαι... Εἶμαι δειλός, δειλός :...

Σιγὰ—σιγὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη.

Ἐκύτταξε ὁλόγυρά του, σὰ νὰ ἔψαχνε νὰ βρῆ κάποιον.

—Ἡ Κλαίρη... Ποῦ εἶναι ἡ Κλαίρη ; βρυχήθηκε.

Καὶ ξαφνικά, τὸ βλέμμα του σταμάτησε στὸν ντὲ Τιελλαΐ ποὺ τὸν ἐκύτταζε ἀκίνητος.

Σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ προχώρησε πρὸς αὐτόν. Ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν κόμητα. Τὸν ἀνεγνώρισε.

—Ὁ ἀδερφός μου ! ἀνέκραξεν ὑπόκωφα.

Ἐὰν ἔμενε ἀκόμη ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία στὸν κόμητα τώρα καὶ αὐτὴ θὰ εἶχε διαλυθῆ.

—Ἀ ! ἐφώναξε θριαμβευτικά. "Ωστε ὁμολογεῖς, τέλος πάντων, ἄθλιε !

Ὁ Μώμπ ἐννόησε ὅτι δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του.

Πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασε.

Ὁ Τιελλαΐ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ἔλα ! τοῦ εἶπε.

—Ποῦ θὰ μὲ πᾶς ;

—Ἔλα !

Προχώρησε ὡς τὸ βάθος τοῦ παρεκκλησίου, φέρνοντας πάντα μαζί του καὶ τὸν Μώμπ.

—Τί γυρεύεις ἀπὸ μένα ; ἐρώτησεν αὐτὸς κυριευμένος πάλι ἀπὸ τὸν τρόμο του.

—Νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν θὰ διαπράξης πλέον ἄλλα ἐγκλήματα.

—Στὸ ὁρκίζομαι...

—Τὰ λόγια σου δὲν μοῦ ἀρκοῦν.

—Τί ζητεῖς, λοιπόν ;

—Τὸν θάνατό σου !

Ὁ Μώμπ ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος νὰ διατρέχη τὸ κορμί του.

—Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... ἐτραύλισε.

—Κι' ἐγὼ στὸ προστάζω !

—Κι' ἄν ἀρνηθῶ ;

—Θὰ σὲ σκοτώσω... Διάλεξε...

Τὸ φεγγάρι ἔριχνε τώρα τὶς ἀκτίνες του μέσα στὸ παρεκκλήσιο.

Ἔτσι, οἱ δυὸ ἄνδρες μπόρεσαν νὰ κυτταχθοῦν κατὰ πρόσωπο.

Ἦσαν καὶ οἱ δυὸ τους τρομερὰ χλωμοί. Ὁ Τιελλαΐ, ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀπόφαση ποὺ εἶχε πάρει. Κι' ὁ Μώμπ ἀπὸ τὸν φόβο του γιατὶ καταλάβαινε πῶς δὲν εἶχε νὰ ἀναμένη ἔλεος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του...

Εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι.

Κι, εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ πληρώση.

—Ἔστω, εἶπε. Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου μόλις γυρίσω στὸ Παρίσι.

—"Οχι, θὰ ἦταν ἀργὰ τότε.

—Πότε, λοιπόν, θέλεις νὰ σκοτωθῶ ;

—Τώρ' ἀμέσως.

—Δὲν ἔχω ὅπλο.

—Δὲν πειράζει. Τὰ προεῖδα ὅλα.

Τοῦ πέταξε ἕνα ρεβόλβερ. Ὁ Μώμπ τἄρπαξε μὲ ζωηρότητα. Μιὰ λάμψις φάνηκε στὰ μάτια του. Ἐχαμογέλασε ἀπαίσια.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

—"Ω! κύριε! Χίλιες φορὲς συγγνώμη, σᾶς «πάτησα τὸν κάλο».

—Καλὲ τί λέτε αὐτοῦ! Ἐσεῖς νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἔβαλα τὸ πόδι μου κάτω ἀπὸ τὸ δικό σας!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

Χαμένη αγάπη

Διήγημα τοῦ κ.

Δώρη Παπαχρηστόπουλου

20 Ὀκτωβρίου.

ΕΠΙ τέλους ἔφθασα σπίτι μου. Καθὼς μπαίνω στὸ δωμάτιό μου, ἀπ' τὰ ροῦχα μου, τὰ μαλλιά μου, σταγόνες τρέχουνε στὸ πάτωμα. Στὸ λιγοστὸ φῶς ἐμοιαζαν μὲ σταλαματιὲς ἀπὸ αἷμα. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἔτσι νόμισα. Αὐτὸ τὸ θυμήθηκα μετά. Τότε μήτε τὸ πρόσεξα. Τὸ κορμί μου ὀρεγμένο ἀπ' τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, μὰ κι' ἀπ' τὸν ἱδρῶτα. Ἀλλάζω. Κάθομαι νὰ συνέλθω. Ἡ ψυχή μου βρίσκεται σὲ μιὰ περίεργη κατάσταση. Δὲν κρύβω πὼς εἶμαι χαρούμενος. Ὅμως κι' ἄλλα συναισθήματα—αὐτὰ ἀντίθετα μὲ τὴ χαρὰ — χορεύτηδανε στὴ σκέψη μου.

Νὰ τώρα μόλις βρισκόμουν μὲ τὴν ἀγαπημένη μου. Τέτοιο φθινοπωριάτικο, τόσο θλιμμένο δειλινὸ δὲν ἔχω ξαναζήσῃ. Εἴχαμε πάει ὅπως πάντα σ' ἕνα ἄλσος τῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖ μόλις ποὺ ἔφτανε ἡ ὀχλοβοὴ τῆς ρουτίνας. Ἡ πολιτεία βρισκόταν κάτου στὰ πόδια μας.

Χαμογέλασε καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια της. Τὰ βλέφαρά της τρεμουλιάσανε σὰν νὰ τ' ἄγγιξε κάποιο χρυσόνειρο. Ἔσκυψα καὶ τὰ φίλησα. Μὲ ξαναφίλησε στὰ χείλια. Τὴν ἔσφιξα πιότερο πάνω μου νοιώθοντας πιὸ πολὺ τὴ θέρμη τοῦ κορμιοῦ της. Τρικλίζαμε κι' οἱ δυὸ σὰν μεθυσμένοι ἀπ' τὰ χάδια τῆς ἀγάπης μας. Τῆς ἀγάπης, ποὺ ἔχει κάνει νὰ δοθῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἐντελῶς ἀπερίσκεφτα. Λίγοι θ' ἀγαπήθηκαν στὸν κόσμο ὅπως ἐμεῖς. Κι' ὅμως ἡ ζωὴ ποὺ μᾶς εἶχε πλάσει νὰ ταιριάζουμε τόσο καὶ νάμαστε ἑνωμένοι.. αὐτὴ ἡ ἴδια μᾶς ἐχώριζε—ἔτσι τὸ θέλουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ φτιάχνουν τὴ ζωή.

Ἔτσι ἐγὼ κι' ἡ Στέλλα, δὲν ὀλμάμε νὰ φανοῦμε πουθενὰ μαζί. Παντοῦ κουφά. Λές κι' ἔχουμε ἐγκληματήσει. Γι' αὐτὸ ὅλο καὶ φεύγαμε ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ μάτια. Ὅλο καὶ βρισκόμαστε στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Αὐτὸ μ' ἐκνευρίζει καὶ μὲ κουράζει ἀπελπιστικά. Μὲ ἐξεγείρει. Μὰ ἐπὶ τέλους τί φοβερὸ ἔκανα; Καὶ πάλι ὑποκύπτω. Τί νὰ κάνω; Ἀφοῦ ζῶ μέσα στοὺς πολλοὺς ἀναγκάζομαι νὰ ὑποκύπτω στὶς ἰδέες τους. Ὑποκύπτω ὅμως μόνο γιὰ νὰ πάρω πιότερη δύναμη νὰ ἐξεγερθῶ.

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατάστασι βρίσκομαι τώρα. Νὰ μόλις ποὺ ὁλίγου τρέξαμε κι' οἱ δυὸ μας σὰν δυὸ κυνηγημένα τιποτένια ὄντα. Κι' ἡ ἄξαφνη μπόρα μᾶς μαστίγωνε ἀλύπητα. Κείνη τὴν ὥρα ἤμουν ἀνέκανος νὰ ὑπερασπίσω τὴ Στέλλα μου. Μαζὶ μὲ τὰ καλοκαιριάτικα ροῦχα μας, πούγιναν χάλια, κάτι τσαλακώθηκε κι' ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Ὄχι κι' μοῦ παραπονέθηκε. Ἴσα-ἴσα ποὺ κάθε τόσο σταματούσαμε λαχανιασμένοι καὶ μοῦ σκούπιζε μὲ τὸ μαντηλάκι της τὰ νερὰ ἀπ' τὸ κοκκινισμένο μου πρόσωπο μὲ γάρη κι' ἀπλότητα σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα.

Κι' αὐτὸ μέκρι νὰ φτάσουμε στὸ τέρμα τοῦ τράμ νιὰ νὰ πάῃ σπίτι της.

Ὅμως ἐνὼ ὅλο καὶ γονάτω πὼς ἔκανα κάτι ἀπ' τὸν ἐγωϊσμὸ ποὺ ἀκριβῶς ἡ ἀνάπη μας τὸν κάνει τυραννικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό ..... Ἀλλ' ὑπόχρεοι δδυνηφόρο πρᾶγμα ἀπ' τὸ βιβλιαῖο χάσιμο τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας. Γι' αὐτὸ κι' ὁ ἐγωϊσμὸς ἢ διατηρεῖται ἀκέραιος ἢ φεύγει ὁλόκληρος ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα. Ἀπαράλλαχτα σὰν τὸν ἀητό, ποὺ μετὰ ἀπ' τὸ πέταγμά του στὸ Ἄπειρο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περπατήσῃ σ' ἕνα δωμάτιο. Τὰ γιγάντια φτερά του θὰ τὸν ἐμπόδιζαν... Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη μας ἀναγκάζομαι νὰ κάνω τέτοια γελοῖα περπατήματα.

10 Νοεμβρίου.

Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Δὲν ἔχει πιά. Τελείωσε. Τ, ἀκουφάσισα. Μπράβο Δώρη. Ἔτσι θὰ γίνῃ. Τὸ σχέδιό σου εἶναι σπουδαῖο. Ἔτσι πρέπει.

11 Νοεμβρίου.

Μὰ τί ἔχεις, Δώρη, σήμερα; Φαίνεται τόσο ἀλλοιώτικος. Μοῦ λές ἀφηρημένα τὰ γλυκόλογα., ποὺ μοῦλεγες στὰ πρῶτα μας ραντεβοῦ. Μὲ σφίγεις ἔτσι ἀλλοιώτικα καὶ κάνεις τόσα πολυπόθητα συμπλέγματα. Τὰ φιλιά σου τόσο γλυκά. Ὅλα σου τόσο θερμά! Θεέ μου, τί εὐτυχία! Σὰν μιὰ ἀγάπη τώρα ν' ἀρχίζῃ.

...Νὰ τελειώνῃ, σκέφτηκα. Μὰ δὲν βρῆκα δύναμη γιὰ ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

15 Νοεμβρίου.

Ἡ πάλη μου μὲ τὴν ἀγάπη διαρκεῖ. Ποιὸς θὰ νικήσῃ; Μὰ κι' αὐτὸ δὲν σημαίνει: Μήπως δὲν ὑπάρχουν νίκες ποὺ στοιχίζουν ἀκριβότερα ἀπὸ μίαν ἧττα;

25 Νοεμβρίου.

Ποῦ θὰ καταλήξῃ τὸ ρομάντσο μου; Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποφάσισα νὰ σκοτώσω τὴν ἀγάπη μου ζῶ σὲ μιὰν ἐφιαλτικὴν ἀβεβαιότητα. Ἡ Στέλλα ἔχει καταλάβει κάτι ἀπὸ τὸ δράμα μου ἀλλὰ ἐγὼ τὴν διαψεύδω. Ὑποκρίνουμαι. Ὑποφέρω.

5 Δεκεμβρίου.

Ἡ ζωή μου εἶναι τραγωδία. Γιατὶ νὰ γεννηθῶ φτωχός; Ἡ γιατὶ ν' ἀγαπήσω ἔτσι; Ἄλλη μιὰ νύχτα χωρὶς ὕπνο. Τὰ νεῦρα μου ἐξασθενήσανε. Ἔτσι ἤθελα, τώρα φαίνεται πὼς πλησιάζει ἡ λύση.

Πλησιάζει ἡ μεγάλη στιγμὴ ἄραγε τῆς ἀδυναμίας ἢ τοῦ θάρρους;...

7 Δεκεμβρίου.

...Οὔτε κι' ἐγὼ ἤρθα χτές, γιατὶ ἔβρεχε. Νὰ καὶ σήμερα ρίχνει χιονόνερο. Τὸ κρύο γίνεται ἐπικίνδυνο. Βλέπεις βήχω.

Ξέρεις τί; Νά,... θὰ πρέπει νὰ σὲ ξαναϊδῶ τὴν Ἄνοιξη. Μὲ κύτταξε σὰν νὰ μὴν ἄκουσε καλά. Ἐγὼ συνέχισα, τὴν

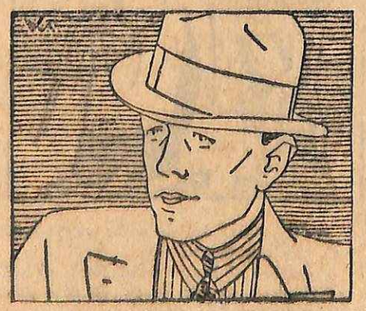

Ἄνοιξη ἤ...

— Λέγε, λοιπόν, ψιθύρισε ἀνυπομονώντας,

—ἢ σὲ λίγες μέρες, ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ. Νά, ἕνας φίλος μου, πλουσιόπαιδο, μοῦ δανείζει τὴ φωλίτσα του γιὰ δυό-τρεῖς ὧρες. Δυὸ δωμάτια θερμά. Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἰδῇ.

— Ὡραῖα, θάρθω φώναξε αὐθόρμητα. Ἀκριβῶς μιὰ τέτοια στιγμὴ εἶναι ἡ πιὸ κρίσιμη σὲ κάθε ἀγάπη.

Τὸ «θάρθω» τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ «θάρθω» εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης κάθε γυναίκας. Δίστασα πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά. Μὰ γρήγορα θυμήθηκα κι' ἤρθα στὴν πραγματικότητα.

— Λοιπὸν στὶς 18 τοῦ μηνός.

— Τί; Πρώτη φορὰ μοῦ ὁρίζεις ἡμερομηνία κι' ὄχι μέρα.

Τῆς ἔκλεισα τὰ χείλια της μὲ τὰ φιλιά μου. Θέλησα στὶς δυὸ ὧρες ποὺ θὰ ἦταν σήμερα στὴν ἀγκαλιά μου νὰ κλείσω ὅλη τὴ δεκάμηνη ἀγάπη μας.

18 Δεκεμβρίου. Τὰ πόδια μου τρέμανε μόλις πῆγα νὰ τῆς ἀνοίξω μ' ἀμέσως συνῆλθα.

— Πῶς ἐδῶ σήμερα;

— Μὰ ἐπὶ τέλους ἔφτασε 18.

— Μὰ ἐγὼ σοῦ εἶχα εἰπῇ στὶς 19...

— Δυὸ λεπτὰ Λέλα, φώναξα γλυκά. Καὶ τρέχοντας κλείδωσα τὴν πόρτα τοῦ ἄλλο δωματίου.

Ἡ Στέλλα ἔχασε τὸ χρῶμα της, τρίκλισε καὶ στηρίχτηκε στὸ ντιβάνι ποὺ ἦταν ἄνω κάτω.

Στὸν καναπὲ εἶχε ἰδῆ ἕνα γυναικεῖο καπελλάκι, ἕνα ζευγάρι γάντια, μιὰ μπέρτα μ' ἕνα καραβάκι στὸ πέτο. Στὴ κρεμάστρα ἕνα γούνινο μαντὼ κρεμόταν δίπλα στὸ σακκάκι μου.

Ἡ δυνατὴ μυρωδιά, ποὺ ἦταν σπάταλα χυμένη σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, τὴν συνέφερε κάπως γρήγορα.

Ὅταν ἔνοιωσα τὰ βλέμματά της πάνω μου κατέβασα τὸ κεφάλι.

Οἱ «ἐξηγήσεις» ἦταν περιττές.

— Τί κρίμα νὰ κάνῃς λάθη στὰ ραντεβοῦ σου!

....

Καὶ μόνο σὰν ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα κινήθηκα. Πῆγα γρήγορα καὶ τὴν κλείδωσα. Πέταξα γρήγορα τὸ κλειδὶ ποὺ μάλιστα ἔσπασε τὸ κόκκινο λαμπιόνι. Κι' ὕστερα; Ὕστερα χτυποῦσα τὴν πόρτα σὰν τρελλὸς μονολονώντας τὴν ἀλήθεια. Θέλησα νὰ τρέξω κοντά της καὶ νὰ τῆς τὰ φανερώσω ὅλα. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Κρατήθηκα. Ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν μὲ χωροῦσε. Ἔβαλα στὸ ἴδιο κουτί, ποὺ τάφερα, ὅλα τὰ δῆθεν πειστήρια τῆς ἀπιστίας μου. Φίλησα τὴν πόρτα ποὺ ἄγγιζε μιὰ τελευταία φορὰ κι' ἔφυγα.

Τώρα δῶ μακρυά της μονοδικήμου γαρὰ τὸ ἡμερολόγιο τῆς ἀγάπης μου. Κι' ὅλο συλλογίζομαι. Τώρα ἡ Στέλλα μου θάν' εὐτυχισμένη. Οἱ πλούσιοι γονοί, τὰ τσάντα οἱ διασκεδάσεις τοῦ κύκλου της, τὸ θέατρο, θὰ τὴν βοηθήσουν.

Ὅσο γιὰ τὴν ἱστορία μας μόνον ἔτσι θὰ τελείωνε. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Πιὸ εὔκολα ξεχνᾶμε κείνους ποὺ μισήσαμε παρὰ κείνους π' ἀγαπᾶμε.

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΣΕΛ ΕΠΟΥΙ

Τὸ μυστικὸ τοῦ μαύρου μπαούλου

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Δυὸ ἀγγλίδες, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Σίμπκινσον, φθάνουν ἐκ Λονδίνου στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρᾶ μὲ ἀναρίθμητα μπαγκάζ. Στὴν αἴθουσα τοῦ τελωνείου, καθὼς οἱ ὑπάλληλοι θέλουν ν' ἀνοίξουν τὶς ἀποσκευές, ἡ μίς Σίμπκινσον δυσφορεῖ καὶ ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὸ κλειδὶ ἑνὸς μεγάλου μαύρου μπαούλου.

Κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀγγλίδος, ὁ τελωνειακὸς σπάζει τὴν κλειδαριὰ καὶ ἀνοίγει τὸ μπαοῦλο. Ἀμέσως, ὅμως, ὀπισθοχωρεῖ. Μέσα στὸ μπαοῦλο βρισκόταν τὸ πτῶμα μιᾶς μαυροφορεμένης γρηᾶς.

Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν παρακολουθεῖ καὶ κάποιος ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ τοῦ Λονδίνου ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεση καὶ ἐπισκέπτεται τὴν μίς Σίμπκινσον.

Ἡ μίς Σίμπκινσον δέχεται τὸν ντετέκτιβ στὸ δωμάτιό της. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνη. Μαζί της εἶναι καὶ ἕνας νεαρὸς κληρικός, ὁ αἰδεσιμώτατος Ὥστεν Χάρβεϋ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι ἀρραβωνιασμένη. Στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ντετέκτιβ, ἡ μίς Σίμπκινσον παραδέχεται ὅτι γνωρίζει τὴν ταυτότητα τῆς νεκρῆς, ἀρνεῖται ὅμως, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομά της. Ὁ Χάρβεϋ, ὅμως, ποὺ δὲν υἱοθετεῖ τὴ στάσι αὐτὴ τῆς μνηστῆς του, λέγει ὅτι τὸ πτῶμα ἀνήκει στὴ θεία του Ἐλισσάβετ Ραϊνελ. Τόσον, ὅμως, αὐτός, ὅσον καὶ ἡ μίς Σίμπκινσον ἀρνοῦνται κάθε ἀνάμιξί τους στὸ ἔγκλημα. Καὶ ἀναθέτουν στὸν ντετέκτιβ ν' ἀναλάβῃ γιὰ λογαριασμό τους τὴ διαλεύκανσι τοῦ σκοτεινοῦ μυστηρίου.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ὁ ντετέκτιβ Σπένς— αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του—βρισκότανε στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἱερέως Χάρβεϋ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ μάθῃ ἂν οἱ ἔρευνές του κατέληξαν ποιθενά.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀφήνει ἐξ ἀποσκευῶν τοῦ νὰ πέσῃ ἕνα νράμμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ντετέκτιβ μαθαίνει τὴν ἱστορία τοῦ μπαούλου, καὶ διάφορες ἄλλες λεπτομέρειες.

Κατόπιν αὐτῶν ὅλων, σπεύδει στὸ Λονδῖνο ἀναζητῶν τὸν ἀποστολέα τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατόπιν στὸ Σάουθεντ, ὅπου ἐπισκέπτεται τὸ διαμέρισμα ὅπου ἔμενε ἡ μίς Σίμπκινσον...

5ον

ΚΡΙΜΑ! εἶπα. Καὶ ἤρθα συστημένος στὸ σπίτι σας. Μ, ἔτειλε ἡ κυρία Σίμπκινσον... Τὴ θυμᾶστε βέβαια....

—Μάλιστα, κύριε, ἡ κυρία Σίμπκινσον καὶ ἡ κόρη της ἔμειναν τρεῖς ἑβδομάδες ἐδῶ...

—Σπουδαῖες πελάτιδες, ἔ; εἶπα.

—Νὰ σᾶς πῶ, κύριε, ἀπήντησε ἡ σπιτονοικοκυρά. Καὶ ναί καὶ ὄχι. Δὲν ἔγω νὰ πῶ τίποτε γι' αὐτὲς τὶς κυρίες... Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ πῶ ὅτι εἶναι καὶ σπουδαῖες... Ἡ νέα, ναί, ἦταν ἀξιαγάπητη. Ἡ μητέρα της, ὅμως, ἦταν νευρασθενικὴ καὶ ὅλο γκρίνιαζε. Οἱ πλούσιοι μποροῦν νἄχουν καὶ τὰ νεῦρα τους, ἐνῷ ἐμεῖς...

Τὴ διέκοψα.

—Ὥστε τὰ δωμάτια τῶν κυριῶν αὐτῶν νοικιάστηκαν;

—Μάλιστα, κύριε.

Τί κρίμα! ἐπανέλαβα.

Καὶ ἡ ἀγανάκτησίς μου ἦταν εἰλικρινής, γιατὶ ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχαν μείνει οἱ δυὸ γυναῖκες. Ὡρισμένως, δὲν εἶχα καθόλου τύχη ἐκείνη τὴ μέρα.

—Νοικιάστηκαν γιὰ πολὺν καιρό; εἶπα.

—Γιὰ δέκα πέντε μέρες.

—Ὦ! Ἀλλὰ τότε, κυρία μου, θὰ μπορέσω νὰ περιμένω... Δέκα πέντε μέρες περνοῦν γρήγορα... Μπορῶ νὰ δῶ τὸ διαμέρισμα;

—Μπορεῖτε, εἶπε, ἡ σπιτονοικοκυρά. Οἱ κυρίες ποὺ τὸ νοίκιασαν θὰ ἔλθουν αὔριο... Ἐπομένως μπορεῖτε νὰ ρίξετε μιὰ ματιά...

Καὶ παραμέρισε, γιὰ ν' ἀνεβῶ τὴ σκάλα.

—Μὰ δὲν θάθελα, κυρία μου, νὰ σᾶς βάλω σὲ κόπο, εἶπα. Ἂς μὲ ὁδηγήσῃ ἡ ὑπηρεσία. Μιὰ ματιὰ θὰ ρίξω καὶ θὰ φύγω.

Ἤμουν βέβαιος πὼς ἀπὸ μιὰ ὑπηρέτρια θὰ μποροῦσα νὰ μάθω περισσότερα. Καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ἐξεπληρώθη. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ φώναξε τὴν ὑπηρέτριά της, μιὰ μεσόκοπη, ποὺ χαζόφερνε καὶ τῆς εἶπε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἐπάνω.

Τὸ δωμάτιο ποὺ εἶδα ἦταν ὅπως ὅλα τὰ ἐπιπλωμένα δωμάτια τοῦ κόσμου. Τίποτε τὸ ἰδιαίτερο, τίποτε τὸ ξεχωριστό. Ἐπιπλα συνηθισμένα, στὴ συνηθισμένη τους θέση.

Ἑτοιμαζόμουν ν' ἀποσυρθῶ, ὅταν ἔξαφνα τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸ τζάκι. «Μπᾶ! εἶπα μέσα μου. Δὲν ὑπάρχει καλοριφέρ!». Τὸ τζάκι ἦταν ἑτοιμο μὲ τὰ ξύλα του καὶ τὰ χαρτιά του, γιὰ ν' ἀναφθῇ στὴν πρώτη στιγμή. Ἀπὸ τὴ σκόνη ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ σωρὸ τῶν ξύλων, κατάλαβα ὅτι τὸ τζάκι θάταν ἀπὸ πολὺν καιρὸ σβυσμένο. Ἐπὶ πλέον, κοντὰ στὰ ξύλα ἦταν ριγμένα καὶ κάτι σχισμένα χαρτιά. Ἴσως νὰ τάχε ρίξει καὶ ἡ μίς Σίμπκινσον. Ποιὸς ξέρει;

Μὲ κατέλαβε ἀμέσως ἡ ἐπιθυμία νὰ μαζέψω αὐτὰ τὰ ἀποκόμματα. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάνω γιὰ νὰ μὴ μ' ἀντιληφθῇ ἡ ὑπηρέτρια; Ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα σελλίνι καὶ τῆς τῶδωσα, λέγοντας:

—Πάρε αὐτὸ γιὰ τὸν κόπο σου.

Καθὼς, ὅμως, ἐκείνη ἄπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, ἐγὼ ἄφισα τὸ σελλίνι ἐπίτηδες νὰ πέσῃ χάμω. Σκύβοντας, ὕστερα, γιὰ νὰ τὸ μαζέψω, τοῦδωσα μιὰ καὶ τῶστειλα κάτω ἀπὸ τὴ ντουλάπα.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔρριχνε ἀπεγνωσμένες ματιὲς κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα. Πῆρα τὴν τσιμπίδα ἀπὸ τὸ τζάκι. Ἀλλ' ἀμέσως τὴν ἄφισα, λέγοντας:

—Ἄ! Εἶναι πολὺ κοντή... Πήγαινε γρήγορα νὰ πάρῃς τὴν ὀμπρέλλα μου ἀπὸ κάτω... Τὴν ἄφισα στὸ πόρτ — μαντώ...

Ἡ ὑπηρέτρια ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὴν ὀμπρέλλα. Χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, πλησίασα στὸ τζάκι καὶ μάζεψα τὰ σχισμένα χαρτάκια. Ἦταν ἕνα ἐπισκεπτήριο, ποὺ ἔγραφε:

«Φίλιππος Χάρβεϋ».

Ἦταν σημειωμένα καὶ κάτι ἄλλα λόγια, μὲ μολοῦβι, ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸ νὰ συναρμολογήσω τ' ἀποκόμματα καὶ νὰ τὰ διαβάσω. Τἄρριξα στὴν τσέπη μου βιαστικά, γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια ἐπέστρεψε κι, ὅλας μὲ τὴν ὀμπρέλλα.

Τὸ σελλίνι βρέθηκε καὶ ἄρχισα νὰ φλυαρῶ μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

—Ναί, μοῦ εἶπε, χωρὶς δυσκολία. Οἱ κυρίες Σίμπκινσον ἔμειναν τρεῖς βδομάδες ἐδῶ... Ἦταν πολὺ καλὲς κυρίες, ἀλλ' ἡ μαμὰ δὲν ἤθελε νὰ χτυπᾷ δυὸ φορὲς τὸ κουδοῦνι... Ἐπισκέψεις;... Ὄχι, δὲν εἶχαν πολλές... Μονόχα μιὰ γρηᾶ μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ὕφος βλοσυρό... Καὶ οἱ δυὸ κόριοι ποὺ ἐρχότανε κάθε μέρα...

—Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ δυὸ κύριοι;

—Ὁ παπᾶς καὶ ὁ ἀδελφός του, ὁ κ. Φίλιππος. Ἡ μὶς Σίμπκινσον ἦταν μνηστὴ τοῦ παπᾶ.

Θὰ ἤθελα νὰ ρωτήσω κι, ἄλλα, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς ποὺ ἄρχισε νὰ νευριάζῃ γιὰ τὴν παράταση τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Κατεβήκαμε, λοιπόν, κάτω κι' ἀφοῦ ὑποσχέθηκα στὴ σπιτονοικοκυρὰ ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσα, ἔφυγα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Στὸν τόπο τοῦ δράματος

Τράβηξα γραμμὴ γιὰ τὸ Νο 17 τοῦ ἴδιου δρόμου, ὅπου τὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Ἐλισσάβετ Ραϊνελ, τοῦ θύματος.

Ἐπανελήφθη ἡ ἴδια σκηνὴ. Ζήτησα νὰ νοικιάσω ἕνα δωμάτιο. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἦταν μιὰ φλύαρη, σχεδὸν τυφλὴ καὶ θεόκουφη. Ἡ κουφαμάρα της, ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ μιλᾷ σὰν ροκάνα.

Μόλις ἔμαθα ὅτι τὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Ραϊνελ ἦταν ἀκόμη ξενοίκιαστο, ἐφανιάστηκα κάπως. Καὶ ὅταν ἄκουσα ἀπὸ τὴ σπιτονοικοκυρὰ ὅτι ἡ μὶς Ραϊνελ τὸ κρατοῦσε ἀκόμα αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, αἰσθάνθηκα μιὰν ἀνατριχίλα.

—Ἡ μὶς Ραϊνελ πῆγε γιὰ μιὰ—δυὸ

Τὸ μυστικὸ τοῦ μαύρου Μπαούλου

μέρες στὸ Λονδῖνο, μοῦ εἶπε, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε.

Τὴν καϋμένη τὴν μὶς Ραῖνελ ! Πῆγε, πράγματι στὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ τώρα βρισκόταν στὸ Παρίσι κι' ἀκόμα πιὸ πέρα...

Ἡ κυρία Τζέζοπ—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς — μοῦπε ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω γιὰ τοὺς νοικάριδές της κι' ἀκόμα περισσότερα.

—Ἡ μὶς Ραῖνελ κρατεῖ ἀκόμα τὸ δωμάτιό της... Πῆγε στὸ Λονδῖνο, γιὰ μιὰ—δυὸ μέρες... Τὴν γνωρίζετε, λοιπόν, κύριε ;... Τί παράξενη γυναῖκα, ἔ ;... Ἀκινώνητη τελείως... Ψωροπερήφανη θὰ μποροῦσα νὰ πῶ... Τ' ἀνήψια της ;... Ὠ ! Μὰ κάθε μέρα ἐδῶ βρισκόντανε... Ὁ μεγαλύτερος, ὅπως θὰ ξέρετε, εἶναι ἐφημέριος στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίνας...

—Κι' ὁ ἄλλος, ὁ Φίλιππος ; ρώτησα.

—Ὁ Φίλιππος ;... Αὐτὸς μένει σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, πλάϊ στὸ δωμάτιο τῆς θείας του... Ἡ γρηά, ὅμως, τὸν μαλώνει γιὰ τὴ διαγωγή του... Ἀλλ' ἡ γρηὰ εἶναι στριμμένη... Ἀφοῦ μαλώνει καὶ μὲ τὸν ἄλλον ἀκόμη, τὸν παπᾶ, ἕνα κύριον πρώτης τάξεως..

—Ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ μένει ἀκόμα ἐδῶ ;

—Ὄχι, κύριε. Τὸ διαμέρισμα τῆς μὶς Ραῖνελ εἶναι ἄδειο αὐτὴ τὴ στιγμή. Θέλετε νὰ τὸ δῆτε ; Ἔτσι θὰ λάβετε μίαν ἰδέα ἀπὸ τὰ δωμάτια ποὺ νοικιάζω... Σπουδαῖα δωμάτια... Τὰ καλλίτερα τοῦ Σάουθεντ.

Δέχθηκα τὴν προσφορά της. Πράγματι, τὸ διαμέρισμα ἦταν σπουδαῖο. Ἕνα μεγάλο σαλόνι μὲ μεγάλα παράθυρα πρὸς τὴ θάλασσα, μιὰ εὐρύχωρη κρεββατοκάμαρα καὶ ἕνα ἄλλο μικρὸ ὑπνοδωμάτιο, συνεχόμενα...

—Τὸ διαμέρισμα εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἄφισε ἡ μὶς Ραῖνελ, εἶπε ἡ κυρία Τζέζοπ. Ἔφυγε τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας χωρὶς νὰ μοῦ πῇ οὔτε ἕνα ἀντίο... Ἔφυγε πολὺ πρωῖ καὶ δὲν τὴν εἶδα. Μοῦ ἄφισε ἕνα μικρὸ σημείωμα στὸ τραπέζι. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

—Κυρία Τζέζοπ,εἶπατότε...Εἶναικαιρὸς νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὅτι δὲν ἦλθα νὰ νοικιάσω δωμάτιο. Εἶμαι ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ. Ἡ μὶς Ραῖνελ εἶναι ἴσως περισσότερο παράξενη ἀπὸ ὅσο τὴ φαντάζεσθε... Ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Λονδῖνο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση τοὺς ἀνεψιούς της... Καὶ τώρα τὰ παιδιὰ δὲν ξέρουν τί ἀπέγινε καὶ ἀνησυχοῦν τρομερά... Μ' ἐπεφόρτισε, λοιπόν, ὁ κ. Ὥστεν Χάρβεϋ νὰ τὴν ξαναβρῶ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε τὸ σημείωμα ποὺ σᾶς ἄφισε ἡ μὶς Ραῖνελ πρὶν φύνη ;

—Θεέ μου ! φώναξε ἡ γρηά. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε !

Ἡ λέξις ντετέκτιβ τὴν εἶχε τρομοκρατήσει. Νόμιζε πὼς βρισκόταν κι' ὅλας στὸ ἐδώλιο τῆς κατηγορουμένης ! Ἔτρεξε νὰ μοῦ φέρη ἀμέσως τὸ σημείωμα. Ἦταν ἕνα χαρτὶ ἀπὸ ἐφημερίδα, ὅπου ἦταν γραμμένα μὲ μολύβι αὐτὰ τὰ λόγια :

»Πηγαίνω στὸ Λονδῖνο γιὰ λίγες μέρες.

Ε. ΡΑΙΝΕΛ»

Τίποτα ἄλλο. Ἔβαλα τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη μου.

—Θὰ τὸ φυλάξω αὐτὸ τὸ σημείωμα, εἶπα. Ἂν θέλετε θὰ σᾶς δώσω μίαν ἀπόδειξη. Καὶ τώρα, γιὰ θυμηθῆτε. Ἦλθε κανεὶς τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας νὰ δῆς τὴν μὶς Ραῖνελ ; Εἶναι πολὺ σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ σᾶς ρωτάω.

—Ἐγὼ πάντως δὲν τὴν εἶδα γιατὶ κοιμᾶμαι κατάκορφη καὶ ἀργὼ νὰ ξυπνήσω. Ἡ ὑπηρέτρια ποὺ ἔχω δὲν μένει ἐδῶ. Φεύγει στὶς ἐννέα τὸ βράδυ κι' ἔρχεται τὸ πρωῖ.

—Ἔχετε ἄλλους νοικάρηδες ;

—Γιὰ τὴν ὥρα, κανένα. Περιμένω αὔριο μίαν οἰκογένεια γιὰ τὸ δεύτερο πάτωμα... Τὴν Κυριακή, ἡ μὶς Ραῖνελ ἔμεινε τὶς περισσότερες ὧρες μόνη... Τὸ πρωῖ πῆγε στὴν ἐκκλησία... Τὸ ἀπόγευμα ἦλθε καὶ τὴν ἐπεσκέφθη ὁ ἀνεψιός της Ὥστεν. Συζήτησαν ζωηρὰ ἢ μᾶλλον ἡ γρηὰ οὔρλιαζε κι' ὁ παπᾶς τὴν ἄκουγε σιωπηλός... Τὴ σέβεται πολὺ τὴ θεία του ὁ κ. Ὥστεν. Ἐνῷ ὁ ἄλλος, ὁ Φίλιππος, τῆς γυρίζει λόγια καὶ φωνάζει περισσότερο ἀπὸ αὐτήν... Λοιπόν, τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, ἡ μὶς Ραῖνελ ἐδείπνησε μόνη της. Μετὰ τὸ φαγητὸ ξανάρθε ὁ κ. Ὥστεν, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε παρὰ μόνον μισὴ ὥρα. Μαλώσαν καὶ πάλι, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἀκούω καὶ πολὺ καλά. Ὅταν ἔφυγε ὁ παπᾶς, ἡ μὶς Ραῖνελ ἔμεινε λίγο στὸ σαλόνι τῆς νὰ διαβάση κι' ὕστερα πῆγε καὶ κοιμήθηκε. Αὐτὰ εἶναι ὅλα ποὺ ξέρω, κύριε ντετέκτιβ. Ἡ μὶς Ραῖνελ ἔφυγε τὴ Δευτέρα πολὺ πρωῖ, πρὶν ἔλθη ἡ ὑπηρέτρια. Θὰ ἔφυγε φαίνεται μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Τὴν πόρτα τὴν ἄκουσα ὅταν ἄνοιξε.

—Ἔφευγε κι' ἄλλη φορὰ ἔτσι ἀπροειδοποίητα ἡ μὶς Ραῖνελ ;

—Ναί... Ἀλλ' ὄχι γιὰ ταξίδια... Ἔβγαινε πολὺ πρωῖ κι' ἔκανε περίπατο στὴν παραλία... Ἐπέστρεφε στὶς ὀχτὼ γιὰ τὸ μικρό της πρόγευμα... Αὐτὸ γινόταν χειμῶνα—καλοκαῖρι.. Ἀπὸ βραδὺς τῆς ἀφίνουμε στὸ τραπέζι ἕνα ποτῆρι γάλα καὶ τὸ πίνει κάθε πρωῖ, πρὶν ξεκινήση γιὰ τὸν περίπατό της...

—Τὸ ποτῆρι αὐτὸ τὸ βρήκατε ἄδειο τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας ;

—Βεβαίως..

Ἔμεινα γιὰ λίγο συλλογισμένος.

Δὲν ἀπεκλείετο νὰ τὸ ἄδειασε τὸ ποτῆρι κι' ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος, εἶπα μέσα μου.

—Καὶ ὁ Φίλιππος, ρώτησα, πότε ἦλθε γιὰ τελευταία φορά ;

—Ὁ Φίλιππος ; Μὰ ἤμουν ἕτοιμη νὰ σᾶς πῶ ὅτι διενυκτέρευσε ἐδῶ τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴ Δευτέρα.

Στὸ ἄκουσμα τῆς εἰδήσεως αὐτῆς τινάχθηκα. Δὲν θέλησα, ὅμως, νὰ διακόψω τὴ φλυαρία τῆς γρηᾶς.

—Εἶχε ἠθῆ τὸ Σάββατο, γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα, ξανάρθε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, στὰς ἐννέα καὶ μισή... Ἐγὼ τοῦ ἄνοιξα τὴν πόρτα... Ἡ ὑπηρέτρια εἶχε φύγει.

—Καὶ πότε ξανάφυγε ;

—Ὁ Φίλιππος ; Ἔφυγε τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας στὰς ἐννέα, γιὰ τὸ Λονδῖνο.

—Μόνος του ;

—Ἀπὸ δῶ ἔφυγε μὲ τὸν ἀδερφό του, ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ τὸν πῆρε. Ἔφυγαν μαζὶ μὲ ταξί.

—Εἶχαν ἀποσκευές ;

—Ναί, μιὰ βαλίτσα κι' ἕνα μεγάλο μαῦρο μπαοῦλο, γεμᾶτο βιβλία... Εἶναι φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς... Μοῦ τῶπε ὁ ἴδιος κάποτε... Καὶ εἶχε πολλὰ βιβλία.

—Καλά, καλά. Καὶ τώρα, γιὰ πέστε μου, κυρία Τζέζοπ. Ὀφίλιππος ἐμπαινόβγαινε ἐλεύθερα ἐδῶ μέσα ;

—Ναί. Εἶχα δώσει ἕνα πασπαρτοῦ στὴ θεία του.

Κατάλαβα ὅτι ἀπὸ τὴ σπιτονοικοκυρὰ δὲν εἶχα πιὰ νὰ μάθω τίποτε ἄλλο. Καὶ ζήτησα νὰ δῶ τὴν ὑπηρέτρια. Τὴν ἔλεγαν Πόλλυ. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε, δὲν εἶχε τίποτε ἀκούσει... Εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, πρὶν ἔλθη ὁ Φίλιππος. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας, ἡ μὶς Ραῖνελ ἦταν ἤδη φευγάτη. Μοῦ εἶπε μόνον ὅτι τὸμαῦρο μπαοῦλο ἦταν πολὺ βαρύ. Ὁ σωφὲρ βλαστημοῦσε ὅταν τὸ φόρτωνε. Καὶ ὁ Φίλιππος τοῦ ἐξήγησε :

—Ναί, εἶναι πολὺ βαρύ. Ἔχει βιβλία.

Ἡ Πόλλυ εἶχε πάει στὸν Φίλιππο τὸ πρωΐ τοῦ ρόφημα στὶς ὀχτώμισι.... Μισὴ ὥρα πρὶν εἶχε καταφθάσει κι' ὁ Ὥστεν Χάρβεϋ, ὁ ὁποῖος μπῆκε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅταν ἡ Πόλλυ μπῆκε στὸ δωμάτιο, ὁ Φίλιππος ἦταν ντυμένος. Τότε, ὁ Ὥστεν τὴν ρώτησε τί κάνει ἡ θεία καὶ ἡ Πόλλυ τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἡ μὶς Ραῖνελ εἶχε φύγει τὸ πρωΐ, ὅλως ἐκτάκτως. Πρὶν φύγη ἡ Πόλλυ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὁ Ὥστεν ρώτησε τὸν ἀδελφό του ἂν εἶχε ἑτοιμάσει τὸ μπαοῦλο του. Ὁ Φίλιππος ἀπήντησε :

—Τὸ ἑτοίμασα. Παίρνω μαζί μου ὅλα τὰ βιβλία.. Καὶ ποὺ βρῆκες τὸ κλειδί... Διαφορετικὰ δὲν ξέρω τί θάκανα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ χτύπησαν τὸ κουδοῦνι καὶ παρεκάλεσαν τὴν Πόλλυ νὰ φωνάξη ταξί. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἔβγαλαν μονάχοι τους τὸ μπαοῦλο στὸ πεζοδρόμιο καὶ βοήθησαν τὸν σωφὲρ νὰ τὸ σηκώση. Ὕστερα, ὁ Φίλιππος εἶπε στὸν σωφὲρ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὸν σταθμό.

Ἔκτοτε κανεὶς δὲν ξανᾶδε τὴν μὶς Ραῖνελ καὶ τοὺς δυὸ ἀνεψιούς της.

Ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μὶς Ραῖνελ. Τὴ βρῆκα καθαρὴ καὶ σιγουρισμένη, ἀλλ' ὅλα ἐκεῖ μέσα μαρτυροῦσαν μιὰν ἐξαφνικὴ ἐσπευσμένη ἀναχώρησι. Ὅλα τὰ εἴδη τῆς τουαλέττας βρίσκονταν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ρώτησα τὴν κυρία Τζέζοπ, ἂν λείπη κανένα ἀπὸ τὰ καπέλλα τῆς μὶς Ραῖνελ ;

Ἀντὶ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, μοῦ ἀπήντησε ἡ Πόλλυ. Ἡ μὶς Ραῖνελ δὲν εἶχε παρὰ μόνον ἕνα καπέλλο κι' ἕνα μάλλινο μπερέ, ποὺ τὸ φοροῦσε τὸ πρωΐ, στοὺς περιπάτους της.

Λοιπόν: Τὸ μὲν καπέλλο βρέθηκε μέσα στὸ ράφι τοῦ ντουλαπιοῦ, τὸ δὲ μπερὲ κρεμασμένο πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Περίεργο! φώναξε ἡ ὑπηρέτρια, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαπίστωσι. Ἡ μὶς Ραῖνελ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Λονδῖνο χωρὶς καπέλλο!

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται σὰν ἀπίστευτο, εἶπα. Θὰ κάνετε λάθος. Ἡ μὶς Ραῖνελ πρέπει νὰ εἶχε κι' ἄλλο καπέλλο.

Τὸ δωμάτιο τοῦ Φιλίππου Χάρβεϋ δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ φοιτητής μας εἶχε πάρει μαζί του ὅλα του τὰ πράγματα. Ἐπέστρεψα στὸ δωμάτιο τῆς μὶς Ραῖνελ. Στὸ βάθος, βρισκόταν ἄλλο ἕνα ντουλάπι. Πλησίασα καὶ τὸ ἄνοιξα. Ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ὀγκώδη ἰατρικὰ βιβλία!

—Μπᾶ ! ξεφώνισε καὶ πάλι ἡ Πόλλυ. Κι' αὐτὸς ἔλεγε ὅτι δὲν ἄφησε οὔτε μισὸ βιβλίο του! Παράξενο! Πῶς βρέθηκαν αὐτὰ τὰ βιβλία σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι;

Βγῆκα στὸ χώλλ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν μείνει βωβὲς ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

—Κυρία Τζέζοπ, εἶπα τότε μὲ ὕφος σοβαρό. Καὶ σύ, Πόλλυ ἀκοῦστε καλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Ἡ μὶς Ραῖνελ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Λονδῖνο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανένα καὶ χωρὶς ν' ἀφίση διεύθυνση. Ὁ ἀνεψιός της εἶναι τρομερὰ ἀνήσυχος. Γιατὶ ἡ θεία του δὲν ἔφθασε στὸ σπίτι ποὺ ἔχει στὸ Λονδῖνο. Πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ. Μοῦ δώσατε πρόθυμα ὅσες πληροφορίες σᾶς ζήτησα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἐν ὀνόματι, ὅμως, τοῦ βασιλέως, πρέπει ἡ ἔρευνά μου αὐτὴ νὰ μείνη μυστική, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Συγκρατῆστε αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα. Κι' ἂν σᾶς ρωτήση κανένας ἄλλος μάθετε ὅτι ὅσες λιγώτερες ἀπαντήσεις δώσετε, τόσο τὸ καλλίτερο. Θέλετε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε τίποτε σὲ κανένα; Μοῦ τὸ ὁρκίζεσθε;

—Ὠ ! Βέβαια, κύριε, εἶπε ἡ κυρία Τζέζοπ.

—Ναί, ναί, τὸ ὁρκιζόμαστε, εἶπε καὶ ἡ ὑπηρέτρια.

Μέσα μου, δοκίμασα μιὰ κρυφὴ χαρά. Καὶ εἶπα : «Ἂς ἔλθη τώρα ἡ Σκότλανδ Γυάρδ νὰ βγάλη λέξη ἀπὸ τὰ στόματα τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μοῦ ἀνήκει καὶ θὰ τὴν διαλευκάνω ἐγώ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Τὸ «κεφάλι τοῦ Νέγρου»

Πρὶν φύγω,ἡ κυρία Τζέζοπ μοῦ ἔδωσε μιὰν ἀκόμη πολύτιμη πληροφορία. Ὅταν τὴ ρώτησα τί ὕφος εἶχε ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ ὅταν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, μοῦ ἀπήντησε ὅτι τῆς φάνηκε πιωμένος.

—Ἀλήθεια, εἶπα, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ εἶναι ζερβοχέρης;

—Πῶς νὰ τὸ ξέρω: εἶπε ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα. Δὲν πρόσεξα...

—Καὶ σεῖς Πόλλυ, τί λέτε;

Ἀλλ. οὔτε αὐτὴ μπόρεσε νὰ μοῦ δώση ἀπάντηση.

—Τί πρέπει νὰ κάνω ὅτανἐπιστρέψη ἡ μὶς Ραῖνελ ; ρώτησε ἡκυρίαΤζέζοπ. Νὰ σᾶς γράψω;... Σὲ ποιὰ διεύθυνσι ;

—Γράψτε καλλίτερα στὴν κ. Ὥστεν, εἶπα.

Κι' ἔφυγα.

Μέσα στὸ τραῖνο ποὺ μὲ ξανάφερνε στὸ Λονδῖνο, σημείωσα καταλεπτῶς ὅλα ὅσα εἶδα καὶ ἄκουσα στὸ Σάουθεντ. Ἡ μέρα δὲν ὑπῆρξε κακὴ γιὰ μένα. Ἡ ἔρευνά μου εἶχε κάνει μεγάλα βήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ βρισκόμουν σὲ κατάστασι ἐξαιρετικῆς διαυγείας πνεύματος. Ἦταν ἀδύνατο ἡ Σκότλανδ Γυάρδ νὰ πραγματοποιοῦσε μέχρι τῆς στιγμῆς μεγαλύτερα πράγματα ἀπὸ μένα. Ἔτριβα τὰ χέρια μου ἀπὸ ἱκανοποίηση καὶ ἔλεγα μέσα μου ὅτι δὲν μοῦ ἔμενε τώρα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βρῶ τὸ κρησφύγετο τοῦ δολοφόνου.

Κοτὰ τὰ λεγόμενα τῆς κυρίας Τζέζοπ, τὸ κρεββάτι τῆς μὶς Ραῖνελ βρέθηκε ξεστρωμένο τὸ πρωΐ τῆς Δευτέρας. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη τὰ χαράμματα τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ ὄχι, ὅπως ὑπεστήριζε ὁ Παρισινὸς ἰατροδικαστής, τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς.

Γιὰ μένα ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ ἐπέστρεψε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, εἴτε ἐν καταστάσει μέθης, εἴτε προσποιούμενος τὸν μεθυσμένον. Κλείστηκε στὸ δωμάτιό του, παρέμεινε μέχρις ὅτου ξημερώσει, ὕστερα εἰσεχώρησε στὸ δωμάτιοτῆςθείας του καὶ τὴ βρῆκε σηκωμένη καὶ ντυμένη. Ἴσως νάχε πιῆ καὶ τὸ γάλα της. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Φίλιππος τὴ χτύπησε στὸ κεφάλι δυνατὰ κι' ὕστερα τὴν ἀπετελείωσε μὲ γλωροφόρμιο ἢ μὲ ἄλλο ναρκωτικό. Ἦταν φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς καὶ ἤξερε καλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνη. Κατόπιν ἔκλεισε τὸ πτῶμα μέσα στὸ μπαοῦλο, ἀντὶς γιὰ τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα ἔκρυψε μέσα στὴ ντουλάπα κι' ἀνεχώρησε μὲ τὶς ἀποσκευές του ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, Στὸ Τσάριγκ—Κρός. ὅμως μέσα στὴν ἀναστάτωσι τῶν πολλῶν τραίνων καὶ τῆς μεγάλης κινήσεως, τὸ μπαοῦλο του μπερδεύτηκε μὲ τὸ μπαοῦλο τῆς μὶς Σίμπκινσον...

Αὐτὰ ἦταν τὰ συμπεράσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξα μετὰ τὴν ἐπίσκεψί μου στὸ Σάουθεντ.

Εἶπα προηγουμένως ὅτι δὲν μοῦ ἔμενε τώρα, παρὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ κρησφύγετο τοῦ δολοφόνου. Ὑπῆρχε, ὅμως, καὶ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τῶξερα : Ἀγνοοῦσα τὰ ἐλατήρια ποὺ παρεκίνησαν τὸν Φίλιππο Χάρβεϋ νὰ σκοτώση τὴ θεία του. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο κενὸ στὴν ἔρευνά μου. Ὡστόσο, δὲν ἐλάττωσα τὸν γοργὸ ρυθμὸ τῶν ἐνεργειῶν μου κ' ἀνεχώρησα ἀμέσως γιὰ τὸ Δοῦβρο. Ἤξερα ὅτι ὁ Φίλιππος βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν πόλι ἀπὸ τὴν περασμένη Τρίτη. Τὸ εἶχα μάθει ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε στεῖλει στὸν ἀδερφό του. Ἴσως νὰ βρισκόταν ἀκόμη στὸ Δοῦβρο, ὅπου θὰ περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ μαῦρο μπαοῦλο, ποὺ ὁ ἀδερφός του ἀδυνατοῦσε νὰ τοῦ τὸ στείλη.

Ἀλλ' ἂν ὁ Ὥστεν τὸν εἰδοποίησε ἐν τῷ μεταξύ ; Νὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα ποὺ ἀπησχόλησε πολὺ τὴ σκέψι μου. Ὁ νεαρὸς κληρικός, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἔντρομος στὴν ἰδέα ὅτι εἶχε ἀδελφὸ δολοφόνο, θάκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν σώση. Ἔτσι, ὅταν μοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνσι τῆς θείας του, παρέλειψε νὰ μοῦ πῆ ὅτι ὁ ἀδελφός του περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ κοντὰ στὴθεία του. Ἔπειτα, ἡ ἀπεγνωσμένη ἐκείνη προσπάθειά του γιὰ νὰ μοῦ ἀποσπάση τὸ ἐνοχοποιητικὸ γράμμα τοῦ Φιλίππου...

Ἡ στάσις αὐτὴ τοῦ μνηστῆρος τῆς μὶς Σίμπκινσον ἦταν φυσική. Ὁ ἀτυχὴς θὰ φοβόταν—καὶ δικαίως—ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἀφορμὴ νὰ χάση καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε.

Ξαναδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ Φιλίππου, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βρῶ καμμιὰ λεπτομέρεια ποὺ μοῦχε ἴσως ξεφύγει... Ἀλλοίμονο ! Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνο ἡ φράσις : «Σὲ περιμένω στὸ Γέρο—Νέγρο».

Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Φυσικά, τὴν ἔκφρασι αὐτὴν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πάρω κατὰ γράμμα. Θὰ ἐσήμαινε ἀσφαλῶς κανένα μέρος. γνωστὸ στοὺς δυὸ ἀδελφούς.

Πρὶν ξεκινήσω γιὰ τὸ Δοῦβρο, πέρασα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ πρακτορείου μου, ὅπου βρῆκα ἕνα γράμμα τοῦ Ὥστεν Χάρβεϋ. Εἶχε ληφθῆ τὸ πρωΐ τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ ἰδοὺ τὸ περιεχόμενο :

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο).

Ἔξαφνα, τὸ ὁλέμμα του ἔπεσε στὸ τζάκι...

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

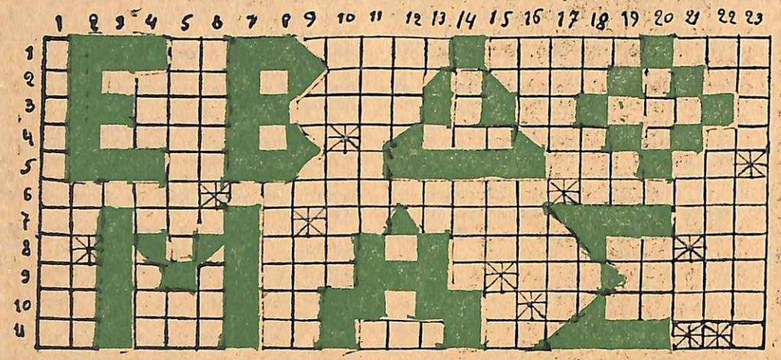

Ὀριζοντίως:

1) Νότα. — Ἀπαξάπασες (δημ. πληθ.). — Μικρὰ νῆσος. — Χρονικὸς σύνδεσμος.

2) Ρῆμα, σύνηθες ἐπὶ ἀνέμου. — Κάθε γυναῖκα θέλει νὰ εἶναι τέτοια.—Γράμμα. — Ἀγγλικὸν μέτρον.

3) Πρόθεσις. — Θηρίον. — Ὑποθετικόν. — Πρόθεσις.

4) Χρονικὸν ἐπίρρημα.— Ἀντωνυμία. — Κλωστή. — Ἀντωνυμία ἀναφορική.

5) Νότα.— Γράμμα. — Κτητ. ἀντων. (οὐδ.).—Δίφθογγος.

6) Ἀρχαία πόλις. — Ὅλοι θὰ θέλαμε νὰ τὸν ἀποχτήσουμε. — Χτυπάει τοὺς πάντα καὶ τὰ πάντα.

7) Τὸ ὑπάρχον. — Μενεξές. — Μόριον. — Τὸ ἄκρον... τῆς εὐτυχίας (ἄνευ τελικοῦ). — Συμπτ. σύνδ.

8) Χρονικὴ μονάς.— Ἀόριστος τοῦ ὁρῶ. — Ἄρθρον. — Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τρίτο 4 ὁριζοντίως.

9) Νότα. — Θεὸς τῶν δασῶν καὶ τῶν ποιμένων. — Ἀρχικὰ συλλόγου. — Ὄχλος, κόσμος (πληθ.),

10) Ἀναφ. ἀντων. (αἰτιατ. θηλ.). — Νότα. — Ἄρθρον. — Ὄρος (στὴ δημοτική).

11) Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.). — Ἔγινε περίφημον ἀπὸ τὸν... Κολόμβον. — Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ προηγούμενο τῆς προηγουμένης λέξεως. — Ἀλλοίμονο (ἀρχ.). — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

Καθέτως:

1) Ὁ νικητὴς τῆς Σαλαμῖνος.

2) Πρόθεσις. — Πρόθεσις.

4) Βεβαιωτικόν.—Ὑποθετικὸν (ἀρχ.). —Τοπικὸν ἐπίρρημα.

5) Σύζυγος τῆς Ὡραίας Ἑλένης. — Ἄρθρον.

6) Γυναικεῖον ὄνομα, ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφον. — Ἀντων. κτητ. (οὐδ.).

8) Ποταμὸς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

9) Μήτηρ Θεῶν (ἀνορθόγραφον).

10) Διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Προφήτης, ἐλεγείας τοῦ Δαυΐδ.

11) Ἡρωϊκὸς Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, δοξασθεὶς στὰς Θερμοπύλας (κλητ.).

12) Ὑποθετικὸν οὐδέτερον. — Νότα.

13) Τὰ ἄνθη τῶν σταυρολέξων (πληθ).

14) Πρόθεσις.—...Καὶ ἀθλαβής.

15) Σύνδεσμος. — Νότα.

16) Γράμμα Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. — Ποτάσα, εἶναι καὶ τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ πλυσίματος.

17) ...Σωτηρίας. — Ἐπίρρημα χρονικόν.

18) Ἀκρωτήριον περίφημο ἀπὸ τὸν «Μοντεχρῆστον» τοῦ Δουμᾶ. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

19) Δεκτικὸν ἐπίρρημα (δημοτική).

20) Πρόθεσις. — Τὸ φωνάζει ἡ γαλαρία στὸ θέατρο ὅταν τῆς ἀρέσει τὸ ἔργο.

21) Ἀρνητικόν. — Δίφθογγος.

22) Ἐναντιωματικὸν στὴ δημοτική. —Κινητόν... (ἐπὶ τοῦ ὁπλοπολυβόλου).

23) Θεὸς τοῦ Πολέμου. — Ὄχι ἀπαίσιος.

(Ἀποστολεὺς ὁ κ. Λάκης Πολάκις, (Δρυμάδες).

Τὸ τρυπημένο σανίδι

Ἕνας ἐρασιτέχνης ζωγράφος, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα τετράγωνο σανίδι, ἐπιφανείας ἴσης μὲ τὸ τέταρτο τοῦ σανιδιοῦ, τοῦ ὁποίου σᾶς δίνουμε τὴν εἰκόνα. Τὸ

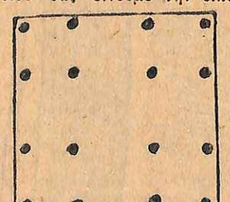

σανίδι ὅμως ποὺ ἔχει, εἶναι τρυπημένο σέ 16 μερίες. Παρὰ ταῦτα, ὁ φίλος μας κατάφερε νὰ βγάλη ἕνα κομμάτι, ἀκριβῶς ἕν τέταρτο, χωρὶς νὰ χαλᾶ αὐτὸ καμμιὰ τρύπα. Πῶς;

Τὸ τετράγωνο μὲ τοὺς κύκλους

Μέσα στὸ τετράγωνο αὐτὸ ὑπάρχουν δεκαέξη κύκλοι. Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε σ' αὐτοὺς τέσσερις ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥ-

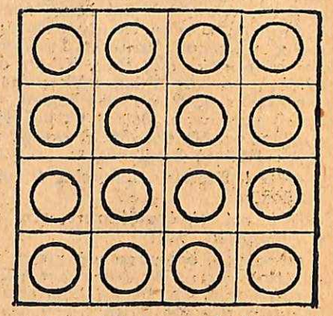

μως ὥστε νὰ ὑπάρχουν σὲ κάθε στήλη, καθέτως καὶ ὁριζοντίως, ἀπὸ πέντε κύκλοι;

Ζητεῖται ὁ ἀριθμὸς

Ἐὰν αὐξήσουμε κατὰ 20.5 τὸ γινόμενον ἑνὸς ἀριθμοῦ, πολλαπλασιαζομένου ἐπὶ 5, ὁ ἀριθμὸς ποὺ θὰ ἔχουμε θὰ εἶναι τρεῖς φορὲς ἴσος μὲ τὸν ἀριθμὸ αὐτό, αὐξημένος κατὰ 160. Ποιὸς εἶναι ὁ ἄγνωστος ἀριθμός;

Λύσεις προηγουμένων

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ὑπῆρχαν μονάχα τρεῖς κληρονόμοι. Ὁ παπποῦς, ὁ πατέρας καὶ ὁ γιός. Τρία πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κάνουν ἐν τούτοις, δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γιούς.

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

1ον) Τὸ ΙΙΧ δὲν εἶναι λατινικὸς ἀριθμὸς καὶ τὸ ΙΙΙΙ γράφεται συνήθως IV. 2ον) Τὸ IV, τὸ V, καὶ τὸ VI. 3ον) Ναί. —Τὸ VII. 4ον) Ὁ ὡροδείκτης, ἔπρεπε νὰ εἶναι μετὰ τὸ III. καὶ ὄχι πρίν, γιατὶ ὁ λεπτοδείκτης, δείχνει ἑπτὰ λεπτὰ μετὰ τὴν ὥρα.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ;

Τὸ 9 καὶ τὸ 12.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 575

Ὀριζοντίως:

1) Νεράϊδα, δουκᾶτα. 2) Σάρδεις. 3) Κάμα, ποθῶ. 4) Ἔνορκος. 5) Ἀντί, τάπι. 6) Ρέα, σύν, σία. 7) Χασομέρης. 8) Χώλ, λαέ, τάν. 9) Ὄναρ, ταξί. 10) Πυραμίς. 11) Ρούθ, Ἄρτα. 12) Ὀράτιος. 13) Στάμνας, Ἀσπασία.

Καθέτως:

1) Νέκταρ, χοῖρος. 2) Νέρων. 3) Ρήματα, λάφυρα. 5) Ἴς, Σάδ, ὄν. 6) Δάφνη, Πύρρα. 7) Ἄρ, σόλ, ἄς. 8) Ρεύματα. 9) Δέ, Νέε, ἴα. 10) Οἶνον, μίμος. 11) Ὕς, Θήρ, 13) Αἴολος, τάφος. 14) Πίναξ. 15) Ἀσωτία, Νίκαια.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ἕνα αὐτοτελὲς ρομάντσο, τοῦ Φρεντερὶκ ΜΠΟΥΤΕ

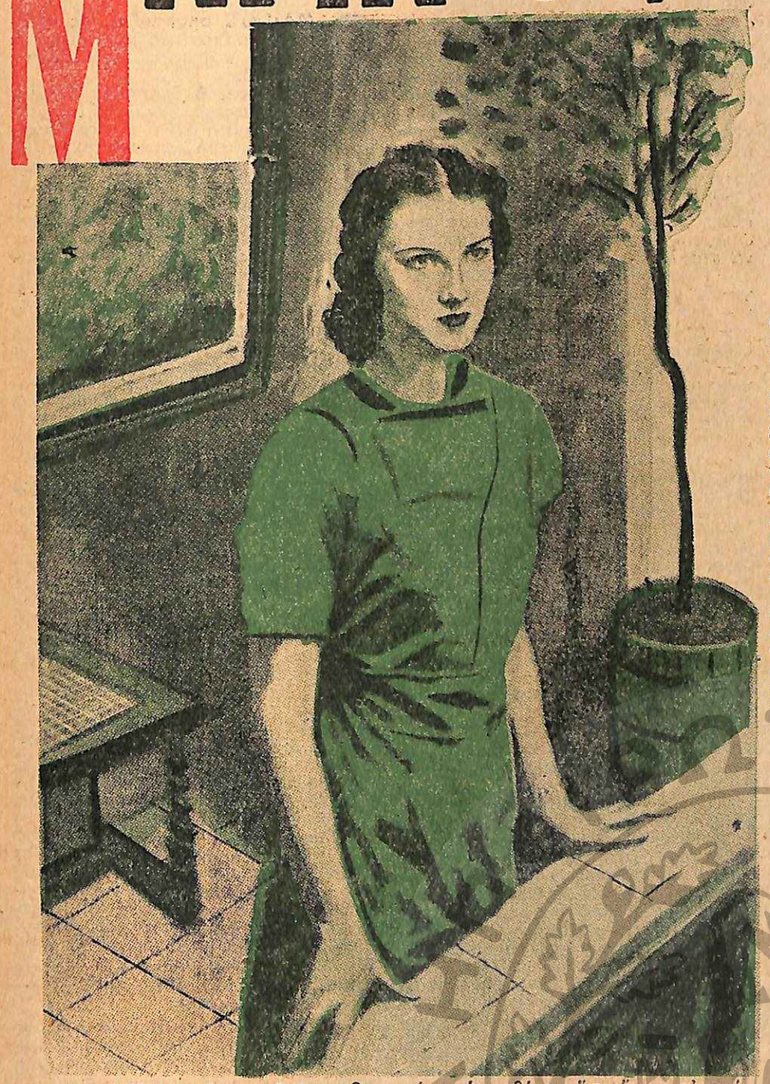

ΛΟΙΠΟΝ εἶσαι κι' ἐσὺ τῆς γνώμης νὰ πάω. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Δὲν εἶνε καθόλου ἔτσι, ἀπήντησε ἡ νέα. Ἂν ὅμως σοῦ κάνη κέφι, μαμά, νὰ πᾶς σ' αὐτὴ τὴν χαρτορίχτρια, τότε πήγαινε..

— Πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶνε χαρτορίχτρα. Διαβάζει στ' ἀστέρια, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς τῆς Χαλδαίας...

— Παναγία μου! Καὶ τὰ τηλεσκόπια εἶνε σήμερα τόσον ἀκριβά! Πρόσεχε, μαμά, μὴν τὸ ἀκριβοπληρώσης αὐτὸ τὸ γλέντι.

— Κάθε ἄλλο. Ἡ κ. Γκρὶβ, ποὺ ἔμαθε τόσο ἐνδιαφέροντα πράμματα, καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένη, δὲν τῆς ἔδωσε παρὰ δέκα φράγκα. Ἄλλως τε δὲν ἔχει καμμιὰ ταρίφα, Πληρώνει ὁ καθένας ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστηση.

— Ὅ,τι ἔχει εὐχαρίστηση; Τότε σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν τῆς δώσης περισσότερο ἀπὸ ἕνα τάλληρο, γιατὶ οἱ συμβουλές της δὲν θ' ἀξίζουν πιὸ πολλά.

Ἡ Μαντελὲν Ὀρντιὲ συζητοῦσε μὲ τὴν μητέρα της, ὅπως κάθε πρωΐ, πρὶν φύγη γιὰ τὴν δουλειά της, πηγαινοερχομένη διαρκῶς μέσα στὸ δωμάτιο πότε γιὰ νὰ τραβήξη μιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸν καφέ της, πότε γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη, πότε γιὰ ν' ἀνοίξη ἕνα συρτάρι νὰ πάρη ἕνα μαντῆλι, πάντοτε ἀειχίνητη καὶ πάντοτε βιαστική.

Ἦταν δεκαοχτὼ μῆνες τώρα ποὺ πήγαινε στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ἐργαζόταν ὡς δακτυλογράφος, καὶ κάθε πρωΐ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Κυριακὲς φυσικά, ἔφευγε τὴν τελευταία στιγμὴ βιαστική, γιὰ νὰ φθάση στὴν ὥρα της.

Ἔτσι καὶ σήμερα ἔδωσε ἕνα γρήγορο φιλὶ στὴν μητέρα της, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἐξαφανίστηκε στὸν δρόμο. Ἔξω φυσοῦσε ἕνας δυνατὸς ἀέρας. Μὰ ὅταν εἶνε κανεὶς 18 χρονῶν, σὰν τὴν Μαντελέν, δὲν στενοχωριέται γιὰ τίποτα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἡ κ. Ὀρντιὲ καὶ τράβηξε μέσα ἀπὸ διάφορα στενὰ κατὰ τὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως.

Μπροστὰ στὴν ἐκκλησία στεκόντουσαν τρεῖς γνωστὲς της κυρίες καὶ συζητοῦσαν. Ἡ κ. Ὀρντιὲ θέλησε νὰ τὶς ἀποφύγη γι' αὐτὸ κοντοστάθηκε σὲ μιὰ βιτρίνα γεμάτη ἕνα σωρὸ ἀνόητα μικροπράμματα καὶ ἔκανε πώς τάχα τὰ ἐκυττοῦσε μὲ μεγάλη προσοχή.

Ὄχι, πώς ντρεπότανε, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δοῦν πώς πήγαινε στῆς Μαντὰμ Καλνά, ποὺ καθόταν ἀκριβῶς ἐκεῖ ἀπέναντι. Ὁ κόσμος ἀφορμὴ γυρεύει γιὰ κουτσομπολιό.

Ὅταν τέλος οἱ τρεῖς κυρίες ἀπομακρύνθηκαν, ἡ κ. Ὀρντιὲ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς νέας αὐτῆς Πυθίας, ποὺ ἡ φήμη της εἶχε ξεπεράσει κιόλας τὴν Νίμ, ἀπὸ ὅπου ἐρχόντουσαν πολλὲς κυρίες γιὰ νὰ τὴν συμβουλευθοῦν.

Μία καλοσιγυρισμένη ὑπηρέτρια τῆς ἄνοιξε καὶ τὴν ὡδήγησε μέσα σ' ἕνα σαλονάκι ὅπου περίμεναν ἀκίνητες καὶ σιωπηλὲς πολλὲς ἄλλες πελάτισσες. Ἡ κ. Ὀρντιὲ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἐπερίμενε ὑπομονητικὰ τὴν σειρά της. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα τὴν ἐκάλεσαν νὰ περάση, αἰσθάνθηκε μιὰ πολὺ παράξενη συγκίνηση. Εἶχε ἀκούσει τόσα πολλὰ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες τῆς Μαντὰμ Καλνὰ ὥστε αἰσθανόταν, πρὶν ἀκόμη τὴν ἀντικρύσῃ, ἕνα μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα.

Ψηλὴ καὶ ἐπιβλητική, σφιγμένη μέσα σ' ἕνα ὁλόμαυρο κολλητὸ φόρεμα, τὴν ὑποδέχθηκε ἡ μοντέρνα Πυθία, κυττάζοντάς την κατάματα.

— Θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν εἴσθε χήρα, τῆς εἶπε χωρὶς νὰ περιμένη καμμιὰ ἐρώτηση. Ὁ μακαρίτης ὁ σύζυγός σας καὶ πατέρας τῶν παιδιῶν σας πέθανε κατὰ τρόπον τραγικόν. Ἔχετε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ περιουσιακὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ

ἡ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ἄλλα οἰκογενειακά σας ζητήματα..
Ἂν δὲν διαβάζω καλὰ τὸ παρελθόν σας, διακόψτε με, διαφορετικὰ καθῆστε σ' αὐτὸ τὸ σκαμνάκι...

Καὶ ἡ Μαντὰμ Καλντᾶ ἔδειξε στὴν κ. Ὀρντιὲ ἕνα σκαμνάκι ἀραβικοῦ ρυθμοῦ. Ὅλο τὸ δωμάτιο εἶχε ἄλλωστε ἀνατολίτικα ἔπιπλο καὶ διάκοσμο.

— Τὰ λόγια σας μοῦ κάνουν πολὺ μεγάλη ἐντύπωση, εἶπε ἡ κυρία Ὀρντιὲ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, καὶ κάθησε στὸ σκαμνάκι ποὺ τῆς εἶχε δείξει ἡ μάγισσα. Εἶμαι...Ναί, ἔχετε δίκηο... Εἶχα δυὸ παιδιά, ἀλλὰ τὸ ἀγοράκι μου, ἕνα μικρὸ ἀγγελοῦδι τό πῆρε ὁ Θεὸς ἀπὸ μικρὸ κοντά του. Καὶ ὁ ἄνδρας μου, καθώς πολὺ σωστὰ μαντέψατε, βρῆκε τραγικὸ θάνατο. Τὸν ἔκανε κομμάτια μιὰ ὀβίδα. Ἀπὸ τότε τὰ φέρνουμε βόλτα μὲ ἕνα μικρὸ εἰσόδημα ποὺ ἔχω καὶ τὸν μισθὸ τῆς κόρης μου ποὺ εἶνε σή μερα 18 χρονῶν καὶ ποὺ ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Εἶμαι κατάπληκτη, κυρία μου, ποὺ μπορέσατε μὲ μιὰ ματιὰ νὰ μοῦ πῆτε τόσα σωστὰ πράγματα!

— Ἐμπρός, τώρα, ἄς κυττάξωμε τὸ μέλλον. Βάλτε σᾶς παρακαλῶ τὰ χέρια σας ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν γυάλινη πλάκα μὲ τὶς παλάμες ὀρθάνοιχτες. Ἔτσι.

Ἡ Πυθία κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι στὴν κ. Ὀρντιὲ καὶ τὴν κυττοῦσε ὥρα πολλὴ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη. Ἡ φυσιογνωμία της δὲν πρόδιδε τίποτα ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ πὴν κατεῖχαν ἐκείνη τὴ στιγμή. Κύτταξε προσεκτικὰ τὶς παλάμες τῆς πελάτισσάς της, ἐξέτασε καὶ τὴν τελευταία γραμμοῦλα τοῦ χεριοῦ της, ὕστερα τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι μαλακὸ κερὶ καὶ τὴν πρόσταξε νὰ πατήση μὲ δύναμη ἐπάνω σ' αὐτό.

— Πότε γεννηθήκατε; τὴν ρώτησε σὲ λίγο ξαφνικά.

— Στὶς 27 Ἰουνίου 1888.

— Εἶχα κάποια μικρὴ ἀμφιβολία, ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν ἔπεσα ἔξω. Γεννηθήκατε Τρίτη, τὴν δεύτερη δηλαδὴ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε μοιραῖος γιὰ σᾶς.

— Ὁ ἀριθμὸς δύο.. ἐπανέλαβε μη χανικὰ ἡ κ. Ὀρντιέ.

— Βέβαια. Ὄχι μόνον γεννηθήκατε Τρίτη, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀστερισμὸ τῶν Διδύμων ποὺ ἦταν κι' αὐτοὶ δύο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀπομείνατε δυὸ μονάχα, σεῖς δηλαδὴ καὶ ἡ κόρη σάς. Δύο, γιὰ νὰ παλαίψετε στὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Βλέπω ὅμως ὅτι τὸ πεπρωμένον σας παρουσιάζει κάποιο προσεχὲς φεγγοβόλημα...

— Ἀλήθεια;

— Κατοικεῖτε σ' αὐτὴν τὴν περιφέρεια, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Στὴν ἴδια πόλη μάλιστα.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνετε περισσότερο καιρὸ ἐδῶ. Σᾶς βλέπω ἐσᾶς καὶ τὴν κόρη σας εὐτυχισμένες στὸ Παρίσι. Ἡ κόρη σας εἴπατε εἶνε 18 χρονῶν, ἐσεῖς γεννηθήκατε στὰ 1888. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀριθμοῦ 8 εἶνε ὀλοφάνερη. Καὶ τὸ 8 ὅμως δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ διπλάσιο τοῦ 4. Ἐχουμε μῆνα Φεβρουάριο, τὸν δεύτερο μῆνα τοῦ ἔτους. Χωρὶς ἀναβολὴ πρέπει νὰ φύγετε γιὰ τὸ Παρίσι.Γρήγορα ὅμως. Πρὶν βγῆ ἀκόμη αὐτὸς ὁ μήνας — ὁ μήνας τοῦ πεπρωμένου σας...

— Γιὰ τὸ Παρίσι;! Τί γυρεύουμε στὸ Παρίσι;

— Τὴν τύχη σας.

— Πῶς; Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Δέν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς πῶ τίποτα περισσότερο. Ἕνα παραπέτασμα ἔπεσε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μαντὰμ Καλντὰ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση της.Σημεῖο ὅτι ἡ ἀκρόασις εἶχε τελειώσει.

Τὸ βράδυ ἡ Μαντελὲν δὲν ἐπρόφθασε νὰ βάλη τὸ πόδι της μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ τῆς λέγη:

— Μάντ, δὲν ἔχεις ἰδέα πόσα πράγματα μοῦ εἶπε..

— Ποιός, μαμά;

— Αὐτὴ ἡ περίφημη Πυθία, Πῆγα, ξέρεις, καὶ τὴν βρῆκα...

— Ἄ, ναί! Ξέχασα ἐντελῶς ὅτι εἶχες πάει νὰ δώσης ἕνα πεντάφραγκο σὲ μιὰν ἀπόγονο τῶν ἱερέων τῆς Χαλδαίας... Δὲν φαντάζομαι νὰ τῆς ἔδωσες περισσότερα;

— Τῆς ἔδωσα 20 φράγκα, Μάντ, καὶ στενογωρήθηκα πάρα πολὺ ποὺ δὲν εἶχα νὰ τῆς δώσω περισσότερα!

— Τί γενναιοδωρία!..

— Δὲν εἶνε αὐτό. Ἡ προφητικὴ δύναμη τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν πληρώνεται μὲ τίποτα. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ ὅτι μόλις μὲ εἶδε καὶ πρὶν προφθάσω νὰ προφέρω μιὰ λέξη, ἐμάντευσε ὅτι εἶμαι χήρα πολέμου, ὅτι τὸ ἀδερφάκι σου πέθανε λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησή του, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα.

— Εἶσαι σίγουρη, μαμά, ὅτι δὲν τῆς εἶπες ἐσὺ τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά;

— Νὰ πέση τὸ ταβάνι νὰ μὲ πλακώση, παιδί μου, ἄν σοῦ λέω καὶ τὸ παραμικρὸ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια...

— Πολὺ καλά. Καὶ τί ἄλλο σοῦ εἶπε;

Ἡ Μάντ ἔβγαλε τὸ μπερέ της, τίναξε τὶς ὡραῖες καστανὲς μποῦκλες της μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ της καὶ κάθησε, ὅλη αὐτιά, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν μητέρα της.

— Πρέπει νὰ καταλάβης, συνέχισε αὐτή, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ πράμματα ποὺ μοῦ εἶπε, ἡ Μαντὰμ Καλντᾶ, ξαναβρῆκα ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου καὶ περίμενα γεμάτη ἀνυπομονησία νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της τί μᾶς περιμένει στὸ μέλλον. Σύμφωνα λοιπὸν μέ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἐξέταση τῶν γραμμῶν τοῦ χεριοῦ μου, μᾶς περιμένει μιὰ μεγάλη τύχη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν βροῦμε, πρέπει νὰ φύγουμε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦμε ἀπὸ δῶ!

— Νὰ φύγουμε; Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὸ Παρίσι.

— Γιὰ τὸ Παρίσι;! Νὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε ἐκεῖ;

— Ναί.

Ἡ Μαντελὲν πετάχθηκε ὅλο χαρὰ ἀπὸ τὴν θέση της, ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της καὶ ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶη μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ ζήση στὴν πρωτεύουσα.

Φανταζόταν, ὅπως φαντάζονται τόσα καὶ τόσα ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας της, ὅτι μέσα στὴν μεγάλη αὐτὴ πόλη θὰ εὕρισκε κι' αὐτὴ τὸ πρίγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ θὰ γινόταν ὁ πιστός της σύντροφος γιὰ ὅλη της τὴ ζωή, ἀνοίγοντας μπροστά της τὴν ὁλόχρυση λεωφόρο τῆς εὐτυχίας.

Στὸ Παρίσι

ΟΜΑΔΙΟΣ σκορποῦσε τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες μυρωδιὲς στὰ πάρκα καὶ τὰ βουλεβάρτα τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ὀρντιὲ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες σὲ ἕνα μικρὸ ἀλλὰ κομψὸ ἀπαρτεμάν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προάστεια τῆς πρωτευούσης. Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο εἶχε μεταφέρει ὡς ἐκεῖ ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ μικροπράγματα ποὺ στόλιζαν τὸ σπιτάκι τους στὴν ἐπαρχία. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀλλάξη τὴν ἀπόφασή τους ν' ἀκολουθήσουν ἀμέσως τὴν συμβουλὴ τῆς Μαντὰμ Καλντᾶ ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς κ. Ὀρντιέ. Ἡ Μαντελὲν ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ μονότονο ἐπαρχιώτικο περιβάλλον γιὰ ν' ἀρχίση μιὰ καινούρτεύουσα τῆς Γαλλίας. Κανένας συγγενικὸς δεσμός, καμμιὰ στενὴ φιλία δὲν τὶς ἀνάγκαζε νὰ μείνουν στὴ μικρὴ πόλη.

Ἔγραψαν λοιπὸν τὴν ἴδια μέρα κιόλας σὲ διάφορα γνωστά τους πρόσωπα ποὺ κατοικοῦσαν στὸ Παρίσι.

Ἡ κ. Ὀρντιὲ ἄλλωστε ἦταν βέβαιη ὅτι μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πόλη θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν πιὸ οἰκονομικὰ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ὅπου ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κάνουν ἕνα σωρὸ περιττὰ ἔξοδα ποὺ τοὺς ἐπέβαλλε ἡ κοινωνική τους θέσις. Περισσότερο ἀπὸ ὅλα ὅμως τὶς ἔκανε νὰ βιαστοῦν κοῦ τους φίλου ποὺ ἦταν κάποτε τετώρα μαθήματα μουσικῆς καὶ ἔδινε κατευόταν μὲ λογιῶ-λογιῶ θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις. Ὁ κ. Ρικομπὲλ — ἔτσι τὸν λέγανε — τοὺς ἔγραψε ὅτι εἶχε ἕτοιμη θέση δακτυλογράφου γιὰ τὴν Μαντελὲν σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἐκδοτικοὺς οἴκους τοῦ Παρισιοῦ. Ἀρκεῖ νὰ μετακομίζανε ἀμέσως προτοῦ πιαστῆ ἡ θέση ἀπὸ καμμιὰν ἄλλη. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὶς ἐξεσήκωσε μιὰν ὥρα ἀρχήτερα. Πραγματικά, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ πρώην τεννόρου, ἡ θέση ἦταν ἕτοιμη γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν Μαντελέν.

Στὴ καρδιὰ τοῦ Παρισιοῦ ἦταν ἕνα μεγάλο κτίριο μὲ πολλὰ πατώματα. Στὸ ἰσόγειο τοῦ κτιρίου αὐτοῦ ἦταν τὸ τμῆμα πωλήσεως τοῦ μεγάλου Μουσικοῦ Οἴκου καὶ στὸ πρῶτο πάτωμα βρισκόντουσαν τὰ γραφεῖα τῆς Διευθύνσεως, τὸ Λογιστήριο, οἱ γραφομηχανὲς καὶ ὅλες οἱ ἄλλες σχετικὲς ὑπηρεσίες.

— Ὁρίστε, μαμζέλ, πάρτε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα. Εἶνε στίχοι. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ τοὺς γράψετε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε στὴ γραφομηχανή.

Ἡ Μαντελὲν ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἔδινε αὐτὲς τὶς ὁδηγίες. Τὴν εἶχαν εἰδοποιήσει νὰ κατέβη στὸ ἰσόγειο, σὲ ἕνα μεγάλο δωμάτιο τοῦ ὁποίου τὸ κυριώτερο ἔπιπλο ἦταν ἕνα μεγάλο πιάνο μὲ οὐρὰ μὲ μισοανοιγμένο σκέπασμα. Πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο γεμάτο ἴσα μ' ἐπάνω ἀπὸ ἀτακτοποίητα χαρτιά, καθόταν ἕνας νέος

κύριος, μὲ καλλιτεχνικὰ μαλλιὰ καὶ γυαλιὰ ἀπὸ ταρταρούγα.

— Πολὺ καλά, κύριε, ἀπήντησε ἡ Μαντελὲν, θὰ τὰ ἔχετε σὲ λίγα λεπτά.

— Ὤ! δὲν εἶνε καὶ τόση βία, δεσποινίς. Ἄλλωστε φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἶνε καὶ τόσο εὔκολο νὰ διαβάσετε τὸ χειρόγραφο αὐτό, γιατὶ εἶνε κακογραμμένο σὰν ἰατρικὴ συνταγή. Γιὰ κυττάξτε!

Ἡ Μαντελὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ χειρόγραφα ποὺ κρατοῦσε καὶ εἶπε μὲ κάποια ἀπερισκεψία:

— Ἀλήθεια. Σωστὰ ὀρνιθοσκαλίσματα!..

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ἐκ μέρους τοῦ γραφικοῦ μου χαρακτῆρος, τῆς εἶπε ἐκεῖνος γελώντας.

— Ἄ, κύριε! Μὲ συγχωρεῖτε!... Ἴσια-ἴσια, εἶνε πολὺ καθαρογραμμένα...

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς. Μὴν προσπαθῆτε τώρα νά...

— Εἰλικρινῶς σᾶς λέω, κύριε. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ πνεῦμα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε στρωτός. Ἡ φαντασία τρέχει γρήγορα καὶ ἡ πέννα κοπιάζει γιὰ νὰ τὴν προλάβη καὶ νὰ τὴν ἀποδώση στὸ χαρτί...

— Φθάνει! φθάνει! Ἀφῆστε τα τώρα αὐτά. Εἴσαστε τρομερὴ τεχνίτρα γιὰ νὰ μπαλώνετε τὶς γκάφες σας καὶ ξέρετε νὰ εἰρωνευόσαστε μὲ τὸν πιὸ σοβαρὸ τρόπο.

Ἡ Μαντελὲν διαμαρτυρήθηκε:

— Σᾶς μιλῶ μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια, εἶπε. Τὸ γειρόγραφο αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα καθαρὸ σὰν καθρέφτης. Θέλετε καὶ τὴν ἀπόδειξη; Προσέξετε μὲ πόση εὐκολία θὰ τὸ διαβάσω:

Τρομαγμένη ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν στίχων ποὺ χωρὶς νὰ ξέρη εἶχε διαβάσει, ἡ Μαντελὲν σταμάτησε τὴν ἀνάγνωση καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξη τὸν ἄγνωστό της κύριο ποὺ τῆς ἔλεγε τώρα μὲ γλυκὸ ὕφος:

— Ἡ προφορά σας μὲ κάνει νὰ πιστέψω ὅτι καταγόσαστε ἀπὸ τὴ Νότιο Γαλλία...

— Μάλιστα, κύριε.

— Μήπως τραγουδᾶτε κιόλας;

— Πολὺ λίγο.

— Καὶ ὅμως στὴ χώρα τῶν τζιτζικιῶν τραγουδάει ὅλος ὁ κόσμος. Ἄμα τελειώσω τὴν μουσικὴ τῶν στίχων ποὺ ἐδιαβάσατε πρὸ ὀλίγου — καὶ ἐλπίζω νἆνε ἕτοιμη σὲ λίγες μέρες — θὰ σᾶς φωνάξω νὰ κάνουμε μαζὶ μιὰ δοκιμή. Ὁ τίτλος της εἶνε: «Μικρὴ ἐπαρχιώτικη ἄρια».

Ἡ Μαντελὲν ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ περάση τὸ χειρόγραφο στὴ γραφομηχανή. Ὅταν σὲ λιγάκι ξαναγύρισε, αἰσθανόταν ἕνα ἀνάμικτο αἴσθημα χαρᾶς καὶ φόβου.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Μισὲλ Τουρνέϊ στὸ μεταξὺ εἶχε φροντίσει νὰ μάθη τὸ ὄνομα τοῦ νέου — δὲν βρισκόταν μόνος αὐτὴ τὴ φορά. Τέσσερις ἄλλοι κύριοι συζητοῦσαν μαζί του σὲ τόνο ζωηρό. Τῆς πῆρε τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τὰ χέρια λέγοντας μόλις καὶ μετὰ βίας ἕνα ξερὸ εὐχαριστῶ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μαντελὲν εὕρισκε στὴ καθημερινή της δουλειὰ μιὰ καινούργια εὐχαρίστηση, ποὺ τῆς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη ὡς τότε. Ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὡς τὴν Παρασκευή, ὅλα τὰ ἀπογεύματα δηλαδή, κατέβαινε κάθε μέρα γιὰ λίγα λεπτὰ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Τουρνέϊ, εἴτε γιὰ νὰ πάρη καινούργια χειρόγραφα, εἴτε γιὰ νὰ τῆς ὑπαγορεύση ἐκεῖνος διάφορα γράμματα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπληροφορήθη ὅτι εἶχαν προσλάβει τὸν νέο μόλις τελευταῖα στὸν Μουσικὸ Οἶκο, ὅτι εἶχε πάρει τὸ δεύτερο βραβεῖο μουσικῆς στὸ Ὠδεῖο τῆς Ρώμης καὶ ὅτι τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπίβλεψη τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ Μαντελὲν ποὺ φαινόταν πὼς θὰ λιποθυμοῦσε εἶχε συνέλθει πια...

Κάποια μέρα, ποὺ τῆς ξαναμίλησε γιὰ τὴν μικρὴ Ἄρια, τῆς εἶπε ὅτι δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη, ἀλλὰ ὅτι πλησίαζε πρὸς τὸ τέρμα της. Πότεπότε τὴν πείραζε γιὰ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ποὺ ἔκανε γράφοντας διάφορες, πρωτάκουστες γι' αὐτὴν ἔξεις, ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῆς μουσικῆς.

— Δὲν μοῦ λέτε, δεσποινίς Μαντελέν, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, κατάγεσθε ἀπὸ τὸ Ἰλ-σὺρ-Σόργκ κοντὰ στὸ Ἀβινιόν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶδα τυχαίως κάποτε στὸν σιδηροδρομικὸ ὁδηγὸ ὅτι ὁ πλησιέστερος σ' αὐτὸ τὸ μέρος σταθμὸς εἶνε τὸ Ἰλ-Φονταὶν ντὲ Βωκλύζ.

— Ἀκριβῶς. Ἐκεῖ κατεβαίνουν ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν τὸ λεωφορεῖο

ἡ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

γιὰ τὸ "Ιλ-σὺρ-Σόργκ.

— Κατοικούσατε λοιπὸν κοντὰ στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο μέρος ποὺ ἔγινε περίφημο ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Πετράρχη πρὸς τὴν Λάουρα. Μὲ ἐνδιαφέρει φοβερὰ αὐτό, γιατὶ γυρεύω ἀκριβῶς ἕνα λιμπρέττο γιὰ μιὰ καινούργια ὄπερα καὶ ἔγω ἀποφασίσει σγεδὸν νὰ πάρω γιὰ μοτίβο τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἰδύλλιον Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε σ' αὐτό;

Ἡ Μαντελὲν τοῦ διηγήθηκε ἀμέσως καὶ μὲ ὁλοφάνερη εὐχαρίστηση τὴν ἱστορία ὅπως τὴν διηγόντουσαν στὰ μέρη της. Ἡ Λάουρα ἦταν νέα, μόλις 17 χρονῶν, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Πετράρχης ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὅπου πήγαινε νὰ κάμη τὴν προσευχή της. Ἡ ἐξαιρετική της ὀμορφιὰ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τοὺς ὑπέροχους στίχους του. Αὐτὴ ὅμως ἐννοοῦσε νὰ μείνη πιστὴ στὸν ἄνδρα της καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε σ' ὅλες του τὶς παρακλήσεις: «Θὰ γίνω δική σας μόνον στὸν Παράδεισο ἂν φανῆτε ἄξιος γιὰ τὸ βασίλειο τῶν Οὐρανῶν»!

— Σὲ ἡλικία 38 ἐτῶν, συνέχισε ἡ Μαντελὲν τὴν ἀφήγησή της, ἡ Λάουρα πέθανε, πιστὴ ὡς τὸ τέλος στὸν νόμιμο ἄνδρα της στὸν ὁποῖο εἶχε χαρίσει 11 παιδιά!

— Καὶ τὸ περίφημο πηγάδι, τί ρόλο παίζει σὲ ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία; ρώτησε ὁ Τουρνέϊγ.

— Ἐκεῖ κοντά, κάτω ἀπὸ τοὺς ἄγριους βράχους ποὺ τὸ περιβάλλουν, εἶχε στήσει ὁ Πετράρχης τὸ ἐρημητήριο στὸ ὁποῖο εἶχε ἀποτραβηχθῆ, γιὰ νὰ ἔχη ὅλη του τὴ σκέψη ἀφωσιωμένη στὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Τουρνέϊγ καὶ ἡ Μαντελὲν μιλοῦσαν συχνὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Λάουρας καὶ γιὰ διάφορα ἄλλα πράγματα.

Ἔτσι γεννήθηκε σιγὰ-σιγὰ μιὰ συμπάθεια μεταξύ τους ποὺ αὔξαινε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα.

Ἀγάπη...

ΗΠΟΡΤΑ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Τουρνέϊγ ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ αὐτὸς συνώδευε στὸ πιάνο γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν Μαντελὲν ποὺ τραγουδοῦσε τὴν «Μικρὴ Ἄρια».

Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε κι' ὁ ἄλλος ἀντελήφθηκαν ὅτι δὲν ἦσαν πιὰ μόνοι, καὶ ὅτι κάποιος τρίτος τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς μισοανοιγμένης πόρτας.

Ἡ φωνὴ τῆς Μαντελὲν ἦταν φρέσκια καὶ ζωηρή.

— Ἔτσι ἀντηχεῖ τὸ κρύσταλλο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο! εἶχε πῆ κάποτε ὁ Μασσενὲ γιὰ φωνὲς σὰν τὴν δική σας! εἶπε ὁ Τουρνέϊγ, θέλοντας νὰ κάνη ἕνα κομπλιμέντο στὴν Μαντελέν.

— Ἡ μελωδία σας εἶνε τόσο γλυκειά, τοῦ ἀπάντησε αὐτὴ κοκκινίζοντας, ὥστε θὰ ἔκανε τὸν καθένα νὰ τὴν ἀποδώση μὲ ταλέντο.

— Καὶ σεῖς, δεσποινίς, Μαντελέν, εἴσαστε τόσο...

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ὁ Πώλ Γκολφὲρ, ὁ γυιὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας τῆς ἐπιχειρήσεως μπῆκε μέσα. Ἦταν ἕνα ψηλό, καλοδεμένο παιδὶ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τοῦ Τουρνέϊγ.

— Ἀγαπητέ μου, Μισέλ, τοῦ εἶπε σὲ τόνο φιλικό. Βλέπω ὅτι βρίσκεις τὸ τὶκ τάκ τῆς γραφομηχανῆς πολὺ μονότονο γιὰ ἕνα νέο κορίτσι.

— Ὄχι, ἀλλά...

— Ἄστα αὐτά, ἀλιτήριε. Προσπαθεῖς νὰ κάνης τὸ ἐπάγγελμα τῆς δεσποινίδος πιὸ διασκεδαστικό. Ὅσο γιὰ μένα, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἂν ὅμως σὲ ἔβλεπε ὁ πατέρας μου ἢ ὁ θεῖος μου, ξέρεις τί θὰ ἔπαιρνες γιὰ τὸ τραγοῦδι σου; Μὴ σᾶς ἐνοχλῆ ὡστόσο ἡ παρουσία μου. Συνεχίστε σὰν νὰ μὴν ἤμουν παρών!

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Πώλ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Ἡ Μαντελὲν νόμισε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη ἦταν νὰ ἐξαφανισθῆ. Μάζεψε γρήγορα-γρήγορα τὸ μπλὸκ μὲ τὶς σημειώσεις της καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα ψιθυρίζοντας ἕνα «Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε», ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο νέους δὲν τὸ ἄκουσε.

Ὁ Πώλ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση μὲ ἕνα κίνημα τῶν ὤμων ποὺ ἐσήμαινε: «Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία». Ὅταν οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν μόνοι, ὁ Πώλ εἶπε τοῦ Μισέλ:

— Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴν θαυμάσια ἐκλογή ποὺ ἔκαμες. Διάλεξες, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πιὸ χαριτωμένο κορίτσι τοῦ γραφείου γιὰ νὰ δοκιμάσης τὸ τραγοῦδι σου. Εἶνε, πραγματικά, ἕνα ἐξαίρετο πλάσμα αὐτὴ ἡ μικρούλα καὶ καθώς φαίνεται εἶνε καὶ πολὺ καθώς πρέπει. Σὲ δικαιολογῶ ἀπολύτως καὶ σοῦ συνιστῶ νὰ τραβήξης κατ' εὐθεῖαν μπρὸς χωρὶς πολλὰ ζίγκ-ζάγκ.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τὰ ζίγκ-ζάγκ;

— Νά, τὰ παραπατήματα, τὰ ξεμυα λίσματα καὶ ὅλα τὰ παρόμοια ποὺ μποροῦν νὰ ἐπακολουθήσουν. Ἂν τὸ ἀγαπᾶς πραγματικὰ τὸ κορίτσι αὐτό, ἀκολούθησε τὸ δικό μου παράδειγμα καὶ παντρέψου ἀμέσως, πρὶν σβύση ἡ φλόγα τῆς χαρᾶς ποὺ σᾶς ἔφερε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον "Ἰσως ἄλλωστε νὰ ξέρη ὅτι καὶ οἱ προϊστάμενοί της τῆς ἔχουν ἐντελῶς ἰδιαίτερη ἐκτίμηση γιατὶ τὴν ἔχει συστήσει μὲ τὰ θερμότερα λόγια ἕνας παλιὸς καλός τοῦς φίλος, ὁ γέρο-Ρικομπέλ. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ βρῆς καλύτερη.

— Νὰ τὴν παντρευθῶ; Ἐσύ, βλέπω, δὲν ξέρεις, παρὰ ἕνα μονάχα δρόμο...

— Ἕνας καλὸς ὁδηγὸς δὲν θὰ σοῦ συστήση ποτὲ τὰ ἀβέβαια σταυροδρόμια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πώλ Γκολφέρ.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Μισέλ μὲ ὕφος σοβαρό. Ἡ δεσποινὶς Ὀρντιὲ μοῦ ἀρέσει φοβερὰ καὶ θὰ ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὴν κάνω ἀμέσως νόμιμη σύντροφη τῆς ζωῆς μου, ἀλλά...

— Ὑπάρχει καὶ ἀλλά;

— Ὑπάρχει ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο ποὺ μὲ κάνει νὰ ἀποκλείω ἐντελῶς μιὰ τέτοια πιθανότητα. Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ λέγεται: μπαμπᾶς.

— Ὁ πατέρας σου θὰ ἔχη ἀντίρρηση: Δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο...

— Γιατὶ ἔχει τὶς πιὸ μεγάλες ἰδέες γιὰ τὸ μέλλον μου. Εἶνε ἐξ ἄλλου τῆς γνώμης ὅτι ἡ καρριέρα μου χρειάζεται μιὰ γερὴ προῖκα. Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ χαρῆ καθόλου ἄμα πληροφορηθῆ ὅτι ἡ μόνη προῖκα τῆς Ντουλτσινέας μας εἶνε τὰ γλυκά της μάτια.

— Κατάλαβα. Ὁ ἀξιότιμος κύριος Τουρνέϊγ, πατήρ, πρώην ἐπαρχιακὸς συμβολαιογράφος, ἔχει συνηθίσει τόσο πολὺ νὰ ἀνακατεύεται μὲ ξένες περιουσίες ὥστε θὰ ἤθελε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς νὰ περιέλθη στὸν ἀγαπημένο του γυιόκα...

— Ἀκριβῶς. Καὶ σὲ βεβαιώνω ὅτι ἀγαπάω τόσο πολὺ τὸν πατέρα μου ὥστε δὲν θὰ ἤθελα νὰ κάνω τὸ παραμικρὸ ποὺ δὲν θὰ ἦταν σύμφωνο μὲ τὴν θέλησή του.

Ὁ Πώλ Γκολφὲρ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του.

— Ἀγαπητέ μου Μισέλ, λυποῦμαι πολὺ καὶ γι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα. Ἀφοῦ τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι, δὲν ἐπιμένω. Σοῦ συνιστῶ μονάχα, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸ αὐτὸ ποὺ σοῦ πρότεινα, νὰ μὴ ἐπιμένης κι' ἐσύ. Μὲ κατάλαβες.

Οἱ δυὸ φίλοι ἀποχαιρετίσθηκαν μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία.

Ὅταν ὁ Μισὲλ ἔμεινε μόνος του, κατάλαβε ὅτι ὁ ἀπροκάλυπτος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε μιλήσει πραγματικότητα ποὺ ἀγνοοῦσε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα εἶχε φωτίσει τὸ σκοτισμένο ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα μυαλό του. Ἀγαποῦσε τὴν Μαντελὲν. Καὶ τώρα ἦταν ἀναγκασμένος νὰ στερηθῆ τὶς γλυκειὲς στιγμὲς ποὺ περνοῦσε κοντά της. Ἔπρεπε νὰ διακόψη κάθε σχέση μαζί της, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ κινδύνευε ἡ θέση τοῦ κοριτσιοῦ, θὰ κινδύνευε ἡ ὑπόληψή της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μαντελὲν περίμενε ἄδικα νὰ τὴν εἰδοποιήσουν νὰ κατέβη στὸ ἰσόγειο γιὰ νὰ πάρη σημείωση τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ κ. Τουρνέϊγ. Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἔκανε τώρα ἡ ἄλλη δακτυλογράφος. Ἀνήσυχη ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ κατάσταση καὶ μὴ γνωρίζοντας τὴ συζήτηση ποὺ εἶχε μεσολαβήσει, ἀποφάσισε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια.

Ρώτησε ἔτσι μὲ ἀδιαφορία γιὰ τὸν κ. Τουρνέϊγ.

Τῆς εἶπαν ὅτι ἔφυγε γιὰ μερικὲς μέρες καὶ ὅτι δὲν ἐρχόταν πιὰ καὶ τόσο τακτικὰ στὸ γραφεῖο.

Πέρασαν μέρες, βδομάδες. Ἡ Μαντελὲν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐλπίζη. Κάθε μέρα ὅμως ποὺ περνοῦσε χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσουν νὰ κατέβη στὸ ἰσόγειο, τὴν γέμιζε μὲ περισσότερη θλίψη.

Ἕνα ἀπόγευμα τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔφθανε στὸ γραφεῖο, εἶδε τὸν κ. Τουρνέϊγ νὰ βγαίνη μὲ μερικοὺς ἄλλους, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε μιὰ ζωηρὴ συζήτηση. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε σταμάτησε τὴν κουβέντα του καὶ ἔκανε μιὰ κίνηση ποὺ ἔδειχνε ὁλοφάνερα ὅτι ἤθελε νὰ πάη πρὸς τὸ μέρος της, νὰ τὴν σταματήση, νὰ τῆς μιλήση.

Μὰ συνέχισε τὸν δρόμο του, στέλνοντάς της ἁπλῶς ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν Μαντελέν. Τὸν εἶχε ξαναδῆ. Καὶ ὅσο κι' ἂν προσπάθησε νὰ τῆς κάνη τὸν ἀδιάφορο, τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν ἀκτινοβολήσει, τῆς εἶχαν πῆ ὅσα δὲν θὰ τῆς ἔλεγαν τὰ πιὸ ὡραῖα λόγια. Τὴν ἀγαποῦσε.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μαντελὲν γύρισε στὸ σπίτι της λιγάκι καθυστερημένη. Ἡ κρυφὴ χαρὰ ὅμως ποὺ πλημμυροῦσε τὴν καρδιά της, χάθηκε ὅλως ἀπότομα, γιατὶ βρῆκε τὴν μητέρα της να κλαίη.

— Τί τρέχει, μαμά; Μήπως ἐπειδὴ ὄργησα λιγάκι;

— Ναί, ναί, παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της.

— Μὲ συγχωρεῖς, μαμά μου, ποὺ σ' ἐστενοχώρησα." Ἀργησα γιατὶ στάθηκα νὰ ἀγοράσω ἕνα καπελλάκι, ποὺ τὸ εἶχα ἀπὸ καιρὸ στὸ μάτι. Τὸ πῆρα ἀπὸ μιὰ διάλυση. Δὲν εἶνε καθόλου ἀκριβό. Κύτταξε τί ὡραῖα ποὺ μοῦ πάει...

Ἡ κ. Ὀρντιὲ προσπάθησε νὰ φανῆ γελαστή.

— Ναί, ναί, Μαντελέν μου, πολὺ ὡραῖα σοῦ πάει.

Ἡ Μαντελὲν ὅμως εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς κάτι τῆς ἔκρυβε ἡ μητέρα της. Μὰ ἡ εὐτυχία της ἦταν τόσο μεγάλη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογευματινὴ συνάντηση, ὥστε δὲν τῆς ἄφησε καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ περισσότερο μὲ αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὴν μητέρα της νὰ κλαίη. Ὅλα τὰ σύννεφα εἶχαν διαλυθῆ μπροστὰ σὴν εὐτυχία τοῦ παρόντος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαντελὲν βρῆκε πάλι τὴ μητέρα της βουτηγμένη στὰ δάκρυα Καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ δική της καρδιὰ βαρειά. Ὁ Τουρνέϊγ εἶχε καλέσει. τὴν ἄλλη δακτυλογράφο καὶ τῆς εἶχε ὑπαγορεύσει τρία ὁλόκληρα κατεβατά.

— Κλαῖς πάλι, μαμά; Καὶ ὅμως σήμερα δὲν ἔχω ἀργήσει καθόλου. Κάτι ἄλλο σὲ κάνει νὰ εἶσαι λυπημένη. Τὸ μάντεψα ἀπὸ χθὲς, ἀλλὰ νόμισα ὅτι θὰ ἦταν κάτι περαστικό. Πές μου τί ἔγεις;

— Ἔχω, παιδί μου, ὅτι τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ μᾶς εἶχαν ἀπομείνει ἄργισαν νὰ τελειώνουν καὶ δὲν θὰ μᾶς εἶνε πιὰ δυνατὸν νὰ μένουμε στὸ Παρίσι μὲ τὸ μισό σου μονάχα!..

—Θὰ μᾶς βοηθήσουν οἱ φίλοι μας.

— Φαντάζεσαι. Οἱ Ντερμπουὰ καὶ οἱ Ρομπλὲν στοὺς ὁποίους διηγήθηκα τὴν στενοχώρια μου καὶ τοὺς ζήτησα νὰ μὲ συμβουλεύσουν τὶ νὰ κάνω, ἄρχισαν διάφορες ὑπεκφυγές. Σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις βλέπει κανεὶς τί ἀξίζουν οἱ φίλοι. Ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ἐλπίζω ἀκόμη εἶνε ὁ Ρικομπέλ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν συμβουλευθῶ, γιατὶ βρίσκεται στὴν Ρουένη ὅπου τοῦ ἔχουν ἀναθέσει νὰ ἐπιβλέψη τὸ ἀνέβασμα πολλῶν θεατρικῶν ἔργων... Τὰ ἔγω ἐντελῶς χαμένα...

— Θὰ τὰ βγάλουμε πέρα, μαμά. Θὰ κάνουμε οἰκονομίες.

— Ἀπὸ ποῦ νὰ τὶς κάνουμε τὶς οἰκονομίες;

Ἡ Μαντελὲν ἀγκάλιασε τὴν μητέρα της.

— Δὲν θὰ ξαναγοράσω ποτὲ πιὰ περιττὰ πράμματα σὰν αὐτὸ τὸ νεαλῖο καπέλλο.

Ἡ κ. Ὀρντιέ χάϊδεψε τὶς καστανὲς μποῦκλες τῆς κόρης της.

— Δὲν ἤθελα νὰ σὲ στενοχωρήσω, τῆς εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθης ὁλόκληρη τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ ξοφλήσω δυὸ ἐνοχλητικοὺς λογαριασμοὺς ἀναγκάσθηκα νὰ πουλήσω χθὲς ἕνα δαχτυλίδι μου...

— Καϋμένη μαμά...

— Καὶ ἐπειδὴ τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρα δὲν ἔφθαναν ἔδωσα στὸν ἔμπορο, ἐδῶ στὴν γωνιά, τὰ δυὸ παλιὰ κηροπήγια γιὰ 100 φράγκα...

— Ὦ, μαμάκα μου! Πόσο φοβερὰ εἶνε ὅλα αὐτά...

— Ναί, παιδί μου. Καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη παρὰ μόνον ἡ ἀρχή.

— Ὄχι, ὄχι! Σὲ παρακαλῶ. Μὴν πουλήσης τίποτα πιὰ ἀπὸ τὰ παλιά μας πράμματα ποὺ τόσο ἀγαπᾶμε, καὶ οἱ δυό μας.

— Σύμφωνοι, ἀλλά... Ἡ μόνη λύσις ποὺ μᾶς ἀπομένει... Δὲν θὰ τὴν δεχθῆς ὅμως γιατὶ ὅσο καὶ ἄν μοῦ τὸ ἀρνηθῆς, τὸ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ἀγαπᾶς καὶ νομίζεις ὅτι ἀγαπιέσα.. Τὸ ξέρω πολὺ καλά.

— Πῶς ἔχεις αὐτὴ τὴν ἰδέα;

— Δὲν μοῦ ξαναμίλησες ποτὲ πιὰ γιὰ κεῖνον τὸν συνθέτη ποὺ ἦταν τόσο καλός, τόσο...

— Ποιὰ ἔλεγες λοιπὸν ὅτι εἶνε ἡ μόνη λύση;, τὴν διέκοψε ἡ Μαντελὲν ποὺ ἤθελε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ θέμα αὐτὸ ποὺ γέμιζε τὴν καρδιά της μεγαλύτερη στενοχώρια παρὰ ἡ τραγική οἰκονομική τους κατάσταση.

— Αὐτὴ ποὺ σοῦ ἔλεγα: νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ "Ιλ-σὺρ-Σόργκ.

— Νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ποὺ μιὰ μέρα πρὶν θὰ εἶχε φανῆ στὴν Μαντελὲν ἡ πιὸ σκληρὴ ἀπόφασις τοῦ κόσμου, δὲν τῆς ἔκανε σήμερα τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση.

— Ἔχεις δίκηο, μαμά. Δὲν καταλαβαίνω τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε στὸ Παρίσι. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσουμε ποτὲ τὸ σπιτάκι μας ποὺ τόσο εὐτυχισμένα ζούσαμε. "Α! Αὐτὴ ἡ καταραμένη Μαντὰμ Καλιντὰ μὲ τὶς προφητεῖες της.

Ἡ κ. Ὀρντιὲ πῆρε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της καὶ καθώς ἄκουγε τοὺς σιγανοὺς λυγμοὺς ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ κοριτσίστικο στῆθος, ἦταν βέβαιη πὼς εἶχαν κάποιαν ἐντελῶς διαφορετικὴ αἰτία ἀπὸ τὴν οἰκονομική τους κατάσταση.

Κακὲς μέρες

ΚΑΠΟΙΑ μέρα — ἡ Μαντελὲν ἔλειπε στὸ γραφεῖο—ὁ γειτονικὸς ἔμπορος ἦρθε στὸ σπίτι τῆς κ. Ὀρντιὲ μαζὶ μὲ ἕναν ἄλλο κύριο, διευθυντὴ μιᾶς αἰθούσης πλειστηριασμῶν ἀντικειμένων τέχνης.

— Σὲ λίγες μέρες, εἶπε ὁ κύριος αὐτός, θὰ ἔχουμε ἕναν πολὺ ἐνδιαφέροντα πλειστηριασμό, στὸν ὁποῖο θὰ πουλήσουμε μόνον ἀντικείμενα τοῦ 18ου αἰῶνος. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς σπάνιες εὐκαιρίες νὰ πετύχετε καλὲς τιμές, γιατὶ ὁ πλειστηριασμὸς αὐτὸς συγκεντρώνει πάντοτε πολὺ κόσμο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ παρὰ μόνον ἐξαιρετικὰ κομμάτια. Αὐτὸ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου νὰ ποῦμε, εἶνε ἐξαιρετικῆς τέχνης — αὐτὲς οἱ δύο εἰκόνες καὶ κανὰ δυὸ μικροπράγματα ἀκόμη θὰ μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ πιάσουν 3000 φράγκα...

Τρεῖς χιλιάδες φράγκα! Μὰ θὰ ἐξοφλοῦσε ὅλα της τὰ χρέη, σκέφθηκε ἡ κ. Ὀρντιὲ καὶ θὰ τῆς ἔμεναν καὶ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τὴ μετακόμιση...

Ἕνας κομψὸς, ἡλικιωμένος κύριος βγῆκε ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάη ὡς τὴν Βιβλιοθήκη ὅπου συνήθιζε νὰ περνάη τακτικὰ τὶς πρωϊνές του ὧρες διαβάζοντας διάφορα βιβλία, σχετικὰ μὲ τὴν τέχνη.

Τὸ ντύσιμό του καὶ ὅλη του ἡ ἐμ-

...Ἤθραν στὸ μεταξὺ τὴν εὐτυχία, μονάχοι τους...

ἡ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

φάνιση ἐπρόδιναν ἄνθρωπο ἀπὸ καλὴ κοινωνικὴ τάξη.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ προχωρήση καὶ πολὺ ὅταν ἄξαφνα ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε καὶ οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ ἄνοιξαν γιὰ νὰ πνίξουν τὸ Παρίσι.

Χώθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ μπόρα θὰ περνοῦσε γρήγορα, μὰ σὰν εἶδε ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ βροχὴ ὅλο καὶ δυνάμωνε, ἄρχισε νὰ συλλογιέται στὰ σοβαρὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περάση ὧρες ὁλόκληρες κάτω ἀπὸ μιὰ ξένη πόρτα. Τὰ ταξὶ ποὺ περνοῦσαν ἀδιάκοπα ἦταν ὅλα πιασμένα, καφενεῖο δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ ἐκεῖ κοντά καὶ ἔτσι τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἀπόμενε ἦταν ν' ἀποφασίση νὰ πεταχθῆ ὡς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ νὰ πάη νὰ περάση λίγην ὥρα στὴν Αἴθουσα Πλειστηριασμῶν. Ἦταν ἄλλως τε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες του ἀπασχολήσεις νὰ θαυμάζη τὰ διάφορα ἀντικείμενα τέχνης ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Πέρασε λοιπόν, βιαστικὰ ἀπέναντι καὶ σὲ λίγο διέσχιζε τὰ τεράστια σαλόνια τῆς Ἐκθέσεως. Ἔτσι βρέθηκε χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ καταλάβη πῶς, μέσα στὴν αἴθουσα ὅπου γινόταν ὁ πλειστηριασμὸς ἀντικειμένων τέχνης τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἀνακατεύθηκε μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραστῶν καὶ τῶν ἐμβαταδόρων ποὺ ἦταν βαλμένοι νὰ ἀνεβάζουν τὶς τιμές.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πλειστηριαζόταν ἕνα ὡραῖο ρολόϊ ποὺ ταν ἀληθινὸ κομψοτέχνημα. Ἂν καὶ ἡ ἀρχική του ἀξία εἶχε ὁρισθῆ σὲ 500 φράγκα, οἱ πλειοδόται τὸ ἀνέβασαν γρήγορα στὰ 1000 καὶ στὸ τρίτο χτύπημα τοῦ σφυριοῦ τὸ ρολόϊ κατεκυρώθη σὲ ἕναν ἀντιπαθητικό, χονδρὸ τύπο, ἕναν γνωστὸ μεταπωλητὴ ξένων ἀντικειμένων.

Ὁ κομψὸς κύριος ἄκουσε ἄξαφνα πίσω του ἕνα ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό. Γύρισε καὶ κύτταξε.

— Ἔλα, Μαντελέν μου, πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, ἔλεγε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία σὲ μιὰ ὡραία, κατάγλωμη κοπέλλα, ποὺ φαινόταν ὅτι θὰ ἔπεφτε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ λιπόθυμη.

Οἱ δυὸ γυναῖκες προσπάθησαν ν' ἀνοίξουν μιὰ δίοδο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ τραβήχθηκαν στὴν διπλανὴ σάλα ὅπου δὲν ὑπῆρχε ψυχή.

Σπρωγμένος ἀπὸ αἴσθημα συμπαθείας ὁ ἡλικιωμένος κύριος τὶς ἀκολούθησε.

— Ἂν ἡ βοήθειά μου θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς χρησιμεύση σὲ τίποτα, τῆς ἔλεγε ὕστερα ἀπὸ λίγο, εἶμαι στὴν διάθεσή σας. Ὁπωσδήποτε νομίζω, ὅτι ἡ πολυθρόνα αὐτὴ εἶνε ἀρκετὰ ἀναπαυτικὴ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι ἡ δεσποινίς. Ἡ ζέστη, ἡ πολυκοσμία...

— Ὤ, ὄχι! Δὲν εἶνε ἡ ζέστη, εἶνε ἡ συγκίνησις. Ἡ κόρη μου πέρασε μιὰ πολὺ μεγάλη στενοχώρια, ἀπήντησε ἡ γρηὰ κυρία.

Ἡ Μαντελὲν ποὺ εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ, κύτταξε γεμάτη ἀπορία τὸν ἄγνωστο κύριο καὶ εἶπε στὴν μητέρα της.

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά, μὴν διηγῆσαι...

— Νομίζω δυστυχῶς, ὅτι ἐμάντεψα, τὴν διέκοψε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Ἡ δεσποινὶς στενοχωρέθηκε γιὰ τὴν πώληση τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ρολογιοῦ...

— Ναί, ναί, εἶπε ἡ γρηά. Ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἀντικείμενο γιὰ τὴν Μαντελέν. Ἔτσι εἶνε. Συνδεόμαστε πολλὲς φορὲς τόσο στενὰ μὲ τὰ πιὸ ἀσήμαντα μικροπράμματα, ποὺ ὅταν τὰ χάσουμε μᾶς φαίνεται σὰν νὰ χάνουμε κανένα προσφιλὲς πρόσωπο. Τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ συνώδευσε ὅλα τὰ εὐτυχισμένα παιδικά της χρόνια, τὸ ἐκκρεμές του ἦταν σὰν ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ποὺ φώτιζε τὴν χαρά της ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισαν τὰ βάσανα. Τί νὰ γίνη ὅμως; Ὅταν ἡ ζωὴ ἔρχεται μὲ τὶς ἀξιώσεις της, εἶνε πολὺ σκληρὴ καὶ δὲν κάθεται νὰ ὑπολογίση τὰ μπιμπελὸ καὶ τὰ σουβενίρ μας.

Ὁ ἄγνωστος κύριος συγκινήθηκε. Κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνη μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία. Ἀλλὰ πῶς;.. Δὲν ἤξερε οὔτε πῶς ὀνομαζόντουσαν οὔτε ποῦ κατοικοῦσαν οἱ δυὸ ἄγνωστες.

Ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ φαεινὴ ἰδέα. Ἔξω ἐξακολουθοῦσε νὰ βρέχη ραγδαῖα. Προσφέρθη λοιπὸν μὲ μεγάλη εὐγένεια ἀλλὰ καὶ μὲ πιὸ μεγάλη ἐπιμονὴ νὰ τὶς συνοδεύση μὲ αὐτοκίνητο ὡς τὸ σπίτι τους. Ἔτσι θὰ μάθαινε τουλάχιστον τὴν διεύθυνσή τους. Ὅσο γιὰ τ' ὄνομα ἦταν εὔκολο νὰ τὸ ἐξακριβώση ὕστερα.

Ὅταν ξαναγύρισε σὲ λίγο, ὁ πλειστηριασμὸς τῶν ἀντικειμένων τοῦ 18ου αἰῶνος πλησίαζε πρὸς τὸ τέλος του. Δὲν ἄργησε πολὺ νὰ συναντήση τὸν ἀντιπαθητικὸ τύπο ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ ρολόϊ γιὰ 1046 φράγκα. Χωρὶς πολλὲς συζητήσεις δέχθηκε νὰ τοῦ πληρώση τὰ 1500 φράγκα ποὺ ζητοῦσε γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸ ρολόϊ καὶ σὲ λίγο ἔφευγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν πλειστηριασμῶν, κρατώντας τὸ πολύτιμο ἀντικείμενο, προχειρα τυλιγμένο μέσα σὲ μιὰν ἐφημερίδα.

Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει πιά. Κάθησε στὴν βεράντα ἑνὸς καφενείου, καὶ παράγγειλε μιὰ λεμονάδα, θέλοντας στὸ μεταξὺ νὰ τακτοποιήση μέσα στὸ μυαλό του τὸ πρόγραμμα τῶν ἐνεργειῶν του.

— Κάτι βλέπω, μπαμπᾶ, ἄρχισες τώρα νὰ συχνάζης καὶ στὰ καφενεῖα, τοῦ εἶπε γελαστὸς ἕνας νέος, πλησιάζοντας πρὸς τὸ τραπέζι του.

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν συνθέτη Μισὲλ Τουρνέϊγ καὶ ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἦταν ὁ πατέρας του.

Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη στὸ γέρο Τουρνέϊγ, γιατὶ ὁ γυιός του εἶχε μεγάλο κέφι καὶ ἄρχισε νὰ τὸν πειράζη.

— Τί κουβαλᾶς ἐκεῖ τυλιγμένο μέσα στὴν ἐφημερίδα, μπαμπᾶ; Σὰν ὕποπτος μοῦ φαίνεσαι.

— Δὲν εἶνε δικό μου. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ τὸ δώσω κάπου, εἶπε αὐτὸς ἀόριστα.

— Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά;

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ψαχουλεύη κανεὶς ξένα πράγματα!

— Κι' ἂν εἶνε τίποτα λαθραῖο;

— Μοῦ εἶνε τελείως ἀδιάφορο. Οὔτε κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω ἰδέα τί βρίσκεται μέσα στὸ χαρτί.

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! εἶπε τότε ὁ Μισέλ. Δὲν τὰ καταφέρνεις καθόλου καλὰ στὰ ψέμματα...

Ὁ κ. Τουρνέϊγ λάτρευε κυριολεκτικὰ τὸν μονάκριβο γυιό του. Γιατί νὰ τοῦ κρύψη τὴν ἀλήθεια; Στὸ κάτω-κάτω δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνη καμμιὰ κακὴ πράξη. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Διηγήθηκε λοιπὸν στὸν Μισὲλ ὁλόκληρη τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὸν ἀναστεναγμὸ τῆς Μαντελὲν μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ὠδήγησε τὶς δυὸ ἄγνωστες στὸ σπίτι τους, στὴν ὁδὸ Νολλὲ ἀριθ. 3.

— Νολλὲ 3 εἶπες;! τὸν ρώτησε κατάπληκτος ὁ Μισέλ. Πῶς τὶς λένε;

— Τ' ὄνομα δὲν μπόρεσα νὰ τὸ μάθω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι τὴν κόρη τὴν λένε Μαντελέν.

—Μὰ αὐτό, εἶνε ὑπέροχο, μπαμπᾶ! φώναξε ὁ Μισὲλ μὲ καταφανῆ συγκίνηση.

— Τί ἔπαθες; Τί σοῦ συμβαίνει;

— Μαντελέν...

— Τὴν γνωρίζεις;

— Ναί, ναί. Τώρα θυμᾶμαι. Μοῦχε πῆ ὅτι κατοικεῖ μὲ τὴν γρηὰ μητέρα της στὴν ὁδὸ Νολλὲ ἀριθμὸς 3, ὅτι ὁ πατέρας της, ἀνώτερος ἄλλοτε ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακωχὴ καὶ ὅτι εἶχε τὴν μανία νὰ μαζεύη ἀντικείμενα τέχνης.

— Καλά, ἀλλὰ πῶς ξέρεις ἐσὺ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα;

Τότε ὁ Μισὲλ διηγήθηκε στὸν πατέρα του τὴν ἀλήθεια: τὴν συμπάθειά του γιὰ τὴν Μαντελέν, τὴν συζήτηση ποὺ εἶχε μὲ τὸν Πῶλ Γκολφέρ, καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ διασκόψη κάθε σχέση μὲ τὴν κοπέλλα ἀφοῦ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν κάνη νόμιμη γυναῖκα του.

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ μίλησες ποτὲ γιὰ ὅλ' αὐτά; τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του σὲ τόνο μισοαυστηρό.

— Γιατὶ μοῦ εἶχες δηλώσει κάποτε ὅτι θὰ διάλεγες μοναχός σου τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ ἔπαιρνα.

— Εἶπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα;

— Τὸ εἶπες, μπαμπᾶ...

— Ἴσως, ἀλλὰ ἂν ἤξερα ὅτι μποροῦσες νὰ διαλέξης καὶ μόνος σου τόσο καλά, δὲν θὰ τὸ ἔλεγα ποτέ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κ. Τουρνέϊγ ἔκαναν τὸν Μισὲλ νὰ πηδήξη ἀπὸ τὴ θέση του.

— Ὥστε μπαμπᾶ... φώναξε γεμᾶτος χαρά.

— Ἴσως... τοῦ ἀπάντησε αὐτός, σὲ τόνο ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἄρνηση ἐσήμαινε. Πρέπει νὰ ξέρης ὅμως, ὅτι στὰ ζητήματα αὐτὰ χρειάζεται πάντοτε ἡ πιὸ μεγάλη προσοχή. Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη κανεὶς ποτὲ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ πιὸ ἅγιο πρόσωπο τοῦ κόσμου. Ἄφησέ με νὰ τὰ κανονίνω ἐγὼ καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι τὸ ζήτημά σου θὰ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια.

Ἂν δὲν βρισκόντουσαν τὴν στιγμὴ αὐτὴ σὲ δημόσιο κέντρο, περιτριγυρισμένοι ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄγνωστο κόσμο, ὁ Μισὲλ θὰ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώση τὴν ἄπειρη εὐγνωμοσύνη του.

Ἀρκέσθηκε λοιπὸν στὸ νὰ ψιθυρίση ντροπαλά, ντροπαλὰ ἕνα «Εὐχαριστῶ» κι' ἀποχαιρέτησε τὸν πατέρα του.

Εὐτυχία

ΛΙΓΗΝ ὥρα ἀργότερα ὁ κ. Τουρνέϊγ χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς κ. Ὀρντιέ. Μὲ χίλιες συγγνώμες γιὰ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε πάρει,

ἡ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

παρεκάλεσε τὴν κ. Ὀρντιὲ καὶ τὴν Μαντελὲν νὰ δεχθοῦν νὰ ξαναβάλουν στὴ θέση του τὸ παλιὸ ρολόϊ ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπαθητικοῦ ἀρχαιοκαπήλου.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὰ εὐγενική σας χειρονομία, τοῦ εἶπε ἡ Μαντελὲν ἀποφασιστικά, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν μᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ δεχθοῦμε μιὰ τόσο μεγάλη θυσία ἀπὸ ἕναν κύριο ποὺ οὔτε μᾶς ξέρει κάν

— Δὲν ἔχετε δίκηο, δεσποινίς, ἔκανε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ὁ ἐπισκέπτης. Ὀνομάζομαι Τουρνέϊγ..

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Μαντελὲν λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Δὲν πρόφθασε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της καὶ ὁ κ. Τουρνέϊγ πρόσθεσε:

— Πιστεύω ὕστερα ἀπὸ τὴν λεπτομέρεια αὐτὴ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν μικρὴ χάρη ποὺ σᾶς ζητῶ...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὑποκλίθηκε εὐγενικὰ καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ τοῦ ποῦν οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ, ἡ κυρία Ὀρντιὲ καὶ ἡ κόρη της τὸν ἄκουσαν νὰ κατεβαίνη τὶς σκάλες.

— Ἡ χαρτορίχτρα... ψιθύρισε ἡ Μαντελὲν μόλις ἔμειναν μόνες τους.

— Ἡ χαρτορίχτρα!.. ψιθύρισε κι' ἡ κυρία Ὀρντιέ.

Ὕστερα ἔπεσε ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης καὶ ἔκλαψαν ὥρα πολὺ ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρά.

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα ἡ κ. Ὀρντιὲ ἀνελάμβανε χάρις στὸν κ. Τουρνέϊγ τὴν διεύθυνση ἑνὸς μεγάλου καταστήματος δερματίνων εἰδῶν. Τὸ φάσμα τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας εἶχε χαθῆ πιὰ σὰν ἕνας κακὸς ἐφιάλτης. Καὶ τὶς Κυριακές, ποὺ ὅλοι ἦσαν ἐλεύθεροι, οἱ κύριοι Τουρνέϊγ, πατέρας καὶ γυιός, ἐρχόντουσαν νὰ πάρουν τὸ τσάϊ των στῆς κ. Ὀρντιὲ καὶ νὰ ἐπαινέσουν τὰ ὡραῖα κέηκ ποὺ ἤξερε νὰ φτιάνη ἡ Μαντελέν.

— Νομίζεις ὅτι μὲ ἀγαπάει, μαμά; ρώτησε ἡ Μαντελὲν μιὰ μέρα τὴν μητέρα της, μόλις ἔφυγαν οἱ κύριοι Τουρνέϊγ.

— Δὲν σοῦ τὸ ἔχει πῆ;

— Ὄχι. Ποτέ.

— Ἔ, τότε σὲ ἀγαπάει πολύ....

Δὲν εἶχε πέσει διόλου ἔξω ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ κυρία Ὀρντιὲ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες — ἦταν πάλι Κυριακὴ ἀπόγευμα — οἱ κύριοι Τουρνέϊγ εἶχαν ἔρθει γιὰ τὴν τακτική τους ἐπίσκεψη. Ὁ πατέρας τοῦ Μισὲλ προφασίσθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἤθελε νὰ ξαναθαυμάση ἕνα ὡραῖο μπιμπελὸ ποὺ βρισκόταν στο διπλανὸ δωμάτιο καὶ παρεκάλεσε τὴν κ. Ὀρντιὲ νὰ τὸν συνοδεύση.

— Κυρία μου, τῆς εἶπε μόλις βρέθηκαν μόνοι. Φαντάζομαι ὅτι θὰ σᾶς ἔχη ἀπασχολήσει καὶ σᾶς τὸ ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ ἐμένα συνεχῶς, ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη μέρα, ποὺ ἔκανα ὑπὸ τόσον δυσμενεῖς δυστυχῶς συνθήκας, τὴν γνωριμία σας. Πρὶν σᾶς ρωτήσω τί σκέπτεσθε, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἡ δική μου γνώμη εἶνε ἕνα μεγάλο «ναί».

Ἡ κ. Ὀρντιὲ θέλησε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ ἡ συγκίνηση τὴν ἔπνιξε. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ ὅταν συνῆλθε κάπως, εἶπε μὲ φωνὴ σιγανή, ποὺ μόλις ἀκουγόταν,

— Πρέπει νὰ γίνουν εὐτυχισμένα τὰ παιδιά μας, γιατὶ εἶνε καὶ τὰ δυὸ καλά, καὶ ἀγαπιοῦνται εἰλικρινά, ἔτσι θὰ μπορέσουν ν' ἀνέβουν πιὸ εὔκολα τὸν Γολγοθᾶ, αὐτὸν ποὺ λέγεται ζωή. Εἶνε στιγμὲς, ἀλήθεια, πρόσθεσε σὰν νὰ μονολογοῦσε, ποὺ σπάζει κανεὶς τὸ κεφάλι του νὰ καταλάβη γιὰ ποιὸ λόγο βρέθηκε στὴ ζωή. Μὰ εἶνε καὶ στιγμὲς ποὺ εὐλογάει τὸν Παντοδύναμο ποὺ τὸν ἀφίνει νὰ ζῆ. Μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπέροχες αὐτὲς στιγμὲς νοιώθω καὶ ζῶ τώρα καὶ γώ.

Ὁ κ. Τουρνέϊγ τῆς πῆρε κατασυγκινημένος τὸ χέρι:

— Σᾶς καταλαβαίνω... Ἀφῆστε με νὰ πάω τώρα νὰ ἀναγγείλω στὰ παιδιά μας τὴν εὐτυχία ποὺ τὰ περιμένει.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου καὶ τὴν ἄνοιξε προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴ κάνη θόρυβο, μὰ τὴν ἐανάκλεισε ἀμέσως βιαστικά, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν κ. Ὀρντιὲ τῆς εἶπε χαμογελώντας:

— Κυρία μου, φθάσαμε μὲ πέντε λεπτῶν καθυστέρηση. Τὰ παιδιά μας ἤδραν στὸ μεταξὺ τὴν εὐτυχία τους μονάχα τους.

Ντράπηκε στ' ἀλήθεια ἡ κ. Ὀρντιὲ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸν πειρασμό. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα κι' ἐκόλλησε τὸ μάτι της στὴν κλειδαρότρυπα.

Ὅταν μετὰ κάμποσην ὥρα οἱ κύριοι Τουρνέϊγ κατέβαιναν τὴν σκάλα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὀρντιὲ, ἡ Μαντελὲν ἄρπαξε τὴν γρηὰ μητέρα της ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φέρνη βόλτα σὲ ἕναν τρελλὸ χορό, ὅπως τότε τὸν καιρὸ ποὺ ζούσανε ἀμέριμνες κι' εὐτυχισμένες στὴν μικρή τους ἐπαρχία. Κατόπι τὴν ἀγκάλιασε καὶ φιλώντας την μὲ τρυφερότητα:

— Μαννούλα μου, εἶπε, νἄξερες πόσο, μὰ πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!..

Ἡ εὐτυχία πραγματικὰ εἶχε ξανα γυρίσει. Ἡ χαρτορίχτρα εἶχε δίκηο.

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

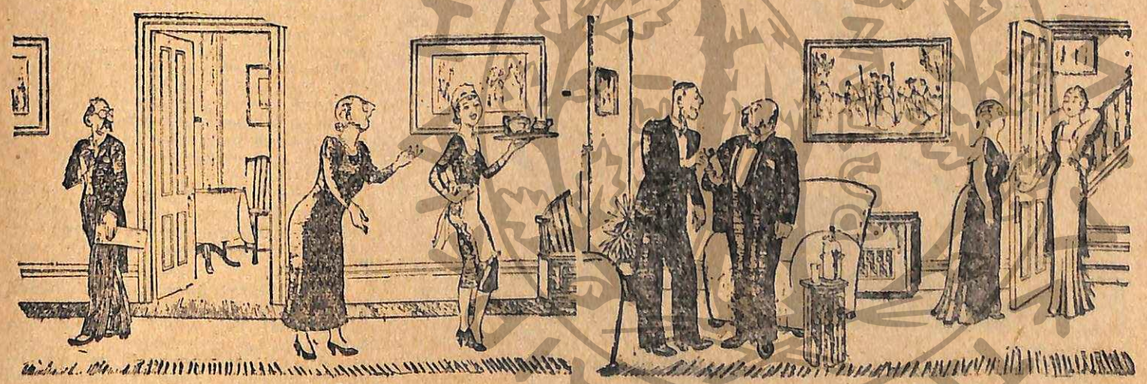

Τὴν παρεξήγησε

— Ντροπή σου, Μαρία! χαμογέλασες τοῦ κυρίου;
— Δὲν χαμογέλασα, κυρία, γέλασα μόνο...

Πολὺ φυσικὸν

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κομψὴ καὶ χαριτωμένη κυρία;
— Ἡ καμαριέρα μου, ἔχει ἔξοδο σήμερα...

Τὸ καρνὲ τῆς γυναίκας

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἀνθρώπινες ψυχὲς

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ συχνὰ νὰ λέμε: «Μοῦ ἀρέσει αὐτό... Ἀντιπαθῶ ἐκεῖνο...». Ὕστερα, μιὰ μέρα, ἀντιλαμβανόμαστε ξαφνικὰ ὅτι οἱ βεβαιώσεις αὐτὲς εἶναι ἐπιπόλαιες καὶ ἐξαρτῶνται περισσότερο ἀπὸ μᾶς παρὰ ἀπὸ τὰ πράγματα.

Μπορῶ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ—γιατὶ ὑποθέτω ὅτι καὶ ἀρκετὲς ἀναγνώστριές μου σκέπτονται τὸ ἴδιο — ὅτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ μαντάρω κάλτσες. Δὲν ἔχω οὔτε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ οὔτε τὴν διάθεση. Κι' ὅμως, ἀνεκάλυψα ὅτι ὅταν εἶμαι πολὺ κουρασμένη, βαθειὰ κουρασμένη ἀπὸ τὶς σκέψεις, ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, βρίσκω κάποια ξεκούραση παίρνοντας ἕνα— δυὸ ζευγάρια κάλτσες καὶ μαντάροντάς τες μὲ προσοχή. Αὐτὸ μὲ ἀπασχολεῖ καὶ μὲ ξεκουράζει.

Ὑπάρχουν, λοιπόν, πράγματα ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσουν καθόλου καὶ ὅμως σὲ ὡρισμένες στιγμὲς μᾶς γαληνεύουν τὴν ψυχὴ περισσότερο ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ ἀγαποῦμε. Γιατὶ ἴσως μᾶς ἔχουν κουράσει πιὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ καὶ τὰ ἄλλα μᾶς δίνουν μιὰ ἀλλαγὴ ποὺ πραῦνει τὰ τεντωμένα νεῦρα μας.

Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη μηχανὴ ἔχει ἀνάγκη, νευρικὴ καὶ φυσιολογικὴ ἀνάγκη, νὰ ξεφεύγουμε ἀπὸ τὴν καθημερινή μας ἐργασία, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι αὐτή. Ὁ διανοούμενος ξεκουράζεται μὲ μιὰ χειρωνακτικὴ ἐργασία ἢ μ' ἕνα σπόρ. Καὶ ὁ χειρώναξ ἢ ἡ νοικοκυρὰ ἔχουν ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς ποὺ δίνει ἡ ἀνάγνωσις ἑνὸς καλοῦ βιβλίου.

Εἴμαστε ἔτσι πλασμένοι ὥστε ὡρισμένες στιγμὲς νὰ μᾶς χρειάζεται τὸ ἀντίθετο τῶν ἀπασχολήσεών μας, τὸ ἀντίθετο αὐτῶν ποὺ μᾶς ἀρέσουν...

Θὰ ἔχετε ἀντιληφθῆ—ἀπὸ ἄλλη ἄποψη—πόσο μᾶς καταπραΰνει ἡ φύσις ὅταν εἴμαστε κουρασμένοι κι' ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, κακίες καὶ μικρότητες.

Δὲν θὰ φθάσω ἔως τὸ ζήτημα τῆς φιλίας ποὺ ὅταν εἶναι εἰλικρινής, πραγματικὴ καὶ ἀφωσιωμένη, δὲν κουράζει ποτέ, μὰ αὐτὸ συμβαίνει μιὰ φορὰ στὶς δέκα. Στὶς ἐννέα ἄλλες ἡ λέξις «φιλία» δὲν ἔχει τὴν πραγματική της σημασία καὶ μᾶς φέρνει κούραση, τόσο βαρειὰ κάποτε. Φυσικά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ἕνας ἐχθρὸς μᾶς ξεκουράζει ἀπὸ ἕνα φίλο. Μὰ μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξη κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ δὲν περιμένει κανεὶς τίποτα, ἐνῶ οἱ ἀπογοητεύσεις καί, δυστυχῶς, οἱ προδοσίες προσέρχονται ἀπὸ φίλους ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ φίλοι ἀληθινοὶ εἶναι. Ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ εἶναι προτιμότερος ἕνας φανερὸς ἐχθρὸς ἀπὸ ἕναν φίλο ὑποκριτή. Τοὐλάχιστο ξέρει κανεὶς ὅτι δὲν ἔχει νὰ περιμένει τίποτα ἀπὸ τὸν πρῶτο.

Κάθε τί τὸ ἀνθρώπινο εἶναι περίπλοκο. Καὶ ἀποδίδομε στὰ ἀδιάφορα πράγματα ὅ,τι δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα παρὰ ἡ δική μας Ψυχικὴ κατάστασις.

Σ' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχουν ὅρια ποὺ ὅταν τὰ ξεπεράσει κανείς, χρειάζεται κάτι ἀντίθετο, κάτι διαφορετικό. Αὐτὸ δὲν σημαίνει φυσικὰ ὅτι τὸ κακὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ξεκουράσῃ ἀπὸ τὸ καλό. Στὸ ἠθικὸ ἐπίπεδο, οἱ δυὸ αὐτὲς περιοχὲς μένουν καθαρὰ ξεχωριστές.

Αὐτὸ σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι στὴν καθημερινὴ πρακτική, ἡ κυρία μας ἀπασχόλησις ἀπαιτεῖ ἕνα ξεκούρασμα, μιὰ παύση, ποὺ ὁ ἄνθρωπος τὴν βρίσκει μόνο σὲ κάτι ἀντίθετο, ἀπὸ μιὰ ἔνστικτη ἀνάγκη τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ τῶν τεντωμένων του νεύρων.

Ἔτσι ὁ Λουδοβίκος 16ος ἔκανε τὸν σιδηρουργὸ καὶ ὁ περίφημος ζωγράφος Ἔγκο ἔπαιζε βιολί. Ἔτσι ἔχομε ὅλοι μας κάποια ἐννοούμενη ἀπασχόληση, κάποια «μανία», κάποια δευτερεύουσα ἀπασχόληση ποὺ μᾶς ξεκουράζει ἀπὸ τὴν κυρία ἐργασία μας.

Νὰ γιατὶ δὲν πρέπει νὰ τονίζωμε πολὺ ὅτι «Ἀγαποῦμε αὐτό... ἀντιπαθοῦμε ἐκεῖνο...». Γιατὶ σὲ ὡρισμένες μέρες ὑπερδιεγέρσεως φθάνομε ἔως τὴν ὑπερβολή... Ἔως τὸ σημεῖο ν' ἀποκρούωμε αὐτὸ ποὺ ἀναποῦμε καὶ νὰ ζητοῦμε αὐτὸ ποὺ ἀντιπαθοῦμε... Πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ἀκόμη μιὰ φορὰ πόσο «παράξενη κι' αἰνιγματική» εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ὅπως εἶπε ὁ φιλόσοφος.

ΛΟΡΑ

Γέσσερις ὡραιότατες καὶ μοντέρνες μπλοῦζες: Ἡ πρώτη εἶναι ἀπὸ συρά. Δύο ἄκρες ξεφεύγουν κάτω ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ καρφώνονται στὴν φαρδειὰ ζώνη ποὺ κουμπώνει μπροστά. —Ἡ δεύτερη εἶναι ἀπὸ λαινάζ ἐμπριμὲ κι' ἔχει ἕνα πλαστρὸν μὲ πιέτες, γιακᾶ σεμιζιὲ καὶ παραμέντα.....

Η ΜΟΔΑ

Κομψὲς λεπτομέρειες

Τὰ λουλούδια, τὰ κοσμήματα, τὰ φτερὰ ἔχουν μιὰ πολὺ μεγάλη θέση στὶς συλλογὲς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Ἡ γοητευτικὴ βιολέττα, τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα εἶναι πολὺ τῆς μόδας αὐτὸ τὸ φθινόπωρο, γαρνίρει πολλὰ ντεκολτὲ καὶ πολλὲς μπουτουνιέρες τῶν ταγιέρ. Τὴν βλέπομε σὲ μεγάλες φυσικὲς τοῦφες στοῦ Μολυνὲ καὶ στοῦ Σανέλ. Ἴδιο σουδὲ ἔχουν οἱ λεπτὲς βεοβέριες καὶ οἱ ἐκθαμβωτικὲς παπαροῦνες.

Ἕνα βραδυνὸ ταγιέρ τοῦ Ζάκ Χάϊμ εἶναι στολισμένο μὲ δακίνθους, μία ἐξαίσια βραδυνὴ ρόζ τουαλέττα γαρνίρεται μὲ σκόρπια ροδοπέταλα κι' ἕνα μανὶὸν ἀπὸ βιολέττες συνοδεύει μία ὁλόλευκη τουαλέττα τοῦ Λυσιὲν Λελόνγκ.

Μερικὲς βελούδινες τουαλέττες γαρνίρονται μὲ λεπτὰ γουσᾶ κεντήματα καὶ ἄλλες ἀστραφτοκοποῦν ἀπὸ τὰ πετρόλιδια: ρουμπίνια, τοπάζια, καὶ διαμάντια.

Ὁ Ζὰν Πατοὺ διακοσμεῖ τὸ κορσάζ καὶ τὴ ζώνη ἑνὸς φορέματος μὲ γουσᾶ καρφιά. Μιὰ γρυσῆ σαλαμάνδρα ἀναπαύεται σὲ μιὰ μαύρη τουαλέττα τοῦ Λυσιὲν Λελόνγκ. Ἕνα χοντρὸ γουσὸ βραχιόλι ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ κόσμημα ἑνὸς φορέματος μὲ μακρυὰ μανίκια.

Στὴ συλλογὴ τῆς Σκιαπαρέλλι ἡ γραμμὴ τῆς σιλουέττας εἶναι πολὺ ἁπλῆ, γεωμετρική. Μὰ τὸ χρυσάφι ἁπλώνεται παντοῦ: σὲ μακρυὲς καρφίτσες, σὲ παντατίφ, σὲ κλίπς ποὺ μοιάζουν μὲ πραγματικὰ τὰ σκαλισμένα μοτίφ τους.

Τὸ κορσάζ μιᾶς βραδυνῆς τουαλέττας ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ δυὸ πελώρια χρυσάθεμα, τὸ μαντὼ ἑνὸς ἀπογευματινοῦ ἀνσάμπλ ὑπογραμμίζεται ἀπὸ μιὰ χρυσῆ γκάνς.

Στὴ συλλογὴ τῆς Μάγκυ Ρούφ, τὰ φτερὰ τῆς στρουθοκαμήλου γαρνίρουν γιακάδες καὶ μανσόν.

Παρουσιάζει ἀκόμη κι' ἕναν νεωτερισμὸ ἐντελῶς ἀπρόοπτο: τρία γυναικεῖα κεφαλάκια ζωγραφισμένα σὲ λευκὸ ἐπάνω σὲ μαῦρο σατὲν ἀποτελοῦν τὴν ὡραία γαρνιτούρα ἑνὸς ἀπογευματινοῦ φορέματος. Κι' ἐπάνω στὸ πτυχωμένο κορσὰζ μιᾶς βραδυνῆς τουαλέττας ἀπὸ σατὲν λευκό, διαγράφεται σὲ χρῶμα τερακόττας ἡ φτερωτὴ σιλουέττα τῆς... ΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ. Γραβοῦρα; Ζωγραφική; Κέντημα; θὰ ρωτήσετε. Ὄχι: φωτοφία ἐπάνω σὲ ὕφασμα! Ἁπλούστατα!

Καὶ στὰ καπέλλα παρατηροῦμε τὶς ἴδιες τάπες, τὴν ἴδια ἀναζήτηση τῆς κομψῆς γαρνιτούρας.

Στὰ ὄμορφα «ρελεβὲ» τῆς Ρόζ Βαλουὰ ὁ χρυσὸς ἔχει προεξάρχουσα θέση: οἱ κουκάρδες εἶναι καρφωμένες μ' ἕνα χοντρὸ χρυσὸ κουμπί. Ἐπίσης γρυσᾶ κουμπιὰ συγκρατοῦν μιὰ κορδέλλα ποὺ σχηματίζει ἕνα μικροσκοπικὸ καπελλάκι. Οἱ μακρυὲς καρφίτσες μὲ κεφαλάκια τορκουάζ ἔχουν ἐπάνω χρυσᾶ μοτὶφ καὶ μοιάζουν μὲ αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Ὀλλανδέζες γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὰ ἰδιότυπα μπονὲ τους.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπουρεκάκια μὲ τυρὶ

Παίρνουμε 150 δράμια φύλλα μπακλαβᾶ ὄχι πολὺ ψιλά, 100 δράμια τυρὶ φέτα, 3 αὐγά, 25 δράμια τριμμένο τυρί, λίγο μαΐντανὸ καὶ φριτοῦρα γιὰ τηγάνισμα.

Βάζουμε τὸ τυρὶ τὴ φέτα (ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶναι φρέσκια) σὲ ἕνα πιάτο καὶ σπάζουμε μέσα τὰ αὐγά. Τὰ ἀνακατώνουμε νὰ γίνουν ἕνας πολτὸς (ὄχι πολὺ νερουλός) καὶ ἂν ἡ φέτα εἶναι σφιχτὴ ρίχνουμε καὶ λίγο νερό.

Κατόπιν βάζουμε μέσα τὸ τριμμένο τυρὶ καὶ τὸ μαΐντανὸ (ψιλοκομμένο) καὶ τὰ ἀνακατώνουμε. Κατόπιν ξαπλώνουμε τὰ φύλλα ἀπάνω στὸ τραπέζι, τὰ κόβουμε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ διπλώνουνται μαζὶ μὲ τὴ γέμιση καὶ νὰ γίνουνται τρίγωνα ὅταν τὰ ἑτοιμάσουμε ὅλα, τὰ τηνανίζουμε σὲ ζεστὴ φριτοῦρα ἢ ζεστὸ βούτυρο ὥσπου νὰ ξανθίσουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Φρεσκάρισμα

Μὲ τὴν λῆξιν τῆς βασιλείας τοῦ καλοκαιριοῦ, κάθε κοσμικὴ κυρία νοσταλγεῖ τὴν ζωὴ τοῦ σαλονιοῦ... Ἡ χειμερινὴ σαιζὸν ὅμως ἔχει καὶ τὶς ἀξιώσεις της, Θέλει τὶς γυναίκες λαμπρές, δροσερές, γοητευτικές, μέσα στὴν κορνίζα τῆς κοσμικῆς κινήσεως, πράγματα ποὺ ξεχωροῦνται μέσα στὴν ἐλεύθερη κι' ἀξένοιαστη ζωὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶναι, λοιπόν, φυσικὸ ὅλες οἱ φροντίδες τοῦ ὡραίου φύλου, τὴν ἐποχὴ αὐτή, νὰ στρέφωνται γοργὰ πρὸς ὅλα τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φρεσκαρισθῇ γρηγορώτερα ἡ ἐπιδερμίς, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἀνεξάντλητα μαρτύρια ποὺ τράβηξε σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ, μὲ τὰ ὁλοήμερα παιγνίδια στὸ κῦμα, στὴν καυτερὴ ἀμμουδιὰ καὶ γενικῶς στὸ ὕπαιθρο, Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, θὰ σᾶς ὑποδείξω σήμερα ἕναν σύντομο, ἀσφαλῆ κι' εὔκολο τρόπο, ποὖναι προσιτὸς σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, γιατὶ δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε χρόνο, οὔτε χρῆμα καὶ ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ξαναδώσῃ γρήγορα στὸ πρόσωπο τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν ζωηρότητα, Μὴ φαντασθῆτε ὅτι μὲ τὰ καλλυντικὰ μόνον θὰ ἀναλάβῃ ἡ ἐπιδερμίς σας, Τούναντίον θὰ κουρασθῇ περισσότερο καὶ θὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ. Ἐνῷ ἀκολουθώντας τὸν τρόπο ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω, θὰ δῆτε τὸ πρόσωπό σας ἀναπαυμένο, φρεσκαρισμένο καὶ πιὸ ὡραῖο, ὕστερα ἀπ' τὶς κακὲς ἐπιδράσεις τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ σημειῶστε ἀκόμα, ὅτι ἡ ἐπίδραση αὐτὴ τοῦ φρεσκαρίσματος δὲν εἶναι παροδική, γιατὶ τὸ αὐγό, καταλλήλως χρησιμοποιούμενο κι' ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος, τὴν τρέφει καὶ τὴν ἀναζωογονεῖ. Λοιπόν, ἀνεξαρτήτως τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος (ξηρά, λιπαρὰ ἢ μέτρια) πρέπει πρωτοῦ χρησιμοποιήσετε τὸ αὐγὸ νὰ τὴν ξεκαθαρίζετε καλὰ ἀπὸ τὶς κρέμες, τὶς πούδρες καὶ τὶς σκόνες. Τὸ καθάρισμα αὐτὸ θὰ γίνεται ἐπιμελῶς ἢ μὲ εἰδικὸ πρόσφατο Lait demaquillage ἢ μὲ τὴν κάτωθι συνταγή, ἂν δὲν ἔχετε στὴ διάθεσή σας ἀπὸ τὸ γάλα αὐτό. Σᾶς τὴν γράφω Ἑλληνικὰ καὶ μὲ κουταλιές, γιατὶ μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε καλλίτερα μόνες σας.

Τὴν ἴδια συνταγὴ ἀκόμα μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε καὶ γιὰ τὸ καθεβραδινὸ ἀπαραίτητο καθάρισμα τῆς ἐπιδερμίδος σας:

Καθαρὸ ἀμυγδαλόλαδο 6 κουταλιὲς τῆς σούπας.

Βούτυρο κακάου λυωμένο σὲ μπαὶν-μαρὶ 1 κουταλιὰ τῆς σούπας.

Λευκὸ κερὶ λυωμένο σὲ μπαὶν-μαρὶ 1)2 τοῦ καφέ.

Ροδόνερο 1 κουταλιὰ τοῦ καφέ.

καὶ σαποῦνι Μασσαλίας ξυσμένο στὸ τρίφτη 1)2 τοῦ καφέ.

Τὰ δουλεύετε ὅλα αὐτὰ πολὺ καλά, μέχρις ὅτου γίνῃ μιὰ ἀφράτη κρέμα καὶ μ' αὐτὴν ἀλείφετε μ' ἐλαφρὰ ἐντριβὴ ὅλο τὸ πρόσωπό σας, καὶ ἀμέσως τὴν σκουπίζετε προσεκτικὰ μὲ λίγο βαμβάκι. Τὸ πρόσωπό σας θἄχῃ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε εἴδους βρωμιά.

Σ' ὅσες ἔχουν δέρμα πολὺ λιπαρό, συνιστῶ, μετὰ τὸ ξεμακιγιὰζ μ' αὐτὴν τὴν συνταγὴ νὰ περνᾶνε καὶ τὸ πρόσωπό τους μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο σ' ἀγνὸ ροδόνερο ποὖναι στυπτικό. Ἀφοῦ λοιπὸν γίνει ἡ προετοιμασία αὐτὴ τοῦ ξεμακιγιαρίσματος, δέσετε τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα μαντῆλι, ἀκριβῶς σὰν αὐτὸ ποὺ φοροῦν οἱ νοικοκυράδες τὸ πρωῒ γιὰ νὰ συγυρίσουν τὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ πέφτουν τὰ μαλλιά σας στὸ πρόσωπο. Καὶ τώρα εἶσθε ἕτοιμες γιὰ νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ αὐγό.

Πῶς θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, καὶ πότε τὸ ἀσπράδι ἢ τὸν κρόκο, θὰ σᾶς τὸ γράψω στὸ ἑπόμενο φύλλο.

Δερματολόγος Ἰατρὸς Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

.....διπλᾶ μ' ἕνα κουμπί.— Ἡ τρίτη ἔχει δυὸ πιέττες στρογγυλὲς καὶ μιὰ κουφόμπιττα ἐφτὸς καθὼς καὶ πίσω, πρᾶγμα ποὺ τῆς δίνει ἐντελῶς μοντέρνα σιλουέττα.— Ἡ τελευταία εἶναι εἶδος ζιλὲ κουμπωτοῦ κατὰ μῆκος. Ὁ γιακᾶς καὶ τὰ ρεβὲρ γίνονται σὲ ζωηρὸ χρωματισμό.

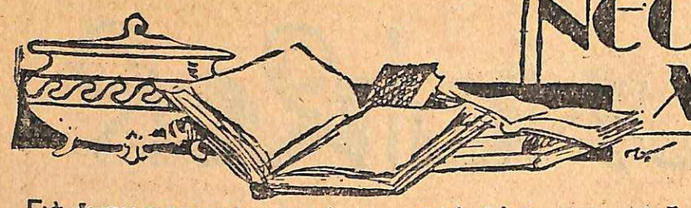

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γιὰ ἕναν παραστρατημένο

Σύ, τὸ παιδὶ τὸ ἀγνότατο καὶ τὸ στοχα-
(στικό,
πὸ ἀνυψωμένο ἀπ' τὸν καημὸ τῆς φτώ-
(χιας κι' ἀπ' τὸν πόνο,
μπόρεσες μέσ' σ' ἐλάχιστον καιρό, μέσ'
(ἕνα χρόνο,
νὰ πάρῃς τὸν κατήφορο τὸν πιὸ τρομα-
(χτικό.

Οἱ νύχτες ποὺ αἰχμαλώτιζε τὸ διάβασμα
(κοντά σου,
ξοδεύονται ἀσυλλόγιστα σὲ ἀνείπωτες
(χαρές·
ὅμοια ἄγονες καὶ οἱ μέρες σου κυλοῦν σὶ
(θαλερές,
καὶ τίποτα πιὰ δὲν κρατεῖ τὰ χρυσονεί-
(ρατά σου.

(Τὰ ὄνειρά σου! Μὰ ὄχι, αὐτὰ δὲν πρέ-
(πει νὰ σ' ἀφήσουν·
ἀπάνω σου τὰ ὁλόλαμπρα ζυγιάζουνε
(φτερά
βίνουνε μιὰ νὰ φύγουνε, μιὰ νὰ ξαναγυ-
(ρίσουν,
γοργὰ τὰ κάνει ἡ ἀγάπη σου γιὰ κεῖνα
(μιὰ φορά).

Ἔτσι εἶναι... Ἔρχεται κάποτε κάτι καὶ
(μᾶς ἀλλάζει
καί, μ' ὅλο ποὺ αἰσθανόμαστε βαρὺ τὸν
(ξεπεσμό,
παραδινόμαστε ἤρεμα σ' αὐτόν, χωρὶς
(μαράζι,
κι' ἴσως μ' ἕναν ἰδιαίτερο συχνὰ μαζοχι-
(σμό:

σὰν τὸ μοιραῖο αὐτόχειρα ποὺ βαρειοπλη-
(γωμένος
κοίτεται μὲ μισάνοιχτα τὰ μάτια καὶ
(θολά,
καὶ μ' ὅλο ποὺειναι, θάλεγες, στὸ βάθος,
(λυπημένος,
ἀκούει τ' ὁλόζεστο αἷμα του νὰ ρέῃ, κι'
(ἀχνογελᾶ...

ΧΡΟΝΗΣ ΣΤ. ΚΥΝΗΓΟΣ

Σὰν παραμύθι

Μέσ' στὸ μυριόχρωμο δειλινὸ ἀφήνοντας τὴν σκέψη μου νὰ πλανηθῇ γύρω ἀπὸ τὴ ζωή μου ποὺ σιγὰ-σιγὰ σβύνει, κλείνω τὰ μάτια καὶ νοερὰ στὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τῆς ψυχῆς μου ἀργοδιαβαίνω. Καὶ σταματῶ μπρὸς σὸ στειχειωμένο πιὰ κάστρο ποὺ λέγεται καρδιὰ καὶ ποὺ βυθὸ μὲ μανταλωμένη τὴ χορταρισμένη του πόρτα βρίσκεται, ἔχοντας θαμμένα στὸ βάθος του τὰ ὄμορφα ὄνειρα τῆς ζωῆς.

Καὶ ἡ δέσποινα τοῦ Κάστρου, ἄλλοτε ξενοιαστη παιδούλα καὶ τώρα μελάγχολη μορά, θωρεῖ ἀπὸ τὸ σιδερόφραχτο παραθύρι της μὲ λαχτάρα γ' ἀνεκαύση τὸ ροδόχρωμο μιᾶς χρυσαυγῆς, ἐνῷ καρτερικὰ μαζώνει τὸ νῆμα τῆς ἀνέμης ποὺ λέγεται μοῖρα. Μύριοι τροβαδοῦροι τὸ χιλιοειπωμένο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης κάτω ἀπὸ τὸ σιδερόφραχτο παραθύρι της τραγούδηαν μὲ τὴ λύρα τους, μὰ ποτὲ τὴ μανταλωμένη πόρτα τοῦ Κάστρου της δὲν ἤρθαν ν' ἀνοίξουν καὶ τὴν εὐτυχία νὰ τῆς δώσουν, παίρνοντάς την ἀπ' τὸ μονότονο ρυθμὸ τῆς ἀνέμης της.

Καὶ πέρασαν οἱ καιροί, καὶ διαβαίνουνε οἱ χρόνοι δίχως τίποτε τὸ ξέχωρο νὰ φανῇ στὸ μελάγχολο δρόμο της. Πονεμένη δέσποινα τοῦ Κάστρου, μὲ πικραμένο χαμόγελο στέκει μπρὸς στῆς μοίρας της τὸ γραφτὸ καὶ ἔχοντας μόνη της συντροφιὰ τὶς λυγερὲς νεράϊδες τῶν σκέψεών της—τὶς χρυσόφτερες ἐλπίδες της—τρέφει μὲ τοὺς ἐξωτικούς των χορούς τὰ ὄνειρά της, προσμένοντας καρτερικὰ τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ λέγεται Ζωή.

ΛΟΥΛΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

Μιὰ ἀλήτισσα στὸ δρόμο

Ἦταν ὄμορφη, ὄμορφη πολὺ καὶ ζοῦσε ξένοιαστη σὰν μιὰ μικρὴ παιδούλα. Τί ὡραῖα ζωή!... Ὥσπου μιὰ μέρα γνώρισε Ἐκεῖνον. Ἦταν ὄμορφος; Ὄχι. Ἦταν ἕνας τύπος συνηθισμένος, ὄχι καλύτερος ἀπὸ ἕναν ὁποιονδήποτε ἄλλον. Καὶ ὅμως, τὸν ἀγάπησε. Τὸν ἀγάπησε πολὺ ἡ ἀθῶα παιδούλα. τοῦ χάρισε τὴν ζωή της, τὴν ψυχή της ὁλόκληρη!!

Καὶ ὁ καιρὸς περνᾶ... Οἱ γονεῖς ἀνοοῦνται, δὲν θέλουν. Μὰ γιατί; Μεγάλε Θεέ, δὲν ἠμπορεῖ κι' αὐτὴ ἀρά γε, νὰ πάρῃ τὴν μερίδα της τῆς εὐτυχίας στὴ ζωή;

Τὸ παλάτι τῆς ἀγάπης της γκρεμίζεται. Πέφτει...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν... περνοῦν...

Χειμώνας. Μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ ἀπὸ ξένοιαστους νέους περνᾶ ἀπὸ ἕνα δρόμο. Γέλια, φωνές, χαρά!!! Μὰ τί εἶναι; Τὴ κομψὸ τακουνάκι μιᾶς κομψῆς δεσποινιδούλας σκόνταψε σ' ἕνα πράγμα. Ἡ μικρούλα δεσποινὶς θυμώνει. Σκύβει κι' ἕνα γέλιο περιφρονητικὸ ἀνθίζει στὰ καλοβαμμένα της χείλη. «Πφ! Μιὰ ἀλήτισσα. Μιὰ ἀλήτισσα στὸν δρόμο».

Ποιὰ νάναι ἀρά γε;

Τὸ ὄνομά της; Ὤ, δὲν ἔχει σημασία. Ποιὸς δίνει προσοχὴ σὲ μιὰ φτωχούλα; ταπεινὴ ἀλήτισσα, ἕνα κουφέλι τῆς ζωῆς, ποὺ σέρνεται, γυρίζει μέσ' στοὺς δρόμους ζητώντας νὰ ξεχάση μιὰ ἀγάπη μακρυνή;

ΔΕΣΠΩ Ε. Κ.

Καινούργια ζωὴ

Σὰν πουλιὰ στὸν ἀγέρα
τὰ ὄνειρά μου περνᾶνε
κι' ἡ καρδιά μου σκιρτάει
ἀπ' ἀνείπωτο πόθο...
Κάτι ἀγνὸ μὲ κρατάει
σὲ μιὰ νάρκη καὶ νοιώθω
κάποιες πλάνες ἐλπίδες
στὴ χαρὰ νὰ μὲ πᾶνε.

Ὅλα ἐντός μου ἔχουν σβύση
τὰ παληὰ περασμένα
κι' ἀπὸ ἐμπρός μου περνᾶνε
λιτανεῖες, πίκρες, πόνοι...
καὶ βαθιά μου σκορπᾶνε
τῆς ἀγάπης τ' ἀφιόνι,
ὡς διαβαίνουν καὶ πᾶνε
τὰ παληὰ περασμένα.

Τὸ πικρὸ πιὰ ἔχει σβύση
στὴν καρδιά μου τραγοῦδι,
λὲς τὸ κρῦο τ' ἀγέρι
μακρυὰ τὄχει πάρει
—κι' ὦ, χαρά!—μοῦχει φέρει
μιὰ βραδυὰ μὲ φεγγάρι
μιὰ καινούργια ζωὴ
σὰν δροσάτο λουλοῦδι.
(Κέρκυρα).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ ΠΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

Στὴ δύση μιᾶς ζωῆς

Ὁ ἥλιος δειλὰ-δειλὰ βγῆκε ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο τῆς μοναχικῆς μου καμαρούλας.

Οἱ σκιὲς ἄρχισαν νὰ διώχνουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ σκοτάδι θ' ἀπλωθῇ πὲ λίγο βουδὸ καὶ θὰ κάνῃ μεγαλύτερη τὴ σιγαλιὰ ποὺ βασιλεύει στὸ Σανατόριο.

Θλιμμένο δεῖλι!... Βουρκωμένα ὅλα γύρω!...

Σβυσμένες μέσα μου οἱ στερνὲς ἐλπίδες τῆς ζήσης! Σβυσμένα τὰ ὄνειρά μου! Νεκρωμένοι οἱ πόθοι μου!... Ἀπώτεροι λογισμοὶ ταράζουν τὴν κουρασμένη μου σκέψη!... Ὁ ἥλιος κρύφτηκε μακρυὰ-μακρυά. Ὤ! Τί ὡραῖος ἥλιος. Κι' ὅμως ἴσως τὸν βλέπω γιὰ τελευταία φορά...

Ἡ καμπάνα τῆς μικρῆς ἐκκλησίας χτυπᾶ πένθιμα. Τί συνηθισμένο αὐτό... Ἄλλοτε τὴν ἄκουγα μὲ ἀδιαφορία. Σήμερα ὅμως μοῦ φέρνει μιὰ ἀναστοχίλα. Ἴσως αὔριο νὰ ξαναχτυπήση γιὰ μένα! Τί φρικτό...

Τὸ σκοτάδι ἔπεσε βαρύ. Ἡ νύχτα ἅπλωσε τὸν μαῦρο πέπλο της. Χιλιάδες ἄστρα λάμπουν στὸν οὐράνιο θόλο. Καθένα κρύβει μέσα του καὶ μιὰ ζωή. Κι' ἐκεῖνο ποὺ κρύβει τὴν δική μου ζωὴ θὰ πέση τὸ βράδυ τοῦτο, ἀφίνοντας πίσω του μιὰ φωτεινὴ γραμμή...

(Θεσσαλονίκη)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Μεταξύ μας

Ε. Παολυνέλλην. Τὸ «Καράβι» δὲν μᾶς ἱκανοποίησε.

Νικόλαον Δημητριάδην. Παρ' ὅλην τὴν καλήν μας θέλησιν, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Ἔχει δυὸ-τρεῖς φράσεις καλές, μὰ τοῦ λείπει κάποιο γενικώτερο ἐνδιαφέρον καὶ εἶναι πολὺ μονότονο. Θὰ σᾶς παρακαλέσωμε νὰ γράφετε στὸ μέλλον μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Α. Κ. Σύνορα. Διορθῶστε τὸν 9ο στίχο (τῆς λησμονιᾶς κ.λ.π.), τὸν 11ο (Κι' ἡ σκέψη μου κ.λ.π.) καὶ τὸν 16ο (τοῦ δίνω) καὶ ξαναστείλτε τὸ «Σ' ἕνα κρασί». Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἀρκετὰ καλό.

Τέτυ. Πολὺ πρωτόλειο τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς, καὶ ὄχι δημοσιεύσιμο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Γ. Μπαλῆν. Ἄτεχνα καὶ τὰ δύο. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν, γιατὶ τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι καθόλου στρωτό.

Βόσπορον. Εἴσθε βέβαιος ὅτι αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι δικό σας καὶ ὄχι μετάφρασις ἀπὸ κανένα Ἀγγλικὸ βιβλίο; Ἂν ναί, γιατὶ μεταχειρισθήκατε Ἀγγλικὰ ὀνόματα καὶ γενικὰ ἕνα θέμα ποὺ θὰ ἦταν μᾶλλον κατάλληλο γιὰ Ἀγγλικὸ ἀναγνωστικὸ παρὰ γιὰ Ἑλληνικὸ φιλολογικὸ περιοδικό;

Καραγιῶργον Γιῶργον. Πολὺ κοινότοπο. Δῶστε μεγαλείτερη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων σας. Κι' ἕνα λάθος: Τὸ φεγγάρι εἶναι «ὁλόγιομο» ἴσως, ὄχι ὅμως «ὁλόγυμνο», ὅπως ἐπαναλαμβάνετε τόσες φορὲς στὸ πεζό σας καὶ στὸν τίτλο του. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε

Χ. Χατζηγεωργίου. Ὄχι δημοσιεύσιμη ἡ «Χίμαιρα». Καλὴ ὡς θέμα. ἀλλὰ ὑστερεῖ στὸ μέτρο σὲ πολλὰ σημεῖα. Σχετικὰ καλύτερα τὸ 1ο, τὸ 3ο καὶ τὸ 5ο τετράστιχο.

Νικ. Δεδούσην. Συμπαθητικὸ μὰ ἀφελὲς καὶ κοινότοπο τὸ «Ὄνειρο ἦταν καὶ πάει». Ἀποφεύγετε τὶς καθαρευουσιάνικες ἐκφράσεις καὶ μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Χ. Δαπέργολαν. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη.

Κίτ. Ἄτεχνο τὸ ποίημά σας. Διαβάστε ποίηση. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Γεώργιον Τζῆμον. Τὸ σταυρόλεξό σας τὸ δώσαμε στὸ περιοδικὸ «Σαββατοκύριακον», ὅπου καὶ ἐδημοσιεύθη.

Νίκον Δ. Δεδούσην. Πολὺ φλύαρο καὶ πολὺ προσωπικὰ γραμμένο τὸ «Συνηθισμένο δράμα». Κουράζει τὸν ἀναγνώστη μὲ τὴν φλυαρία του. Κι' ἐκείνη ἡ πυρκαϊά, ἡ δηλητηρίασις κ.λ.π. λίγα ἀπίθανα καὶ ἀφελῆ.

Ἀντώνην Κυριακόπουλον. Κοινὸ καὶ λίγο σχολαστικό. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο, γιατὶ τὸ γράψιμό σας εἶναι συμπαθητικό.

Δημ. Γερμενίτην. Ἡ... «Στρατοσφαιρα» ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Πραγματικά, εἶχε γίνει λάθος στὸ ὄνομα στὸ προηγούμενο φύλλο, ἀφοῦ σεῖς δὲν μᾶς στείλατε ποίημα ποτέ. Ἕνα ἀπὸ τὰ σταυρόλεξα ποὺ μᾶς στείλατε κάποτε, τὸ δώσαμε στὸ «Σαββατοκύριακον» ὅπου καὶ ἐδημοσιεύθη.

Πάνον Δημητρακόπουλον. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα-δύο σημεῖα σχετικὰ καλά, τὸ σύνολο εἶναι ἁπλοϊκὰ καὶ ὄχι στρωτὰ γραμμένο. Μπερδεύετε τὸν διάλογο τῶν δύο νέων μὲ τὸν διάλογο τοῦ νέου πρὸς τὴν Μαριὼ καὶ τὶς σκέψεις τοῦ ἰδίου πρὸς τὸ τέλος κ. λ. π. Μὴν βιάζεστε.

Γιῶργον Τσιτσιμπίκον Προχειρογραμμένο καὶ κατώτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας.

Σ. Γ. Π. Καβάλλα. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Βύρωνα Τσαμπούλαν. Τὸ «Ὦ νὰ μποροῦσα νὰ πεθάνω» δὲν διορθώθηκε ἀρκετά. Ὑστερεῖ πρὸ πάντων στὸν 10ο, στὸν 14ο καὶ στὸν τελευταῖο στίχο. Ἡ «Ἀγάπη» καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της.

Ἡρημίτην. Κρατοῦμε τὸ «Μονοπάτι» ποὺ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε μὲ τὴ σειρά του, ἀφοῦ τοῦ ἀφαιρέσωμε τὸ τρίτο τετράστιχο ποὺ τὸ γαλάει καὶ δὲν χρειάζεται. Τὸ ἄλλο κατώτερο.

Ἀλέξ. Παπαδάκην. Μὴν βιά-

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Ἐκδόται:
ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:
ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ.	250
Ἐξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι	1.10
» Ἀμερικῆς	Δολλάρια	6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Π. Τσαλδάρη 10 Ὑμηττός)

Μέσα σ' ἕνα κουτὶ πούδρα Rea...
...βρίσκεται ἡ ὄμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.
Ὑπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ζεστε νὰ δημοσιεύσετε, γιατὶ τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτό. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Γ ρ η γ ό ρ η ν Π α π. Δὲν ἀντέχει, δυστυχῶς, δὲν ἀντέχει!...

Ν ι κ. Κ ο σ μ ί δ η ν. Τὸ «Δράμα τῆς ζωῆς» τὰ χαλάει στὸ τέλος.

Μ α ρ. Μ π. Ὑστερεῖ πολὺ στὸ μέτρο τὸ «Δὲν σὲ προσμένω».

Μ ι χ α ὴ λ Ν. Β α σ ι λ ε ι ά δ η ν. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Φθινόπωρο», ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἀρκετὰ κοινὸ στὸ σύνολο καὶ ἀδύνατο στὸ τελευταῖο τετράστιχο.

Α. Κ. Σ ύ ν ο ρ α. Τὸ πρῶτο τετράστιχο δὲν λέει τίποτα, τὸ δεύτερο μέτριο, τὰ δύο τελευταῖα καλούτσικα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ «ἀνάρια» ποὺ μπῆκε γιὰ τὴ ρίμα καὶ εἶναι ἀπαίσιο. Μὴν πολυγράφετε.

Δ η μ ή τ η ρ. Ἐντελῶς ἄτεχνο καὶ πρωτόλειο, δυστυχῶς. Διαβᾶστε ποίηση.

Σ π ῦ ρ ο ν Θ α λ λ ή τ α ν. Ὄχι δημοσιεύσιμο. Πολὺ μυστηριώδης ὁ θάνατος τῆς νέας καὶ ὄχι ἐπαρκῶς δικαιολογημένος.

Τ η λ έ μ. Ζ α φ ε ι ρ ι ά δ η ν. Συμπαθητικὸ ὡς θέμα, ἀλλὰ τὸ χαλάει ὁ ρυθμός του ποὺ εἶναι ἐλαττωματικός. Τοῦ λείπει ἡ ἁρμονία ποὺ χρειάζεται σ' ἕνα ποίημα. Διορθῶστε το, ἂν σᾶς εἶναι δυνατόν, καὶ τὸ ξαναστέλνετε.

Θ ά ν α ν Δ ῶ ρ ο ν. Δυστυχῶς, τὸ «γενικὸν συμφέρον», κατὰ τὴν γνώμη μας, εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετο καὶ λυπόμαστε ποὺ θὰ τοῦ... κακοφανῆ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Πολὺ ἐξεζητημένες ἐκφράσεις. Τί μετριόφρων ποὺ εἶστε ὅμως!!

Θ ά ν ο ν 'Α β α ρ ι κ ι ώ τ η ν. Κάτι θέλουν νὰ ποῦν τὰ ποιήματά σας, μὰ δὲν τὸ ὁλοκληρώνουν. Μὴ βιάζεστε καὶ δουλεύετε περισσότερο τὸν στίχο σας.

Μ ᾶ... ς Δ ά λ ε ν. Κοινοτοπίες χιλιοειπωμένες. Γράψτε κάτι πιὸ πρωτότυπο.

Π ά κ η ν Δ ε λ α β ό ν. Καθόλου στρωτὴ ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεστε. Ἀνακατώνετε τὴν καθαρεύουσα μὲ τὴ δημοτικὴ σὲ φοβερὸ βαθμό. Διαβᾶστε περιζηγράφους.

Β α σ. 'Α μ π α ζ ό π ο υ λ ο ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀκοῦστε με» ὅπως τὸ διορθώσατε καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Ἰ β ύ κ ο ν. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ τελευταῖο σας «Ὡς ἦρθε ἡ ἑσπέρα».

Μ α ρ α μ έ ν ο λ ο ύ λ ο υ δ ο. Κοινὸ τὸ θέμα καὶ πολὺ ἀφελὲς τὸ γράψιμο. Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι πρέπει νὰ διαβάσετε πολὺ προτοῦ ξαναπιάσετε τὴν πέννα. Καὶ καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι εἶναι πολὺ πιὸ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτη ἀπὸ τῶν φίλων σας ποὺ βρίσκουν ὅτι γράφετε πολὺ-πολὺ καλά.

Ν ί κ ο ν Γ α ζ έ π η ν. Κουραστικὸ καὶ πολὺ βαρὺ «Ὁ ἐπισκέπτης». Στεῖλτε μας κάτι πιὸ κατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας.

Ρ. Α. Κ. Σᾶς ἀπαντήσαμε στὸ τεῦχος μας ὑπ' ἀρ. 573. Δὲν θυμόμαστε πιὰ ἂν μεταξὺ τῶν σταλέντων ἦταν καὶ τὰ «Μεσάνυχτα», πάντως ἔχει πολλὲς κοινοτοπίες καὶ δὲν εἶναι ἀκόμα ὥριμο γιὰ δημοσίευση.

Π. Α. Δ. Τὸ «Ἐντεὰλ» ὡραῖο. Τὸ ἄλλο δὲν μᾶς ἱκανοποίησε, γιατὶ ἔχει ὡρισμένες πολὺ ἐξεζητημένες ἐκφράσεις. Τὸ φύλλον ἐπτάλη.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμάς!

18 Καράτ.	τὸ	ζεῦγος	δρχ.	850
14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία καὶ ἠγγυημένη ἐπισκευὴ ὡρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὡρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ. Ἔλτζη, Ἐλλινόϊς, Ζενίθ, Ὠμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

Ζητεῖται γαμβρὸς

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 11)

εὐπαθέστερα σημεῖα τοῦ σώματός μου.

Καλεῖται ὁ μεσίτης:

— Λέγε ἐσύ.

Ὀρύεται:

— Τί νὰ πῶ κ. πρόεδρε; Τέτοιο γουροῦνι ποὺ εἶναι αὐτός.

— Σιωπή!

— Μὲ συγχωρεῖτε...

— Χωρὶς ὕβρεις...

—Πρόκειται περὶ μιᾶς κυρίας, χήρας ὀδοντοϊατροῦ πλουσιωτάτου, καλομαθημένης, ἀπὸ σπίτι, προικισμένης μὲ χαρίσματα...

— Ἄφησέ τα αὐτά!

— Γιατί;

— Γιατί; Τὸ ἐγκώμιον τῆς χήρας θὰ μᾶς πλέξῃς ἐδῶ;

— Μὰ εἶπε ψέμματα!

Πετάγεται ὁ ἄλλος:

— Ψέμματα; Φώκια εἶναι κ. πρόεδρε.

— Πάψε κι' ἐσύ.

— Παύω κ. πρόεδρε, ἀλλὰ ἐπιμένω ὅτι εἶναι φώκια καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν φέρετε πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἐτιμωρήθη ὁ μεσίτης ὡς πρῶτος ἐπιτεθείς. Καὶ ὁ πελάτης ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἐνθουσιασμένος πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλης νύμφης... μή φώκιας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΗΝΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κλεισθένους 4γ. Τηλ. 27.235

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΦΡΑΣ

Κ α χ ύ π ο π τ ο ν 100Χ100. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ σᾶς λυπήσῃ πράγματι ἡ ἀπάντησίς μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ μὲ κάθε εἰλικρίνεια αὐτὰ ποὺ σκέπτομαι: Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἀγαπητὲ φίλε, νομίζω ὅτι μὲ τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν ποὺ μοῦ περιγράφετε ὅτι ἔχετε (δηλ. τὴν ζήλεια σας ποὺ εἶναι ἀνεπτυγμένη σὲ παθολογικὸ σχεδὸν σημεῖο) δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆτε ὄχι μόνον μὲ αὐτὴ τὴ μικροῦλα, ἀλλὰ καὶ μὲ καμμιὰ γυναίκα, γιατὶ δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ γίνετε καὶ οἱ δύο δυστυχεῖς. Νὰ φροντίσετε νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ μὴ βλέπετε παντοῦ ἐνόχους καὶ ὑπόπτους. Εἶναι φυσικὸ καὶ ἀνθρώπινο, δυστυχῶς, νὰ ζηλεύῃ κανεὶς λίγο, ὄχι ὅμως καὶ σὲ τέτοιο βαθμό. Εἰδικῶς, ὅσον ἀφορᾶ τὴν μικροῦλα ποὺ μοῦ γράφετε, δὲν βρίσκω ὅτι εἶναι ἡ κατάλληλη γυναίκα ποὺ σᾶς χρειάζεται, ἀφοῦ ἔχετε τόσο διαφορετικὸ χαρακτῆρα καὶ ἀφοῦ βρίσκεται σὲ τόσο χαμηλότερο διανοητικὸ ἐπίπεδο. Βέβαια, τὸ σημεῖο αὐτὸ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ μὲ τὸν «μονοκόμματο» χαρακτῆρα ποὺ ἔχετε, μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε, ἀγαπητὲ φίλε, ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν περισσοτέρων γάμων στηρίζεται στὶς ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις, στὴν ἐπιείκεια καὶ στὸν περιορισμὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ τῶν συζύγων.

Τ α κ τ ι κ ω τ ά τ η ν ἀ ν α γ ώ σ τ ρ ι τ α ν Γ. Ε. Θεσ)νίκην. Ἔλαβα τὸ γράμμα σας, ἀγαπητή μου φίλη, καὶ θὰ φροντίσω νὰ πληροφορηθῶ αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε, ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν ἐξοχή, στὴν ὁποία πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ παρατείνω ἀκόμη τὴν διαμονή μου. Θὰ σᾶς ἔχω ὑπ' ὄψιν μου.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν, Χ α ν ι ά. Ἀσφαλῶς μὲ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία μέσα σὲ 45 ἡμέρες θὰ εἴχατε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πάθησή σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶσθε ἐδῶ. Ὥστε ἀκολουθῆστε τὰ ἑξῆς φάρμακα. Νὰ πλένεσθε μόνο μὲ κοῦο νερό. Νὰ μὴ σπᾶτε καὶ νὰ μὴ ζουλᾶτε τὰ σπυράκια ἢ μπιμπίκια γιατὶ μ' αὐτὸ τὰ πληθαίνετε. Τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ἕνα θαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε.

Alcool camphré pure	30	gr.
Teint. de benzoin	15	»
Eau de cologne	60	»
Eau distillée	70	»

Κρέμες πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέχρις ὅτου ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ σπυριὰ νὰ μὴ βάζετε. Μιὰ ποῦδρα μπορεῖτε. Νὰ κτυπᾶτε ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ ν' ἀλείφετε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὸ πρόσωπό σας. Σὲ ἕνα τέταρτο νὰ τὸ ξεκαθαρίζετε μ' ἄφθονο σκέτο νερό. Νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ μιὰ ἔνεση ἐνδοφλεβίως Vaccins antistaphylo Pasteur d' Athènes.

Θὰ κάνετε ἐν ὅλῳ 18 ἐνέσεις. Νὰ μὴ τρῶτε σάλτσες, πιστὰ κι' ἁλμυρά. Ἅμα τελειώσουν οἱ ἐνέσεις ξαναγράψτε μου.

Κ ώ σ τ α ν. Ἀπορῶ πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ φαρμακοποιός σας νὰ μὴ ἔχῃ savon noir rapé ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ σαπουνὶ μαῦρο τριμμένο. Σ' αὐτὴν τὴν συνταγὴ πρέπει νὰ προσθέσῃ, ὅπως ἄλλωστε εἶναι γνωστόν, καὶ 100 γρ. νερό. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ ἔχῃ καὶ τ' ἄλλα ὑλικὰ τῆς συνταγῆς ποὺ εἶναι κοινά; Μήπως ἔχει κανένα ἄπειρο βοηθὸ ποὺ δὲν ξέρει ἀπὸ ἐκτέλεση φαρμάκων; Γιατὶ αὐτὴ εἶναι μιὰ συνταγὴ κοινή. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ θὰ ρίχνετε λίγο στὸ κεφάλι σας καὶ θὰ τὸ τρίβετε ἕως ὅτου γίνῃ καλὴ σαπουνάδα. Ὕστερα ξεπλένετε τὸ κεφάλι μ' ἄφθονο νερό.

Ἀ ν δ α λ ο υ σ ί α ν. Ὁ κ. Λαδᾶς σᾶς εἶπε ὅταν σᾶς ἐξήτασε ὅτι τὴν λοσιὸν Βιτάλ καὶ τὴν πούδρα της θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε μόνον μέχρις ὅτου ἐκλείψῃ τὸ λίγδιασμα τοῦ προσώπου σας καὶ καθαρίσουν τὰ σπιθουράκια ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' αὐτήν. Μιὰ λοιπὸν καὶ ἀπηλλάγητε ἀπὸ τὴν ἀντιαισθητικὴ αὐτὴ κατάσταση μὲ τὸ πρῶτο μπουκάλι καὶ τὸ δέρμα ἐστέγνωσε, τώρα πιὰ θὰ χρησιμοποιήσετε στυπτικὰ καλλυντικὰ γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπετύχατε μὲ τὴν θεραπευτικὴ λοσιόν. Τὸ αὐγὸ θὰ τὸ ἐξακολουθήσετε ἀσφαλῶς σ' ὅλη σας τὴν ζωή. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ τόσο κολακευτικά σας λόγια. Ὥστε βλέπετε ὅτι πάντοτε ὑποσχόμεθα ὀλιγώτερα ἀπ' ὅτι ἐπιτυγχάνονται μὲ τὶς συμβουλές μας. Στὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς σας θὰ ἀπαντήσῃ μὲ διεύθυνση Πόστ Ρεστάντ, γιατὶ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν κατατοπίσῃ λεπτομερῶς. Ὥστε εἰδοποιήστε την.

Ἔ λ σ η, Ἐ ν τ α ῦ θ α. Θὰ πλένεσθε ἐφ' ὅσον τὸ πρόσωπό σας εἶναι λιπαρὸ μὲ κρύο νερό. Μόνον τὶς παγερὲς μέρες τοῦ χειμῶνος θὰ χρησιμοποιῆτε μόλις χλιαρό. Μετὰ τὸ πρωϊνό σας πλύσιμο καθῶς καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Alcool camphré pure	30	gr.
Teinture de benzoin	15	»
Eau de cologne	70	»
Eau distillée	60	»

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ χρησιμοποιῆτε κτυπημένο αὐγό. Τὴν μὲν μιὰ φορὰ κρόκο, τὴν δ' ἄλλην ἀσπράδι. Μετὰ 10 λεπτὰ νὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερό, ὕστερα νὰ ξεπλένεσθε καὶ μ' ἄφθονο νερό.

Ν ε α ρ ὸ ν Κ α β α λ λ ι ώ τ η ν. Ἐφ' ὅσον θέλετε νὰ πάρετε βάρος, οἱ γυμναστικὲς ἀσκήσεις ἂς λείψουν. Πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον. Θὰ τρῶτε ἀμυλώδη, δηλ. μακαρόνια, ρύζι, πατάτες κ. τ. λ., ψωμὶ μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα, γλυκίσματα καὶ κομπόστες. Τὰ κρέατα καλά, ἀλλὰ μὴν ἔχετε τὴν ἐσφαλμένη ἰδέα ὅτι παχαίνουν, καὶ μάλιστα ἅμα τρώγονται στεγνά. Ἂν εἴσθε συγχρόνως καὶ ἀναιμικός, τότε νὰ τρῶτε σηκότι τῆς σχάρας. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε τὸ Tonique Roche. (Δύο φιάλες). Θὰ πέρνετε ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας τὸ μεσημέρι κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Νὰ ζυγίζεσθε πάντοτε στὴν ἴδια ζυγαριὰ καὶ τὸ πρωϊ νηστικὸς γιὰ νἄχετε τὸ πραγματικὸ βάρος σας.

Κ ρ ι ν ο λ ο ύ λ ο υ δ ο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὰς

Ξύπνημα μὲ ξηρὸ στόμα.

Ποιὸς δὲν γνωρίζει αὐτὸ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα. Καὶ ὅμως εἶναι εὔκολο νὰ ἀπαλλαγῇ κανείς. Μεταχειρισθῆτε ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξύπνημα, γιὰ τὴν πρωϊνή σας τουαλέττα, ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Δροσίζει καὶ καθαρίζει, καί, λόγῳ τῆς περιεκτικότητός της εἰς ὀξυγονοῦχα ἅλατα, ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ προκαλεῖ τοὺς σπελογόνους ἀδένας εἰς ἐντονωτέραν ἔκκρισιν καὶ συντείνει οὕτω εἰς τὸν φυσικὸν καθαρισμὸν τοῦ στόματος.

Πρώτη δουλειὰ τὸ πρωΐ καὶ τελευταία τὸ βράδυ:

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

εὐχαριστίας σας γιὰ τὶς τόσο ἀποτελεσματικὲς συμβουλές μας. Λοιπὸν τώρα, τὴν μὲν κρέμα αὐτὴν θὰ τὴν χρησιμοποιῆτε τὶς παγερὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνος, καθὼς καὶ 2—3 φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὰ βράδυα. Τὴν ἡμέρα θὰ χρησιμοποιῆτε πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' orangée	125	gr.
Teint de benjoin	8	»
Clycerine	10	»

Νὰ προσθέσετε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Νὰ τὸ ἀφαιρῆτε μετὰ 10 λεπτὰ μὲ χλιαρὸ νερό. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς πανάδες, ἂν ἡ συνταγὴ ἦτο ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ μὲ τὴν ὑποδεικνυομένη κρέμα, θὰ σᾶς τὴν ἔγραφα ἀμέσως. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν προμηθευθῆτε, χρησιμοποιῆστε τὴν παρακάτω λοσιόν, μὲ τὴν ὁποίαν κάθε πρωὶ μὲ βαμβάκι μετὰ τὸ πλύσιμο καθαρίζετε ὅλο σας τὸ πρόσωπο:

Eau de roses	50	gr.
Eau de fleurs d' orangér	50	»
Borax	10	»

Μ. Β. Λάρισα. Βρίσκω λίγο παρακινδυνευμένο νὰ γράψετε στὸ κορίτσι αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε συνέντευξιν, ὅσον τίμιες καὶ εἰλικρινεῖς κι' ἂν εἶναι οἱ προθέσεις σας, γιατὶ μοῦ φαίνεται ἀμφίβολο ὅτι ἕνα κορίτσι καλοανατεθραμμένο καὶ σοβαρὸ θὰ δώσῃ σημασία στὸ γράμμα ἑνὸς ἀγνώστου καὶ πολὺ περισσότερο ὅτι θὰ πάῃ στὸ ραντεβοῦ ποὺ τοῦ ζητᾶ. Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ σᾶς παρεξηγήσῃ. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ἐπιδιώξετε πρῶτα νὰ συστηθῆτε σ' αὐτὴν ἢ σὲ κανέναν γνωστό της ἢ συγγενῆ της, τὸν ὁποῖον θὰ παρακαλέσετε νὰ σᾶς παρουσιάσῃ. Δὲν μοῦ φαίνεται δύσκολο αὐτὸ στὴ σημερινὴ ἐποχή. Καὶ ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχετε, βρίσκω προτιμότερο νὰ ἀποταθῆτε ἀπ' εὐθείας στοὺς γονεῖς της, ὅπως μοῦ γράφετε, παρὰ νὰ τῆς ζητήσετε ραντεβοῦ γραπτῶς. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ μαλλιά, ἡ τριχόπτωση ὀφείλεται στὴν λιπαρότητα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Κάθε βράδυ νὰ κάνετε ἕνα καλὸ φριξιὸν στὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο. Νὰ γίνεται τὸ μασσὰζ μὲ προσοχὴ καὶ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Ἐπίσης νὰ πλένεσθε δὶς τῆς ἑβδομάδος μὲ καλὸ κατραμοσάπουνο.

Liquide ammoniaque	5	gr.
Chlorydrosulfate de quinine	1	»
Teinture de romarin	35	»
Rhum	15	«
Alcool à 60	65	«

Ἂν θέλετε τὰ μαλλιά σας νὰ γίνουν πιὸ μαῦρα — ἀπὸ καστανὰ — νὰ τὰ ξεβγάζετε στὸ λούσιμο μὲ βαρὺ ζουμὶ ἀπὸ καρυδόφυλλα. Νὰ προσέχετε νὰ μὴ βρέχεται τὸ πρόσωπό σας, γιατὶ μαυρίζει.

Ἄρρωστο κρίνο Ν. Σ., Ψυχικό. Ἂν παρακολουθοῦσατε τακτικὰ τὶς παρόμοιες περιπτώσεις, δὲν θὰ μὲ ρωτοῦσατε νὰ σᾶς γράψω μὲ τί σαποῦνι νὰ πλένεσθε. Θὰ ξέρατε ὅτι τὸ σαποῦνι καταστρέφει καὶ ρυτιδώνει τὸ πρόσωπο. Λοιπὸν προσωρινῶς νὰ κάνετε ἐπὶ 45 μέρες τὴν κάτωθι θεραπεία καὶ μετὰ νὰ μοῦ ξαναγράψετε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσωμε. Κάθε πρωὶ καὶ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε νὰ περνᾶτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Alcool eamphre	30	gr.
Teint de benzoin	15	»
Eau de cologne	60	»
Eau dlstillée	90	»

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranger	125	gr.
Teint de benjoin	10	»
Clycerine	5	»

Ἐπίσης δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ χρησιμοποιῆτε κτυπημένο αὐγό. Τὴν μὲν μιὰ φορὰ τὸν κρόκο, τὴν δ' ἄλλην τὸ ἀσπράδι. Μετὰ δέκα λεπτὰ νὰ ξεκαθαρίζετε πρῶτα τὸ πρόσωπό σας μὲ βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερὸ κι' ὕστερα μ' ἄφθονο νερό. Τὸ συνηθισμένο πλύσιμο θὰ τὸ κάνετε πάντοτε μὲ δροσερὸ νερό.

Π ο ν ε μ έ ν η ν ψ υ χ ή ν. Μοῦ δίνετε τὴν εὐκαιρία μὲ τὸ γράμμα σας ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ζήτημα τῶν φρούτων, γιὰ τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς μ' ἐρωτοῦν πολλὲς ἀναγνώστριες. Μ' ἐρωτᾶτε πιὰ φροῦτα εἶναι ὠφέλιμα γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρόσφατο χυμὸ ἀγγουριοῦ ποὺ ταιριάζει τὸ καλοκαίρι σ' ὅλα τὰ δέρματα ὡς δροσιστικὴ λοσιὸν κι' ἀπὸ τὴν ψύχα τοῦ καρπουζιοῦ ποὺ εἶναι τὸ καλλίτερο φάρμακο γιὰ τὰ ἡλιοκαύματα, ὅλοι οἱ ἄλλοι χυμοὶ φρούτων τὶς περισσότερες φορὲς προκαλοῦν δερματοπάθειες. Ἰδίως ἡ φράουλα— ποὺ τόσο πολὺ φημίζεται γιὰ τὶς θαυματουργές της ἰδιότητες!! Εἶναι ζήτημα ἂν γίνεται ἀνεκτὴ ἀπὸ τὰ ἄτομα, σὲ μιὰ ἀναλογία 5 τοῖς ἑκατόν. Στὰ 95 ο)ο προκαλεῖ δερμίτιδα, κοκκινίλες, φαγοῦρα, ἐξανθήματα. Ὥστε ἀφῆστε τα καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ μεγάλα λόγια καὶ τὶς θεωρίες τῶν διαφόρων «στάρ», καταστρέφοντας τὴν ὀμορφιά σας μὲ πειράματα. Μιὰ τακτικὴ ὑγιεινὴ τῆς ἐπιδερμίδος σας κι' ἕνα ἁπλὸ καὶ κατάλληλο γιὰ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας καλλυντικό, εἶναι ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ διατηρήσετε τὴν φυσικὴ ὀμορφιά σας καὶ ἀνθηρότητα. Ὅλα τἄλλα εἶναι παραμύθια γιὰ εὐνοήτους λόγους. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια ποὺ πιστεύει ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀκολουθεῖ ἡ παροῦσα στήλη. Ὅσο γιὰ τὶς πανάδες, ὑπάρχει εἰδικὴ κρέμα, μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὁποίας ἐξαφανίζονται ἀμέσως.

Ἀ ν ώ ν υ μ ο ν, Μ ε σ σ ή ν η ν. Μοῦ γράφετε ὅτι εἴχατε σπυριὰ στὸ πρόσωπο, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἐπαλείψατε μὲ λάδι σᾶς ἄφησαν φοβερὰ στίγματα. Δηλ, τί θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι σᾶς ἔμειναν σπυριὰ ἢ οὐλές; Τὸ γράμμα εἶναι ἀκατάληπτο, ὅπως κι' ἡ μέθοδος ποὺ ἐφαρμόσατε, δηλ. τὸ πασάλειμμα μὲ λάδι. Μὴ χειρότερα. Ποῦ ζοῦμε; στὴν ζούγκλα; Γράψτε καθαρὰ τί ἔχουν μείνει. Σπυριά, ἐξανθήματα, ἁπλῆ κοκκινίλα σὰν δροτσίλα ἢ τρυπίτσες.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ἔ ξ α ρ χ ο ν. Ἀφοῦ μόνος σας μπορεῖτε καὶ κάμνετε τὶς ἐνέσεις αὐτὲς καὶ μάλιστα ἐνδοφλεβίως, μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάμενε κι' ἄλλες. Κάμετε 20, σταματήσατε μερικὲς μέρες καὶ συνεχίζετε. Ἐπίσης, ἐρόσον σᾶς εἶναι δυνατό, παίρνετε καὶ Φυτίνην Σίμπα. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ παίρνετε 3 ἡμερησίως. Τέλος γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τὸ κάτωθι φάρμακο καὶ παίρνετε δύο κάψουλες τὴν ἡμέρα:

Salicylate de soude	0,50	gr.
Bi carbonate de soude	0,50	»
pour 1 cachet No 40		

Δ ί δ α Η. Θ., ὑ π ά λ λ η λ ο ν. Ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις ποὺ σᾶς παρουσιάσθηκε, δὲν ὀφείλεται σὲ καμμιὰ ἀπολύτως ὀργανικὴ βλάβη. Αἰτία εἶναι μιὰ νεύρωση, ἡ ὁποία δυστυχῶς πολλὲς φορὲς ἐπιμένει ἀρκετὰ καὶ εἶναι πολὺ κουραστική. Νὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο 20 ἐνέσεις Gluconate calcium Χρώπει τῶν κ. ἐκ. καὶ νὰ κάμνετε κάθε ἡμέραν ἀπὸ μίαν ἐνδοφλεβίως. Ἐπίσης νὰ πάρετε 20 γραμ. Βαλεριάνα, ἀπὸ τὴν ὁποία" θὰ παίρνετε 60 σταγόνας ἡμερησίως, εἰς τρεῖς δόσεις: 20 τὸ πρωΐ, 20 τὸ μεσημέρι καὶ 20 τὸ βράδυ μισὴ ὥρα πρὸ

Δοκιμάσατε διὰ νὰ πεισθῆτε πῶς ἡ μαγικὴ ἰδιότης τοῦ ΤΑΝΤΖΗ νὰ ἀλλάζῃ χρῶμα ἀναδεικνύει τὴν φυσικὴ σας ὀμορφιά. Παρατηρήσατε πῶς τὸ κραγιόνι, τὸ κομπριμὲ καὶ ἡ πούδρα ΤΑΝΤΖΗ ἀφομοιοῦνται μὲ τὴν ἀπόχρωσι τῆς ἐπιδερμίδος σας. Προσέξατε πόσο φυσικὸ φαίνεται τὸ μακιγιάρισμα μὲ τὰ καλλυντικὰ ΤΑΝΤΖΗ.

ΑΡΧΙΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΝΑ ΓΙΝΕΣΘΕ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΤΕΡΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28-104

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις!
Τὸ κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ προσφέρεται σὲ φυσικὴ καὶ σὲ ἐντονώτερη ἀπόχρωσι διὰ τὸ βράδυ.

Τὸ Καλλίτερο Κραγιόνι τοῦ Κόσμου
TANGEE
ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟ ΒΑΜΜΕΝΟ ΥΦΟΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρὸς Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

Τροφή, κατοικία, φωτισμός, λουτρά, πλυντικά. Τιμή: 1.800 καὶ 2.000 Δρχ. ἀναλόγως τῆς δέσεως.
Πληροφορίαι: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91
Τηλ. 81. 724.

Τὸ Κατάλληλο
ΒΕΡΝΙΚΙ ΝΥΧΙΩΝ
γιὰ κάθε τουαλέττα

Τὸ βερνίκι ΡΕΒΛΟΝ εἶναι μοναδικὸ εἰς τὸν κόσμο διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν μοδέρνων χρωματισμῶν του. Διὰ κάθε τουαλέττα καὶ κάθε περίστασι θὰ βρῆτε τὸ κατάλληλο χρῶμα. Εἶναι μεγίστης ἀντοχῆς καὶ συνεπῶς οἰκονομικώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο βερνίκι. Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας καλλυντικῶν.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΑΔΕΛΦ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
Κλειτίου 8 Πάροδος Εὐαγγελιστρίας
Τηλ. 21590.

τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν δὲ τελειώσουν αὐτά, τότε μοῦ ξαναγράφετε πῶς πάει ἡ κατάστασίς σας. Ἐπίσης νὰ φροντίσετε νὰ ἐλαττώσετε τὰ ὑγρά, ὅσο μπορέσετε, γιατὶ αὐτὰ φέρνουν ἐρεθισμὸ καὶ ἀνταναπολαστικῶς γίνεται ὅ,τι γίνεται.

Χαμένην Ἐγκράτειαν. Ἀτυχῶς φάρμακο δὲν ὑπάρχει στὸ ἐμπόριο γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τὸ φάρμακο τὸ ἔχετε στὰ χέρια σας καὶ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ σᾶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε. Ἔχοντας λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τὴν γενικήν σας κατάστασιν, προσπαθήσετε νὰ ἐπιβληθῆτε τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἂν ὄντως θέλετε νὰ σωθῆτε, τὴν στιγμὴν μάλιστα ποὺ ἔχετε καὶ τὴν ἄλλην κατάστασιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ προσπάθειαν ἐκ μέρους τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ἀρρώστεια. Κάνετε λοιπὸν αὐτά, καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ ἀντίθετον μοιραίως θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ στὸν ὄλεθρον.

Ἀνησυχοῦντα ἔφηβον. Μὲ τὸ νὰ διαβάζῃ κανεὶς βιβλία καὶ μάλιστα τῶν συγγραφέων ποὺ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας, δὲν παθαίνει ἡ ὑγεία του, οὔτε συνεπῶς τὸ διάβασμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αἰτία τῆς ἀδυναμίας σας. Πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ξέρετε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν τρώγουν τὴν ἴδια ποσότητα φαγητοῦ. Καὶ ἂν ἀκόμη τρῶν τὸ ἴδιο, δὲν μποροῦν ὅλοι νὰ ἀποκτήσουν τὸ αὐτὸ βάρος. Ἄλλοι παχαίνουν περισσότερο κι' ἄλλοι μένουν μὲ τόσο πάχος ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι νηστικοί. Σεῖς, βέβαια, διαμαρτύρεσθε ὅτι καὶ δὲν τρῶτε, γιατὶ δὲν ἔχετε ὄρεξη, καὶ ἐπομένως δὲν τρέφεσθε ὅσο ἀπαιτεῖ ἡ ἡλικία σας, ὥστε νὰ μπορέσῃ ὁ ὀργανισμὸς νὰ ἀποταμιεύσῃ λίπος καὶ νὰ φανῆτε παχύς. Πρέπει, ὅμως, ὁπωσδήποτε, νὰ φροντίσετε νὰ τρῶτε καλὰ καὶ ἀρκετά. Σ' αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ καὶ τὸ φάρμακον Φυτίνη Σίμπα, εἰς δισκία. Θὰ πέρνετε τρία τὴν ἡμέρα, μισὴ ὥρα πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης καλὸν εἶναι πρὸ τοῦ φαγητοῦ νὰ πίνετε λίγο κρασί, ἀλλὰ ὄχι γλυκό. Καὶ τέλος, ἐφόσον σᾶς εἶναι εὔκολο, κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Gluconate Calcium ἐνδοφλεβίως τῶν 10 κ. ἑκ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες ὀδοντοϊατρῶν συνιστοῦν τὴν Κολυνὸς γιὰ τὰ παιδιά.

Οἱ λεπτοὶ ὀδόντες καὶ τὰ λεπτὰ οὐλα τῶν παιδιῶν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ μαλακὸν ὑγιές, ἀντισηπτικὸν καθάρισμα, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν οἱ ὀδοντοϊατροί. Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγῳ τῆς εὐχαρίστου καὶ δροσιστικῆς γεύσεώς της. Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας εἰς τὸ νὰ καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Θὰ προστατεύσετε τὰ οὐλά των καὶ τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των καὶ ἔτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα τωνάρωματισμένον καὶ καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ,,

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΝΙΣΧΥΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Οὔτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιὰ ἐπιδερμὶς καθαρὰ βελουτέ, ἄμεμπτος νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὑπάρχει μιὰ ἐπιστημονικὴ ἑρμηνεία.

Αὐτὰ εἶναι τὸ μαγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «Biocel» ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr. Stejsalk τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Biocel» εἶναι πολύτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα βελουτὲ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tokalon χρώματος ρὸζ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ξανανειώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε πρωΐ. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Tokalon Τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά, νὰ διαλύστε τὰ μαῦρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξανανειώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ γαιῶδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Tokalou τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ὄχι, εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΣΟΦΙΑ-ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΕΤΑΙΡ. ΨΥΧ. ΕΡΕΥΝΩΝ
ΔΕΧΕΤΑΙ ἀπὸ 9—1 καὶ 4—8
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ ΑΡ. 47
ΤΗΛ. 82—624

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΑΥΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΑΥΤΩΝ

Πολύφωτα
ΜΕΓΑΛΗ
ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΣΧΕΔΙΩΝ
ΚΤΙΜΩΝ
Λογούδας
ΑΙΟΛΟΥ 61